

Προσεχώς:

ΕΘΝΟΠΡΟΔΟΣΙΑΙ ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑΙ ΚΑΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

Α. Ι. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΥ: ΕΘΝΟΠΡΟΔΟΣΙΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑΙ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

Α. Ι. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΘΝΟΠΡΟΔΟΣΙΑΙ
ΚΑΙ
ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑΙ
ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ 1983

«Ελληνική Σκέψις»

Α. Ι. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΘΝΟΠΡΟΔΟΣΙΑΙ
ΚΑΙ
ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑΙ
ΤΟΥ Κ. Κ. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ 1963

«Ἑλληνική Σκέψις»

Εἰς μνήμην
τοῦ ἀδελφικοῦ μου φίλου
ΝΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΟΥΣΧΟΥΝΤΗ
(28 Νοεμβρίου 1906—16 Μαρτίου 1958)

ὑπερόχου χριστιανοῦ ἀνθρωπιστοῦ
καὶ
ἀτρομήτου προμάχου τῆς Βορείου Ἑλλάδος

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς
1. Πρόλογος	1
2. Ἐθνοπροδοσίαι καὶ ψευδολογίαι τοῦ Κ.Κ.Ε. . .	3
Α' Ἡ ἔθνοπροδοσία καὶ ψευδολογία τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὸ Μακεδο- δονικόν - Θρακικόν.	5
Β' Ἡ ἔθνοπροδοσία καὶ ψευδολογία τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὸ Βορειο- ηπειρωτικόν	9
Γ' Ἡ ἔθνοπροδοσία καὶ ψευδολογία τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὸν Ἑλλη- νοῦταλικόν πόλεμον	17 29
3. Ἐπίμετρα	39
Α' Κείμενα θέσεων τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ - Θρακικοῦ.	41
Β' Κείμενα τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἀντιπάλων του ἐπὶ τοῦ Βορειοηπει- ρωτικοῦ	89
Γ' Κείμενα τῆς Κ.Δ. διὰ τὸν δεῦτερον παγκόσμιον πόλεμον καὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῆς Προσωρινῆς Διοικήσεως τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὸν Ἑλληνοῦταλικόν πόλεμον	123
Δ' Κείμενα τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ κ. Ἡλία Τσιριμώκου ἀναφερόμενα εἰς τὴν ξενοδοουσίαν, τὴν Ρωσοδοουσίαν καὶ βουλγαροδοου- σίαν τοῦ Κ.Κ.Ε.	167
4. Γενικὰ Συμπεράσματα	188
5. Χρονολογικοὶ Πίνακες	191
6. Βιβλιογραφία	201
7. Τυπογραφικὰ λάθη	207

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

A.K.E.	= «Άγροτικόν Κόμμα Ἑλλάδας».
A.Φ.Ζ.	= «Ἀντιφασιστικόν Μέτωπον Γυναικῶν» («Σλαβομακεδονισσῶν»).
B.K.O.	= «Βαλκανική Κομμουνιστική Ὁμοσπονδία».
Δ.Ε. τῆς ΕΔΑ	= «Διοικοῦσα Ἐπιτροπή τῆς ΕΔΑ».
Δ.Σ.	= «Δημοκρατικός Στρατός » (1947-1949).
Δ.Σ.Ε.	= «Δημοκρατικός Στρατός Ἑλλάδας».
Δ.Σ.	= «Δημοκρατικός Συναγερμένος (1951)».
Δ.Π.	= «Δημοκρατική Παράταξις» (1950).
ΕΑΜ	= «Ἐθνικόν Ἀπελευθερωτικόν Μέτωπον» (1941-47)
Ε.Δ.Α.	= «Ἐνιαία Δημοκρατική Ἀριστερά» (1951-)
Ε.Ε.	= «Ἐκτελεστική Ἐπιτροπή».
ΕΠΙΟΝ	= «Ἐνιαία Πανελλαδική Ὁργάνωσις Νέων».
Ε.Σ.Σ.Δ.	= «Ἐνωσις Σοβιετικῶν Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν».
Κ.	= «Κομμουνιστικόν Κόμμα»
Κ.Δ.	= «Κομμουνιστική Διεθνὴς»
Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ	= «Κεντρική Ἐπιτροπή τοῦ Κ.Κ.Ε.».
Κ.Ε.Ε.	= «Κεντρική Ἐπιτροπή Ἑλέγχου».
Κ.Κ.	= «Κομμουνιστικόν Κόμμα»
Κ.Κ.Ε. (Ε.Τ.Κ.Δ.)	= «Κομμουνιστικόν Κόμμα Ἑλλάδας (Ἐλληνικόν Τμήμα τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνoῦς)»
Κ.Ν.	= «Κομμουνιστική Νεολαία»
Κ.Ν.Α.	= «Κομμουνιστική Νεολαία Ἀθῆνας»
Κ.Δ.Ν.	= «Κομμουνιστική Διεθνὴς Νέων»
Κ.Ο.	= «Κομματική Ὁργάνωσις»
Κ.Ο.ΑΙ.Μ.	= «Κομμουνιστική Ὁργάνωσις Αἰγαιακῆς Μακεδονίας»
Κ.Σ.	= «Κομμουνιστοσυμμοριταί»
Λ.Δ.	= «Λαϊκή Δημοκρατία»
Ο.Κ.Ν.Ε. (Ε.Τ.Κ.Δ.Ν.)	= «Ὁμοσπονδία Κομμουνιστικῶν Νεολαϊῶν Ἑλλάδας (Ἑλληνικόν Τμήμα Κομμουνιστικῆς Διεθνoῦς Νέων)»
ΝΟΦ	= «Λαϊκόν Ἀπελευθερωτικόν Μέτωπον»
Π.Γ.	= «Πολιτικόν Γραφεῖον»
Π.Δ.	= «Προσωρινή Διοίκησις τοῦ Κ.Κ.Ε.»
Π.Δ.Ε.Γ.	= «Πανελλαδική Δημοκρατική Ἐνωσις Γυναικῶν»
σ.	= «σύντροφος, σύντροφοι»
Σ.Ε.	= «Σοβιετική Ἐνωσις»
ΣΝΟΦ	= «Σλαβομακεδονικόν Λαϊκόν Ἀπελευθερωτικόν Μέτωπον»
Σ.Ρ.	= «Σοβιετική Ρωσία»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀπεφασίσαμεν νὰ συγκεντρώσωμεν εἰς ἓνα τόμον τὰ ἀποδεικτικά στοιχεῖα, τὰ ἀναφερόμενα εἰς ἐθνοπροδοσίας καὶ ψευδολογίας τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐπὶ τῶν μεγάλων ἐθνικῶν θεμάτων τῆς Χώρας μας : τοῦ Μακεδονικοῦ, τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνοϊλλικοῦ πολέμου, ἐξ ἀφορμῆς τῶν δηλώσεων, εἰς τὰς ὁποίας προέβη ὁ κ. Μ. Γλέζος εἰς τὴν Μόσχαν, διὰ τὴν αὐτονόμησιν τῆς Μακεδονίας, τὴν 30 Ἰουλίου 1963.

Κατελήξαμεν εἰς τὴν ἀπόφασίν μας αὐτὴν, διότι διεπιστώσαμεν, μὲ μεγάλην μας ἐκπλήξιν καὶ ἀπορίαν, ὅτι Ἕλληνες πολιτικοὶ ἠγέται, οἱ ὅποιοι ὠμίλησαν καὶ δημοσιογράφοι τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ ξένου τύπου, οἱ ὅποιοι ἔγραψαν διὰ τὸ ἀντεθνικόν περιεχόμενον τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Γλέζου, δὲν ἐνεθυμήθησαν καθόλου τὰς παλαιότερας διαφεύσεις τῆς ἠγέσεως τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὰς ἐθνοπροδοσίας του ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ, τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου, ὅταν ἡ Ε.Ε. τῆς Δ.Ε. τῆς ΕΔΑ εἰς τὴν «Ἀδύγη», τῆς 1 Αὐγούστου 1963, χιλιάδες μίλια μακρὰ ἀπὸ τὴν Μόσχαν, διέφρασεν ὅτι ὁ Γλέζος προέβη εἰς τὰς ἀντεθνικὰς δηλώσεις του, ἐνῶ αὐτὸς ἐτήρει ἐπὶ μακρὸν σιγὴν ἰχθύος, ἐξαφανισμένος, ἀπρόσιτος καὶ ἀθέατος εἰς τὸ Κρεμλίον.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ συγκέντρωσις καὶ ἡ μελέτη τῶν ἀποκαλυπτικῶν τούτων στοιχείων τῶν ἐθνοπροδοσιῶν καὶ ψευδολογιῶν τοῦ ΚΚΕ εἰς ἓνα τόμον, εἶναι ἐθνικῶς χρήσιμος, διότι θὰ ἀποβῇ πολὺ διδακτικὴ καὶ εἰς τοὺς παλαιότερους, ὅπως ὅμως ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι δὲν ἔζησαν καὶ δὲν ἐγνώρισαν τὰς παλαιότερας ἐθνοπροδοσίας καὶ ψευδολογίας τοῦ ΚΚΕ καὶ ἀγνοοῦν τὴν σατανικότητα τῶν μεθόδων δράσεώς του.

ΕΘΝΟΠΡΟΔΟΣΙΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑΙ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

Τὸ Κ.Κ.Ε., ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἰδρύθη μέχρι σήμερον, νόμιμον εἴτε παρόνομον, αὐτοπρόσώπως εἴτε μὲ προσωπεῖα, προδίδει τὸ ἔθνος, ἀντιστρατεύεται μὲ ὅλα τὰ μέσα τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος, ἐκμεταλλεύεται καὶ ὑπονομεύει τὰ πραγματικά συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξεως τῆς χώρας μας καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Αἱ ἔθνοπροδοσίαι τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶναι ἀναρίθμητοι, εἶναι ἄπειροι. Μεταξὺ ὅμως ὧν αὐτῶν τῶν ἔθνοπροδοσιῶν του ξεχωρίζουν τρεῖς, διότι αὐταί, ὅταν ἔγιναν γνωσταί, ἐπροκάλεσαν τέτοια ἀγανάκτησιν μεταξὺ τοῦ λαοῦ μας καὶ ἐδημιούργησαν τέτοιο σάλον μεταξὺ τῶν παρασυρμένων ὁπαδῶν τοῦ ΚΚΕ ὥστε ἡ ἡγεσία του ἠναγκάσθη νὰ ψευσθῆ ἄσυστόλως, νὰ ἀρνηθῆ κυνικώτατα ὅτι αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ εἶχε διαπράξει τὸ ἔγκλημα τῆς ἔθνοπροδοσίας καὶ ἀπεπειράθη, κάτι ἀκόμη ἐκπληκτικώτερον, νὰ ἐπιδείξη ὑπερπατριωτικὸν ζῆλον, διὰ νὰ συγκαλύψῃ τὴν ἀντεθνικὴν του δρᾶσιν καὶ νὰ κατασιγάσῃ τὴν ἀναταραχὴν τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τὸν σάλον εἰς τὰς γραμμάς τῶν ὁπαδῶν της.

Ἡ πρώτη, ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτὰς ἔθνοπροδοσίας καὶ ψευδολογίας τοῦ ΚΚΕ, ἀναφέρεται εἰς τὸ Μακεδονικὸν - Θρακικόν. Ἡ δευτέρα ἀναφέρεται εἰς τὸ Βορειοηπειρωτικὸν καὶ ἡ τρίτη, εἰς τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον τοῦ 1940 - 1941.

Α'

Η ΕΘΝΟΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. ΔΙΑ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ — ΘΡΑΚΙΚΟΝ

Ἡ ἔθνοπροδοσία τοῦ ΚΚΕ εἰς τὸ Μακεδονικὸν καὶ Θρακικὸν ἔγινεν εὐρύτερον γνωστὴ τὸ 1924. Τότε ἐνεφανίσθη ἐπισήμως τὸ ΚΚΕ εἰς τὸ τρίτον ἑκτακτον συνέδριόν του (26 Νοεμβρίου - 3 Δεκεμβρίου 1924) καὶ διεκήρυξε δημοσίᾳ, διὰ τῶν ἐπισήμων ὀργάνων του, τὸ βουλγαρικὸν σύνθημα «τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξάρτητης Μακεδονίας καὶ τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξάρτητης Θράκης». Ἀπὸ τότε ὡς τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1935, τὸ ΚΚΕ δὲν ἔπαυσε νὰ προπαγανδίζῃ με ὅλα τὰ μέσα τὸ ἔθνοπροδοτικὸν αὐτὸ σύνθημα.

Ἡ ἡγεσία ὁμως τοῦ ΚΚΕ, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1935, διὰ νὰ παρασύρῃ καὶ στρατολογήσῃ εἰς τὰς τάξεις τοῦ ΚΚΕ τοὺς ἀποτάκτους ἀξιωματικούς τοῦ κινήματος τοῦ Μαρτίου 1935, ἀπεφάσισε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἔθνοπροδοτικὸν σύνθημα «τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξάρτητης Μακεδονίας καὶ Θράκης» με τὸ σύνθημα «τῆς πολιτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἰσοτιμίας σὲ ὅλες τῆς ἐθνικῆς μειονότητες ποὺ ζοῦν στὴν Ἑλλάδα»¹.

Τὸ ΚΚΕ ἔπομένως ἑνδεκα ὀλόκληρα χρόνια ἔδρα ἔθνοπροδοτικῶς ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης καὶ ὁμως ἡ ἡγεσία του, τὸ 1945, ἠρνήθη δημοσίᾳ τὸ γεγονός αὐτό. Ἡ ψευδολόγος ἀπάρνησις τῆς αὐτῆς ἔγινε ὑπὸ τὰς ἐξῆς συνθήκας. Τὴν 23ην Ὀκτωβρίου 1945 εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ

1. Διὰ τὴν προσπάθειαν αὐτὴν τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ προσεταιρισμοῦ καὶ στρατολογίας τῶν δημοκρατικῶν ἀξιωματικῶν κινήματιῶν τοῦ 1935 καὶ μὴ, βλέπε εἰδικὸν ἄρθρον δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Κομμουνιστικὴ Ἐπιθεώρηση» ἀρ. 14, τῆς 15ης Ἰουλίου 1936, σ. 44-48 ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ πολιτικὴ δουλειὰ ἀνάμεσα στοὺς ἀξιωματικούς».

Α' Τριμελοῦς Πλημμελειοδικείου Ἀθηνῶν ἐξεδικάζετο μήνυσις τοῦ τότε ἀρχηγοῦ τοῦ ΚΚΕ Νίκου Ζαχαριάδη ἐναντίον τῶν ὑπευθύνων τῆς ἐφημερίδος «Ἑλληνικὸν Αἷμα» Λ. Πηνιάτογλου καὶ τῶν κ.κ. Βοβολίνη καὶ Μήλιου. Κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης αὐτῆς ὁ κ. Παυσανίας Λυκουρέζος, συνήγορος τῶν κατηγορουμένων, ὑπέβαλε τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν εἰς τὸν μνηστὴν τῶν πελατῶν του, Ν. Ζαχαριάδην: «Γνωρίζετε ὅτι τὸ ΚΚΕ ἠγωνίσθη ἄλλοτε διὰ τὴν αὐτονόμησιν τῆς Μακεδονίας;» Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τοῦ κ. Λυκουρέζου, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ΚΚΕ, Ν. Ζαχαριάδης, ἀπήντησε, συμφώνως πρὸς τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης, ὅπως τὰ ἐδημοσίευσεν ὁ «Ριζοσπάστης» τῆς 24ης Ὀκτωβρίου 1945, ὡς ἐξῆς: «Τὸ ΚΚΕ, ἀπὸ τὸ 1931 ποὺ ἐγὼ εἶμαι στὴν καθοδήγησή του, ἀποκήρυξε τὸ σύνθημα αὐτὸ καὶ διεκήρυξε καὶ διακηρύσσει τὴν Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας» (βλέπε «Ριζοσπάστης», Τετάρτης, 24ης Ὀκτωβρίου 1945, σελ. 1-2).

Ὅταν ὁ Ζαχαριάδης ἐδήλωνε τὰ ἀνωτέρω εἰς τὸ δικαστήριον, ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν; Ὁχι. Ὁ Ζαχαριάδης ἀπλούστατα ἐψεύδετο συνειδητῶς, ἀναισχύντως. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὰ κατωτέρω γεγονότα:

— Πρῶτον: Ὁ Ν. Ζαχαριάδης εὐθύνεται προσωπικῶς διὰ τὴν ἐθνοπροδοσίαν τοῦ ΚΚΕ εἰς τὸ Μακεδονικὸν καὶ Θρακικόν, διότι ὡς καθοδηγητὴς τῆς Ὁμοσπονδίας Κομμουνιστικῶν Νεολαιῶν Ἑλλάδος, (ΟΚΝΕ), ποὺ ἦτο ἀπὸ τὸν Μάϊον 1924, ὅτε τὸ πρῶτον ἐστάλη ἀπὸ τὴν Μόσχαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰσηγήθη καὶ ἐλήφθη ἀπόφασις νὰ κυκλοφορήσῃ κοινὴ προκήρυξις τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας Βουλγαρίας, διὰ νὰ προπαγανδίσῃ τὸ σύνθημα τῆς «ἐνιαίας καὶ ἀνεξάρτητης Μακεδονίας καὶ Θράκης». Ἡ κοινὴ αὕτη προκήρυξις, ἡ ὁποία εἶχε ὡς «μόττο»: «Πάνω ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ σύνορα καὶ μίση, αἱ Ὁμοσπονδία Κομμουνιστικῶν Νεολαιῶν Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας», ἀπευθύνετο πρὸς τὴν ἐργατικὴν καὶ ἀγροτικὴν νεολαίαν τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἑλλάδος, πρὸς τὴν Μακεδονικὴν καὶ Θρακικὴν νεολαίαν, πρὸς τὴν προσφυγικὴν

νεολαίαν ὄλων τῶν ἐθνοτήτων τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τοὺς νέους ἐργάτας καὶ ἀγρότας καὶ τοὺς ἐκάλει νὰ ὑποστηρίξουν, με ὅλας τῶν τὰς δυνάμεις, «τὸ ἐθνικὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα στὴ Μακεδονία καὶ Θράκη», ὅπου «ὁ Μακεδονικὸς καὶ Θρακικὸς λαὸς, διεξαγάγουν ἕνα ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξαρτητίαν τους». «Αὐτὸς ὁ ἀγῶνας, ἐβεβαίωσε ἡ κοινὴ προκήρυξις τοῦ Ν. Ζαχαριάδη - Βουλγάρων Κομμουνιστῶν νέων, γίνεται μετὰ τὸ δίκαιο τοῦ πλήρους αὐτοκαθορισμοῦ, μέχρι πλήρους ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τὴν Βουλγαρία, Ἑλλάδα, Τουρκία καὶ Γιουγκοσλαβία καὶ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτοτελῶν κρατῶν». (βλέπε «Ριζοσπάστης» 27ης Ἰανουαρίου 1925, σελ. 1).

— Δεύτερον: Ὁ Ν. Ζαχαριάδης, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Κρεμλίνου, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1931, γραμματεὺς τοῦ ΚΚΕ μετὰ τὴν σκανδαλώδη καὶ πραξικοπηματικὴν καθάρσιν τῆς τότε ἡγεσίας του, ὑπὸ τῆς Κ.Δ., ἐνέτεινε τὴν ἐθνοπροδοτικὴν δρασίαν τοῦ ΚΚΕ εἰς τὸ Μακεδονικόν-Θρακικόν. Δὲν τὴν ἀπεκήρυξε τότε, ὅπως ψευδέστατα ἐδήλωσεν εἰς τὸ δικαστήριον τὸ 1945. Τοῦτο δὲ καταφαίνεται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἀπὸ τρία ἐπίσημα κομμουνιστικὰ κείμενα, γραφέντα ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Ζαχαριάδη, τὰ ἐξῆς:

α) Ἡ ἐκκλήσις τῆς Κ.Δ. πρὸς τὰ μέλη τοῦ ΚΚΕ τοῦ Νοεμβρίου 1931 διὰ τὸ Μακεδονικόν - Θρακικόν (1-3 Νοεμβρίου 1931).

Ἡ ἡγεσία τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς, ὅτε τὸν Νοέμβριον 1931 διώρισε τὸν Ν. Ζαχαριάδην, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Κρεμλίνου, Γενικὸν Γραμματέα τοῦ ΚΚΕ, ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν νὰ γράψῃ μίαν ἐκκλήσιν πρὸς τὰ μέλη τοῦ ΚΚΕ. Ἡ ἐκκλήσις αὕτη ἐδημοσιεύθη ὡς ἐκκλήσις τῆς Κ.Δ. εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» ἀπὸ 1-3 Νοεμβρίου 1931. Εἰς τὴν ἐκκλήσιν αὕτην ὁ συντάκτης της, Ν. Ζαχαριάδης, κατελόγιζεν, εἰς τὴν πρὸ αὐτοῦ καθαιρεθεῖσαν ἡγεσίαν τοῦ ΚΚΕ, ὅτι ἄφησε τὸ ΚΚΕ «μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐπαναστατικὴν ἐθνοκαπελευθερωτικὴν πάλη τῶν λαῶν ποὺ καταπιέζονται ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας». Ἐν συνεχείᾳ καθώριζεν ὅτι, τὸ ΚΚΕ «ὀφεί-

λει, χωρίς αναβολή, να διεξάγει τον αγώνα για το δικαίωμα της ελεύθερης αυτοδιάθεσης των εθνών, φθάνοντας και μέχρις αποχωρισμού κατά της εθνικής καταπίεσης και του έκδιωγμού των μακεδόνων και τούρκων, και πρέπει να εξηγήσει πλατειά και συστηματικά το πρόγραμμα της Κομμουνιστικής Διεθνούς στο έθνικό ζήτημα». (Βλέπε το σχετικόν κείμενον της Κ.Δ. (=Ν. Ζαχαριάδη) εις τὴν συλλογὴν ἐπισήμων κειμένων τοῦ ΚΚΕ, ἐκδοθέντων ὑπὸ τῆς Κ.Ε. του, ὑπὸ τὸν τίτλον : «Πέντε χρόνια Ἀγῶνες 1931 - 1936» Β' ἔκδοσις - Ἀθήνα 1946, σ. 24).

β) Αἱ «ἱστορικαί» ἀποφάσεις τῆς 6ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, (Ἰανουάριος 1934).

Τὸ ΚΚΕ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐπρόβαλε τὰς ἀποφάσεις τῆς 6ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ τοῦ Ἰανουαρίου 1934, αἱ ὁποῖαι καθώρισαν νέαν στρατηγικὴν γραμμὴν ἀστικοδημοκρατικῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὸ ΚΚΕ, ὡς ἔργον τοῦ Ν. Ζαχαριάδη, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὸ «πολιτικὸν δαιμόνιον» τοῦ τότε ἀρχηγοῦ του. Τί ὅμως διεπίστωσεν καὶ τί καθήκοντα καθώρισεν ὁ Ν. Ζαχαριάδης εἰς τὰς «ἱστορικές», κατὰ τοὺς κομμουνιστάς, ἀποφάσεις τῆς 6ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ ; Ὁ Ν. Ζαχαριάδης διεπίστωνε πρῶτον «ἐθνικὴ καταπίεσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν μπουρζουαζία», ἐν συνεχείᾳ δὲ καθώριζεν εἰς τὸ ΚΚΕ τὸ καθῆκον «νὰ ἀγωνισθῆι γιὰ τὴν ἐθνικὴν αὐτοδιάθεσιν μέχρις ἀποχωρισμοῦ τῶν καταπιεζομένων Μακεδόνων καὶ Θρακῶν καὶ νὰ συνεργασθῆι διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν μετὰ τὰς Βουλγαρικὰς ὀργανώσεις τῆς ἐσωτερικῆς ἐπαναστατικῆς μακεδονικῆς ὀργάνωσις (ἐνωμένης) καὶ τῆς θρακικῆς ἐπαναστατικῆς ὀργάνωσις». (Βλέπε «Πέντε Χρόνια Ἀγῶνες 1931-1936», σελ. 201, 205, 206, 212).

γ) Αἱ ἀποφάσεις τοῦ 5ου Συνεδρίου τοῦ ΚΚΕ, (Μάρτιος 1934).

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης τὸν Μάρτιον 1934 συνεκάλεσεν τὸ 5ον Συνέδριον τοῦ ΚΚΕ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν του διεπιστώθη καὶ διεκηρύχθη, τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ΚΚΕ, ὅτι «οἱ ἐθνικὲς μειονότητες καταπιέ-

ζονται ἀφόρητα ἀπὸ τοὺς ἑλληνεσὶ ἰμπεριαλιστέσ». Καθωρίσθη δὲ ἐν συνεχείᾳ ὡς καθῆκον τοῦ ΚΚΕ «ἡ ὑποστήριξις καὶ ἐνίσχυσις τῶν ἐθνικοεπαναστατικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων καὶ ἡ στερέωσις τῶν δικῶν μας θέσεων μέσα σ' αὐτέσ... ἡ ἀναγνώρισις στὶς μειονότητες αὐτέσ τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιάθεσις μέχρι καὶ τοῦ κρατικοῦ ἀποχωρισμοῦ». «Τὸ ΚΚΕ πρέπει νὰ παλαίψῃ, κατέληγε ἡ ἀπόφασις, ἀποφασιστικὰ γιὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ ἑλληνικοῦ μεγαλοεθνισμοῦ καὶ τὶς ἐκδηλώσεις του μέσα στὶς γραμμῆς του καὶ γιὰ τὴν διεθνιστικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν ἑλλήνων ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν». (Βλέπε «Πέντε Χρόνια Ἀγῶνες 1931-1936», σελ. 225).

Καὶ ἐνῶ τὰ ὡς ἄνω τρία κείμενα τοῦ Ν. Ζαχαριάδη βοοῦν διὰ τὴν ἐθνοπροδοσίαν τοῦ ΚΚΕ εἰς τὸ Μακεδονικὸν καὶ Θρακικὸν καὶ μετὰ τὸ 1931, αὐτὸς εἶχε τὸ θράσος νὰ ψευσθῆ κυνικῶτατὰ εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ 1945, ἰσχυρισθεὶς, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1931, «ποῦ αὐτὸς εἶναι στὴν καθοδήγησιν τοῦ ΚΚΕ», τοῦτο ἀπεκήρυξε τὸ ἐθνοπροδοτικὸν «σύνθημα τῆς αὐτονομίας» τῆς Μακεδονίας !

— Τρίτον : Ὁ Ν. Ζαχαριάδης, ὅταν διεκήρυσσεν τὸ 1945 τὴν Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας, καὶ ὠρκίζετο ὅτι θὰ ἀγωνισθῆ ὑπὲρ αὐτῆς, ἐψεύδετο ἀουστόλως. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς γεγονότα, λαβόντα χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμμοριτοπολέμου (Μάρτιος 1946 - Αὐγούστος 1949) :

α) Ὁ Ν. Ζαχαριάδης ἐπιστρέψας τὸν Ἀπρίλιον 1946 ἀπὸ τὴν Πράγαν, ὅπου εἶχε μεταβῆ μετὰ τοῦ Μ. Πορφυρογένη, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς ἐργασίας τοῦ 8ου συνεδρίου τοῦ Κ.Κ. Τσεχοσλοβακίας, διεκήρυξεν εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ τὰς Ἀθήνας, εἰς κλειστὰ «ἀχτίφ» στελεχῶν τῶν κομματικῶν ὀργανώσεων τῶν δύο τούτων πόλεων ὅτι «ὅσο πιὸ κάτω κατεβαίνουν οἱ σλάβοι κομμουνιστέσ τῆς Βαλκανικῆς, τόσοσ τὸ καλύτερον διὰ τὸ ΚΚΕ» !

β) Ὁ Ν. Ζαχαριάδης, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1948, ἐδημοσίευσεν ἐπιστολὴν ὑπογραφομένην μετὰ τὸ μονόγραμμα «Κ», εἰς τὸ περιοδικὸν «Δημοκρατικὸς Στρατός», εἰς ἀπάντησιν τοῦ

δημοσιευθέντος άρθρου του Παντελή Βαϊνά ή Βαϊνόβσκι. Είς τήν ἐπιστολήν του αὐτὴν ἔθεσε, τὸ πρῶτον, θέμα δημιουργίας ἀνεξαρτήτου Μακεδονικοῦ Κράτους. (Βλέπε «Δημοκρατικὸς Στρατός», τοῦ Δεκεμβρίου 1948, σελ. 528-529).

γ) Ὁ Ν. Ζαχαριάδης τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1949 εἰσηγήθη εἰς τὴν 5ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ (30-31 Ἰανουαρίου 1949) τὴν ὡς ἄνω θέσιν τῆς δημιουργίας ἀνεξαρτήτου Μακεδονικοῦ Κράτους, ἡ ὁποία ἔγινε δεκτὴ καὶ περιελήφθη καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς 5ης Ὀλομέλειας, ἡ ὁποία ἐλήφθη «ὁμόφωνα». Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Στὴ Βόρεια Ἑλλάδα ὁ μακεδονικὸς (σλαβομακεδονικὸς) λαὸς τᾶδωσε ὄλα γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ πολεμᾶ μὲ μιὰ ὀλοκλήρωση ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας ποὺ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία ὅτι σὰν ἀποτέλεσμα τῆς νίκης τοῦ Δ.Σ.Ε. καὶ τῆς λαϊκῆς ἐπανάστασης, ὁ μακεδονικὸς λαὸς θὰ βρεῖ τὴν πλήρη ἐθνικὴ ἀποκατάστασή του, ἔτσι, ὅπως τὴ θέλει ὁ ἴδιος, προσφέροντας σήμερα τὸ αἷμα του γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσει. Παράλληλα τὸ ΚΚΕ πρέπει ριζικὰ νὰ βγάλει ἀπ' τὴ μέση ὄλα τὰ ἐμπόδια, νὰ χτυπήσει ὄλες τὶς μεγαλοελλαδίτικες σωβινιστικὲς ἐκδηλώσεις καὶ τὰ ἔργα ποὺ προκαλοῦν δυσἀρέσκεια καὶ δυσφορία μέσα στοῦ μακεδονικὸ λαὸ καὶ ἔτσι βοηθοῦν τοὺς διασταστὲς στὴν προδοτικὴ δράση τους, ἐνισχύουν τὸ ἔργο τῆς ἀντίδρασης»

(Βλέπε τὸ κείμενον τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Ὀλομελείας, ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ ὑπὸ τὸν τίτλον : «Ἡ Ἑλλάδα στὸ δρόμο πρὸς τὴν νίκη, μπροστὰ στὴν ἀποφασιστικὴ καμπή», σελ. 20-21).

Ἐκ τῶν προαναφερθέντων ἐπισήμων κειμένων τοῦ ΚΚΕ καταφαίνεται ὅτι ὁ Ν. Ζαχαριάδης, ὅταν ἐδήλωνε εἰς τὸ δικαστήριον ὅτι αὐτὸς εἶχε ἀποκηρύξει τὸ σύνθημα τῆς αὐτονομίσεως τῆς Μακεδονίας καὶ διεκήρυσσε τὴν Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας καὶ ὠρκίζετο εἰς τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ἑλλάδος ἐφεύδετο ἐνσυνειδήτως, ἀσυστόλως, κομμουνιστικώτατα.

Ἄλλὰ τὸ ΚΚΕ ὄχι μόνον αὐτοπροσώπως ἐφεύδετο ἀσυ-

στόλως, κομμουνιστικώτατα, διὰ στόματος τοῦ ἀρχηγοῦ του Ν. Ζαχαριάδη, ὅταν οὗτος προέβαινε εἰς τὰς ἀνωτέρω δηλώσεις του ἐπὶ τοῦ ἀντεθνικοῦ συνθήματός του περὶ τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας. Τὸ ΚΚΕ ἐφεύσθη καὶ διὰ τοῦ προσώπου του, τῆς Ε.Δ.Α, διὰ στόματος τοῦ κ. Ἡλίου Ἡλιοῦ, μέλους τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς.

Συγκεκριμένως ὁ κ. Ἡλίου Ἡλιοῦ, ὡς συνήγορος τῶν κομμουνιστικῶν στελεχῶν Δάλλα, Ζαχαράτου, κ.λ.π., κ.λ.π. μελῶν τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, ἐδήλωνεν «ὑπευθύνως» καὶ «ἀρμοδίως» εἰς τὸ Πενταμελὲς Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, ἐν πλήρει γνώσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀναληθείας, ὅτι τὸ ΚΚΕ «ἀπεκήρυξε» τὸ 1931 τὸ ἀντεθνικὸν σύνθημα τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας τοῦ τρίτου ἐκτάκτου συνεδρίου του τοῦ Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 1924, ἐνῶ τοῦτο δὲν ἔγινεν οὔτε τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1935. Δὲν ἔγινεν ποτὲ εἰς τὴν πράξιν. Συγχρόνως ὁ κ. Ἡλίου Ἡλιοῦ προσεπάθησε, διαστρέφων τὰ γεγονότα καὶ τὰ κείμενα τῶν ἀποφάσεων τοῦ ΚΚΕ, νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ἀδικαιολόγητα ἀντεθνικὰ συνθήματα τοῦ ΚΚΕ τοῦ 1924 καὶ τὰ ἔθνοπροδοτικὰ συνθήματά του τοῦ 1949. Ὁ κ. Ἡλιοῦ ὑπεστήριξε ὅτι, ὅταν τὸ ΚΚΕ, τὸ 1924, ἀπεδέχθη τὸ σύνθημα τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας, δὲν ὑπῆρχε ἡ ἑλληνικὴ ἔθνολογικὴ σύνθεσις τῆς Μακεδονίας, ποὺ ὑπῆρξε ἀργότερον, τὸ 1931, ὅταν τὸ ΚΚΕ «ἀπεκήρυξε» τὸ σύνθημα αὐτό. Ὁ κ. Ἡλιοῦ ἐπίσης προσεπάθησε νὰ πείσῃ τοὺς κ.κ. Ἐφέτας ὅτι τὸ ἀντεθνικὸν σύνθημα τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ τοῦ 1949 ἀπέβλεπεν ὄχι εἰς τὸν ἀκρωτηριασμόν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ εἰς τὴν ἔξουδετέρωσιν τῶν ἱμπεριαλιστικῶν τάσεων τῆς Γιουγκοσλαβίας τοῦ Τίτο ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας.

Παραθέτομεν χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῆς ψευδολόγου ἀγορεύσεως τοῦ κ. Ἡλιοῦ, ὡς αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Αὐγὴν» τῆς 4 Δεκεμβρίου 1954, σελ. 3 :

«Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς, εἶπεν ὁ κ. Ἡλιοῦ, ἀποδίδει προσθέτως εἰς τοὺς κατηγορουμένους καὶ ὅτι ἐπέδιωξαν νὰ ἀποσπάσουν βίαιως μέρος τοῦ ὅλου τῆς Ἐπικρατείας, τοῦτο δὲ συνάγει ὄχι

ἐξ οἰασθήποτε ἀτομικῆς τῶν ἐνεργείας, ἀλλὰ ἐκ τῆς διακηρυχθείσης ἰδιότητός τῶν ὡς μελῶν καὶ στελεχῶν τοῦ ΚΚΕ.

Παραμορφῶν τὴν σύγχρονον ἱστορίαν τῆς χώρας μας, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ἀριστα γνωρίζει, ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς, ἐμφανίζει ἐνώπιον Ὑμῶν δύο κείμενα. Τὰς παλαιὰς θέσεις τοῦ 1924 διὰ τὴν ἐνιαίαν καὶ αὐτόνομον Μακεδονίαν, καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ε' Ὀλομελείας τοῦ 1949.

Πράγματι, ὅταν δὲν εἶχεν ἀκόμη πραγματοποιηθῆ οὔτε ἡ ἑλληνοτουρκικὴ ὑποχρεωτικὴ ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, ἡ συμφωνηθεῖσα διὰ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης, οὔτε ἡ ἑλληνοβουλγαρικὴ ἐκουσία ἀνταλλαγὴ τῆς συμφωνίας Καφαντάρη - Μολλώφ, ὅταν ἡ Μακεδονία, ὄχι μόνον ἡ Ἑλληνικὴ ἀλλὰ καὶ ἡ Βουλγαρικὴ καὶ ἡ Σερβικὴ εἶχεν ἀνάμικτον πληθυσμὸν ἀπὸ Ἑλλήνων, Τούρκων, Ἑβραίων, Ἀρμενίων, Κουτσοβλάχων, Βουλγάρων, Σέρβων καὶ Ἀλβανῶν, τὰ ΚΚ τῶν τριῶν τούτων Βαλκανικῶν χωρῶν εἶχον πράγματι υἱοθετήσῃ ὡς προγραμματικὴν τῶν κατεόθηνσιν, πραγματοποιηθησομένην ἐφ' ὅσον θὰ ἐπεκράτουν πολιτικῶς, τὴν ἰδέαν τῆς ἐνιαίας καὶ αὐτονόμου Μακεδονίας.

Ἄλλ' ἢ ἀπὸ τοῦ 1931 νέα ἡγεσία ἐν ὄψει καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι διὰ τῶν ἐν τῷ μεταξὺ ἀνταλλαγῶν τῶν πληθυσμῶν καὶ τοῦ ἐποικισμοῦ τῆς ἀπὸ πρόσφυγας Θράκης καὶ Μικρασιάτας Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, ἡ Ἑλληνικὴ Μακεδονία κατέστη ἐθνικῶς ὁμοιογενής, ἀπέβαλεν ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τοῦ ΚΚΕ τὴν θέσιν ταύτην, συμφωνούσης πλήρως καὶ τῆς Γ' Διεθνοῦς, οὕτως ὥστε νὰ ἔχη διεθνῆ ἐγγύησιν ἢ νέα γραμμὴ, ἢ ὅποια διακηρύττει ἀπόλυτον προσήλωσιν εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῶν Ἐθνικῶν μας ἐδαφῶν καὶ εἰς τὸ ἀπαραβίαστον τῶν συνόρων μας. Τοῦτο ἰσχύει ἔκτοτε, καὶ τὸ δηλώνω σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως ἐξουσιοδοτημένος ἀπὸ τοὺς πελάτας μου.

Γνωρίζετε δὲ καλῶς κ.κ. Ἐφέται, ὅτι τὸ ΚΚΕ, ὡς κόμμα ριζικῆς κοινωνικῆς μεταβολῆς, ἔχει πρόγραμμα εἰς πλείστα σημεία ἄρδην διαφέρον ἀπὸ τὰ κοινῶς παρὰ τῶν λοιπῶν πολιτικῶν κομμάτων παραδεδεγμένα, τὸ ὅποion συχνάκις προσκρούει εἰς βαθέως ἐρριζωμένας ἀντιλήψεις καὶ προκαταλήψεις καὶ ὄχι σπανίως ξενίζει, ἐξερεθίζει, ἐξοργίζει, διαθέτει ἐχθρικώτατα τοὺς ἀντιφρονοῦντας. Ἄλλὰ τὰς ἰδέας του, καλὰς ἢ κακὰς, δὲν εἶναι

τοῦ παρόντος νὰ συζητήσωμεν, δὲν ντρέπονται νὰ τὰς ἐκθέσουν δημοσίᾳ. Δὲν μασοῦν τὰ λόγια τῶν οἰ κομμουνιστῶν.

Ἔτσι, ὅταν ἀπὸ τὸ 1924-31 τὸ πρόγραμμα τοῦ ΚΚΕ περιεῖχε τὴν θέσιν «Ἐνιαία καὶ αὐτόνομη Μακεδονία» ἐσάπιζαν τὰ προοδευτικὰ νειᾶτα τῆς Ἑλλάδος στὸ Καλπάκι διὰ νὰ μὴ τὴν ἀποκηρύξουν ὅσον καὶ ἂν ἐσκανδάλιζε τοὺς ἀντιθέτους τῶν τοῦτο.

Καὶ ὅταν πάλιν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1949 φροντίδι τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἀστυνομικῶν ἀρχῶν ἐδόθη εὐρυτάτη δημοσιότης εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ε' Ὀλομελείας καὶ διεστρέφετο αὕτη, ὥστε νὰ ἐμφανίζεται ὡς ἀφισταμένη τῆς ἰδέας τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλλάδος καὶ τότε καλούμενοι δὲν τὴν ἀπεκήρυσσαν ἐνώπιον τῶν Ἐκτάκτων Στρατοδικείων καὶ ἐθέριζε κατὰ δεκάδας καὶ εἰκοσάδας κάθε πρωτὶ τὸ πολυβόλον Ἑλλήνων Κομμουνιστῶν.

Θέλω νὰ εἶπω, ὅτι, ἂν πρόγραμμα καὶ προθέσεις τοῦ Κόμματός τῶν ἦτο ἡ ἀπόσπασις οἰουδήποτε, μικροῦ ἢ μεγάλου, τμήματος Ἑλληνικοῦ ἐδάφους, κανεῖς, οὐδ' Ὑμεῖς, δὲν ἀμφιβάλετε ὅτι θὰ τὸ ἀπεκήρυσσαν ἀπεριφράστως, οἱ κατηγορούμενοι, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰς συνεπειὰς.

Ἄλλὰ τί εἶναι τέλος πάντων ἡ Ε' Ὀλομέλεια; Ἡ Γιουγκοσλαβία, ἀπὸ τὸ 1945 ἤρχισε νὰ ἐκδηλώνῃ ἰμπεριαλιστικὰς βλέψεις καὶ ἀνεκκήρυξεν ἰδιαιτέραν δμόσπονδον δημοκρατίαν τὴν Σερβικὴν Μακεδονίαν, προορίζουσα αὐτὴν ὡς πυρῆνα τῆς «Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου» ὅπως ἀπεκάλει τὸ ἐδαφικὸν σύνολον τὸ ὅποion ἐπωφθαλμία εἰς βάρους τῶν γειτόνων τῆς καὶ δὴ τῆς Ἑλλάδος.

Τότε, ὄχι διὰ νὰ ἀποσπᾶσθαι, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἀπόσπασιν μέρους τῆς Ἐπικρατείας, τὴν ὁποίαν ἐμνηχανέτο ὁ ὄμιμος φίλος μας, ἐν ὄψει τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους διέτρεχεν ἡ ἀκροαία περιοχὴ τῆς Φλωρίνης, διότι δὲν κατεῖχτο μονίμως, οὔτε ἀπὸ τὴν μίαν οὔτε ἀπὸ τὴν ἄλλην παράταξιν, συχνὰ ἀντήλλασσε χεῖρας, διὰ νὰ περισώσῃ αὐτὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος — οἰονδήποτε καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐπικρατήσῃ ἐν αὐτῇ καθεστῶς, ἀφοῦ ἡ ἐνοσίλοσ σύγκρουσις συνεχίζετο καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη κοιθῆ — ὄχι διὰ νὰ ἀκρωτηριάσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀκεραιότητά της, ἢ ὅτι ἔστιν Ἐπικρατεία ὅτι διὰ τῆς δημοκρατικῆς

ψήφου των (sic!) οι Σλαβομακεδόνες θα διοικούντο και θα εύρισκαν ισότιμον μεταχείρισιν εις την Λαϊκοδημοκρατικήν Ἑλλάδα».

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω τίθεται τὸ ἐρώτημα : ὁ κ. Ἡλιοῦ, ὅταν προέβη εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐπισήμους δηλώσεις καὶ ὑπευθύνους διαβεβαιώσεις, δὲν ἐγνώριζε τὴν ἱστορίαν τοῦ ΚΚΕ ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ἢ γνωρίζων αὐτὴν κατὰ βάθος καὶ πλάτος ἐψεύδετο ἀσυστόλως, παραμορφῶνων αὐτὴν τελείως; Ἐπειδὴ ἡ πρώτη ὑπόθεσις εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν «πολυμάθειαν» καὶ «εὐρυμάθειαν» τοῦ κ. Ἡλιοῦ, παραμένει γεγονός ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ κ. Ἡλιοῦ, συμφώνως πρὸς τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν, ἐψεύδετο συνειδητῶς, ἀσυστόλως, θρασύτατα, κομμουνιστικώτατα.

Ἐν σχέσει μὲ τὴν δικαιολογίαν τοῦ κ. Ἡλιοῦ διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ τοῦ 1949, τίθεται καὶ ἕνα ἄλλο ἐρώτημα, ἐὰν ὁ κ. Ἡλιοῦ ἐμμένει εἰς αὐτὴν τὴν δικαιολογίαν του καὶ σήμερον, μετὰ τὰ συμφιλιοτικά ταξίδια τοῦ κ. Χρυστσώφ εἰς τὸ Βελιγράδι τοῦ 1955 καὶ ἰδίᾳ τοῦ 1963.

Ὁ κ. Ἡλιοῦ τότε, τὸ 1954, εἶχε εὐθυγραμμισθῆ πλήρως μὲ τὴν σταλινικήν-κουκουεδικήν, ἀντιτιτοϊκήν γραμμὴν καὶ εἶπε ὅσα εἶπε. Σήμερον τοῦ εἶναι ἀδύνατον κομματικῶς νὰ τὰ ἐπαναλάβῃ δημοσίᾳ, μετὰ τὴν συμφιλίωσιν καὶ τοὺς ἐναγκαλισμοὺς τῶν Χρυστσώφ - Τίτο. Ἐὰν θέλει καὶ ἐὰν τολμᾷ, ἄς τὰ ἐπαναλάβῃ.

Ὁ κ. Ἡλίας Ἡλιοῦ, ἐπομένως, ἀπολύτως εὐθυγραμμισμένος πρὸς τὰς ψευδολογίας τοῦ ΚΚΕ ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ, συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ ψευδολογῇ καὶ νὰ παραμορφῶνῃ αὐτὸς τὴν σχετικὴν ἱστορίαν τοῦ ΚΚΕ, «τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ἀριστα γνωρίζει», ἐνῶ, τὴν ἰδίαν στιγμὴν, μὲ ἀνήκουστον καὶ πρωτοφανῆ θρασύτητα ἀπευθύνετο εἰς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀ' Πενταμελοῦς Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ τὸν κατηγορεῖ ὅτι παραμορφῶνει τάχατες τὰ γεγονότα τῆς συγχρόνου μας ἱστορίας. Καὶ ὅμως, ὅπως εἶδομεν, τὰ γεγονότα συντριπτικὰ διὰ τὸ ΚΚΕ καὶ τὸν κ. Ἡλιοῦ, συνέβησαν ὄχι, ὅπως τὰ παρουσίασε ὁ κ. Ἡλιοῦ, ἀλλὰ, ὅπως τὰ ἐξι-

στόρισεν ἀντικειμενικῶς ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς, συμφώνως πρὸς τὰ ἐπίσημα γραπτὰ κείμενα τοῦ ΚΚΕ.

Δυστυχῶς διὰ τὸ ΚΚΕ καὶ τὸν κ. Ἡλιοῦ «scripta manent»!

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρώτην ἔθνοπροδοσίαν καὶ ψευδολογίαν τοῦ ΚΚΕ εἰς τὸ μακεδονικὸν καὶ θρακικόν¹.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὴν δευτέραν ἔθνοπροδοσίαν καὶ ψευδολογίαν τοῦ ΚΚΕ εἰς τὸ Βορειοηπειρωτικόν.

1. Βλέπε τὰ κείμενα τὰ ἠαναφερόμενα εἰς τὴν ἔθνοπροδοσίαν καὶ ψευδολογίαν τοῦ ΚΚΕ εἰς τὸ Μακεδονικόν - Θρακικόν εἰς ἐπίμετρον Α'

Β'

Η ΕΘΝΟΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΚΕ ΔΙΑ ΤΟ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ

Ἡ ἐθνοπροδοσία τοῦ ΚΚΕ διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικὸν εἶναι παλαιά. Χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1934. Τότε, τὸ ΚΚΕ εἰς τὴν Δευτέραν Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. του, τὴν μετὰ τὸ 5ον συνέδριόν του, τοῦ Μαρτίου τοῦ 1934, ἐχαρακτήρισε ὡς «ἰμπεριαλιστικὸ ἀλυτρωτισμὸ» τῆς Ἑλλάδος τὴν προβολὴν τῆς ἐθνικῆς διεκδικήσεως ἐπὶ τῆς Βορείου Ἡπείρου, ὅπως καὶ τὴν προβολὴν τῆς ἐθνικῆς διεκδικήσεως ἐπὶ τῆς Κύπρου καὶ τῶν Δωδεκανήσων (Βλέπε τὴν ἀπόφασιν τῆς Δευτέρας Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ εἰς τὴν «Κομμουνιστικὴ Ἐπιθεώρηση», ἀριθ. 23, τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1934, σελ. 2 καὶ «Πέντε Χρόνια Ἀγῶνες 1931-1936» β' ἔκδοσις τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Ἀθήνα 1946, σελ. 250).

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ ΚΚΕ Ν. Ζαχαριάδης ἐξ ἄλλου εἰς τὸν λόγον του εἰς τὴν 2αν Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, (14-15 Ἰουνίου 1936), τὴν μετὰ τὸ 6ον Συνέδριόν του, τοῦ Δεκεμβρίου 1935, συνελθοῦσαν, ἐχαρακτήρισε ὡς «καταχτητικὴ βλέψη» τῆς Ἑλλάδος τὴν δικαίαν διεκδίκησιν τῆς ἐπὶ τῆς Βορείου Ἡπείρου.

«Ἡ πλουτοκρατία καὶ ἡ ἀντίδραση, εἶπεν ὁ Ζαχαριάδης, ἀν καὶ τρέμουν γιὰ τὴν Μακεδονία καὶ Θράκη, δμως, παραγνωρίζοντας τὶς ἰδιομορφίας τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν καὶ προῦτ' ἀπ' ὅλα τὴν πολυεθνικὴν σύνθεσίν τοις καὶ ἐφαρμόζοντας αὐτοῦ ἐπ' αὐτῶν πολιτικὴν οἰκονομικὴν ἀποστράγγισιν καὶ τρομοκρατικὸν ξεφαντόματος, δὲν φτάνουν παρὰ σὲ ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἀπ' αὐτὰ ποδ' θέλουν... Τὸ χειρότερον ἀκόμα εἶναι ὅτι ἡ πλουτοκρατορία τῆς χώρας μας καὶ ὁ φασισμὸς ἀντιπροβάλλουν καὶ αὐτοὶ καταχτητικὰς βλέψεις πᾶνω στὴ Βόρειον

Ἡπειρο, τὸ Μοναστήρι εἶτε τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλία καὶ ἐτσι σπρώχνουν τὰ πράγματα πρὸς γοργὰ πρὸς πολεμικὰς καταστροφικὰς περιπέτειας».

(Βλέπε : Ν. Ζαχαριάδη Λόγον του «στὴ 2ῃ Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. (14-15 Ἰούνη 1936)» εἰς τὴν «Κομμουνιστικὴ Ἐπιθεώρηση», ἀρ.23, τῆς 1ῆς Ἰουλίου 1936, σελ. 6).

Αὕτη ἡ παλαιά, ἡ προπολεμικὴ ἐθνοπροδοσίᾳ τοῦ ΚΚΕ διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικόν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς, εἶχε λησμονηθῆ καὶ ἦτο τελείως ἀγνωστος εἰς τοὺς παρασυρθέντας ἀπὸ τὰ ὑπερπατριωτικὰ ἀπατηλὰ ἑαμικὰ συνθήματα τοῦ ΚΚΕ, οἱ ὅποιοι ἐπίστευον ἀφελέστατα ὅτι τὸ ΚΚΕ εἰς τὸ τέλος τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου, θὰ ἐπιδιώξῃ, ὅπως ὅλα τὰ ἐθνικὰ κόμματα τῆς χώρας, τὴν ἀπόδοσιν τῆς Βορείου Ἡπείρου εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸν Μάϊον τοῦ 1945 ὅμως ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ΚΚΕ ἔρχεται νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν αὐτῶν. Ὁ Ν. Ζαχαριάδης, ὁ ὅποιος εἶχε διασωθῆ μυστηριωδῶς ἀπὸ τοὺς χιτλερικοὺς φούρνους τοῦ Νταχάου, ἔφθασεν μυστηριωδέστερον μὲ ἀμερικανικὸν ἀεροπλάνον εἰς τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ συνήντησε τὸν ἀνταποκριτὴν τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος τοῦ «Ἐμπρὸς», τὸν δημοσιογράφον κ. Ἀλέξανδρον Μακρίδην, εἰς τὸν ὅποιον ἔδωσεν μίαν συνέντευξιν ἐπὶ ἐσωτερικῶν καὶ διεθνῶν ζητημάτων, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» τῆς 26ης Μαΐου 1945. Ὁ Ν. Ζαχαριάδης εἰς τὴν συνέντευξίν του αὐτὴν ἐτάχθη κατηγορηματικώτατα ἐναντίον τῆς προβολῆς ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος τῆς ἐθνικῆς τῆς διεκδικήσεως ἐπὶ τῆς Βορείου Ἡπείρου, διότι, αὐτὴ, κατ' αὐτόν, «θὰ ἀπετέλει παράγοντα κινδύνου διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν σύμπραξιν τῶν Βαλκανικῶν Χωρῶν».

Αὕτῃ ἡ νέα διατύπωσις ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ΚΚΕ τῆς παλαιᾶς του ἐθνοπροδοτικῆς θέσεώς του διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικόν ἐπροκάλεσεν τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τεράστιον σάλον εἰς τὰς γραμμὰς τῶν ὁπαδῶν καὶ συνοδοιπόρων τοῦ ΚΚΕ.

Οἱ ἀρχηγοὶ καὶ κορυφαῖα στελέχη τῶν ἐθνικῶν πολιτικῶν κομμάτων : Θ. Σοφοῦλης, Γ. Καφαντάρης, κ. Γ. Παπανδρέου,

κ. Στυλ.Γονατᾶς, Ἐμμ.Τσουδερός, Ἀπ. Ἀλεξανδρῆς, ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος καὶ σύσσωμος ὁ Ἑλληνικὸς τύπος, κατεδίκασαν τὴν νέαν ἐθνοπροδοσίαν τοῦ ΚΚΕ. Αὕτῃ ἡ γενικὴ καταδίκη καὶ κατακραυγὴ, ἐναντίον τῆς συνεντεύξεως τοῦ Ν. Ζαχαριάδη, ἐπροκάλεσεν σύγχυσιν εἰς τὰς γραμμὰς τοῦ ΚΚΕ, ἡ ἡγεσία τοῦ ὁποίου δὲν ἐδίστασεν νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς 29 Μαΐου 1945, μίαν δῆλωσιν τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἰσχυρίσθη ψευδέστατα, ὅτι ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» συνέντευξις τοῦ Ν. Ζαχαριάδη, δὲν εἶναι πραγματικὴ, εἶναι πλαστικὴ, εἶναι σκηνοθετημένη ἀπὸ τοὺς πολιτικούς ἀντιπάλους τοῦ ΚΚΕ, διὰ νὰ συκοφαντήσῃ «ἀνθηθίκως» τὸ ΚΚΕ καὶ τὸν «θρυλικὸν ἀρχηγὸν του» Ν. Ζαχαριάδην!..

Ὁ Ριζοσπάστης τῆς Τρίτης, 29ης Μαΐου 1945 εἰς τὸ κύριον ἄρθρον του ὑπὸ τὸν τίτλον : «Ἡ πατριδοκαπηλεία», ἔγραψε ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς :

«Οἱ μαῦροι ἄνθρωποι τῆς μοναρχοφασιστικῆς ἀντίδρασης — οἱ Μαυρομαχάληδες, οἱ Γονατᾶδες, οἱ Παπανδρέηδες καὶ οἱ Βεντήρηδες — σκηνοθέτησαν μίαν συνέντευξιν μὲ τὸ σ. Νίκο Ζαχαριάδην, τὸ θρυλικὸ ἀρχηγὸ τοῦ κόμματός μας, γιὰ νὰ ἐξαπολύσῃ μίαν βρωμερὴν καὶ ἀνήθικην συκοφαντικὴν ἐκστρατεία ἐναντίον του καὶ ἐναντίον τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Ἑλλάδος».

Ἡ ἀνωτέρω διάψευσις τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ ἐν Ἀθήναις, τοῦ ἀντεθνικοῦ περιεχομένου τῆς συνεντεύξεως, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ΚΚΕ εἰς τὸ Παρίσι, ἦτο ψευδολόγος, ἔγινε δὲ διὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ νὰ κατασιγάσῃ τὸν σάλον τὸν ὅποιον εἶχε προκαλέσει ἡ ἀντεθνικὴ θέσις τοῦ Ν. Ζαχαριάδη διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικόν εἰς τὰς γραμμὰς τῶν ὁπαδῶν τοῦ ΚΚΕ καὶ τοῦ ΕΑΜ. Ἡ προσωπικὴ ἐξ ἄλλου ἐπίθεσις τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ ἐναντίον τῶν ὡς ἄνω πολιτικῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐθνικῶν κομμάτων ἔγινε, διότι οὗτοι ἔσπευσαν, ὡς ὄφειλον, νὰ καταδικάσῃ τὴν νέαν ἐθνοπροδοσίαν τοῦ ΚΚΕ εἰς βᾶρος τῆς χώρας.

Ὁ κ. Γ. Παπανδρέου, διὰ νὰ ἀναφέρωμεν ἓνα παράδειγμα, ἐδήλωσεν ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ὡς ἄνω συνεντεύξεως τοῦ Ν. Ζαχαριάδη τὰ ἑξῆς :

«Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ Ν. Ζαχαριάδης ὠμίλησε μὲ ἀνεπιφύλακτον εὐλικρίνειαν εἰς τὴν ὁποίαν δὲν μᾶς ἔχουν συνηθίσει οἱ ἐδῶ ἀναπληρωταὶ του.

Μέχρι τοῦδε τὸ ΚΚΕ ἐζήτηε δημοψήφισμα διὰ τὴν Βόρειον Ἡπειρον, ἐνῶ ταυτοχρόνως συνειργάζετο μὲ τοὺς κομμουνιστὰς τῆς Ἀλβανίας διὰ τὴν ἐξόντωση τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν τῆς Βορείου Ἡπείρου. Ἐζήτηε ἐπίσης τὸ ΚΚΕ «στρατηγικὴν διαρρυθμίσιν τῶν Ἑλληνο-βουλγαρικῶν συνόρων» ἀλλὰ κατόπιν «φιλικῆς συνεννοήσεως τῶν δύο χωρῶν», τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν καλὴν θέλησιν τῶν Βουλγάρων τὴν παραχώρησιν συνόρων ἀσφαλείας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ κ. Ζαχαριάδης μὲ τὰς ὠμὰς δηλώσεις του καταργεῖ τὴν μέθοδον αὐτὴν τῆς ἀπάτης καὶ προτιμᾷ νὰ προκαλέσῃ τὸ ἔθνος.

Τοῦ ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας καὶ εὐχόμεθα τὴν αὐτὴν τακτικὴν νὰ συνεχίσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον, διὰ νὰ πεισθῇ ἐπὶ τέλους ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ἰδίως οἱ θλιβεροὶ ἑαμικοὶ ὀπαδοὶ περὶ τῆς «ἐθνικῆς» πολιτείας τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. (Βλέπε «Ἐμπρός» τῆς 27ης Μαΐου 1945, σελ. 1 καὶ 5).

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης, ὅταν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔφθασεν εἰς Ἑλλάδα, πάλιν μυστηριωδῶς, μὲ στολὴν λοχαγοῦ τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ καὶ μὲ ἀγγλικὸν ἀεροπλάνου, δὲν ἐτήρησεν τὴν αὐτὴν προκλητικῶς ἀντεθνικὴν τακτικὴν τῶν ὤμων ἔθνο-προδοτικῶν δηλώσεών του, διότι εὐρέθη ἐντὸς μιᾶς ἀτμοσφαιρας γενικῆς ἀναταραχῆς καὶ συγχύσεως τῶν ἡγετῶν, στελεχῶν, μελῶν, συνοδοιπόρων καὶ ὀπαδῶν τοῦ ΚΚΕ καὶ τοῦ ΕΑΜ, τὴν ὁποίαν εἶχεν δημιουργήσει ἡ συνέντευξις του εἰς τὸ «Ἐμπρός». Ὁ Ν. Ζαχαριάδης, συσχεφθεὶς μετὰ τῶν ἐπιτελῶν τοῦ ΚΚΕ ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς σειρὰν ἐνεργειῶν διὰ νὰ κατασιγάσῃ τὴν ἀναταραχὴν καὶ τὸν σάλον ἐντὸς τῶν γραμμῶν τοῦ ΚΚΕ καὶ τοῦ ΕΑΜ καὶ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἔγνανάκτησιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Πρῶτον εἰσηγήθη ὁ ἴδιος εἰς τὸ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, τὴν 1ην Ἰουνίου 1945, καὶ ἐλήφθη ἀμέσως «ὁμόφωνα» μία ἀπόφασις του ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ, τὴν ὁποίαν ἔγραψε ὁ ἴδιος. Εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τὸ ΚΚΕ διεκήρυσσε ὅτι ἀνελάμ-

βανε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συμμετάσχῃ εἰς στρατιωτικὴν ἐνέργειαν βιαίας καταλήψεως τῆς Βορείου Ἡπείρου, ἀν ἡ πλειοψηφία τοῦ δημοκρατικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος κατέληγε εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, διὰ τὴν ὁποίαν τὸ ΚΚΕ θὰ διετύπωνε μὲν τὰς ἀντιρρήσεις του, ἀλλὰ θὰ ἐπειθάρχει εἰς αὐτὴν.

«Τὸ ΚΚΕ, ἔγραφε ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, ἀποκρούει μὴ ἀμεση βίατη κατάληψη τῆς Βορείου Ἡπείρου ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν στρατό, γιατί αὐτὸ θὰ μᾶς ἐμπλέκε σὲ τυχοδιωκτικὰ περιπέτειες καὶ γιατί αὐτὸ ἀντίκειται πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν τριῶν μεγάλων συμμάχων μας, ποὺ διεκήρυσαν ὅτι κάθε ἐδαφικὴ μεταβολὴ θὰ λυθεῖ εἰρηρικὰ στὸ Συνέδριον τῆς Εἰρήνης. Τὸ ΚΚΕ διεκήρυσσε πάντοτε ὅτι ὑπάρχει ἄλλο τὸ Βορειοηπειρωτικὸ ζήτημα. Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ πρέπει νὰ τὸ λύσει ἄλλοτε ὁλόκληρος ὁ Βορειοηπειρωτικὸς λαός. Αὐτὸς θὰ ἐκφρασθεῖ ποῦ θὰ πάῃ καὶ τὸ τί θὰ κάνει. Ἡ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ ΚΚΕ στὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΕΑΜ δηλώνει ἀκόμα : «Διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ δημοκρατικὴ ἐνότητα τὸ ΚΚΕ εἶναι ἔτοιμο νὰ δεχθεῖ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀποψη αὐτὴ τοῦ δημοκρατικοῦ κόσμου γιὰ τὸ Βορειοηπειρωτικὸ ποὺ θὰ διατυπώσῃ ἡ πλειοψηφία του. Ἄν ἡ πλειοψηφία αὐτὴ ἀποφανθεῖ γιὰ μὴ ἀμεση στρατιωτικὴν κατάληψη τῆς Βορείου Ἡπείρου ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν στρατό, τὸ ΚΚΕ θὰ διατυπώσῃ τὰς ἀντιρρήσεις του, μὰ θὰ πειθαρχήσῃ». (Βλέπε «Δέκα Χρόνια Ἀγῶνες 1935-1945», ἐκδόσεις ΚΕ τοῦ ΚΚΕ, Ἀθήνα 1945, σελ. 253).

Δεύτερον ὁ Ν. Ζαχαριάδης ἐδέχθη, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, 1ην Ἰουνίου 1945, εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ΕΑΜ, τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνέφερε τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τοῦ Π.Γ. ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ, καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν ἐπὶ ἐθνικῶν θεμάτων. Εἰς ἐρώτησιν ἐνὸς δημοσιογράφου σχετικῶς μὲ τὴν συνέντευξιν τοῦ Ν. Ζαχαριάδη πρὸς τὸν κ. Ἄλ. Μακρίδην τοῦ «Ἐμπρός», ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ΚΚΕ τὴν ἐπεβεβαίωσε μὲν, ἀλλὰ προσεπάθησε συγχρόνως ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὴν εὐθύνην διὰ τὴν τελικὴν διατύπωσίν της, ὅσον ἀφορᾷ τὸ Βορειοηπειρωτικόν, καὶ νὰ τὴν ἐπιρρίψῃ εἰς τὸν κ. Ἄλ. Μακρίδην. Ὁ κ. Γ. Δρόσος εἰς ἄρθρον του, δημοσιευθὲν εἰς

τὸ «Ἐμπρὸς» τῆς 2 Ἰουνίου 1945, ἔγραφεν τὰ ἐξῆς ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω δεξιῶσεως τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου ὑπὸ τοῦ Ν. Ζαχαριάδη καὶ τῆς προσπάθειάς του ἀποσείσεως τῆς προσωπικῆς του εὐθύνης διὰ τὸ ἀντεθνικὸν περιεχόμενον τῆς συνεντεύξεώς του πρὸς τὸν κ. Ἄλ. Μακρίδην :

«Χθὲς ἔγινε ἡ πρώτη δημοσίαι ἐμφάνισις τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ΚΚΕ Ν. Ζαχαριάδη, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τοὺς Ἀθηναίους δημοσιογράφους καὶ ἀπήντησε εἰς τὰ ἐρωτήματά των. Ἡ συγκέντρωσις ἐγένετο εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ΕΑΜ, παρέστησαν δὲ κατ' αὐτὴν ὅλα τὰ μέλη τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ καὶ τοῦ ΕΑΜ καθὼς καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν σημερινῶν παραγόντων τοῦ κόμματος...

Ἡ συζήτησις ἤρχισε μὲ τὸ ζήτημα τῶν ἐθνικῶν διεκδικήσεων... Ὡς πρὸς τὸ Βορειοηπειρωτικόν, ὁ κ. Ν. Ζαχαριάδης ἀνέγνωσεν χθεσινὴν ἀπόφασιν τοῦ Π.Γ. τοῦ ΚΚΕ...

Εἰς ἐρώτησιν περὶ τῶν σχετικῶν δηλώσεών του πρὸς τὸ «Ἐμπρὸς» ὁ Ζαχαριάδης εἶπε τὰ ἐξῆς :

«Ἐφθασα στὸ Παρίσι φορτωμένος μὲ τὰ μπογαλάκια μου καὶ πῆγα στὸ Προξενεῖο. Βρῆκα ἐκεῖ τὸν Μακρίδη, ὁ ὁποῖος πολὺ μὲ περιποιήθηκε, μὲ τὸν ὁποῖον φάγαμε μαζύ, κοιμηθήκαμε καὶ συζητήσαμε. Ἐγραψε αὐτὰ πὸν τοῦ εἶπα καὶ ἐκεῖνος κάθισε καὶ συνέταξε ἕνα τηλεγράφημα. Σβῆσε - γράψε, γράψε - σβῆσε, δὲν ξέρω καλὰ-καλὰ τι ἀκριβῶς ἐτηλεγραφήθη. Τοῦ εἶπα πάντως γιὰ τὸ Βορειοηπειρωτικὸ πρέπει νὰ γίνῃ δημοψήφισμα καὶ ὅτι ὁ Βορειοηπειρωτικὸς λαὸς πρέπει νὰ ἀποφανθεῖ γιὰ τὴν τύχη του».

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης, ἰσχυρισθεὶς τὰ ἀνωτέρω ὡς πρὸς τὴν συνέντευξίν του διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικὸν ἐψεύσθη ἀσυστόλως. Τοῦτο δὲ κατεφάνη ἐκ τῆς ἰδιογράφου του περικοπῆς τῆς συνεντεύξεώς του διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικὸν, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσε, ἐν φωτοτυπίᾳ, ἡ ἔφημερίς «Ἐμπρὸς» τῆς 26 Ἰουνίου 1945 καὶ ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Ἀντίθετα θεωρεῖ [ὁ Ζαχαριάδης] τὴν διατύπωσιν Ἑλληνικῶν ἀξιῶσεων γιὰ τὴν Βορ.-Ἠπειρο καὶ Ἀνατ. Ρωμυλία σὰν ἕνα παράγοντα πὸν θὰ ἀπειλοῦσε ἐξαιρετικὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν συνεργασίαν στὰ Βαλκάνια....»

Τρίτον, ὁ Ν. Ζαχαριάδης ἐνέκρινεν, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἔδωσεν ὁ παριστάμενος εἰς τὴν δεξιῶσιν τῶν δημοσιογράφων, Γ. Σιάντος εἰς ἐρώτησιν δημοσιογράφου διὰ τὰς σφαγὰς τῶν Βορειοηπειρωτῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν ἀλβανῶν τοῦ Ἐμβερ Χότζα, συμφῶνως πρὸς τὴν ὁποίαν «οἱ ἀλβανοὶ κατέσφαξαν Ἕλληνες τῆς Βορείου Ἠπείρου, οἱ ἀλβανοὶ σφάζουν καὶ Ἕλληνες κομμουνιστῆς Βορειοηπειρωτῆς. Δὲν κάνουν καμμιά διάκριση». ! (Βλέπε «Ριζοσπάστην» Σαββάτου, 2 Ἰουνίου 1945, σελ. 2).

Αἱ ὡς ἄνω ἐνέργειαι τοῦ Ν. Ζαχαριάδη, ἐνῶ δὲν ἔπεισαν τοὺς Ἕλληνας διὰ τὸν πατριωτισμὸν τοῦ ΚΚΕ καὶ τὴν εὐλικρίνειάν του διὰ μίαν δικαίαν λύσιν τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ, ἐπροκάλεσαν ἀντιθέτως τὴν μῆνιν τῶν ἡγετῶν τῶν Κ.Κ. τῆς Βαλκανικῆς καὶ τοῦ Διεθνoῦς Κομμουνισμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐχαρακτήρισαν ὡς «βαρύτετον» καὶ «ἀσυγχώρητον λάθος» τὴν ἀπόφασιν τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ «γιὰ τὸ Βορειοηπειρωτικόν».

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης διὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ βαρύτετον λάθος του τῆς ἀποφάσεως τοῦ Π.Γ. ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ καὶ διὰ νὰ ἐξιλεωθῇ ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τῶν ἡγετῶν τοῦ Διεθνoῦς Κομμουνισμοῦ καὶ τῶν Βαλκανικῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων διὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, προσέβη εἰς μίαν ἄτιμον συκοφαντικὴν ἐνέργειαν, εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐξῆς : Ἐκάθησεν καὶ ἔγραφεν ἕνα πλαστὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον δῆθεν τοῦ τὸ ἔστειλε ἕνας «Συνταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ», εἰς τὸ ὁποῖον τοῦ ἀπεκάλυπτε ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐτοιμάζει ἐπιθέσιν ἐναντίον τῆς Ἀλβανίας, διὰ νὰ καταλάβῃ βιαίως τὴν Βόρειον Ἠπειρον. Τὸ γράμμα αὐτὸ, τὸ πλαστὸν, ὁ Ν. Ζαχαριάδης τὸ ἔστειλε εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» νὰ τὸ δημοσιεύσῃ ἀνωνύμως συνωδεύων αὐτὸ καὶ μὲ μίαν ἰδικὴν του ἐνυπόγραφον ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος κατηγορεῖ καὶ κατεδίκασεν τὰς κατακτητικὰς βλέψεις τοῦ «Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου», τὸν ὁποῖον ἐπρόβαλλε ὡς τὴν ψυχὴν, τὸν ἐμπνευστὴν τῆς σχεδιασθείσης καὶ προετοιμασθείσης, ἐπικειμένης ἐπιθέσεως τῆς Ἑλλάδος ἐναντίον τῆς Ἀλβανίας. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» ἐπιστολὴ τοῦ «Συνταγματάρχου τοῦ Πεζικοῦ» ἦτο πλαστὴ, γραφεῖσα ἀπὸ τὸν

ίδιον τὸν Ν. Ζαχαριάδη, τὸ ἀπεκάλυψε ἀργότερον, τὸ 1950, ὁ Ζήσης Ζωγράφος, σήμερον μέλος τοῦ Π.Γ. τῆς Κ. Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ «μέγας» θεωρητικὸς τῆς νέας ἡγεσίας του, τότε δὲ τεχνικὸς γραμματεὺς καὶ πρακτικογράφος τῶν συνεδριάσεων τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. Ὁ Ζήσης Ζωγράφος, κατὰ τὴν πρώτην φάσιν τῆς ἐσωτερικῆς κρίσεως τοῦ Κ.Κ.Ε., συνήγορος ὢν τοῦ Ν. Ζαχαριάδη, κατηγορουμένου ὑπὸ τοῦ Δ. Παρτσαλίδη, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ διὰ τὸ «ἀσυγχώρητον λάθος» του ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ, ὑπεστήριξε ὅτι ὁ Ν. Ζαχαριάδης ναὶ μὲν διέπραξεν, βεβαίως, τὸ λάθος νὰ γράψῃ ὁ ἴδιος μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὴν γνωστὴν ἀπόφασιν τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ, ἀλλὰ ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος του αὐτό, γράφων πάλιν ὁ ἴδιος μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὴν πλαστὴν ἐπιστολὴν τοῦ «Συνταγματάρχου τοῦ Πεζικοῦ», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς 22 Ἰουνίου 1945, σ. 1. (Βλέπε: Ζήση Ζωγράφου, ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Μερικὰ ζητήματα τῆς πολιτικῆς μας γραμμῆς» εἰς τὸν «Νέον Κόσμον» ἀριθμ. 9, Σεπτεμβρίου 1950, σελ. 641-660).

Ὁ Ζήσης Ζωγράφος εἰς τὸ ὡς ἄνω ἄρθρον του βεβαιώνει κατηγορηματικώτατα καὶ ἀρμοδιώτατα ὅτι αἱ δηλώσεις τοῦ Ν. Ζαχαριάδη εἰς τὸ Παρίσι διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικὸν δὲν ἦσαν πλασταί, ὡς εἶχεν ἰσχυρισθῆ ψευδέστατα, ἢ τότε ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ. Ἦσαν γνήσιαι, γνησιώταται. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ὅτι αὐταὶ ἦσαν καὶ «σωσταί», διότι «ἔβαλαν σωστὰ τὸ ζήτημα»: «Βορειοηπειρωτικὸ ζήτημα δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν Ἑλλάδα». (Γράφε «γιὰ τὸ ΚΚΕ», σημ. ἰδική μας).

Ὁ Ζήσης Ζωγράφος εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον του παραθέτει καὶ ἓνα προσωπικὸν ἐμπιστευτικὸν του σημείωμα, τὸ ὁποῖον εἶχε στείλει αὐτὸς εἰς τὸ Π.Γ. τὴν 13-9-50 ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτεται τὸ ἀπροσμέτρητον μέγεθος τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς ψευδολογίας τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικόν. Ἐνῶ ἡ ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ δημοσίᾳ διαμαρτυρομένη, διέψευδε τὸ ἀναμφισβήτητον γεγονός τῶν δηλώσεων τοῦ Ζαχαριάδη, κατ' ἴδιαν, ἢ ἰδία ἡγε-

σία τοῦ ΚΚΕ, εἰς τὸ Π.Γ., βεβαίως διὰ τὴν γνησιότητα τῶν δηλώσεων αὐτῶν τοῦ Ν. Ζαχαριάδη, τὰς ἐχαρακτήριζε ὡς τεραστίαν γκάφαν τοῦ τότε ἀρχηγοῦ τοῦ ΚΚΕ καὶ, διὰ στόματος τοῦ τότε γραμματέως τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Γ. Σιάντου, ἐξεστόμενεν: «Μπρὲ ἔπεσε στή λούμπα ὁ Νίκος! Πάτησε τὴν πεπονόφλουδα! Δὲν ξέρει ὅτι τώρα ἄλλαξαν πολλὰ πράγματα!» (Βλέπε τὴν σχετικὴν ἀποκαλυπτικωτάτην περικοπὴν τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου τοῦ Ζήση Ζωγράφου εἰς τὸ Β' Ἐπίμετρον ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ).

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης ἰσχυρίσθη, ἀργότερον, τὸν Μάϊον 1950, ὅτι ὑπέπεσε εἰς τὸ «ἀσυγχώρητον» λάθος τῆς «σωβινιστικῆς» ἀποφάσεως τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ, εὐρεθείς, τὸ 1945, κάτω ἀπὸ τὴν πίεσιν τῶν ἑαμικῶν συνοδοιπόρων, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχε διαπαιδαγωγῆσει σωστὰ ἢ κατοχικὴ ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ. (Γ. Σιάντος, Γ. Ἰωαννίδης, Δ. Παρτσαλίδης).

Συγχρόνως ὁ Ν. Ζαχαριάδης, χαρακτηρίσας τὸν Μάϊον 1950, ὡς «σωβινιστικὰ ἀγκάθια» τὰς δικαίας ἐθνικὰς διεδικήσεις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου καὶ τὴν στρατηγικὴν διαρρύθμισιν τῶν πρὸς τὴν Βουλγαρίαν συνόρων τῆς Ἑλλάδος, εἰς ὄφελος τῆς Ἑλλάδος, ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς ἐν Ἑλλάδι κομμουνιστὰς καὶ συνοδοιπόρους τοῦ ΚΚΕ νὰ τὰς ἀπορρίψουν ἀσυζητητεῖ ἀπὸ τὸ πρόγραμμά των.

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης δὲν ἐδίστασε ἀκόμη νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ 1950 τὸν Γ. Σιάντον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναγνωρίσει, ὁμολογήσει καὶ καταδικάσει τὰς σφαγὰς τῶν Βορειοηπειρωτῶν ὑπὸ τῶν Ἄλβανῶν, ὡς τὸν «μεγαλύτερον προβοκάτορα μέσα στὶς γραμμὲς τοῦ ΚΚΕ»!..!

Τὰ ἄνωτέρω ἀποδεικνύουν πλήρως τὴν ἔθνοπροδοσίαν τοῦ ΚΚΕ ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ καὶ τὴν ἀσύστολον ψευδολογίαν τῆς ἡγεσίας του, τὸ 1945, ὅτε αὐτὴ κοπτομένη, τὴν ἤρνεϊτο!

Τὴν ἔθνοπροδοσίαν τοῦ ΚΚΕ ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ, μετὰ τὴν καθάρεισιν τοῦ Ν. Ζαχαριάδη (Μάρτιος 1956), συνεχίζει καὶ ἡ νέα ἡγεσία του, ὡς ἀποδεικνύουν τὰ κείμενα τῶν

1. Βλέπε: Πολυβίου Ἀρκαδιοῦ: «Γιώργης Σιάντος», Ἀθῆναι 1954 (Πολιτικὴ Βιβλιοθήκη ἀριθμ. 2) σ. 69.

ἀποφάσεων τοῦ ΚΚΕ ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1956 μέχρι σήμερα, τὰ ὁποῖα παραθέτομεν εἰς τὸ Β' ἐπίμετρον τῆς παρούσης μελέτης μας, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα κείμενα τοῦ ΚΚΕ τὰ ἀναφερόμενα, εἰς τὸ Βορειοηπειρωτικόν, τὰ πρὸ τοῦ 1956).

Ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ, εὐθυγραμμισμένη ἀπολύτως, τυφλῶς πρὸς τὴν ἀντεθνικὴν γραμμὴν τῆς παλαιᾶς καὶ νέας ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ, ἔχει ἀποκλείσει ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῆς «ἀλλαγῆς» τῆς τὴν δικαίαν ἔθνικὴν διεκδίκησιν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Βορείου Ἡπείρου, ὅπως ἔχει ἀπορρίψει, ἐντολῇ τοῦ ΚΚΕ, καὶ μερικὰς ἄλλας δικαίας ἔθνικας διεκδικήσεις τῆς Ἑλλάδος, τὰς ὁποίας περιεῖχε τὸ «πρόγραμμα τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τοῦ ΕΑΜ» τῆς 23 Ἰουλίου 1945, ὅπως τὴν ἔθνικὴν διεκδίκησιν ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, τὴν κατοχύρωσιν τῆς ἀσφαλείας τῶν πρὸς τὴν Βουλγαρίαν συνόρων, τὰς ἐπανορθώσεις καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν.

Σημειωτέον τέλος ὅτι τὸ ἑαμικὸν πρόγραμμα τῆς «Λαϊκῆς Δημοκρατίας» τῆς 23 Ἰουλίου 1945, εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνοντο αἱ ὡς ἄνω δίκαιαι ἔθνικαὶ διεκδικήσεις τῆς Ἑλλάδος, τὸ εἶχε συνυπογράψει τότε, ἐκ μέρους τοῦ «Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος Ἑλλάδας», ὁ κ. Ἰ. Πασσαλίδης, ὁ σημερινὸς Πρόεδρος τῆς ΕΔΑ, ὁ ὁποῖος, ἐντολῇ τοῦ ΚΚΕ, ἀπέκλεισεν τὰς δικαίας ἔθνικας διεκδικήσεις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Βορείου Ἡπείρου καὶ τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰς Ἑλληνοβουλγαρικὰς σχέσεις, ὡς «ἐθνικιστικὰ ἀγκάθια», παρόλον ὅτι τὸ ἑαμικὸν πρόγραμμα τὰς θεώρει «δικαίας» τὸ 1945. (Βλέπε τὸ πλήρες κείμενον τῶν δικαίων ἔθνικῶν διεκδικήσεων, ὅπως τὰς καθώριζε καὶ τὰς ἐχαρακτήριζε τὸ ἑαμικὸν πρόγραμμα τῆς 23 Ἰουλίου 1945 εἰς τὸ ἐπίμετρον Β').

Ἡ ἐντολὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι συνοδοιπόρους του νὰ ἀπορρίψουν ὡς «ἐθνικιστικὰ ἀγκάθια» τὴν δικαίαν διεκδίκησιν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Βορείου Ἡπείρου ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ ΚΚΕ Ν. Ζαχαριάδη εἰς τὴν 7ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. του, τὸν Μάϊον 1950. Εἰς τὸν λόγον του, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ὀλομελείας αὐτῆς, ὁ Ν. Ζαχαριάδης ἐζήτησε ἀπὸ τοὺς ἐν Ἑλλάδι συνοδοιπόρους του νὰ ἀπορρίψουν ἀπὸ

τὸ πρόγραμμα τῆς μετωπικῆς πολιτικῆς ὀργανώσεώς των τὴν ἔθνικὴν διεκδίκησιν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Βορείου Ἡπείρου καθὼς καὶ τὰς λοιπὰς δικαίας διεκδικήσεις τῆς χώρας μας διὰ στρατηγικὴν διαρρῦθμισιν τῶν πρὸς τὴν Βουλγαρίαν συνόρων κ.λ.π.

Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ λόγου τοῦ Ν. Ζαχαριάδη ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Σήμερα στὴν Ἑλλάδα ἔχουμε μιὰ πορεία ἀνασυγκρότησης καὶ συγκέντρωσης τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων. Τὸ πιὸ ἀρνητικὸ κ' ἐδῶ εἶναι ὅτι πολὺ ἀσθενικὰ ἐκδηλώνεται στὴ πορεία αὐτὴ ἡ ἐπίδραση τῶν πιὸ συνεπῶν δημοκρατικῶν παραγόντων στὴ ζωὴ τῆς Χώρας, ὅπως εἶναι τὸ Ε.Α.Μ., τὸ Α.Κ.Ε., τὸ Κ.Κ.Ε. Τὸ δικό μας καθήκον εἶναι νὰ ἐπιταχύνουμε τὴν πορεία αὐτὴ μὲ τὴν συσπείρωση ὅλων τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων σ' ἓνα μέτωπο, σ' ἓνα συνασπισμὸ μὲ καθαρὸ δημοκρατικὸ πρόγραμμα. Αὐτὸ ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, σημαίνει ὅτι ἀπὸ τὸ πρόγραμμα αὐτὸ πρέπει νὰ λείψουν ὅλα ἐκεῖνα ΤΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΑ ΑΓΚΑΘΙΑ, ὅπως οἱ ἐδαφικὲς διεκδικήσεις σὲ βάρος τῶν λαϊκῶν δημοκρατιῶν τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Βουλγαρίας ποὺ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ χύνουν νερὸ στὸ μύλο τῆς ἀμερικανοκρατίας». (Βλ. Ν. Ζαχαριάδη : «Μερικὰ ζητήματα ἀπὸ τὴν κατάστασι καὶ τὴν κομματικὴ ζωὴ», λόγος του στὴν 7ην Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., (Μᾶης 1950), ἔκδοσις Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., σελ. 22).

Ἡ ἔθνοπροδοτικὴ θέλησις καὶ ἐντολὴ τοῦ ΚΚΕ, ἡ «ντιρεχτιβὰ» τοῦ ΚΚΕ, εἶναι νόμος διὰ τὴν ΕΔΑ !

Γ'

Η ΕΘΝΟΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΚΕ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ἡ καταπληκτικωτέρα ἔθνοπροδοσία καὶ ψευδολογία τοῦ ΚΚΕ ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον. Διὰ νὰ κατανοηθῇ ὁμως αὐτὴ εἰς ὅλην τῆς τὴν ἔκτασιν καὶ εἰς ὅλον τῆς τὸ μέγεθος πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὰ ἑξῆς γεγονότα, μερικὰ τῶν ὁποίων παρέμειναν τελείως ἄγνωστα μέχρι σήμερον.

Πρῶτον : Ἡ ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ κατὰ τὰ ἔτη 1939-1940, ἢ ὁποία ἀποτελεῖτο ἀπὸ τοὺς Δ. Παπαγιάννην, Χρῆστον Κανάκη, Εὐάγγελον Κτιστάκη κ.λ.π., με στενοὺς συνεργάτας των τοὺς : Δαμιανὸν Μάθησιν, Γιάννην Πετσόπουλον καὶ τὸν δημοσιογράφον Ν. Καρβούνην εὐθυγραμμίσθη ἀμέσως με τὴν γραμμὴν τοῦ Διεθνoῦς Κομμουνισμοῦ, τὴν μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γερμανοσοβιετικοῦ συμφώνου τῆς 23 Αὐγούστου 1939, χαραχθεῖσαν, ἢ ὁποία ἐχαρακτήριζεν τὸν Δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον «ἰ μ π ε ρ ι α λ ι σ τ ι κ ὸ ν», τόσον ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῶν φασιστικῶν ἐπιθετικῶν κρατῶν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῶν Δυτικῶν Δημοκρατιῶν.

Δεύτερον : Ἡ αὐτὴ ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ τῶν ἐτῶν 1939-1940, πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἐπίθεσιν τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας ἐναντίου τῆς Ἑλλάδος, ἐπροπαγάνδιζεν ὅτι ἡ Κυβερνησις τῆς χώρας ὑπὸ τὸν Ἰ. Μεταξᾶν ἐπροκάλεσε τὴν ἐπίθεσιν αὐτὴν, ἐχαρακτήριζε τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῆς Ἑλλάδος «ἰμπεριαλιστικὸν» καὶ προέβλεπε διὰ τὴν χώραν μας τὴν τύχην τῆς Πολωνίας. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ἐδῶ νὰ παραθέσωμεν περικοπὰς κειμένων τῆς ἡγεσίας αὐτῆς τοῦ ἐπισήμου ΚΚΕ, εἰς τὰς ὁποίας περιέχονται τὰ ἀνωτέρω :

(α) Ἡ Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ εἰς τὸ μανιφέστον τῆς τῆς 20 Ἀπρι-

λίου 1940, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν ὁ «Ριζοσπάστης» τῆς 2 Μαΐου 1940, διεκήρυξεν :

«Τὸ πέρασμα τῆς βασιλομεταξικῆς δικτατορίας στὴν ὑπερροσσία τῶν ἀγγλογάλλων, συντελούμενον μέσα στὶς συνθήκες τῆς ἔντασης τῶν σχέσεών τους μετὰ τὴν Ἰταλίαν, σημαίνει—οὔτε λίγο—οὔτε πολὺ—πρόσκληση πρὸς τοὺς ἱμπεριαλιστὲς νὰ βγάλουν τὰ μάτια τους πάνω στὰ ἑλληνικὰ ἐδάφη καὶ ἐξουσιοδοτήσῃ τους νὰ μὴν ἀφήσουν πέτρα πάνω στὴν ἄλλη, στὴν δυστυχιωμένη πατρίδα μας». (Βλέπε : Συλλογὴν κειμένων τοῦ ΚΚΕ ἐκδοθέντων ὑπὸ τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ΚΚΕ ἀπὸ τὸ 1918 ὡς τὸ 1931», τόμ. Α' «Τὸ ΚΚΕ ἀπὸ τὸ 1918 ὡς τὸ 1926» μετὰ παράρτημα κειμένων τῆς περιόδου 1932—1941», σ. 498).

(β) Τὸ ΚΚΕ εἰς τὴν προκήρυξίν του τῆς 30ῆς Ἀπριλίου τοῦ 1940, πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν, διεκήρυσσεν τὰ ἑξῆς :

«Ὁ πόλεμος, ὅπου ἡ δικτατορία ἐτοιμάζεται νὰ σκοτώσει τὰ παιδιά σου, νὰ φέρει τὸν θάνατον στὰ γυναικόπαιδα καὶ τὴν καταστροφή καὶ τὸν ἀφανισμό σ' ὅλην τὴν χώρα, δὲν εἶναι ἀγώνας γιὰ τὴν πατρίδα μας... Ὁ πόλεμος ποὺ ἐτοιμάζει ἡ δικτατορία θὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴ μοῖρα τοῦ Πολωνικοῦ λαοῦ. Ἡ δικτατορία κατεβαίνει στὸν πόλεμον αὐτὸ μετὰ μοναδικὸ «σύμμαχον» τὴν ἱμπεριαλιστικὴν Ἀγγλίαν» (αὐτόθι, σελ. 507-508).

(γ) Τὸ ΚΚΕ εἰς τὸ μανιφέστον τῆς Κ.Ε. του τῆς 7 Δεκεμβρίου 1940, διεκήρυσσεν ἐπίσης τὰ ἑξῆς :

«Ὁ πόλεμος αὐτὸς ποὺ προκλήθηκε ἀπὸ τὴ βασιλομεταξικὴ σπείρα, ποὺ διατάχθηκε ἀπὸ τοὺς ἐγγλέζους ἱμπεριαλιστὲς, δὲν μπορεῖ νὰ χῆ τὴν παραμικρὴν σχέσιν μετὰ τὴν ὑπερροσπισίαν τῆς πατρίδος μας. Οὔτε εἶναι βέβαια «πόλεμος κατὰ τοῦ φασισμού», ὅπως δήλωσε κινικὰ ὁ ἀρχιφασίστας Μεταξῆς — ὁ δῆμιος τοῦ λαοῦ μας. Μὰ οὔτε καὶ πόλεμος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν ἑλληνικῶν μειονοτήτων τῆς Ἀλβανίας ἀπ' τὸ ζυγὸ τοῦ Ἰταλικοῦ φασισμού καὶ τῆς Ἀλβανικῆς ἀστοτσιφλικῆς κλίμακας, γι' αὐτὸ ὁ πόλεμος αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ χῆ καμμιά σχέσιν μετὰ τὴν ἐλευθερίαν» (αὐτόθι, σ. 509-510).

Ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ αὐτὸ μανιφέστον καλεῖ «ἰδιαίτερα τοὺς ἐργάτες μεταφορῶν, ναυτεργάτες, σιδηροδρομικοὺς, αὐτοκινητιστὲς νὰ σαμποτάρουν μετὰ κάθε τρόπο τὴν μεταφορὰ πολεμοφοδίων» καὶ τοὺς «ἐργάτες πολεμικῶν ἐργοστασίων νὰ κωλυσιεργήσουν ὅσο μποροῦν τὴν παραγωγὴν». (αὐτόθι, σελ. 511).

Τρίτον: Ἡ «Προσωρινὴ Διοίκησις τοῦ ΚΚΕ», μιὰ ὀργάνωσις δῆθεν κομμουνιστικὴ, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη καὶ ἠλέγχετο ὑπὸ τοῦ τότε Ὑφυπουργοῦ Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Κ. Μανιαδάκη, διὰ νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸ πραγματικὸν ΚΚΕ καὶ ἡ ὁποία ἐτέλει ὑπὸ τὴν κομματικὴν καθοδήγησιν πρώην μελῶν τοῦ Π.Γ. καὶ τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ — ὅπως ὁ Μ. Τυρῖμος, Γ. Μιχαηλίδης, Τ. Μίτλας κ.λ.π. - κ.λ.π., εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπίσημον ΚΚΕ, ἠκολούθει εἰς τὸν ἰδικόν της «Ριζοσπάστην», τὴν γραμμὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε χαράξει ἡ Κομμουνιστικὴ Διεθνὴς πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ γερμανοσοβιετικοῦ συμφώνου. Ἐπροπαγάνδιζε δηλαδὴ τὴν γνωστὴν ἀντιφασιστικὴν γραμμὴν τοῦ «Λαϊκοῦ» καὶ τοῦ «Ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ Μετώπου» ὡς τὴν εἶχε καθορίσει τὸ 7ον συνέδριον τῆς Κ.Δ. (27 Ἰουλίου - 21 Αὐγούστου 1935) εἰς τὴν Μόσχαν.

Τέταρτον: Ἡ «Προσωρινὴ Διοίκησις τοῦ ΚΚΕ», πρὸ καὶ μετὰ τὴν Ἰταλικὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἐχαρακτήρισεν τὸν ἑλληνοἰταλικὸν πόλεμον «δικαίον» «ἀμυντικόν», «ἐθνικοαπελευθερωτικόν».

Πέμπτον: Ἡ «Προσωρινὴ Διοίκησις τοῦ ΚΚΕ», ἐπέτυχεν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ΚΚΕ Ν. Ζαχαριάδην, τὸν ὁποῖον μετέφερε δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ὁ κ. Κ. Μανιαδάκης ἀπὸ τὰς ἐγκληματικὰς φυλακὰς τῆς Κερκύρας, ὅπου ἐκρατεῖτο μέχρι τῆς 22 Ἰανουαρίου 1940 εἰς τὰ κρατητήρια τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν καὶ μετὰ τοὺς ἄλλους ἡγέτας τοῦ ΚΚΕ, τοὺς κρατούμενους εἰς τὴν Ἀκροναυπλίαν καὶ λοιποὺς χώρους ἐγκαθεύξεως καὶ ἐκτοπισμοῦ τῶν, καὶ νὰ τοὺς πείσῃ, ὅτι ἡ διεθνιστικὴ γραμμὴ τοῦ ἐπισήμου ΚΚΕ εἶναι «γκεσταπίτικη», «χαφιεδικὴ»,

1. Βλέπε ἀνέκδοτον μέχρι σήμερον ἐπιστολὴν τῆς «Προσωρινῆς Διοικήσεως τοῦ ΚΚΕ» πρὸς τὸν Ν. Ζαχαριάδην τῆς 25ης Ἰουλίου 1940 εἰς ἐπίμετρον Γ'.

ένω ή δική της γραμμή είναι ή όρθόδοξος, ή μαρξιστικώς όρθή και νά εξασφαλίση άκόμη τήν στενήν συνεργασία των μαζί της.

Έκτον: 'Ο Ν. Ζαχαριάδης πρό και επί ένα μήνα μετά τήν 'Ιταλικήν επίθεση εναντίον τής 'Ελλάδος εύθυγραμμίσθη άπολύτως πρός τήν γραμμήν τής «Προσωρινής Διοίκησης του ΚΚΕ», του δημιουργήματος του κ. Κ. Μανιαδάκη και έγραψε έκτός των άλλων «τό πρώτο άνοιχτό γράμμα του» τής 31 'Οκτωβρίου 1940. Είς τό γράμμα του αυτό ο Ν. Ζαχαριάδης έχαρακτήριζεν, όπως και ή «Προσωρινή Διοίκηση του ΚΚΕ», τόν έλληνοϊταλικόν πόλεμον από τήν πλευράν τής 'Ελλάδος «έθνικοαπελευθερωτικόν» και εκάλει τους 'Ελληνας κομμουνιστάς «να δώσουν όλες τους τις δυνάμεις, δίχως επιφύλαξη, στον πόλεμον αυτόν, που τόν διευθύνει ή Κυβέρνηση Μεταξά»!

Πρέπει νά σημειωθή έδώ ότι ή γραμμή αυτή του πρώτου άνοιχτού γράμματος του Ν. Ζαχαριάδη, ήτο τόσον ξένη και αντίθετος πρός τήν γραμμήν, τήν μετά τό γερμανοσοβιετικόν σύμφωνον, χαραχθείσαν υπό του Διεθνούς Κομμουνισμού, ώστε ο γραμματεύς τής Κ.Δ. Αντρέι Μανουήλσκυ, όταν έλαβε γνώσιν του περιεχομένου του, έξωργισμένος έξεστόμησεν είς υπήκοον των στενών συνεργατών του: «Ο λ ο ι μ π α σ τ ά ρ δ ε ψ α ν σ τ ο Κ.Κ.Ε. »!..

Έβδομον: 'Ο Ν. Ζαχαριάδης έγραψεν, τήν 26 Νοεμβρίου 1940, προφανώς για νά «ξεμπασταρδέψη», ένα «δεύτερο άνοιχτό γράμμα» και «ένα σχέδιο άπόφασης του ΚΚΕ» και τά έστειλεν είς τήν «Προσωρινή Διοίκηση του ΚΚΕ» (του κ. Κ. Μανιαδάκη), διά νά τά δημοσιεύση αυτή είς τόν «Ριζοσπάστην» της και νά τά κυκλοφορήση παρανόμως. 'Η «Προσωρινή Διοίκηση του ΚΚΕ» όμως ήρνήθη, κακώς κατά τήν γνώμη μας, τήν δημοσίευσιν των είς τόν «Ριζοσπάστην» της, διότι ο Ζαχαριάδης είς τά γραπτά του αυτά έχάραξεν μίαν νέαν γραμμήν διά τόν έλληνοϊταλικόν πόλεμον, αντίθετον πρός τήν γραμμήν του πρώτου άνοιχτού γράμματός του, τής 31 'Οκτωβρίου 1940. Έχαρακτήριζε τώρα τόν πόλεμον, τόν έλληνοϊταλικόν, «κατακτητικόν» και από τήν πλευράν τής 'Ελλάδος και «γιαυτό έχει αντίθετο τό λαό». (Βλέπε κείμενα του δευτέρου άνοι-

κτου γράμματος του Ν. Ζαχαριάδη και του άνεκδότου μέχρι σήμερα «σχεδίου άπόφασης του ΚΚΕ» είς επίμετρον Γ').

Όγδοον: 'Η «Προσωρινή Διοίκηση του ΚΚΕ», μετά τήν άντεθνικήν αυτήν στροφήν του Ν. Ζαχαριάδη διά τόν έλληνοϊταλικόν πόλεμον, δέν διέκοψε τήν έπαφήν της μαζί του. Αντιθέτως κατέβαλεν μεγάλην προσπάθειαν διά νά τόν πείση ότι ή νέα του γραμμή ήτο «μαρξιστικώς λαθεμένη». Πρός τούτο έγραψε, τήν 3 Δεκεμβρίου 1940, μίαν διεξοδικήν έπιστολήν επί τής τότε διεθνούς καταστάσεως και του έθνικοαπελευθερωτικού χαρακτήρος του έλληνοϊταλικού πολέμου και τήν έστειλε είς τόν άρχηγόν του ΚΚΕ και έζήτησε άπ' αυτόν νά εγκαταλείψη τήν νέαν του γραμμήν και νά επανέλθη είς τήν γραμμήν του πρώτου άνοιχτού γράμματός του. (Βλέπε τό πλήρες κείμενον τής άνεκδότου μέχρι σήμερα έπιστολής αυτής τής «Προσωρινής Διοίκησης του ΚΚΕ» πρός τόν Ν. Ζαχαριάδη, τής 3 Δεκεμβρίου 1940 είς τό επίμετρον Γ' τής παρούσης μελέτης μας).

Έννατον: 'Ο Ν. Ζαχαριάδης, όταν έλαβε και έμελέτησεν τήν έπιστολήν τής «Προσωρινής Διοίκησης του ΚΚΕ» τής 3 Δεκεμβρίου 1940, άντι νά μεταπεισθή από τήν επιχειρηματολογία της και νά παραδεχθή ότι ή νέα του γραμμή είναι μαρξιστικώς έσφαλμένη, έπέισθη ότι ή «Προσωρινή Διοίκηση του ΚΚΕ» ήτο όργανον του Κ. Μανιαδάκη και τής 'Ασφαλείας. Έκόθησε δε τότε, τήν 6 'Ιανουαρίου 1941, και έγραψε μίαν βιαίαν άπάντησιν, είς τήν όποιαν υπεστήριζεν ότι μαρξιστικώς ήτο όρθή μόνον ή δική του, νέα άντεθνική γραμμή διά τόν έλληνοϊταλικόν πόλεμον και έζήτησεν από τήν «Προσωρινή Διοίκηση» νά προπαγανδίση άμέσως με όλα τά μέσα που διαθέτει τήν νέαν αυτήν γραμμήν του, διότι διαφορετικά «θα πεισθεί τελειωτικά ότι πίσω άπ' τήν Π.Δ. κρύβεται ύποπτη βρωμοδουλειά του Μανιαδάκη και τής 'Ασφαλείας» (Βλέπε τό πλήρες κείμενον τής άνεκδότου μέχρι σήμερα έπιστολής αυτής του Ν. Ζαχαριάδη τής 6 'Ιανουαρίου 1941 είς τό επίμετρον Γ').

Δέκατον: 'Ο Ν. Ζαχαριάδης, άφού διεπίστωσεν ότι ή «Προσωρινή Διοίκηση του ΚΚΕ» με τήν όποιαν είχε επί μήνας στενώς συνεργασθή, ήτο όργανον του τότε 'Υφυπουργού Δημοσίας 'Ασφαλείας κ. Κ. Μανιαδάκη και ότι αυτή δέν επρόκει-

το να δημοσιεύσει το δεύτερον άνοικτόν γράμμα του τής 26ης Νοεμβρίου 1940 και το «σχέδιο άπόφασης» του με το άνθενικόν περιεχόμενόν των, γράφει ένα τρίτο «άνοιχτό γράμμα», τήν 15ην Ίανουαρίου 1941, πρὸς ὅλα τὰ μέλη και στελέχη τοῦ ΚΚΕ (Ε.Τ.Κ.Δ.) και τής ΟΚΝΕ (Ε.Τ.Κ.Δ.Ν.). Εἰς τὸ τρίτον αὐτὸ άνοικτόν γράμμα του, ὁ τότε άρχηγός τοῦ Κ.Κ.Ε. χαρακτηρίζει και πάλιν τὸν ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον ἀπὸ τήν πλευράν τής Ἑλλάδος «φασιστικόν», «καταχτητικόν» και «ίμπεριαλιστικόν». Ἐπισημαίνει τὸν Ί. Μεταξᾶ ὡς τὸν ὑπ' ἀριθ. 1 ἔχθρὸν τοῦ λαοῦ και τής χώρας, και ὄχι τὸν Μουσολίνι, και καλεῖ τὸν λαὸν και τὸν στρατὸν νὰ στρέψουν ὅλα των τὰ πυρὰ ἐναντίον τοῦ Ί. Μεταξᾶ. (Βλέπε τὸ πλήρες κείμενον τοῦ τρίτου αὐτοῦ άνοικτοῦ γράμματος τοῦ Ν. Ζαχαριάδη εἰς τὸ ἐπίμετρον Γ').

Ἐνδέκατον: Ὁ Ν. Ζαχαριάδης, τήν 1ην Ίουνίου 1945, μετὰ τήν ἐπάνοδόν του ἀπὸ τήν Γερμανίαν, ἐρωτηθεὶς, παρουσία τῶν ἐπιτελῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. και τοῦ ΕΑΜ, ὑπὸ Ἑλληνας δημοσιογράφου, ἐὰν ὑπάρχη ἐπιστολή του χρονολογουμένη ἀπὸ τοῦ Ίανουαρίου 1941, με τήν ὁποίαν ἐκάλεσεν τὸν λαὸν νὰ σταματήσει τὸν ἀγῶνα εἰς τήν Ἄλβανίαν, διότι ὁ πόλεμος εἶχε μετατραπῆ «σὲ ἱμπεριαλιστικόν», ἀπέκρυψε τήν ἀλήθειαν, ἠρνήθη τήν πατρότητα τῶν ἐπιστολῶν του τής 26 Νοεμβρίου 1940 και τής 15ης Ίανουαρίου 1941, ἐφεύσθη ἀδιάντροπα. Ἡ ψευδολογία αὐτῆ τοῦ Ν. Ζαχαριάδη ἔλαβε χώραν ὡς ἐξῆς, ὡς τήν ἐξιστορεῖ ὁ «Ριζοσπάστης» τοῦ Σαββάτου, 2 Ίουνίου 1945. Κατὰ τήν διάρκειαν τής δεξιώσεως τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ΕΑ τής 1 Ίουνίου 1945, ἕνας δημοσιογράφος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἀνέφερεν ὁ «Ριζοσπάστης», ὑπέβαλεν εἰς τὸν Ν. Ζαχαριάδην τήν ἐρώτησιν: «Ἐπάρχει ἐπιστολή σας χρονολογουμένη ἀπὸ τὸν Ίανουάριον τοῦ 1941 με τήν ὁποίαν καλοῦσατε τὸ λαὸ νὰ σταματήσει τὸν ἀγῶνα στὴν Ἄλβανίαν, γιατί ὁ πόλεμος εἶχε μετατραπῆ σὲ «ἱμπεριαλιστικόν»;

Και ὁ Ζαχαριάδης ἔδωσεν τήν ἐξῆς καταπληκτικὴν ἀπάντησιν: «Τέτοια ἐπιστολή οὔτε γράφτηκε ποτὲ ἀπὸ μένα, οὔτε δημοσιεύτηκε. Ἐγὼ ἔγραψα ΜΟΝΟ τὸ γράμμα τής 2-11-

1940. Καὶ δὲν τὸ ἀπηύθυνα πρὸς τὸν Μανιαδάκην, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν».

Ὁ «Ριζοσπάστης» τής 2 Ίουνίου 1945 δὲν γράφει τίποτε διὰ τὰς ἀντιδράσεις τοῦ δημοσιογράφου, ὁποῖος ὑπέβαλε τήν ἐρώτησιν. Ἴσως αὐτὸς νὰ ἔμεινε ἀναυδος πρὸ τοῦ πελωρίου ψεύδους τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ΚΚΕ. Διότι, ὅπως εἶδομεν, ὁ Ν. Ζαχαριάδης δὲν ἔγραψε μὲν τὸ άνοικτόν γράμμα τής 31-10-1940, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη τήν 2-11-1940, ἀλλὰ και δεύτερον και τρίτον άνοικτό γράμμα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν δεύτερον ἔμεινε ἀνέκδοτον μέχρι τής 9 Μαρτίου 1947, τὸ δὲ τρίτον τής 15 Ίανουαρίου 1941, τὸ ἐδημοσίευσεν ἡ «Κομμουνιστικὴ Ἐπιθεώρηση» τοῦ ΚΚΕ τής κατοχῆς, εἰς τὸ τεῦχος τῆς τοῦ μηνὸς Ίουνίου 1942 (Βλέπε ἀνατύπωσιν τής «Κομμουνιστικῆς Ἐπιθεώρησης Κατοχῆς» ὑπὸ τής Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, «Ὀχτώβρης 1946», σελ. 49 - 52).

Τὸ ΚΚΕ, κατόπιν ὄλων τούτων τῶν ἐθνοπροδοτικῶν κειμένων τής ἡγεσίας του διὰ τὸν ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον, εἶχε αὐτῆ τὸ θράσος νὰ ἰσχυρίζεται, κάθε χρόνον, εἰς τήν ἐπέτειον τής 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ὅτι τὸ «ὄχι» δὲν τὸ εἶπεν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς διὰ στόματος τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ τής Ἑλλάδος, τὰ ξημερώματα τής 28 Ὀκτωβρίου 1940, ἀλλὰ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ΚΚΕ Ν. Ζαχαριάδης «ἀπὸ τὰ μπουντρούμια τής Γενικῆς Ἀσφάλειας Ἀθηνῶν με τὸ ἱστορικὸ γράμμα του τής 31 Ὀκτωβρίου 1940!».

Χαρακτηριστικώτατα ἀπ' αὐτῆς τής ἀπόψεως, εἶναι τὰ ὄσα ἔγραψε τὸν Ὀκτώβριον 1950, διὰ τὸ πρῶτον «άνοιχτό γράμμα» τοῦ Ν. Ζαχαριάδη ὁ Γ. Γούσιος ὑπὸ τήν ιδιότητα τοῦ μέλους τής τριμελοῦς γραμματείας τοῦ Π.Γ. τής Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ:

«Ὁ λαὸς μας, γράφει ὁ Γ. Γούσιος, καθοδηγούμενος ἀπὸ τὸ άνοιχτό γράμμα τοῦ σ. Ζαχαριάδη τὸ 1940, πραγματοποίησε τὸ ἔπος τής Ἄλβανίας. (sic!...)»

Τὸ άνοιχτό γράμμα τοῦ σ. Ζαχαριάδη εἶναι ἕνα ἱστορικὸ ντοκουμέντο, ἰσάξιο με τὶς ἀποφάσεις τής 6ης ὀλομέλειας τοῦ 1934, γιατί, με τὸ φῶς τής θεωρίας τοῦ Λένιν - Στάλιν, στὴν περίοδο

του δευτέρου παγκόσμιου πολέμου, καθόρισε τα καθήκοντα των κομμουνιστών και όλου του λαού στον αγώνα κατά των εισβολέων κατακτητηών. Μέσα σ' αυτό τον πόλεμο, έλεγε το γράμμα, ο λαός μας μπορεί και πρέπει να απαλλαγεί από κάθε ξενική εξάωτηση, εγκαθιδρύοντας λαϊκοδημοκρατικό καθεστώς».

(Βλέπε Γ. Γούσια (Βοντίτσιου): «Το ιδεολογικό μας μέτωπο» εις τον τόμον, τον εκδοθέντα τον 'Οκτώβριον του 1950, υπό τον τίτλον: «Πρὸς τὴν IIIῃ Συνδιάσκεψιν τοῦ ΚΚΕ (Ὁκτώβρης 1950)», σ. 161).

Ὁ Γ. Γούσιας διὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἀνοικτὸν γράμμα τοῦ Ν. Ζαχαριάδη δὲν γράφει, ἐννοεῖται, λέξιν!...

* * *

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ ἀνίδεος τῶν μεθόδων δράσεως τοῦ κομμουνισμοῦ ἀναγνώστης θὰ ἔχη μείνει κατάπληκτος ἐνώπιον τῶν ὡς ἄνω ψευδολογιῶν τοῦ ΚΚΕ διὰ τὰς ἐθνοπροδοτικὰς του πράξεις. Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῖ κανεὶς σήμερον, σαράντα τρία χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκδοσιν τοῦ βιβλίου τοῦ Λένιν «Ἀριστερισμὸς παιδικὴ ἀρρώστεια τοῦ κομμουνισμοῦ», ὅτι τὸ ψεῦδος, ἢ ἀπόκρυψις τῆς ἀληθείας, κάθε ἀπάτη, ὄχι ἀπλῶς ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται νὰ τὰς χρησιμοποιῶν οἱ κομμουνισταί. Ὁ Λένιν, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ρωσικοῦ μπολσεβικισμοῦ εἰς τὸ ὡς ἄνω ἔργον του, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὅτι εἶναι τὸ ἐγχειρίδιον τῆς στρατηγικῆς καὶ τακτικῆς τοῦ κομμουνισμοῦ, συνιστᾷ μακιαβελικώτατα εἰς τοὺς κομμουνιστὰς ὅλου τοῦ κόσμου, νὰ καταφεύγουν σὲ κάθε εἶδους τεχνάσματα, πανουργίας, νὰ δουλεύουν μὲ παράνομες μεθόδους, νὰ σιωπᾶνε, νὰ συγκαλύπτουν τὴν ἀλήθειαν! (Βλέπε Νικολαί Λένιν: «Ἀριστερισμὸς; παιδικὴ ἀρρώστεια τοῦ κομμουνισμοῦ», ἑλλην. μετάφρ., Ἀθήνα 1956, σελ. 45).

Εἴμεθα βέβαιοι ἐπίσης ὅτι ὁ καλόπιστος ἀναγνώστης θὰ συμφωνήσῃ μαζί μας, ὕστερα ἀπ' ὅλα ὅσα ἀναφέρομεν, ὅτι αἱ διαψεύσεις τῶν κομμουνιστῶν ἡγετῶν, μὲ τὰς ὁποίας οὗτοι ἀπαρνοῦνται δηλώσεις καὶ διακηρύξεις καὶ ἀποφάσεις των ἀντεθνικὰς, δὲν ἔχουν καμμιάν ἀξίαν καὶ σημασίαν, διότι ἀ-

πλούστατα εἶναι συνειδητῶς, σκοπίμως, θρασυτάτα ψευδεῖς.

Εἴμεθα βέβαιοι, ἐπίσης, ὅτι ὁ καλόπιστος ἀναγνώστης θὰ συμφωνήσῃ μαζί μας ὅτι καὶ αἱ δῆθεν δηλώσεις καὶ διακηρύξεις καὶ ἀποφάσεις τοῦ ΚΚΕ ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν θεμάτων, δὲν ἔχουν ἀξίαν καὶ σημασίαν διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι οἱ Ἕλληνες κομμουνισταί, δὲν ἔχουν πατρίδα τῶν τῆν Ἑλλάδα, ἀλλὰ τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν καὶ εἰς ἓνα κέλευσμα ἢ μίαν ἐντολὴν τῆς ἡγεσίας τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ εἶναι ἔτοιμοι, χωρὶς κανέναν δισταγμὸν, νὰ ἀνατινάξουν εἰς τὸν ἀέρα τὴν χώραν μας, νὰ τὴν κάνουν παρανόλωμα πυρός, νὰ τὴν κάνουν στάκτη. Τραγὴ ἀπόδειξις τούτου ὁ Δεκέμβριος, ὁ συμμοριτοπόλεμος καὶ ἡ κρυφὴ χαρὰ πού ἐδοκίμασαν οἱ Ἕλληνες κομμουνισταί μὲ τὴν βάρβαρον ἀπειλὴν πού ἐξετόξευσε ὁ Κροῦστσεφ. τὸ 1961, ὅτι θὰ κἀνὴ στάκτη τὴν Ἀκρόπολιν. Κανεὶς κομμουνιστὴς, στέλεχος εἴτε μέλος τοῦ Κ.Κ.Ε. δὲν βρέθηκε νὰ ὑψώσῃ φωνὴν διαμαρτυρίας διὰ τὴν βάρβαρον καὶ ἀνθελληνικὴν δῆλωσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ρωσοδούλου εἰς παγκόσμιον κλίμακα κομμουνιστικοῦ κινήματος, πού κατέπληξε τὸν πολιτισμένον κόσμον καὶ ἐπροκάλεσε τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν ἐλλήνων καὶ ξένων. (Βλέπε κείμενα τοῦ ΚΚΕ καὶ τῶν στελεχῶν του διὰ τὴν ρωσοδουλείαν του εἰς ἐπίμετρον Δ').

ΕΠΙΜΕΤΡΑ

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ Α'

ΚΕΙΜΕΝΑ ΘΕΣΕΩΝ ΤΟΥ ΚΚΕ ΕΠΙ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ - ΘΡΑΚΙΚΟΥ¹

1. 'Η ὑπὸ τοῦ Κ.Κ. Βουλγαρίας πρώτη ἀπόπειρα ἐπιβολῆς τοῦ συνθήματος τῆς «ἐνιαίας καὶ ἀνεξάρτητης Μακεδονίας καὶ Θράκης» εἰς τὰ Κ.Κ. τῆς Βαλκανικῆς, κατὰ τὸν Γιάννη Πετσόπουλον, μέλος Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἀντιπρόσωπόν του εἰς τὴν 4ην Συνδιάσκεψιν τῆς Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Ὀμοσπονδίας. ('Ιούλιος 1922).

Τὸ Κ.Κ. Βουλγαρίας κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς 4ης Συνδιασκέψεως τῆς Β.Κ.Ο., ἡ ὁποία εἶχε συνέλθει εἰς τὴν Σόφιαν, τὴν 14 Ἰουνίου 1922, ἔθεσε τὸ πρῶτον διὰ τοῦ Γραμματέως του, Βασίλη Κολλάρωφ τὸ σύνθημα τῆς «αὐτονομίας τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης». Τὸ σύνθημα αὐτὸ ἐξυπηρέτει τὸ Κ.Κ. Βουλγαρίας, διότι τοῦτο ἠδύνατο δι' αὐτοῦ νὰ ἀνταγωνισθῇ εἰς «πατριωτισμὸν» τὰ ἀστικά βουλγαρικά πολιτικά κόμματα, εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν ὁποίων περιλαμβάνοντο αἱ μεγαλοβουλγαρικαὶ διεκδικήσεις εἰς βάρος τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλλάδος. Ἡ 4η Συνδιάσκεψις ὅμως τῆς Β.Κ.Ο., κατόπιν προτάσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Κ.Κ. Ἑλλάδος (Ι. Πετσόπουλος) Σερβίας καὶ Ρουμανίας παρέπεμψεν τὸ θέμα, ὅπως συζητηθῇ εἰς τὴν ἐπομένην συνδιάσκεψιν, ἵνα ἐν τῷ μεταξὺ ἐνημερωθοῦν ἐπ' αὐτοῦ αἱ ἡγεσίαι τῶν Βαλκανικῶν Κ.Κ., δεδομένου ὅτι τὸ θέμα ἐτέθη αἰφνιδιαστικῶς ὑπὸ τοῦ Κ.Κ. Βουλγαρίας, ἐκτὸς τῆς ἡμερησίας διατάξεως, τῆς 4ης Συνδιασκέψεως τῆς Β.Κ.Ο.

1. Εἰς τὰ ἀναδημοσιευόμενα ἐνταῦθα κείμενα τοῦ ΚΚΕ διετηρήθη ἡ ὀρθογραφία τῆς ἐπισήμου κομμουνιστικῆς τῶν δημοσιεύσεως.

α. Ἡ μαρτυρία τοῦ Γιάννη Πετσοπούλου εἰς τὸ βιβλίον του: «Τὰ πραγματικά αἷτια τῆς διαγραφῆς μου ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. Κριτικὴ μιᾶς πολιτικῆς καιροσκοπίας καὶ προδοσίας κ.λ.π.» Ἀθήνα, Ἰούνιος 1946, σελ. 47:

«Στὴν Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τῆς Βαλκανικῆς Ὀμοσπονδίας στὴ Σόφια, τὸ Μάη τοῦ 1922¹, τέθηκε τὸ ζήτημα τῆς αὐτονομίας τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, πὸν ἔθεταν οἱ Βούλγαροι σύντροφοι ἀπὸ σκοπιμότητες, πὸν βέβαια γι' αὐτοὺς ἦταν σοβαρές. (Ἐξηγοῦσαν δηλαδὴ ὅτι τὰ συνθήματα αὐτά, δημιουργώντας ἐλπίδες γιὰ τοὺς Βουλγάρους πρόσφυγες ἐπανόδου στὰ μέρη πὸν ἐγκατέλειψαν, θὰ τοὺς ἔφεραν πρὸς τὸ κόμμα καὶ θὰ ἐμπόδιζαν νὰ πᾶνε μὲ τοὺς κομιτατζήδες). Ἐγὼ, πιστεύοντας πὸς τὸ κόμμα μας δὲν μπορούσε νὰ ὑψώσει συνθήματα πὸν εἶχαν ρίξει οἱ διάφορες βουλγαρικὲς ἀστικὲς Κυβερνήσεις μετὰ τὴν ἥττα τῆς Βουλγαρίας στὰ 1913, χωρὶς νὰ κινδυνεύσει νὰ συντριβεῖ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς κατηγορίας, πὸς εἶχε μπεῖ στὴν ὑπηρεσίαν των, καί, βρίσκοντας πὸς οἱ σκοπιμότητες τῆς ὑπαρξῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Σερβικοῦ Κ. Κόμματος ἦταν ἀνώτερες ἀπὸ ἐκεῖνες πὸν ἔθεταν οἱ Βούλγαροι σύντροφοι γιὰ τὸ δικό τους ἰσχυρότατο τότε Κόμμα, ζήτησα, σὰν ἐκπρόσωπος τοῦ Κόμματος, ἀναβολή, γιὰ νὰ φέρω τὸ ζήτημα στὴν Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. στὴν Ἀθήνα μόλις γυρίσω. (Ἡ δική μου γνώμη τὴν ὅποια καὶ τοὺς εἶπα, ἦταν τότε, πὸς γιὰ τὸ ζήτημα τῶν μειονοτήτων Μακεδονίας καὶ Θράκης, θάπρεπε νὰ βρεθοῦν ἄλλες λύσεις, μέσα στὸ πλαίσιο τῆς Βαλκανικῆς Ὀμοσπονδίας, καὶ νὰ διατυπωθοῦν ἀνάλογα συνθήματα γιὰ ὅλα τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα τῆς Βαλκανικῆς). Μὲ τὴν πρότασή μου συμφώνησαν ὁ Σέρβος ἀντιπρόσωπος καὶ ὁ Ρουμᾶνος.

Τὸ ζήτημα ἀναβλήθηκε γιὰ τὴν ἄλλη διάσκεψη τοῦ γραφείου τῆς Βαλκανικῆς Ὀμοσπονδίας. Ἐδῶ στὴν Ἀθήνα ἡ Κ.Ε. ὁμό-

1. Ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία τῆς συγκλήσεως τῆς 4ης Συνδιασκέψεως τῆς Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Ὀμοσπονδίας εἶναι ἡ 14 Ἰουνίου 1922. (Βλέπε σχετικῶς Γ. Πετσοπούλου: «Εἰσήγησιν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς 4ης Συνδιασκέψεως τῆς Β.Κ.Ο. (14 Ἰουνίου 1922) εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς Κυριακῆς, τῆς 3ης Ἰουλίου 1922, σ. 1. στήλ. 5-6).

φωνα ἐνέκρινε τὴ στάση μου. Μὰ λίγο μετὰ πὸν ἔφυγα ἀπὸ τὸ Κόμμα, καὶ δταν ἤμωνα στὴ Γερμανία, ἡ καινούργια διοίκηση τοῦ κόμματος νόθετησε τὸ σύνθημα».

β. Ἡ μαρτυρία τοῦ Γιάννη Πετσοπούλου εἰς τὴν εἰδικὴν μελέτην του ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὰ ἔθνικὰ ζητήματα καὶ οἱ Ἑλληνες Κομμουνισταί», Ἀθήναι, Ἰούνιος 1946, σελ. 31-32:

«Δὲν μπορούμε νὰ μὴν ἐκτιμήσουμε τὴν προσήλωσιν τοῦ βουλγαρικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος στοὺς ἔθνικους πόθους τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ καὶ τὴν προσπάθειά του νὰ εὑρεῖ τρόπο νὰ τοὺς τοποθετήσῃ μέσα στὰ ἰδεολογικὰ του πλαίσια. Τὸ ἔκαμε τὸ 1922, ἀγωνιζόμενον νὰ κάνει ἀποδεικτὸ ἀπὸ τὰ κομμουνιστικὰ Κόμματα Ἑλλάδας καὶ Σερβίας τὸ σύνθημα τῆς αὐτονομίας τῆς Μακεδονίας. Τὸ κάνει καὶ σήμερα, νόθετώντας τὸ αἷτημα τῆς ἐπιστροφῆς στὴ Βουλγαρία τῆς Δυτικῆς Θράκης. Τότε, γιὰ νὰ μπορέσει, στὸν ἀνταγωνισμό του πρὸς τοὺς Βουλγάρους ἔθνικιστὲς, πὸν ὀργάνωσαν τὶς συμμορίες τῶν κομιτατζήδων στὴν Ἑλληνικὴ καὶ Σερβικὴ Μακεδονία, νὰ κερδίσει τὴ συμπάθειαν τῶν Βουλγαρομακεδόνων προσφύγων καὶ νὰ τοὺς ἀποσπᾶσιν ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῆς ἀντίδρασης, τώρα γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ δημοκρατικὸ πατριωτικὸ μέτωπο ἐναντία στὴν ἀντιδραστικὴ ἀντιπολίτευση. Ἐτσι ὁμως τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα τῆς Βουλγαρίας βρίσκεται νὰ νόθετεῖ καὶ τὶς δύο φορὲς συνθήματα, πὸν τὴν ἴδια ἐποχὴ ρίχνονται ἀπὸ τὶς ἐπίσημες Βουλγαρικὲς Κυβερνήσεις. Καί, ἐξ αἰτίας μιᾶς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς σκοπιμότητος, τῆς ὁποίας δὲν ὑποτιμοῦμε τὴ σημασίαν, νὰ ζημιώνει ἀνεπανόρθωτα τὴν ἰδέαν τῆς Βαλκανικῆς Ὀμοσπονδίας καὶ νὰ φέρει σὲ πραγματικὴ ἀμηχανία τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα τῶν ἄλλων βαλκανικῶν χωρῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπαρξῆς ἐνιαίας πολιτικῆς ὅλων τῶν Βαλκανικῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων στὰ ἔθνικὰ ζητήματα τῆς Βαλκανικῆς, στοιχειώδης προϋπόθεσις γιὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐπιδίωξιν τῆς Βαλκανικῆς Ὀμοσπονδίας, μεταφράζεται ἔτσι σὲ ὑποταγὴ τῶν ἄλλων Βαλκανικῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων πρὸς τὶς ἐσωτερικὲς πολιτικὲς σκοπιμότητες τοῦ ἰσχυρότατου βουλγαρικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ σὲ νόθετησιν, συνθημάτων, πὸν

ἀποτελοῦν ἐπὶ μέρους λύσεις ζητημάτων, τὰ ὅποια θὰ ἔπαιναν νὰ ὑπάρχουν μέσα στὴν αὐριανὴ Βαλκανικὴ Ὀμοσπονδία, συνθημάτων ὁμοίων πρὸς ἐκεῖνα τῶν ἐκάστοτε ἀστικῶν σωβινιστικῶν βουλγαρικῶν κυβερνήσεων. Καὶ τὰ ἄλλα Κομμουνιστικὰ Κόμματα τῆς Βαλκανικῆς συντρίβονται κάτω ἀπὸ τὴν κατηγορίαν τοῦ πράχτορα τῶν Βουλγαρικῶν ἀστικῶν Κυβερνήσεων.

Ἔτσι ἔγινε μὲ τὸ σύνθημα τῆς «αὐτονομίας τῆς Μακεδονίας» ποὺ καὶ πάλι ὁ σ. Β. Κολλάρωφ, τότε σὺν γραμματέας τοῦ Κ.Κ. τῆς Βουλγαρίας, ἔθεσε μπροστὰ στὴν Ὀλομέλεια τοῦ Γραφείου τῆς Βαλκανικῆς Ὀμοσπονδίας, ποὺ συνήλθε τὸ Μάη τοῦ 1922, στὴ Σόφια. Σ' ἐμένα ἔτυχε καὶ τότε, σὺν γραμματέα τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἀντιπρόσωπό του σ' ἐκείνη τὴν ὀλομέλεια, νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Καὶ ἀπέκρουσα τὴν πρότασή του, ἔχοντας μὲ τὸ μέρος μου καὶ τὸ Σέρβο καὶ τὸ Ρουμάνο ἀντιπρόσωπο. Ὑποστήριξα, πὼς τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα τῶν ἄλλων Βαλκανικῶν χωρῶν δὲν μποροῦν νὰ υἱοθετήσουν τὰ συνθήματα ποὺ οἱ Βουλγαρικὲς ἀστικὲς κυβερνήσεις ἔρριχναν ἀπὸ τὴν ἐπόμενη τῆς ἡττας τοῦ 1913, τὴν ὥρα ποὺ στὴν Ἑλληνικὴ καὶ Σερβικὴ Μακεδονία δροῦσαν ἑκατοντάδες συμμαορίες κομιτατζήδων, ἐξοπλιζόμενες καὶ συντηρούμενες ἀπ' αὐτὲς τὲς κυβερνήσεις, καὶ πὼς ἡ σκοπιμότητα ὑπαρξῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Σερβικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τὲς σκοπιμότητες, ποὺ μᾶς παρουσίαζε ὁ σ. Β. Κολλάρωφ γιὰ τὸ ἰσχυρότατο βουλγαρικὸ κομμουνιστικὸ κόμμα. Ἡ στάση μου ἐγκρίθηκε ὁμόφωνα ἀπὸ τὴν Κ.Ε. τοῦ Κόμματός μας.

Ἡ υἱοθέτηση τοῦ συνθήματος ἐκείνου ἀπὸ τὲς διάδοχες ἡγεσίες τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀργότερα εἶχε σὺν ἀποτέλεσμα γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα νὰ παραδέρξει ἐπὶ 12 ὀλόκληρα χρόνια, κάτω ἀπὸ τὲς φοβερὲς συνέπειες αὐτῆς τῆς παρεκκλίσεως, ὥσπου τὸ ἴδιο τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἑλλάδος ἀναγκάστηκε νὰ καταργήσει αὐτὸ τὸ σύνθημα.

2. Ἡ ἰδεολογικὴ προετοιμασία τῶν μελῶν καὶ ὀπαδῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ τῆς ἡγεσίας του διὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ βουλγαρικοῦ συνθήματος τῆς «ἐνιαίας καὶ ἀνεξάρτητης Μακεδονίας καὶ Θράκης».

Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Βουλγαρίας εἰς τὴν 6ην Συνδιάσκεψιν τῆς Β.Κ.Ο. (Βερολῖνον, 19-23 Δεκεμβρίου 1923), ἔθεσε μεταξὺ τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως καὶ τὸ «Ἐθνικὸν ζήτημα στὰ Βαλκάνια» καὶ ἐπέτυχεν νὰ ἐγκριθῆ τὸ βουλγαρικὸν σύνθημα «περὶ αὐτονομίας τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης», τὸ ὅποιον εἶχεν προηγουμένως ἐγκριθῆ ὑπὸ τοῦ 4ου Συνεδρίου τῆς Κ.Δ., (Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1922). Ἡ ἀπόφασις ὅμως αὐτὴ ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ - Θρακικοῦ δὲν ἐδημοσιεύθη ἐπισήμως, ὅπως καὶ ἡ παρομοία ἀπόφασις τοῦ 4ου Συνεδρίου τῆς Κ.Δ. διότι αἱ ἡγεσίαι τῶν Βαλκανικῶν Κ.Κ., πλὴν φυσικὰ τοῦ Βουλγαρικοῦ, εἶχον ὀρισμένους δισταγμούς, ἡ δὲ ἡγεσία τοῦ διεθνoῦς κομμουνισμοῦ δὲν εἶχεν ἐξασφαλίσει τότε ἀκόμη τὸν ἀπόλυτον ἐπ' αὐτῶν ἔλεγχον. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ ἡγεσία τοῦ διεθνoῦς κομμουνισμοῦ ἐπεδίωξεν πρὸ τῆς δημοσίᾳ προβολῆς τοῦ συνθήματος, τὴν κατάλληλον προπαγάνδισιν τούτου ὑπὸ πρακτόρων τῆς ἐντὸς τῶν Κ.Κ. τῆς Βαλκανικῆς. Οὕτω δὲ ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ κομματικοῦ τύπου τοῦ Κ.Κ.Ε., πολὺ πρὸ τῆς ἐπισήμου προβολῆς τοῦ συνθήματος τούτου, ἤρχισεν ἀρθρογραφία διὰ τὴν ἰδεολογικὴν θεμελίωσιν τοῦ ἀνθελληνικοῦ συνθήματος τῆς «ἐνιαίας καὶ ἀνεξάρτητης Μακεδονίας καὶ Θράκης».

Κατωτέρω παραθέτομεν ἀποσπάσματα σχετικοῦ ἀρθρου δημοσιευθέντος εἰς τὸ θεωρητικὸν ὄργανον τοῦ Κ.Κ.Ε., τὴν «Κομμουνιστικὴ Ἐπιθεώρηση», τοῦ Φεβρουαρίου 1924, ἀριθ. 2, σελ. 55-56.

«Τὰ ἱστορικὰ ντοκουμέντα δὲν μποροῦν γιὰ μᾶς νὰ παίξουν ρόλον σοβαρὸν εἰς τὸ ζήτημα λύσεως τοῦ προβλήματος τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων... Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ἀπελευθερώσεως ὁμοίμων ἀδελφῶν ἐκρέπτετο καὶ κρέπτεται ἀκόμη ἡ ὑποδόλωσις καὶ ἐκμετάλλεσις τοῦ Μακεδονικοῦ καὶ Θρακικοῦ λαοῦ. (sic!). Ἀπὸ τὸν πόλεμον τοῦ 1912, ὁ Μακεδονικὸς λαὸς ἔχασεν τὴν ἐνό-

τητά του. Ἀπελυτρώθη ἀπὸ τὸν Τούρκου ἀγὰ καὶ βέη, διὰ νὰ ὑποδουλωθῇ εἰς τοὺς Ἕλληνας, Βουλγάρους καὶ Σέρβους μεγαλεμποροῦς, βιομηχάνους καὶ τσιφλικάδες, οἱ ὁποῖοι ἐμοιρασθήσαν μεταξύ τους τὴ Μακεδονία πρὸς ἐκμετάλλευσιν. Σήμερα, εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος κατεχομένην Μακεδονίαν, κατοικοῦν ἐπίσης ἀπ' ὅλες τὶς προαναφερθεῖσες ἐθνικότητες, Ἕλληνες, Βούλγαροι, Τούρκοι, Σέρβοι, Κουτσοβλάχοι, Ἀλβανοί, Ἑβραῖοι καὶ Ἀρμένιοι. Οἱ Ἕλληνες εἶναι περισσότεροι (πλειοψηφία) ἀπὸ μιὰ ἐκάστη ἐθνικότητα χωριστά, ἀλλὰ εἶναι ὀλιγώτεροι (μειοψηφία) ἀπὸ ὅλους μαζί. Ἔτσι ἀπὸ τὸ 1913 μέχρι σήμερα, τὴν Ἑλληνικὴ Μακεδονία τὴν διοικοῦσε ἡ Ἑλληνικὴ μειοψηφία τρόπον τινὰ κυριαρχοῦσα ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐθνικοτήτων. Μὲ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, μὲ τὴν ἐδῶ δηλαδὴ ἔλευσιν τῶν προσφύγων τῆς Θράκης καὶ Μ. Ἀσίας καὶ τὴν ἐκδίωξιν τῶν Τούρκων καθὼς καὶ μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Βουλγάρων τῆς Μακεδονίας μὲ τοὺς Ἕλληνας τῆς Βουλγαρίας, καταβάλλεται προσπάθεια ὥστε οἱ Ἕλληνες νὰ εἶναι πραγματικὴ πλειοψηφία στὴ Μακεδονία καὶ ἀπέναντι ὅλων τῶν ἄλλων μειοψηφῶν ποὺ μένουσιν. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ βιαίου ἐξελληνισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας... Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ στὴ Θράκη.

...Οἱ κεφαλαιοκράτες ὅλων τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν, μάχονται ἀναμεταξύ των ποῖός θὰ ἐκμεταλλευθῇ περισσότερον τὸν Θρακικὸ καὶ Μακεδονικὸ λαὸ καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦν νὰ συμφωνήσουν γιὰ νὰ τοῦ δώσουν δικαιώματα γιὰ νὰ ζήσῃ συμφιλωμένος χωρὶς καμμία διάκριση μεταξύ φυλῶν, ἐθνικοτήτων, θρησκευμάτων κ.λ.π.

Τὸ προλεταριάτο ὅμως τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, καθὼς καὶ ὅλης τῆς Βαλκανικῆς, οἱ φτωχοὶ τῶν χωρῶν αὐτῶν, οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ἀγρότες, ποὺ δὲν ἔχουν καμμία διαφορὰ μεταξύ τους, γιὰ ὅλους τοὺς ἐκμεταλλεύονται χωρὶς ἐξαίρεσιν ἐθνικοτήτων, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μονάχα μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν φιλικὴν συμβίωσιν ὅλων τῶν ἐθνικοτήτων τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας, ἐγκαθιστώντας σ' αὐτὲς καθὼς καὶ σὲ ὅλη τὴ Βαλκανικὴ μιὰ Κυβέρνηση δική του, μιὰ Κυβέρνηση ἀπὸ ἐργάτες καὶ ἀγρότες, μιὰ ἐργατοαγροτικὴ Κυβέρνηση σ' ὀλόκληρη τὴ Μακεδονία καὶ σ' ὀλόκληρη τὴ Θράκη».

(Βλέπε : «Κομμουνιστικὴ ἐπιθεώρηση», ἔτος Δ', ἀριθμ. 2, τοῦ Φεβρουαρίου 1924, σελ. 55-56).

3. Ἡ ὑπὸ τοῦ 5ου Συνεδρίου τῆς Κ.Δ. ἀπόφασις διὰ τὴν «ἐνιαίαν καὶ ἀνεξάρτητην Μακεδονίαν καὶ Θράκην» (Μόσχα, 17 Ἰουνίου - 8 Ἰουλίου 1924).

Τὸ 5ον Συνέδριον τῆς Κ.Δ., τὸ συνελθὸν εἰς τὴν Μόσχαν, ἀπὸ 17 Ἰουνίου - 8 Ἰουλίου 1924, ἔλαβεν ἀπόφασιν διὰ τῆς ὁποίας ἐνέκρινε καὶ ὑπερθεμάτισεν τὴν ἀπόφασιν τῆς 6ης Συνεδιασκεψέως τῆς Β.Κ.Ο. διὰ τὴν ἐνιαίαν καὶ ἀνεξάρτητον Μακεδονίαν καὶ Θράκην καὶ ἐπέβαλεν εἰς ὅλα τὰ Κ.Κ. τῆς Βαλκανικῆς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεώς του.

Εἰς τὸ ὡς ἄνω συνέδριον τῆς Κ.Δ. μετείχον ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Κ.Κ.Ε. οἱ Παντελῆς Πουλιόπουλος καὶ Σεραφεῖμ Μάξιμος. Οὗτοι κατελθόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα μετέφερον καὶ τὰ κείμενα τῶν ἀποφάσεων τοῦ 5ου Συνεδρίου τῆς Κ.Δ., τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν «Κομμουνιστικὴ Ἐπιθεώρηση» τοῦ Ὀκτωβρίου 1924. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ ἀπόφασις ἐπὶ τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, τὴν ὁποῖαν παραθέτομεν κατωτέρω:

«ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗ»

1. Τὰ ζητήματα τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, εἶναι ἀπὸ δέκα χρόνια τώρα ἡ αἰτία ἀκαταπαύστων αἱματηρῶν συγκρούσεων μεταξύ τῆς Τουρκίας, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ ἕνα μέσον ἱμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς μέσα στὰ Βαλκάνια.

Ὁ τελευταῖος ἱμπεριαλιστικὸς πόλεμος τοῦ 1914-1918 στὰ Βαλκάνια, ποὺ τέλειωσε μὲ τὴν ὀικονομικὴν κατερεῖπωσιν, τὴν πολιτικὴν ὑποδούλωσιν καὶ τὸ μοῖρασμα τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης μεταξύ τῆς Γιουγκοσλαβίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Βουλγαρίας, περιέπλεξε ἀκόμη περισσότερο τὸ ἐθνικὸ ζήτημα καὶ ἔκανε πρὸς βαθὺ τὸ μῖσος μεταξύ τῶν λαῶν.

Τὸ μοῖρασμα τῆς Μακεδονίας μεταξύ τῆς Γιουγκοσλαβίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Βουλγαρίας, ἐνίσχυσεν ἀκόμη περισσότερο τὸν πόθον τῶν Μακεδόνων στὰ διάφορα κομμάτια τῆς διαμελισμένης τῶν πατρίδος πρὸς τὴν συνένωσιν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν μιᾶς Μακεδονίας ἐνιαίας καὶ ἀνεξάρτητης.

Ὁ ἴδιος πόθος γιὰ μιὰ ἐνιαία καὶ ἀνεξάρτητη Θράκην συνέ-

νώνει τὸ Θρακικὸ λαὸ, ποὺ ἔχει κατατεμαχισθῆ σὲ τρία μέρη, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Τουρκία καὶ τὴ Βουλγαρία.

2. Ἡ κατάσταση αὐτὴ κάνει ὥστε τὸ Μακεδονικὸ καὶ Θρακικὸ ζήτημα νὰ ἀποτελοῦν ἓνα ἐνιαῖο καὶ σοβαρώτατο πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἡ Βαλκανικὴ κομμουνιστικὴ Ὀμοσπονδία πρέπει νὰ ἀγωνισθῆ νὰ τὸ λύσῃ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀναπτύξεως τῆς προλεταριακῆς ἐπαναστάσεως στὰ Βαλκάνια.

Τὸ Συνέδριον διαπιστώνει μὲ ἰκανοποίηση ὅτι ἡ *YI Βαλκανικὴ Συνδιάσκεψη* ἔδωσε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ μιὰ ὀρθὴ στὸ σύνολο λύση, ποὺ ἔχει πρωτεύουσα σημασία.

3. Τὸ Συνέδριον, παραδέχεται ὅτι τὰ συνθήματα ποὺ διατύπωσε, ἡ Βαλκανικὴ Ὀμοσπονδία: «Ἐνιαία καὶ ἀνεξάρτητη Μακεδονία», «ἐνιαία καὶ ἀνεξάρτητη Θράκη», εἶναι τελείως ὀρθὰ καὶ ἀληθινὰ ἐπαναστατικά.

Τὰ συνθήματα τῆς ἀвтоνομίας διαφόρων Τμημάτων τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης ἐντὸς τῶν ὁρίων ἐνὸς ἀπὸ τὰ ἀστικά κράτη, ποὺ τεχνητὰ δημιούργησε ἡ συνθήκη τῶν Σεβρῶν καὶ οἱ ἄλλες ἱμπεριαλιστικὲς συνθήκες, πρέπει νὰ παραμερισθοῦν, διότι εἶναι ὀππορτουμιστικά καὶ ὑποβοηθοῦνε μιὰ συνεννόηση τῶν πλουσίων στοιχείων τοῦ Μακεδονικοῦ καὶ Θρακικοῦ πληθυσμοῦ, μαζὶ μὲ τὶς κυρίαρχες τάξεις τῶν κρατῶν αὐτῶν γιὰ τὴν κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ καταπίεση τῶν φτωχῶν λαϊκῶν στρωμάτων τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης.

Τὸ συνέδριον ὑπογραμμίζει συγχρόνως ὅτι ὁ ἐπαναστατικὸς ἀγῶνας τοῦ Μακεδονικοῦ καὶ Θρακικοῦ λαοῦ, γιὰ τὴν ἐθνικὴ καὶ οἰκονομικὴ τὸν χειραφέτησι, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὸς, παρὰ μόνον ὅταν θὰ διεξαχθῆ ἀπὸ συμφῶνον μὲ τοὺς ἐπαναστατικοὺς ἐργάτες καὶ χωρικοὺς κάθε μιᾶς Βαλκανικῆς χώρας.

Τὰ *Κ.Κ.* τῆς Βαλκανικῆς καὶ ἡ Βαλκανικὴ Ὀμοσπονδία, ὀφείλου νὰ ὑποστηρίξουν μὲ ὅλη τους τὴ δραστηριότητα τὸ ἐθνικὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τῶν καταπιεζομένων λαῶν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης γιὰ τὴ δημιουργία ἀνεξαρτήτων δημοκρατιῶν.

Ἡ *Β.Κ.Ο.*, συντονίζει καὶ διευθύνει τὴ δράση τῶν *Κ.Κ.* τῶν διαφόρων Βαλκανικῶν χωρῶν σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ ἐθνικὸ ζήτημα καὶ ἐντελῶς ἰδιαίτερα τὸ ζήτημα τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης».

(Βλέπε: «Κομμουνιστικὴ Ἐπιθεώρηση», ἀριθμ. 10, τοῦ Ὀκτωβρίου 1924, σελ. 348-349).

4. Ἡ ἀπόφασις τῆς *YII Συνδιασκέψεως τῆς Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Ὀμοσπονδίας*, (Μόσχα Ἰούλιος 1924) διὰ τὴν ἐνιαῖαν καὶ ἀνεξάρτητον Μακεδονίαν καὶ Θράκην.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ 5ον Συνέδριον τῆς *Κ.Δ.*, ἔλαβε χώραν ἡ 7η Συνδιάσκεψις τῆς *Β.Κ.Ο.* εἰς τὴν Μόσχαν, τὸν Ἰούλιον 1924. Μεταξὺ τῶν θεμάτων τῆς ἦτο καὶ τὸ «ἐθνικόν».

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐνεκρίθη ἡ ἀπόφασις τοῦ 5ου Συνεδρίου τῆς *Κ.Δ.* «γιὰ τὴν ἐνιαῖα καὶ ἀνεξάρτητη Μακεδονία καὶ Θράκη». (Βλ. «Κομμουν. Ἐπιθεώρηση», ἀριθμ. 10, τοῦ Ὀκτωβρίου 1924, σελ. 340-341).

Τὸ σχετικὸν κείμενον τῆς ἀποφάσεως τῆς 7ης Συνδιασκέψεως τῆς *Β.Κ.Ο.*, ὡς ἐδημοσιεύθη τοῦτο εἰς τὴν «Κομμουνιστικὴ Ἐπιθεώρηση», τοῦ Ὀκτωβρίου 1924, σελ. 340-341, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα εἶναι γενικὸ Βαλκανικὸ ζήτημα καὶ μόνον ὅταν τέτοιο μπορεῖ νὰ λυθῆ. Τὸ Μακεδονικὸ ἔδαφος καὶ ὁ Μακεδονικὸς λαὸς μοιράστηκαν μετὰ τῆς Σειρβίας, Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἡ μεγάλη μάζα τῶν μεταναστευομένων ἐπαναστατικῶν μακεδονικῶν στοιχείων ζεῖ στὴ Βουλγαρία καὶ σὲ ἄλλες χώρες, ἐπαναστατικὲς δὲ Μακεδονικὲς ὁργανώσεις ὑπάρχουν ὄχι μόνον μέσα στοὺς πληθυσμοὺς τῶν μακεδονικῶν περιφερειῶν, ἀλλὰ καὶ μέσα στοὺς μετανάστες. Τὰ Βαλκανικὰ *Κ.Κ.* μόνον τότε θὰ κρατήσουν ὀρθὴ πολιτικὴ ἐπάνω στὸ Μακεδονικὸ ζήτημα, ὅταν θὰ ὑπολογίσουν τὸ σύνολον ὄλων τῶν διασπαρμένων στὶς διάφορες χώρες ἐπαναστατικῶν μακεδονικῶν δυνάμεων. Καθῆκον τῆς *Β.Κ.Ο.* εἶναι νὰ διευκολύνει τὸ ἔργο τῶν κομμάτων ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο. Τὸ ἴδιον ὅσον ἀφορᾷ τὰ ζητήματα τῆς Θράκης καὶ τῆς Δοβρουτσᾶς.

Ἡ *Β.Κ.Ο.* κάνει ἐκκλήση στοὺς Μακεδόνες ἐργάτες καὶ ἀγρότες νὰ συσσωματωθοῦνε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπαναστατικὴν σημαία, ποὺ ἔχει πάνω της γραμμένο «ἀνεξάρτητη καὶ ἐνιαῖα Μακεδονία» νὰ ἀπαλλαχθοῦνε μιὰ γὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἐπιρροή τῆς κυριαρχούσης μπορζουαζίας τῶν Βαλκανι-

κῶν καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν καὶ νὰ ὑπολογίσουνε στὴν ὑποστήριξη μόνον τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν στὶς Βαλκανικὲς καὶ στὶς ἄλλες χώρες, ἐξ ἴσου δὲ καὶ στὴν ὑποστήριξη τῆς Ἐνώσεως τῶν Σοσιαλιστικῶν Σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν». (Βλ. «Κομμουνιστικὴ Ἐπιθεώρηση», ἀριθμ. 10, Ὀκτωβρίου 1924, σελ. 340-341).

5. Ἀπόφασις τοῦ 3οῦ Ἐκτάκτου Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ.Ε.
(26 Νοεμβρίου - 3 Δεκεμβρίου 1924), διὰ τὴν ἐνιαίαν καὶ ἀνεξάρτητον Μακεδονίαν καὶ Θράκην.

Τὸ 3ον ἔκτακτον Συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Ε., τὸ συγκληθὲν ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 26 Νοεμβρίου - 3 Δεκεμβρίου 1924, ἀπεφάσισε τὴν ἀποδοχὴν τῶν ἀποφάσεων τῆς 6ης Συνδιασκέψεως τῆς Β.Κ.Ο., τοῦ 5οῦ Συνεδρίου τῆς Κ.Δ. καὶ τῆς 7ης Συνδιασκέψεως τῆς Β.Κ.Ο. ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ καὶ Θρακικοῦ καὶ διεκήρυξεν τοῦτο εἰς τὸ Μανιφέστον του, τὴν σχετικὴν περικοπὴν τοῦ ὁποίου παραθέτομεν κατωτέρω:

«Ἀνεξαρτησία στὴν Μακεδονία καὶ στὴ Θράκη :

Ἡ ντόπια κεφαλαιοκρατία.....καταπιέζει τὶς ἐθνικὲς μειονότητες στὴ Μακεδονία καὶ στὴ Θράκη.....ἡ ἑλληνικὴ πλουτοκρατία καταδυναστεύει ἓνα μέρος τοῦ μακεδονικοῦ καὶ θρακικοῦ λαοῦ, κρατῶντας μὲ τὸ σίδερο καὶ τὴ φωτιά τὴ μακεδονικὴ καὶ θρακικὴ χώρα στὴν ὑποταγὴ τῆς. Δίχως τὴν καταπίεση τοῦ μακεδονικοῦ καὶ θρακικοῦ λαοῦ, δίχως τὴν καταπίεση τῶν ξένων ἐθνῶν, τῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ δυναμώσῃ ἐπάνω μας τὸν κοινωνικὸ τῆς ζυγῶ. Ἡ ντόπια μπουρζουαζία εἶναι ἐθνικὸς δυνάστης καὶ καταπιεστής τοῦ μακεδονικοῦ καὶ θρακικοῦ λαοῦ καὶ συγχρόνως ὁ κοινωνικὸς δυνάστης τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ τῶν φτωχῶν ἀγροτικῶν καὶ προσφυγικῶν μαζῶν. Ἄν δὲν συντρέψουμε τὸν ἐθνικὸ ζυγῶ τῆς ντόπιας μπουρζουαζίας ποὺ βαρύνει στὴ Μακεδονία καὶ στὴ Θράκη, δὲ μπορούμε νὰ τσακίσουμε τὸν κοινωνικὸ ζυγῶ τῆς ἴδιας μπουρζουαζίας ποὺ βαρύνει ἐπάνω σ' ἡμᾶς. Δὲ μπορούμε ἀλλοιώτικα νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τοὺς κατακτητικὸς καὶ ἱμπεριαλιστικὸς πολέμους ποὺ ξεσποῦν εἰς βάρος μας ἐν ὅσῳ ἐξακολουθεῖ ἡ σημερινὴ κατάσταση τοῦ διαμελισμοῦ καὶ τῆς καταπίεσεως τῆς Μακεδονίας

καὶ Θράκης ἀπὸ τὴ Βαλκανικὴ καὶ Τουρκικὴ μπουρζουαζία.

Νά γιατί ἀγωνιζόμαστε ἐναντίον τῶν ἐξοπλισμῶν, ἐναντίον τῶν πολέμων ποὺ προετοιμάζει ἡ κεφαλαιοκρατία, ἐναντίον τῆς ἐθνικῆς καταπίεσεως καὶ τοῦ βιαίου ἐκκατριμοῦ. Νά γιατί ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὴν ἐνωσὴ τῶν τριῶν τμημάτων τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης καὶ γιὰ ἐνιαία καὶ ἀνεξάρτητη κρατικὴ τους ὑπαρξή.....»!

Καὶ τὸ ἀνθεθνικὸν αὐτὸ μανιφέστον τοῦ 3οῦ Ἐκτάκτου Συνεδρίου τοῦ ΚΚΕ κλείνει μὲ μίαν σειρὰν ζητοκραυγῶν, πολὺ χαρακτηριστικῶν, τῶν ἐξῆς :

«Ζήτω ἡ ἐργατοαγροτικὴ ἐπανάστασις τῆς Βουλγαρίας!
Ζήτω ἡ ἀνεξάρτητη Μακεδονία καὶ Θράκη!

Ζήτω ἡ Ὀμοσπονδία τῶν Βαλκανικῶν ἐργατοαγροτικῶν δημοκρατιῶν!

Ζήτω ἡ Παγκόσμιος Προλεταριακὴ ἐπανάστασις!»

Ἀθήναι 3 Δεκεμβρίου 1924

Τὸ Προεδρεῖο»

(Βλέπε : «Ριζοσπάστην» τῆς 14 Δεκεμβρίου 1924 καὶ συλλογὴν κειμένων τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὸ 1918 ἕως τὸ 1931» τόμ. Α'. «Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὸ 1918 ἕως τὸ 1926», Ἀθήνα 1947, ἐκδόσις Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., σελ. 343-345).

6. Ἡ ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ Κ.Κ.Ε. Παντελῆ Πουλιόπουλου προπαγάνδισις τοῦ Βουλγαρικοῦ συνθήματος τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας καὶ Θράκης.

Ὁ «ἐκλεγείς», τῇ ὑποδείξει τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Κ.Δ., εἰς τὸ τρίτον ἔκτακτον Συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Ε., γραμματεὺς τοῦ Παντελῆ Πουλιόπουλος, ἤρchiσε τὴν προπαγάνδισιν τοῦ συνθήματος τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἀμέσως μετὰ τὸ τρίτον ἔκτακτον συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Ε., δι' ἐνυπογράφων ἀρθρῶν του, εἰς τὸν «Ριζοσπάστην». Οὕτω διὰ νὰ ἀναφέρωμεν ἐν ἐξ αὐτῶν, εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς 14 Δεκεμβρίου 1924, εἰς ἄρθρον του ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Μακεδονικὸ Ἠφαίστειο», ἔγραφε ὁ Παντελῆς Πουλιόπουλος τὰ ἐξῆς:

«Οἱ Μακεδόνες ἐργάτες καὶ χωρικοί, ἀδιακρίτως καταγωγῆς,

κάτω από το ζυγό της Βαλκανικής μπουρζουαζίας που τους μοιράστηκε, παρ' όλες τις προσπάθειες των διαφόρων εθνικιστικών προπαγανδών, εξακολουθούν να συνδέονται μεταξύ τους με κοινή συνείδηση.

Ποθούνε και αγωνίζονται να ξαναενώσουν τα τρία τμήματα της διαμελισμένης των πατρίδος και ν' αποκτήσουν ενιαία και ανεξάρτητη κρατική ύπαρξη. Το ίδιο συμβαίνει και με το Θρακικό λαό, ο οποίος είναι διαμοιρασμένος από την Τουρκική, Βουλγαρική και Έλληνική μπουρζουαζία. Ο άπελευθερωτικός αγώνας των καταπιεζομένων λαών της Μακεδονίας και Θράκης, είναι αγώνας κατά του ιμπεριαλισμού και της ύποτελοῦς του Βαλκανικής μπουρζουαζίας». (Βλέπε : «Ριζοσπάστην» 14 Δεκεμβρίου 1924).

7. Ἡ ὑπὸ τοῦ Ν. Ζαχαριάδη σύνταξις καὶ κυκλοφορία κοινῆς προκηρῦξεως τῆς Ο.Κ.Ν.Ε. καὶ τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας τῆς Βουλγαρίας.

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης, ὁ ὁποῖος εἶχε τοποθετηθῆ καθοδηγητὴς τῆς Ὅμοσπονδίας Κομμουνιστικῶν Νεολαίων Ἑλλάδος (Ο.Κ.Ν.Ε.), μετὰ τὴν κάθοδόν του εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Μόσχαν, τὸν Μάϊον τοῦ 1924, εἰσηγήθη τὴν σύνταξιν καὶ εὐρεῖαν κυκλοφορίαν κοινῆς προκηρῦξεως τῆς Ο.Κ.Ν.Ε. καὶ τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας τῆς Βουλγαρίας μετὰ τὸ ἀνθελληνικόν, βουλγαρικόν σύνθημα τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας καὶ Θράκης.

Ἡ κοινὴ αὐτὴ προκήρυξις, ὅπως ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς 27ης Ἰανουαρίου 1925, σελ.1, ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ ΚΑΙ ΜΙΣΗ
ΑΙ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝ. ΝΕΟΛΑΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Πρὸς :

Τὴν Ἑργατικὴ καὶ Ἀγροτικὴ Νεολαία τῆς Βουλγαρίας
καὶ τῆς Ἑλλάδος

Πρὸς :

Τὴ Μακεδονικὴ καὶ Θρακικὴ Νεολαία

Πρὸς :

Τὴν Προσφυρικὴ Νεολαία ὅλων τῶν ἐθνοτήτων τῆς
Βουλγαρίας καὶ Ἑλλάδος

Νέοι Ἑργάτες καὶ Ἀγρότες,

Κατὰ τοὺς τρεῖς αἱματηροὺς τοχοδιωκτικοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους, κατὰ τὸν πόλεμον μεταξὺ τῶν Συμμάχων (1913), τὸν παγκόσμιον πόλεμον, καθὼς καὶ κατὰ τὴν αἱματηρὴν τοχοδιωκτικὴν ἐκστρατεία τῶν Ἑλλήνων ληστών (sic!..) στὴ Μικρὰ Ἀσία, ἐσφαγιάστηκαν καὶ σακατεύτηκαν χιλιάδες ἐπὶ χιλιάδων νέων ἐργάτες καὶ ἀγρότες.

Ἐστερα οἱ καπιταλιστὲς καὶ οἱ δῆμοι τῶν λαῶν καὶ αἱ Κυβερνήσεις τῶν ἔκλεισαν εἰρήνην. Ἡ εἰρήνη ὅμως αὐτὴ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας νέος αἱματηρὸς καὶ θανατερός πόλεμος γιὰ τοὺς λαοὺς τῆς Νοτίου Βαλκανικῆς καὶ γιὰ τὴν νεολαία τους. Οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Ἕλληνες καπιταλιστὲς, ἐθνικιστὲς, οἱ ὅποιοι εἶναι ὑπηρέτες τῶν Ἀγγλογάλλων τραπεζιτῶν, ὑπέγραψαν ἔστερα ἀπὸ τὸ κλείσιμο τῆς εἰρήνης μιὰ συμφωνία τὴ λεγομένη «ἐκουσία» μετανάστευση τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Βουλγαρίας. Τὸν περασμένο Ὀκτώβριον π. ἔτους ἡ συμφωνία αὐτὴ ἀντικαταστάθηκε διὰ μέσου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἢ ὅποια δὲν διαφέρει κατὰ τίποτε ἀπὸ τὴν πρώτην.

Ἡ συμφωνία αὐτὴ εἶνε μιὰ «εἰρηρικὴ» συνέχιση τῶν αἱματηρῶν πολέμων στὴ Βαλκανικὴ χερσόνησο.

Στὴ Βουλγαρία κάθε μέρα φτάνουν πρόσφυγες ἀπὸ τὴ Μακεδονία καὶ τὴ Θράκη, τῶν ὁποίων τὰ σπίτια καὶ τὰ χωράφια ἀρπάχτηκαν καὶ ληστεύτηκαν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ μπουρζουαζία (sic!..).

Ἡ κατάστασις εἶναι τόσο ἀφόρητος, ὥστε ἡ Μακεδονικὴ καὶ Θρακικὴ Νεολαία ἐσχημάτισε τὶς ἐθνικοεπαναστατικὰς ὀργανώσεις, γιὰ νὰ ἀγωνισθῇ ἔτσι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν τῆς.

Ὁ Μακεδονικὸς καὶ Θρακικὸς λαὸς διεξάγουν ἓνα ἐπαναστατικὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τους, αὐτὸς ὁ ἀγῶνας γίνεται μετὰ τὸ δίκαιον τοῦ πλήρους αὐτοκαθορισμοῦ, μέχρι

πλήρους αποχωρισμού από την Βουλγαρία, Ελλάδα, Τουρκία και Γιουγκοσλαβία και του σχηματισμού αυτότελων κρατών.

Τα κομμουνιστικά κόμματα της Βουλγαρίας και Ελλάδος, συνδεδεμένα με τα κομμουνιστικά κόμματα των άλλων Βαλκανικών λαών, υποστηρίζουν πλήρως τον αγώνα αυτόν του Μακεδονικού και Θρακικού λαού, τον αγώνα των επαναστατικών τους οργανώσεων.

Εμείς οι κομμουνιστές νέοι της Ελλάδος και Βουλγαρίας σας καλούμε εσάς, τους Βουλγάρους και Έλληνες εργάτες και εργάτριες την ώρα αυτή του σκληρού αγώνα να υποστηρίξετε με όλες τις δυνάμεις, το έθνικό επαναστατικό κίνημα στη Μακεδονία και τη Θράκη.

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

της Ομοσπονδίας των Κομ. Νεολαίων της Βουλγαρίας

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

της Ομοσπονδίας των Κομ. Νεολαίων της Ελλάδος»

8. Η αυστηρά κριτική της Κ.Δ. έναντι του ΚΚΕ δια την «παθητικότητά» του εις το Μακεδονικόν και Θρακικόν.

Η Κ.Δ. απέστειλε εις την Ελλάδα τον αυστριακόν κομμουνιστήν Στάινχαρντ, ό οποίος ήτο μέλος της Έκτελεστικής Έπιτροπής της, δια να παρακολουθήσει τας εργασίας της 3ης Όλομελείας της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., ή οποία έλαβε χώραν κατά τα τέλη Ιανουαρίου 1930. Ούτος, μετά την επιστροφήν του εις την Μόσχαν, υπέβαλε έκθεσιν εις την γραμματείαν της Κ.Δ. δια την κατάστασιν του Κ.Κ.Ε., δημοσιευθείσαν εις τό επίσημον όργανον της Κ.Δ. με τό κομμουνιστικόν ψευδώνυμον Γκρούμπερ, ή οποία άνεδημοσιεύθη εις τον «Ριζοσπάστην» της 20ής Ιουνίου 1930. Εις την έκθεσίν του αυτήν ό Στάινχαρντ (Γκρούμπερ) ήσκει αυστηράν κριτικήν έναντιόν του Κ.Κ.Ε. δια τό Μακεδονικόν - Θρακικόν, διότι, κατ' αυτόν, τό ΚΚΕ περιωρίσθη μόνον εις την προπαγάνδισιν του άντεθνικού συνθήματος της «ένιαίας και άνεξάρτητης Μακεδονίας και Θράκης», έκαμε μόνον «θεωρητική» δουλειά, έδειξε «παθητικότητα», ενώ όφειλε να

κάνη συγχρόνως και «πραχτική» δουλειά, να οργανώση επαναστατικώς τας εθνικας μειονότητας, να τας «ξεσηκώση» εναντίον της Ελλάδος και να καθοδηγήση την επαναστατικήν των δράσιν. Ο Στάινχαρντ (Γκρούμπερ) γράφει κατά λέξιν επ' αυτού τα έξης:

«[Τό Κ.Κ.Ε. έδειξε] παθητικότητα στο έθνικό ζήτημα. Μέχρι σήμερα τό Κόμμα δέν έκανε πραχτική δουλειά μέσα στις εθνικές καταπιεζόμενες εθνότητες, έμενε ικανοποιημένο μόνο με τή θέση του συνθήματος της «άνεξάρτητης και ένιαίας Μακεδονίας και Θράκης» σ' όλα τα επίσημα κομματικά ντοκουμέντα, έμεις όχι μόνο πρέπει να υποστηρίξουμε τους αγώνες των εθνικώς καταπιεζόμενων, αλλά και να ξεσηκώσουμε τις εθνικώς καταπιεζόμενες μάζες για την τέτια πάλη, να οργανώνουμε αυτόν τον αγώνα, να τον καθοδηγοΰμε προσπαθώντας να τον σμίγουμε με τον αγώνα της εργατικής τάξης. Αυτό σημαίνει ότι έμεις πρέπει να οργανώσουμε έθνικό επαναστατικό κόμμα. Εμείς οργανώνουμε τον αγώνα των εθνικώς καταπιεζόμενων». (Βλέπε: «Ριζοσπάστην» 20ής Ιουνίου 1930 και συλλογήν κειμένων του Κ.Κ.Ε. υπό τον τίτλον: «Τό Κ.Κ.Ε. από τό 1918 έως τό 1931» τόμος Β'. «Τό Κ.Κ.Ε. από τό 1926 έως τό 1931», Αθήνα 1947, σελ. 460).

9. Η αυστηρά κριτική της εκκλήσεως της Κ.Δ. του Νοεμβρίου 1931 έναντιόν της ήγεσίας του Κ.Κ.Ε. των έτων 1929-1931 δια τό Μακεδονικόν και Θρακικόν.

Η εκκλησις της Κ.Δ., ή οποία, κατ' έντολήν της, έγράφη υπό του Ν. Ζαχαριάδη, άπηυθύνετο προς όλα τα μέλη και τα στελέχη του Κ.Κ.Ε., και έδημοσιεύθη εις τον «Νέον Ριζοσπάστην», από 1-3 Νοεμβρίου 1931, ήσκει αυστηροτάτην κριτικήν έναντιόν της καθαιρεθείσης τότε ήγεσίας του Κ.Κ.Ε. των έτων 1929 - 1931 (Γ. Σιάντου, Κ. Θεού, Α. Χαϊτά, Δ. Πυλιώτη, Εύτυχιάδη, Άλέξη κ.λ.π. κ.λ.π.) δια τό Μακεδονικόν και Θρακικόν.

Η σχετική παράγραφος της εκκλήσεως αυτής της Κ.Δ., υπό τον τίτλον: «Τό Κόμμα μας και τό έθνικό ζήτημα», γράφει κατά λέξιν τα έξης :

«Τὸ Κ.Κ.Ε. ἔμεινε μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐπαναστατικὴ ἐθνικοαπελευθερωτικὴ πάλη τῶν λαῶν ποὺ καταπιέζονται ἀπὸ τοὺς ἔλληνας. Δὲν προσπάθησε νὰ πιάσῃ στὰ χέρια, νὰ σταθεροποιήσῃ μὲ ὀργανωτικὰ μέτρα τὴν τεράστια συμπάθεια ποὺ ἀπολαμβάνει τὸ κομμουνιστικὸ κίνημα ἀνάμεσα στὶς καταπιεζόμενες ἐθνότητες (μακεδόνες, τούρκοι, ἄλβανοί, ἔβραιοι), πρᾶγμα ποὺ διευκόλυνε τὸ σκοπὸ τῆς μπουρζουαζίας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποξένωση τῶν κομμουνιστῶν καὶ τὴν τρομοκρατία κατὰ τῶν ἐπαναστατικῶν μαζῶν τῶν καταπιεζομένων ἐθνικοτήτων.

Τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, δὲν ἀντέδρασε, ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνει, κατὰ τοῦ κόματος τοῦ σκαιοῦ ἀντισημιτισμοῦ καὶ τοῦ ξεροθιμοῦ κατὰ τῶν ἄλλων λαῶν (τούρκων, μακεδόνων), δὲν ξεσκέπασε τὸ βᾶθος αὐτῆς τῆς πολιτικῆς τῆς μπουρζουαζίας.

Τὸ κόμμα ἀφείλει χωρὶς ἀναβολή, νὰ διεξάγῃ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερῆς αὐτοδιάθεσης τῶν ἐθνῶν, φτάνοντας καὶ μέχρις ἀποχωρισμοῦ, κατὰ τῆς ἐθνικῆς καταπίεσης καὶ τοῦ ἐκδιωγμοῦ τῶν μακεδόνων καὶ τούρκων, πρέπει νὰ ἐξηγήσῃ, πλατειᾶ καὶ συστηματικᾶ, τὸ πρόγραμμα τῆς κομμουνιστικῆς διεθνοῦς στὸ ἐθνικὸ ζήτημα.

Ἡ δουλειὰ τοῦ κόματος πρέπει νὰ συνδέεται μὲ τὴν καθημερινὴ πάλη ὅλων τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐπιτρέφῃ τὸ πιὸ εὐκολο ξεσκέπασμα τῆς μπουρζουαζίας, ποὺ στὴ δράση ἀνάμεσα στοὺς ἐργαζομένους καθοδηγεῖται ἀπὸ τὴν ἀρχή, «διαίρει καὶ βασίλευε». Τὸ Κόμμα πρέπει νὰ λάβῃ μέτρα γιὰ νὰ τραβήξῃ ἀμέσως στὶς γραμμὲς του τοὺς καλύτερους ἐργάτες τῶν πόλεων, τοῦ χωριοῦ, τὰ καλύτερα στοιχεῖα τῶν ἀγροτῶν, τῶν καταπιεζομένων ἐθνικοτήτων καὶ γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ μὲ ὅλα τὰ μέσα τὸ ἐθνικοεπαναστατικὸ κίνημα». (Βλέπε : «Νέον Ριζοσπάστην», 1-3 Ν)βρίου 1931 καὶ τὴν συλλογὴν «Πέντε χρόνια ἀγῶνες 1931-36», «νέα ἐκδοση διορθωμένη καὶ συμπληρωμένη», Ἀθήνα 1946, σελ. 24).

10. Αἱ ἀποφάσεις τῆς 6ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ (Ἰανουάριος 1934).

Αἱ ἀποφάσεις τῆς 6ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. τοῦ Ἰανουαρίου 1934, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ σειράν ἐτῶν προεβάλ-

λοντο ὡς «ἱστορικαί» καὶ ἀπεδίδοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν εἰς τὸ «πολιτικὸν δαιμόνιον» τοῦ πρώην ἀρχηγοῦ των Ν. Ζαχαριάδη, ἀναφέρονται καὶ εἰς τὸ Μακεδονικὸν εἰς πολλὰς παραγράφους των, τὰς ὁποίας παραθέτομεν κατωτέρω αὐτολεξεῖ:

«Ὁ χαρακτήρας καὶ οἱ κινητήριες δυνάμεις τῆς ἐπανάστασης στὴν Ἑλλάδα.

...Ἡ ἰδιομορφία τῆς Ἑλλάδας συνίσταται στὴ σημαντικὴ τῆς ἐξάρτηση ἀπὸ τὸ ξένο κεφάλαιο καὶ στὴ συνδεδεμένη μὲ αὐτὴν μονομερῆ, ἀσθενῆ ἀνάπτυξη τῆς βιομηχανίας καὶ γενικὰ τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, στὴν ὑπαρξή, παρὰ τὴν ἐκμηδένιση τῶν ἐνοικτὰ φεουδαρχικῶν σχέσεων σ' ἓνα μέρος τῆς παλιᾶς Ἑλλάδας (Πελοπόννησος) μετὰ τὸ διώξιμο τῶν τούρκων καὶ τὴ μερικὴ ἀγροτικὴ μεταρρύθμιση ποὺ ἐγένε μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον στὶς ἄλλες περιφέρειες, ὑπολειμμάτων μισοφεουδαρχικῶν σχέσεων ποὺ πιέζουν τὴ βασικὴ μάζα τῆς ἀγροτικῆς, στὴν ἐθνικὴ καταπίεση τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης. Ὁ ὑπολογισμὸς ὅλων αὐτῶν τῶν ἰδιομορφιῶν εἶναι ἀναγκαῖος γιὰ τὸν καθορισμὸ τοῦ χαρακτήρα καὶ τῶν καθηκόντων τῆς ἐπανάστασης στὴν Ἑλλάδα, τῶν κινητηρίων δυνάμεων τῆς ἐπανάστασης αὐτῆς καὶ τοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων αὐτῶν.

...Ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδας στὸ σύστημα τοῦ παγκόσμιου ἱμπεριαλισμοῦ ὡς ἐξαρτημένης χώρας, τὰ σημαντικὰ φεουδαρχικὰ ὑπολείμματα στὴν ἀγροτικὴ οἰκονομία καὶ ὁ φεουδαρχικὸς φόρος, ποὺ ἔχει πάρεϊ σύγχρονη χρηματικὴ μορφή, ποὺ πιέζει τὴν ἀγροτιά, ὁ χαμηλὸς βαθμὸς τῆς ἀνάπτυξης τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων πάνω στὴ βάση αὐτῆ, ἡ ὑπαρξὴ καταπιεζομένων ἐθνῶν καθορίζουν τὸ χαρακτῆρα τῆς ἐπιτελούμενης ἐπανάστασης στὴν Ἑλλάδα καὶ τίς κινητήριες δυνάμεις τῆς ἐπανάστασης αὐτῆς.

...Τὸ Κομμουνιστικὸν κόμμα βάζει τὰ ἐξῆς καθήκοντα : Ἀπελευθέρωση τῆς χώρας ἀπὸ τὸ ζυγὸ τοῦ ξένου κεφαλαίου καὶ τὴν ἐξάρτηση ἀπὸ τίς ἱμπεριαλιστικὰς δυνάμεις· ἀκύρωση τῶν ξένων χρεῶν· δήμευση καὶ ἐθνικοποίηση τῶν ξένων ἐπιχειρήσεων· ἀπαλλοτρίωση χωρὶς ἀποζημίωση τῶν τσιφλικάδικων καὶ μοναστηριακῶν γαιῶν καὶ δόσιμό τους στοὺς ἀγρότες· κατάργηση τῶν τοκο-

γλυφικῶν χρῶν καὶ χρῶν ἀπαλλοτριώσεως τῶν ἐργαζομένων ἀγροτῶν· ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ ἀπὸ τῆ φορολογία καὶ βαρεῖα προοδευτικῆ φορολογία ὄλων τῶν ἐκμεταλλευτῶν· χωρισμὸς τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ κράτος· ἐθνικὴ αὐτοδιάθεση μέχρι ἀποχωρισμοῦ τῶν καταπιεζομένων Μακεδόνων καὶ Θρακῶν.

...Τὰ ἐργαζόμενα στρώματα τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων εἶναι οἱ ἀπαραίτητοι σύμμαχοι τῆς ἐργατικῆς τάξης τῆς Ἑλλάδας στὴν ὠριμάζουσα ἐπανάσταση. Τὸ ΚΚΕ πρέπει νὰ θέσει ὀριστικὸ τέλος στὴν ὑποτίμηση τῆς δουλειᾶς στὶς ἐθνικὲς περιφέρειες. Ἐπιβάλλεται νὰ καθορισθοῦν εἰδικὰ μέτρα γιὰ τὴν συγκρότηση καὶ τὸ δυνάμωμα τῶν κομμουνιστικῶν καὶ μαζικῶν ὁργανώσεων στὶς ἐθνικὲς περιφέρειες, νὰ ἀποκατασταθεῖ σύνδεση μὲ τὶς ὑπάρχουσες ὁργανώσεις (ἐσωτερικὴ ἐπαναστατικὴ μακεδονικὴ ὁργάνωση (ἐνωμένη) καὶ τῆ Θρακικὴ ἐπαναστατικὴ ὁργάνωση). Τὸ κόμμα ὀφείλει νὰ διεξάγει συνεχῆ πάλη ἐνάντια σὲ κάθε ἐκδήλωση ἐθνικῆς καταπίεσης, νὰ ἐκλαϊκεύσει φαρδιὰ τὶς προγραμματικὲς διεκδικήσεις τοῦ Κ.Κ.Ε. γιὰ τὸ δικαίωμα τῶν ἐθνῶν, γιὰ τὴν αὐτοδιάθεση τους μέχρι ἀποχωρισμοῦ καὶ τὶς ἱστορικὲς ἐπιτυχίες τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. στὸ ζήτημα τῆς ἐπίλυσης τοῦ ἐθνικοῦ προβλήματος». (Βλέπε: «Πέντε Χρόνια Ἀγῶνες 1931-1936, Β' ἔκδοση Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Ἀθήνα 1946, σ. 202, 205, 206, 212).

11. Ὁ Γιάννης Ζέβγος διὰ τὸ σύνθημα τῆς «ἐνιαίας καὶ ανεξάρτητης Μακεδονίας καὶ Θράκης» τῶν ἀποφάσεων τῆς 6ης Ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., τοῦ Ἰανουαρίου 1934.

Ὁ Γιάννης Ζέβγος, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ ἀποδείξη ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς 6ης Ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶναι μαρξιστικῶς - λενινιστικῶς ὀρθαί, εἰς ἀπάντησιν τῆς κριτικῆς τὴν ὁποῖαν ἤσκησεν ὁ πρῶτος Γραμματεὺς τοῦ Κ.Κ.Ε. Π. Πουλιόπουλος ἐναντίον των, γράφει τὰ ἑξῆς, ἐπὶ τοῦ μακεδονικοῦ - θρα-

κικοῦ, εἰς τὸ φυλλάδιον ποὺ ἐξέδωκεν τὸ 1934 ὑπὸ τὸν τίτλον: «Γιατὶ ἡ ἐπανάσταση στὴν Ἑλλάδα θ' ἀρχίσῃ σὰν ἀστικοδημοκρατικῆ», σελ. 32.

«Ἡ λύση τοῦ ἐθνικοῦ ζητήματος εἶναι ἐπίσης πρόβλημα τῆς ἀστικοδημοκρατικῆς ἐπανάστασης ποὺ ἡ Ἑλληνικὴ μπουρξουαζία ὄχι μόνον δὲν τὸ λύνει, παρὰ τὸ περιπλέκει πιὸ πολὺ. Στὴ Μακεδονία καὶ Θράκη ὑποδόλωσε ξένες ἐθνότητες καὶ γιὰ νὰ σταθεροποιήσῃ ἐκεῖ τὴν κυριαρχία της ξεσπίτωσε καὶ κατὰστρεψε ἐνάμιον ἑκατομμύριο πρόσφυγες. Γιὰ νὰ ἀπλώσῃ τὶς καταχτήσεις της στὴ Μακεδονία καὶ Θράκη ἐτοιμάζει γοργὰ τὸν καινούργιον πόλεμον. Τὸ ΚΚΕ ὑποστηρίζει μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιάθεσης τῶν πληθυσμῶν Μακεδονίας - Θράκης ὡς τὸν ἀποχωρισμὸν τους, σὲ ξεχωριστὸ κράτος. Εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ Μάρξ - Λένιν καὶ τὸ κόμμα μας τὴν ἀκολουθεῖ μὲ συνέπεια».

12. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ 5ου Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ.Ε. τοῦ Μαρτίου 1934 ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ - Θρακικοῦ.

«Οἱ ἐθνικὲς μειονότητες.

8. Ἡ ὑποστήριξη καὶ ἐνίσχυση τῶν ἐθνικοεπαναστατικῶν ὁργανώσεων τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων καὶ ἡ στερέωση τῶν δικῶν του ὁργανωτικῶν θέσεων μέσα σ' αὐτές, δίπλα στὴν καθημερινή του πάλη γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα καὶ τὰ πιὸ ἐλάχιστα τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων, ποὺ παλεύουν ἐνάντια στὴν ἐθνικὴ, οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ καταπίεση τῆς ἀστικοτσιφλικαδικῆς Ἑλλάδας καὶ ἡ ἀναγνώριση στὶς μειονότητες αὐτῆς τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιάθεσης μέχρι καὶ τοῦ κρατικοῦ ἀποχωρισμοῦ, θὰ ἐπιτρέψει στὸ ΚΚΕ νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν καταπιεζομένων μειονοτήτων καὶ νὰ τὶς κάνει συμμάχους τοῦ προλεταριάτου στὴν ἐπερχόμενη ἐπανάσταση στὴ χώρα μας. Τὸ Κ.Κ.Ε. πρέπει νὰ παλέψῃ ἀποφασιστικὰ γιὰ τὴν καταπολέμηση τοῦ ἐλληνικοῦ μεγαλοεθνισμοῦ καὶ τὶς ἐκδηλώσεις του μέσα στὶς γραμμὲς του καὶ γιὰ τὴ διεθνιστικὴ διαπαιδαγώγηση τῶν ἐλλήνων ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν»

(Βλέπε: «Πέντε Χρόνια Ἀγῶνες, 1931-1936», σ. 225).

13. Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ συνθήματος τοῦ Κ.Κ.Ε. τῆς «ἐνιαίας καὶ ἀνεξάρτητης Μακεδονίας καὶ Θράκης» διὰ τοῦ συνθήματος «τῆς πολιτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἰσοτιμίας σὲ ὅλες τὶς ἐθνικὲς μειονότητες ποὺ ζοῦν στὴν Ἑλλάδα», τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1935.

Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε., ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ κίνημα τῆς 1ης - 12ης Μαρτίου 1935, συνεκάλεσε τὴν 3ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. του, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1935, καὶ διὰ τῆς ἀνακοινώσεώς της ἔκαμε γνωστὴν τὴν ἀπόφασίν της, ληφθεῖσαν τὴν τελευταίαν στιγμὴν, νὰ ἀγωνισθῆ διὰ «πολιτικὴν καὶ ἐθνικὴν ἰσοτιμίαν σὲ ὅλες τὶς ἐθνικὲς μειονότητες ποὺ ζοῦν στὴν Ἑλλάδα».

Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀντικαταστάσεως τῶν συνθημάτων του ἐπὶ τοῦ μακεδονικοῦ ἐπέδωξε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰς ἀντιδράσεις πολλῶν κινηματιῶν ἀξιωματικῶν τοῦ 1935, οἱ ὅποιοι ἀπέκρουον πᾶσαν ἐπαφὴν μετὰ τὸ Κ.Κ.Ε. λόγω τοῦ ἐθνοπροδοτικοῦ συνθήματός του τοῦ 1924.

Εἶχε δηλαδὴ ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τελείως καιροσκοπικὸν καὶ προσωρινὸν χαρακτῆρα. Τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ 3η Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὴν 8ην παραγράφον τῆς ἀποφάσεως τῆς Κ.Ε. τῆς 23 Μαρτίου 1935, ἔκαμε μίαν προσθήκην διὰ τῆς ὁποίας προσεπάθησε νὰ ἐξευμενίσῃ τοὺς κινηματίας ἀξιωματικούς καὶ πολίτας τοῦ κινήματος τοῦ Μαρτίου 1935.

Ἡ προσθήκη αὐτὴ ἀνεφέρετο ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸ ζήτημα τῶν στρατοδικείων, τῶν ὁποίων ἐζήτη τὴν κατάργησίν των καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ συνθήματος, δι' «ἐνιαίαν καὶ ἀνεξάρτητην Μακεδονίαν καὶ Θράκην» τοῦ 1924.

Παραθέτομεν κατωτέρω τὸ κείμενον τῆς ἀνακοινώσεως τῆς 3ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τὴν σχετικὴν περικοπὴν ἐκ τῆς 8ης παραγράφου τῆς ἀποφάσεώς της, τὴν ἀναφερομένην εἰς τὸ Μακεδονικόν.

« Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Η

Μέσα στὸν Ἀπρίλη 1935 συνήλθε ἡ 3η Ὀλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. ἧσαν μέρους καὶ οἱ γραμματεῖς ὄλων σχεδὸν τῶν κομματικῶν ὁργανώσεων.

Ἡ Ὀλομέλεια συζήτησε τὰ θέματα : 1) Ἡ κατάσταση τῆς χώρας καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Κ.Κ.Ε., 2) Ἐγκριση τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε.

Πάνω στὸ πρῶτο θέμα ἡ Ὀλομέλεια ψήφισε δμόφωνα τὴν ἀπόφασιν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 23 τοῦ Μάρτη μὲ τὶς ἐξῆς προσθήκας στὴν παράγραφο 8η «Τὸ πρόγραμμα τοῦ λαοῦ». Στὰ σημεῖα τοῦ προγράμματος προστέθηκαν τὰ ἐξῆς δύο : Κατάργησις τῶν στρατοδικείων. Πολιτικὴ καὶ ἐθνικὴ ἰσοτιμία σὲ ὅλες τὶς ἐθνικὲς μειονότητες ποὺ ζοῦν στὴν Ἑλλάδα.

Πάνω στὸ δεύτερο θέμα ἡ Ὀλομέλεια ἐπίσης δμόφωνα ψήφισε τελειωτικὰ καὶ ἔβαλε σὲ ἰσχὺν τὸ προσωρινὸν καταστατικὸν τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ θαρθεῖ γιὰ τελειωτικὴ ἔγκρισιν στὸ 6ο Συνέδριον τοῦ ΚΚΕ.

Ἡ Ὀλομέλεια πῆρε καὶ μερικὰς ἄλλας ἀποφάσεις πάνω σὲ ζητήματα ἐσωκομματικῆς φύσεως.

..... Διέξοδος ἀπὸ τὴ σημερινὴν κατάστασιν εἶνε ὅπως ὁ ἐργαζόμενος λαός, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ ἐνιαῖον ἀντιφασιστικὸν μέτωπον, πάρει μόνος του στὰ χέρια του τὶς τύχας του. Ἡ κυβέρνησις στηριζομένη στὸ φασιστικὸν στρατιωτικὸν νόμον πᾶει νὰ «νομιμοποιήσῃ» τὶς φασιστικὰς ἀθαιρέσεις της, μὲ τὴ φασιστικὴν τροποποίησιν τοῦ συντάγματος καὶ τὶς τρομοκρατικὰς ἐκλογὰς. Τὸ παλλαϊκὸν ἀντιφασιστικὸν μέτωπον ἀντιπαραθέτει στὰ σχέδια τῶν ἐκμεταλλευτῶν τοῦ λαοῦ, τὸ δικὸν του λαϊκὸν πρόγραμμα, ποὺ ζητεῖ :

Ἄμεση προκήρυξις λέφτερων ἐκλογῶν γιὰ συντακτικὴν συνέλευσιν μὲ ἀναλογικὴν. Ἡ συντακτικὴ συνέλευσις ἐπιβλημένη ἀπὸ τὴ θέλησιν τῶν πλατειῶν μαζῶν τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ, ὁργανωμένων στὸ παλλαϊκὸν ἐνιαῖον μέτωπον, θὰ ἀντιπαραταχθεῖ ἀποφασιστικὰ σὲ κάθε φασιστικὸν ἀλυσόδεμα καὶ θὰ δώσῃ στὸ λαὸν τὰ παρακάτω ζωτικὰ αἰτήματά του :

Πλήρεις δημοκρατικὰς ἐλευθερίας, Ἐλευθερία ὁργάνωσις, συγκέντρωσις, τύπου. Λέφτερον πολιτικὸν καθεστῶν στὸ στρατό.

Χωρισμὸς τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ κράτος. Κατάργησις τῆς θανατικῆς ποινῆς καὶ τῶν στρατοδικείων. Πλήρης ἐθνικὴ καὶ πολιτικὴ ἰσοτιμία

σ' ὅλες τὶς ἐθνικὲς μειονότητες ποὺ ζοῦν στὴν Ἑλλάδα». (Βλέπε: «Πέντε Χρόνια ἀγῶνες τοῦ Κ.Κ.Ε. 1931 - 1936», Β' ἔκδ. Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., Ἀθήνα, 1946, σελ. 271, 276).

14. Ἡ ἐπικύρωση τῆς καιροσκοπικῆς καὶ προσωρινοῦ χαρακτῆρος ἀντικαταστάσεως τοῦ συνθήματος τῆς «ἐνιαίας καὶ ἀνεξάρτητης Μακεδονίας καὶ Θράκης» τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ τοῦ 6ου Συνεδρίου του (Δεκέμβριος 1935).

Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὸ 6ον Συνέδριον (Δεκέμβριος 1935) ἐπέκυρωσε τὴν ὡς ἄνω ἀντικατάστασιν τοῦ συνθήματος τοῦ ΚΚΕ περὶ ἐνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἀλλὰ διεκήρυξε συγχρόνως ὅτι αὕτη εἶναι προσωρινὴ καὶ καιροσκοπικὴ, ἀφοῦ ἀπέβλεπε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἀντικομμουνιστικὴν διαφώτισιν τοῦ λαοῦ διὰ τὴν ἔθνοπροδοσίαν τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὸ μακεδονικὸν καὶ θρακικὸν καὶ τὰς ἀντιδράσεις τῶν κινηματιῶν ἀξιωματικῶν τοῦ 1935 καὶ διεκήρυσσε ὅτι τὸ μακεδονικὸν θὰ λυθῇ τελειωτικὰ, μαρξιστικὰ - λενινιστικὰ, ὅταν τὰ Βαλκάνια γίνουν «σοβιετικά».

α. Ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸ μακεδονικὸν περικοπή τῆς λογοδοσίας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὸ 6ον Συνέδριόν του ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ Κ.Ε. στὴ συνεδρίαση τῆς 23 Μάρτη 1935 καὶ ἡ 3ῃ Ὀλομέλεια (Ἀπρίλιος 1935) συνοφίζουσι τὰ διδάγματα τῆς 1ης τοῦ Μάρτη, ἐπιξεργάζονται τὸ πρόγραμμα τῶν λαϊκῶν διεκδικήσεων τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ καθορίζουσι τὴν παραπέρα δουλειὰ τοῦ κόμματος, γιὰ τὴ συνένωση ὅλων τῶν ἀντιφασιστικῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων καὶ ὁργανώσεων στὴν πάλη, γιὰ τὴ λαϊκὴ ἐλευθερίαν καὶ κατὰ τοῦ φασισμοῦ καὶ τῆς μοναρχίας. Τὸ Κόμμα ἐδρῶνει ἀκόμα πῶς πολὺ τὴν ἐναιομεταποικίαν πολιτικὴν του καὶ μὲ τὴ σημαία αὐτῆ ἀναπτύσσει ὅλην τὴν δουλειὰν καὶ τὴν ἐκλογικὴν καμπάνιαν, ἐπιδιώκοντας ἐκλογικὴν συνεργασίαν καὶ μὲ ὅλα τὰ Κόμματα ποὺ θὰ δεχόντουσαν μιὰ ἐλάχιστη ἀντιφασιστικὴν πλατφόρμα. Τὸ Κόμμα

ἀναπτύσσει τὶς γραμμὰς του καὶ ρίχνεται ἀποφασιστικὰ στὴν δουλειὰ. Τὸ ἀπεργιακὸν κίνημα ξεπερνᾷ κάθε προηγουμένον.

Τὸ Κόμμα μας σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα παρακολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς κατάστασης μὲ βασικὸ σκοπὸν τὴν συγκέντρωσιν ὅλων τῶν δημοκρατικῶν - ἀντιφασιστικῶν δυνάμεων σ' ἓνα κοινὸ μέτωπον πάλης καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν καὶ τὴν ματαίωσιν τῆς μοναρχικῆς παλινόρθωσης καὶ τῆς νίκης τοῦ φασισμοῦ.

«Ἡ Κ.Ε. στὴ συνεδρίασίν της τῆς 11 τοῦ Ἰουνίου 1935, συνοφίζοντας τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν τῆς 9 τοῦ Ἰουνίου, ποὺ ἀποτέλεσαν μιὰ μεγάλη νίκη γιὰ τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ ἀναλύοντας τὴν κατάστασιν, ὅπως διαμορφώνεται ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν, διαπίστωσε τὸν ἀξαναπόφευκτον κίνδυνον τῆς μοναρχικῆς φασιστικῆς παλινόρθωσης, χροίτησε τὴν σχεταριστικὴν ἀντιλήψιν ποὺ ἐβάζαν φραγμὸν στὸ ξάπλωμα τῆς ἐναιομεταποικίαν πολιτικῆς τοῦ κόμματος, ἀποφάσισε τὴν δημιουργίαν τοῦ συνασπισμοῦ ὅλων τῶν δημοκρατικῶν καὶ ἀντιφασιστικῶν κομμάτων, ὁργανώσεων καὶ δυνάμεων γιὰ τὴν ὑπεράσπισιν καὶ ἐπέκτασιν τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν καὶ καταχτήσεων καὶ τὴν ματαίωσιν τῆς μοναρχικῆς φασιστικῆς παλινόρθωσης. Ἡ κεντρικὴ ἐπιτροπὴ ἔβαλε τὸ ζήτημα καὶ τῆς ὀλόπλευρης προπαρασκευῆς τοῦ κόμματος γιὰ τὰ σοβαρὰ γεγονότα ποὺ ἐπέρχονται.

Στὴν ἴδια συνεδρίασιν ἡ Κ.Ε. ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι στὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν οἱ μακεδόνες ἀποτελοῦν μειονότητα καὶ ὅτι ὁ φασισμὸς — μοναρχισμὸς γιὰ νὰ στρέψῃ τὴν πλατείαν μάζην κατὰ τοῦ Κ.Κ.Ε. μὲ τὴν σκοφαντῖαν ὅτι αὐτὸ ἐπιδιώκει τὴν παράδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς στοδὸς κομιτατζήδων, ἀποφάσισε ὅπως παραπέρα τὸ Κ.Κ.Ε. ἀγωνιστεῖ γιὰ τὴν πλήρη ἰσότητά τῶν μακεδόνων διακηρύσσοντας ὅτι τελειωτικὰ τὸ μακεδονικὸν θὰ λυθῇ μὲ τὴν νίκη τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας στὰ Βαλκάνια». (Βλέπε: «Κομμουνιστικὴ Ἐπιθεώρηση», τεῦχος 17, τῆς 1 Δεκεμβρίου 1935, μὲ τὸν τίτλον «Ἡ πείρα τοῦ δρόμου

που περάσαμε και τα σημερινά καθήκοντα» και «Δέκα Χρόνια 'Αγώνες 1935 - 1945», 'Αθήνα 1945, σελ. 46).

β. 'Η αναφερομένη ἐξ ἄλλου εἰς τὸ μακεδονικὸν παράγραφος τῆς ἀποφάσεως τοῦ βου Συνεδρίου ἔχει ὡς ἐξῆς :

«ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ. Μετὰ τὸ κίνημα τοῦ Μάρτη (1935) τὸ Κόμμα μας στή θέση τοῦ συνθήματος «ἐνιαία και ἀνεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη» ἔβαλε τὸ σύνθημα «πλέοντα ἰσοτιμία στὶς μειονότητες». 'Η ἀλλαγὴ αὐτὴ τοῦ συνθήματος σχετικὰ μὲ τὶς ἐθνικὲς μειονότητες τῆς χώρας μας δὲ σημαίνει ἀρνηση τῆς μαρξιστικῆς λενινιστικῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοδιάθεσης τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων. Τὴν ἀντικατάσταση τοῦ παλιοῦ συνθήματος «ἐνιαία και ἀνεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη» ἐπιβάλλει αὐτὴ ἢ ἴδια ἢ ἀλλαγὴ τῆς ἐθνολογικῆς σύνθεσης στὸ ἐλληνικὸ κομμάτι τῆς Μακεδονίας σὲ στενὴ σύνδεση μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῶν συνθηκῶν μέσα στὶς ὁποῖες ἀναπτύσσεται σήμερα τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα γενικὰ στὰ Βαλκάνια και εἰδικότερα στὴ χώρα μας, μὲ βασικὸ καθῆκον τὴν ἀντιφασιστικὴ και ἀντιπολεμικὴ πάλη.

'Ο μαρξισμὸς - λενινισμὸς ἐπιβάλλει στὰ κομμουνιστικὰ κόμματα νὰ βασίζων τὴν πολιτικὴ τους και τὰ συνθήματά τους πάνω στὸ στέρεο ἔδαφος τῆς πραγματικότητας. Στὸ κομμάτι τῆς Μακεδονίας ποὺ κατέχει ἢ 'Ελλάδα ἐγκαταστάθηκε ἐλληνικὸς προσφυγικὸς πληθυσμὸς. 'Ο πληθυσμὸς στὸ ἐλληνικὸ κομμάτι τῆς Μακεδονίας εἶνε σήμερα στὴν πλειοψηφία του 'Ελληνικὸς. Καὶ ἢ λενινιστικὴ - σταλινικὴ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιάθεσης ἀπαιτεῖ στὶς σημερινὲς συνθήκες τὴν ἀλλαγὴ τοῦ παλιοῦ συνθήματος.

Οἱ κυρίαρχες τάξεις, ποὺ ἢ ἱστορία τους εἶνε ἱστορία ξεπουλήματος τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ στοὺς ξένους ἱμπεριαλιστές, ποὺ παράδοσαν δλόκληρα τμήματα τῆς 'Ελλάδας πότε στοὺς ἀγγλογάλλους και πότε στοὺς γερμανοὺς, ποὺ πρόδωσαν και προδίδουν τὰ ἐθνικὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ, ὀλοκληρώνουν τὴν τυραννικὴ αὐτὴ πολιτικὴ τους μὲ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο και

τρομοκρατικὸ στραγγαλισμὸ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων ποὺ κατοικοῦν στὴν 'Ελλάδα και κατὰ πρότω λόγο τῶν μακεδόνων. Καὶ τὴν ἀπεριόριστη ἀπὸ μέρους τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐπερᾶσιση τῶν δικαιῶν τῶν μακεδόνων τὴν παρουσιάζουν σὰν «ἐθνικὴ προδοσία». 'Η καταπολέμησιση και τὸ ξεσκεπάσμα τοῦ ταξικοῦ ἐχθροῦ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη, εἶνε μιὰ ἐπιταχτικὴ ἀνάγκη, ἰδιαίτερα σήμερα ποὺ ἢ κατάστασιση στὴ χώρα μας και ἢ ἀνάπτωξιση τοῦ κόμματος κάνουν τὴν 'Ελλάδα σὸ βαρὸ κρίκο τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος στὰ Βαλκάνια. Πρέπει νὰ πείσουμε τὶς ἐλληνικὲς ἐργαζόμενες μάζες ὅτι μὲ τὴν ταχτικὴ τους αὐτοὶ οἱ 'Ελληνες πλουτοκράτες ἐκμεταλλευτὲς και τὸ ἐλληνικὸ ἀπελευθερωτικὸ κίνημα θέλουν νὰ χτυπήσουν και τὸν ἀφανισμὸ τῶν μακεδόνων νὰ συμπληρώσουν, ὅτι μὲ τὴν ταχτικὴ τους αὐτὴ πᾶνε νὰ διακονίσουν τὴν κυριαρχία τους και δημιουργοῦν καινούργιους πολεμικοὺς κινδύνους στὰ Βαλκάνια και ὅτι μόνο ἢ ἀδελφικὴ σύμπραξιση τῶν δύο λαῶν κατὰ τῶν κοινῶν ἐκμεταλλευτῶν τοὺς ἐξυπηρετεῖ. 'Η ἀλλαγὴ τοῦ συνθήματος κάθε ἄλλο παρὰ ἀδυνατίσμα τῆς δουλειᾶς μας στὴ Μακεδονία ἀνάμεσα στὶς ἐθνικὲς μειονότητες σημαίνει. Ἀντίθετα ἐπιβάλλεται νὰ δυναμώσουν οἱ προσπάθειές μας γιὰ τὴν ἐξασφάλισιση στὶς μειονότητες πλείων δικαιωμάτων. Τὸ Κόμμα δὲν παύει νὰ διακηρύττει πὼς τελικὰ και ὀριστικὰ τὸ μακεδονικὸ ζήτημα θὰ λυθεῖ ἀδελφικὰ μετὰ τὴν νίκη τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας στὰ Βαλκάνια ποὺ θὰ σκίσει τὶς ἀτιμὲς συνθηκὲς τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν και θὰ πάρει ὀλα τὰ πραχτικὰ μέτρα, ὅστε νὰ ἐξαλειφθοῦν οἱ ἱμπεριαλιστικὲς τους ἀδικίες. Μόνον τότε ὁ Μακεδονικὸς λαὸς θὰ βρεῖ τὴν πλείρια ἐθνικὴ του ἀποκατάστασιση!». (Βλέπε: «Δέκα Χρόνια 'Αγώνες τοῦ Κ.Κ.Ε. 1935 - 1945» 'Εκδοσιση Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., 'Αθήνα 1945, σελ. 67).

15. Ἡ ὑπὸ ἄλλην μορφήν ἐπαναφορὰ τοῦ ἐθνοπροδο-
τικῆς συνθήματος τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου Μα-
κεδονίας τοῦ 1924 ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε., εἰς τὴν 5ην Ὀλο-
μέλειαν τῆς Κ. Ε. του, (30-31 Ἰανουαρίου 1949).

Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμμοριτο-
πολέμου ἐπανέφερον τὸ σύνθημα τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου
Μακεδονίας. Ἡ ἐπίσημος ἐπαναφορὰ του ἔγινε εἰς τὴν 5ην Ὀ-
λομέλειαν τῆς Κ.Ε. του (30-31 Ἰανουαρίου 1949).

Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ὀλίγους μῆνας πρὸ τῆς 5ης
Ὀλομελείας, διὰ νὰ προπαρασκευάσῃ ψυχολογικῶς τὰ στε-
λέχη, μέλη καὶ ὁπαδούς του διὰ τὴν νέαν του ἐθνοπροδοσίαν,
ἀνέθεσε εἰς τὸν Παντελῆ Βαϊνᾶ ἢ Βαϊνὸβσκυ νὰ δημοσιεύσῃ
ἓνα ἄρθρον εἰς τὸ μηνιαῖον πολιτικόν, στρατιωτικόν, θεωρητι-
κόν περιοδικόν ὄργανον τοῦ ΚΚΕ, τὸν «Δημοκρατικὸν
Στρατὸν», τοῦ Ὀκτωβρίου 1948, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτός, δική-
ρυσεν ὅτι οἱ «σλαβομακεδόνες ἀγωνίζονται μὲ τοὺς Ἕλληνας
Κομμουνιστῆς, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ἰσοτιμίαν, ἰσονομίαν, ἰσο-
πολιτείαν». Εἰς ἀπάντησιν τῆς θέσεως αὐτῆς τοῦ Βαϊνᾶ, ὁ
Ν. Ζαχαριάδης ἐδημοσίευσεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν «Δημοκρατικὸν
Στρατὸν» τοῦ Δεκεμβρίου 1948 εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάκιζε τὸν
Βαϊνᾶν διὰ τὴν ὡς ἄνω θέσιν του τῆς «ἰσοτιμίας, ἰσονο-
μίας καὶ ἰσοπολιτείας» καὶ διεκήρυττεν ὅτι οἱ σλαβομακεδόνες
ἀγωνίζονται διὰ νὰ συγκροτήσουν τὸ ἀνεξάρτητον μακεδονικόν
κράτος των μετὰ τὸ νικηφόρον τέλος τοῦ συμμοριτοπολέμου.

Ἡ θέσις αὐτῆ τῆς ὡς ἄνω ἐπιστολῆς τοῦ Ν. Ζαχαριάδη
περιελήφθη αὐτολεξεί εἰς τὸ κείμενον τῆς εἰσηγήσεώς του εἰς τὴν
5ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ εἰς τὴν ἀπόφασίν της.

Παραθέτομεν κατωτέρω τὰ σχετικὰ κείμενα.

α) Τὸ σχετικὸν κείμενον τοῦ ἁρθροῦ τοῦ Παντελῆ Βαϊνᾶ,
ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ Δημοκρατικὸς Στρατὸς καὶ οἱ
Σλαβομακεδόνες», ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ὁ μοναρχοφασισμὸς στὴ χώρα μας μὴ μπορῶντας νὰ τὰ
βγάλει πέρα μὲ τὸ Δημοκρατικὸ Λαὸ καὶ νὰ τὸν ὑποτάξῃ, ὄλο
ἀπάτες σοφίζεται.

Τὴ σοβαρότερη, πὸ ὡς τώρα δούλεψε μὲ πολὺ σοφιστεία,
ἦταν ὁ σλαβικός κίνδυνος.

Γι' αὐτὸ χρειάζεται νὰ μάθει κι' ὁ τελευταῖος Ἕλληνας πῶς
ἔχουν τὰ πράγματα.

Ἐδῶ πρέπει νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τοὺς σλαβομακεδόνες πὸν
βρίσκονται στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴ μειονότητα αὐτή, πὸν πολλὰ
καλὰ ἔκανε καὶ πολλὰ δεινὰ ὑπόφερε ὡς τὰ τώρα ἀπὸ τῆς ἀστοτσι-
φλικιάδικοι κυβερνήσεις ἀπὸ τὸ 1912 ὡς τὰ σήμερα. Ὅπως ὁ
μωραΐτης, ὁ ρουμελιώτης, ὁ θεσσαλός, ὁ ἠπειρωτής, ὁ κοζανίτης,
ὁ βερροιώτης κ.λ.π. εἶναι γεννημένοι καὶ ζοῦν στὸν τόπο τους,
ἔτσι καὶ οἱ σλαβομακεδόνες γεννήθηκαν καὶ ζοῦν στὸν τόπο τοῦτο.

Συνεργάζονται μὲ τοὺς Ἕλληνας πολὺ καλὰ κι' αὐτὸ φαίνεται
ὅπου ζοῦν μαζί, ἀνάμεικτα. Ὅχι μόνον δὲν τοὺς χωρίζει τίποτα
μὰ ἀντίθετα φιλικώτατα περνᾶν τῆς μέρες καὶ τὰ χρόνια τους.
Ὅμως μιὰ διαφορὰ ὑπάρχει. Ἄν στῆς ὑποχρεώσεις τους οἱ σλαβο-
μακεδόνες σὲ τίποτα δὲν ὑστεροῦσαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, στὰ δι-
καιώματά τους ὅμως ὑστέρησαν σοβαρά. Τὸ ἀναφαίρετο δικαίω-
μα νὰ μιλᾶν τὴ γλῶσσα τῆς μάνας τους τὸ στερήθηκαν πάντα.

Ἐνάντια στὴν καταπίεση αὐτὴ οἱ Σλαβομακεδόνες πάντα
ξεσηκῶνονταν καὶ δὲν ζητοῦσαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἰσότημη μετα-
χείρησή τους.

Στὴν Ἑλλάδα τὸ πολιτικὸ Κόμμα πὸν εἶδε σωστὰ τὰ πράγμα-
τα, πὸν ἀκολούθησε σωστὴ ἐθνικὴ πολιτικὴ κατὰ τοῦ σωβινισμού
ἦταν τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα.

Τσεκουρώνοντας τὴν πολιτικὴ τῆς διαίρεσης πὸν ἀκολουθοῦσαν
τὰ κόμματα τῆς πλουτοκρατίας διακήρυξε πῶς κάθε ἐθνικὴ μειο-
νότητα στὴν Ἑλλάδα ἔχει πλέρια τὰ δικαιώματα τῆς ἰσοτιμίας
ἰσονομίας, καὶ ἰσοπολιτείας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὅχι μόνον ἀφτυνίζει
τὴν πραγματικὴ ἐθνικὴ συνείδηση τῶν σλαβομακεδόνων, ὅχι μόνον
σταματᾶ τὴν ἐχθρικὴ διαίρεση Ἑλλήνων - σλαβομακεδόνων, μὰ
τὸ σοβαρότερον πετυχαίνει τὴν ἐνότητα.

Ὁ Δημοκρατικὸς Στρατὸς εἶναι τὸ ἐνοπλο κομμάτι τοῦ ἑλλη-
νικοῦ λαοῦ πὸν παλεύει γιὰ τὴ λευτεριά, τὴν ἀνεξαρτησία, τὴ
δημοκρατία. Τὸ ἴδιο ὁ Δημοκρατικὸς Στρατὸς ἔχει μέσα του τὸ
κομμάτι τοῦ σλαβομακεδονικοῦ λαοῦ πὸν πρωτοπόρα παλεύει γιὰ

τὰ ἴδια ἰδανικά μὲ τὸν Ἑλληνα μαχητὴ τοῦ Δ.Σ. Μὲ τὴν πάλη του ὁ σλαβομακεδονικὸς λαὸς ἔδειξε καὶ στὸν τελευταῖο Ἕλληνα καὶ στὸν τελευταῖο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου, ὅτι ὅπως ἰσότημα πολέμου μὲ τὸν Ἕλληνα ἔτσι ἰσότημα πρέπει ζήσει στὴν Ἑλλάδα τῆς Α. Δημοκρατίας. Μέσα στὴν καινούργια λαϊκοδημοκρατικὴ Ἑλλάδα ποὺ ἀνοικοδομῆται πάνω στὰ ἐρείπια, ποὺ ἄλλοι συσώρευσαν, ὁ σλαβομακεδονικὸς λαὸς θὰ βρεῖ τὴν ἰσοτιμία, ἰσονομία, ἰσοπολιτεία καὶ θὰ βρεῖ τὸν καιρὸ ν' ἀναπτύξει τὸν καινούργιο ἐθνικὸ του πολιτισμό.» (Βλέπε: «Δημοκρατικὸν Στρατόν», Χρ. Α', ἀριθμ. φύλλον 10, Ὀκτωβρίου 1948, σελ. 408 καὶ ἐξῆς).

β. Τὸ κείμενον τῆς παραγράφου τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ν. Ζαχαριάδη εἰς τὸν «Δημοκρατικὸν Στρατόν», τοῦ Δεκεμβρίου 1948, τῆς ἀναφερομένης εἰς τὸ μακεδονικόν, ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ὁ μακεδονικὸς λαὸς δὲν ἀγωνίζεται στὸν Δ.Σ.Ε. γιὰ νὰ βρεῖ τὴν ἰσοτιμία καὶ ἰσοπολιτεία μέσα στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ δημιουργεῖ τώρα τὴ δικιά του ἐθνικὴ ζωὴ καὶ ἐστία καὶ τείνει πρὸς τὴν ἐνότητά ποὺ τὴν κατάχτησε μὲ τὸ αἷμα του. Ὁ Μακεδονικὸς λαὸς θὰ ἀποκτήσει μιὰ ἀνεξάρτητη, κρατικὰ ἐνιαία καὶ ἰσότημη θέση στὴν οἰκογένεια τῶν λεύτερον λαϊκοδημοκρατικῶν λαῶν στὰ Βαλκάνια, στὴν οἰκογένεια αὐτῆ ὅπου αὔριο θὰ ἀνήκει καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μὲ τὴ λαϊκὴ Δημοκρατία. Γι' αὐτὴν τὴν ἀνεξάρτητη κρατικὰ ἐνιαία καὶ ἰσότημη θέση παλεύει σήμερα καὶ ὁ μακεδονικὸς λαὸς τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου καὶ βοηθᾷ μὲ δλη του τὴν ψυχὴ, μὲ δλα του τὰ μέσα τὸ Δ.Σ.Ε., τόσο ποὺ ξεσηκώνει τὸ θαυμασμὸ γιὰ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὸ δλοκαύτωμα τῆς προσπάθειάς του». (Βλέπε: «Δημοκρατικὸν Στρατόν», Χρ. Α', ἀρ. 12, τοῦ Δεκεμβρίου 1948, σελ. 528 - 529).

γ. Τὸ κείμενον τῆς παραγράφου τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε., τῆς ἀναφερομένης εἰς τὸ Μακεδονικόν, ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Στὴ Βόρεια Ἑλλάδα, ὁ μακεδόνικος (σλαβομακεδόνικος) λαὸς τᾶδωσε δλα γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ πολέμῳ μὲ μιὰ δλοκλήρωση ἡρωϊσμῶ καὶ αὐτοθυσίας ποὺ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία ὅτι σὺν ἀποτέλεσμα τῆς νίκης τοῦ Δ.Σ.Ε. καὶ τῆς λαϊκῆς Ἐπανάστασης, ὁ μακεδονικὸς λαὸς θὰ βρεῖ τὴν πλήρη ἐθνικὴ ἀποκατάστασή του, ἔτσι ὅπως τὴ θέλει ὁ ἴδιος, προσφέροντας σήμερα τὸ αἷμα του γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσει.» (Βλέπε: Ἀπόφασιν τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., (30 - 31 Ἰανουαρίου 1949), ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ Ἑλλάδα στὸ δρόμο πρὸς τὴ νίκη, μπροστὰ στὴν ἀποφασιστικὴ καμπή», Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., σελ. 20-21).

16. Λόγος τῆς Ρούλας Ν. Ζαχαριάδη, πρώην Χρόνη, τὸ γένος Κουκούλου εἰς τὴν Α' Συνδιάσκεψιν τῆς Πανελλαδικῆς Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως Γυναικῶν (1-3 Μαρτίου 1949).

Εἰς τὴν νέαν ἐθνοπροδοσίαν τοῦ ΚΚΕ τοῦ 1949 ἀνέπτυξε ὅλως ἰδιαιτέραν δραστηριότητα ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ Ν. Ζαχαριάδη, ἡ Ρούλα Ν. Ζαχαριάδη, πρώην Χρόνη, τὸ γένος Κουκούλου. Ἡ Ρούλα Ζαχαριάδη εἰς τὴν Α' Συνδιάσκεψιν τῆς Πανελλαδικῆς Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως Γυναικῶν, ἡ ὁποία συνεκλήθη εἰς τὸ βουνό, εισηγήθη τὸ θέμα: «ἡ γυναῖκα τῆς Ἑλλάδας στὸν ἀγῶνα γιὰ λευτεριά, εἰρήνη, δημοκρατία». Εἰς τὴν εἰσήγησίν της αὐτὴν μεταξὺ ἄλλων ἐξεθεύασεν τὴν συμβολὴν τῶν σλαβομακεδονιστῶν εἰς τὸν συμμοριτοπόλεμον καὶ τὰς διεβεβαίωσεν ὅτι ἐπαθλον τῶν ἀγῶνων των εἰς τὸ τέλος θὰ εἶναι ἡ ἐθνικὴ των ἀπελευθέρωσις διὰ τῆς δημιουργίας «δικῆς τους ἀνεξάρτητης κρατικῆς ὑπόστασης».

Τὸ κείμενον τῆς σχετικῆς παραγράφου τῆς εἰσηγήσεως τῆς Ρούλας Ζαχαριάδη - Χρόνη - Κουκούλου ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἐχωριστὴ θέση στὸ μεγάλο μας ἀγῶνα ἔχουν οἱ Σλαβομακεδόνισσες, οἱ ἡρωίδες γυναῖκες τοῦ Σλαβομακεδόνικου λαοῦ

ποῦ χρόνια σκληρὰ βασανίστηκαν ἀπὸ τὴ φασιστικὴ τυραννία. Μ' ἀκόμα μεγαλύτερο μῖσος, μὲ λύσσα κινήγησαν τὶς σλαβομακεδόνισσες οἱ φασίστες στὴν καινούργια κατοχή, μὰ ἡ Σλαβομακεδόνισσα στέκεται ἀλύγιστη καὶ τοὺς πολεμάει, οργανωμένη στὸ ἀντιφασιστικὸ τῆς μέτωπο τὴν Α.Φ.Ζ.

Ἔτσι μὲ τὸ αἷμα καὶ τοὺς ἀγῶνες τοὺς οἱ Σλαβομακεδόνισσες κ' ὄλος ὁ Σλαβομακεδόνικος λαός, καταχτοῦν τὸ δικαίωμα νὰ ζήσουν στὴν ἀπελευθέρωση, ὅπως αὐτοὶ θέλουν, δημιοργώντας τὴ δική τους κρατικὴ ὑπόσταση».

(Βλέπε: «Εἰσήγηση στὴν Α' Πανελλαδικὴ Συνδιάσκεψη τῆς Π.Δ.Ε.Γ.», σελ. 27 καὶ 29).

17. Λόγος τοῦ Ν. Ζαχαριάδη εἰς τὴν ἰδρυτικὴν συνέλευσιν τῆς «Κομμουνιστικῆς Ὀργάνωσης τῆς Αἰγαιακῆς Μακεδονίας» τὴν 27 Μαρτίου 1949.

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης μετὰ τὴν ἔθνοπροδοτικὴν ἀπόφασιν τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., (30 - 31 Ἰανουαρίου 1949), ἐδημιούργησε καὶ τὸ ἔμβρυον τοῦ κομμουνιστικοῦ ἀνεξαρτήτου μακεδονικοῦ κράτους. Ἰδρυσε τὴν «Κομμουνιστικὴ Ὀργάνωση τῆς Αἰγαιακῆς Μακεδονίας», τὴν Κ.Ο.ΑΙ.Μ., τὴν 27ην Μαρτίου 1949. Ὁ Ζαχαριάδης, παρευρεθεὶς εἰς τὴν ἰδρυτικὴν συνέλευσιν τῆς Κ.Ο.ΑΙ.Μ., ἐξεφώνησεν καὶ λόγον εἰς τὸν ὅποιον ἐχάραξεν εὐρυτάτην ὑπερραϊσιόδοξον προοπτικὴν εἰς τὸ ἀνεξάρτητον μακεδονικὸν κράτος, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς Κ.Ο.ΑΙ.Μ. διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ, μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ἐθνικῆς τῶν ἐλευθερίας ὑπὸ τῶν μακεδόνων κομμουνιστοσυμμοριτῶν.

Τὸ κείμενον τοῦ ὡς ἄνω λόγου τοῦ Ζαχαριάδη ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Σύντροφοι καὶ Συντρόφισσες ἡ δημιουργία μιᾶς ξεχωριστῆς κομματικῆς ὀργάνωσης γιὰ τὴ Μακεδονία τοῦ Αἰγαίου ἱστορικὰ διαγράφεται καὶ καθορίζεται ἀπὸ τὴν πορεία τῆς κοινωνικῆς ἐξέλιξης καὶ ἀνάπτυξης τοῦ ἰδίου τοῦ Μακεδόνικου λαοῦ.

Τὸ Ν.Ο.Φ. καὶ τὸ Ε.Α.Μ. εἶναι ἐθνικοαπελευθερωτικὲς ὀργανώσεις ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀγκαλιάσουν ὄλες τὶς κοινωνικὲς ἐπιδιώξεις τοῦ λαοῦ. Θέλουμε νὰ φτιάξουμε μιὰ κοινωνία ὅπου τὰ

ἀγαθὰ ποὺ παράγονται καὶ ὁ κοινωνικὸς πλοῦτος θὰ ἀνήκουν στοὺς ἐργαζόμενους. Τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ εἶναι ὁ Σοσιαλισμὸς καὶ πάρα πέρα ὁ Κομμουνισμὸς. Αὐτὰ τὰ ἰδανικὰ πρέπει νὰ τὰ ἐνσαρκώσῃ ἡ κομμουνιστικὴ ὀργάνωση τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ. Σεῖς οἱ μακεδόνες κομμουνιστὲς πρέπει νὰ βλέπετε καὶ πάρα πέρα ἀπ' τοὺς ἐθνικοαπελευθερωτικοὺς σκοποὺς τοῦ Ν.Ο.Φ. Οἱ σκοποὶ γιὰ τοὺς ὁποίους ἀγωνίζεται τὸ Ν.Ο.Φ. θὰ πραγματοποιηθοῦν. Θάχετε τὴ λεφτεριά σας. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ περιοριστοῦμε στὶς ἐθνικὲς ἐπιδιώξεις τοῦ Ν.Ο.Φ. Ὁ Κομμουνιστὴς πρέπει νὰ εἶναι ὁ φορέας τοῦ καινούργιου.

Ἡ ΚΟΑΙΜ σὰν αὐτοτελὴς ὀργάνωση ἀνήκει στὸ Κ.Κ.Ε. μέχρις ὅτου ἀποσπασθεῖ ἡ νίκη ὅποτε καὶ θὰ καθορίσει μετὰ μὲ τὸ λαὸ καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ τὴν παρὰ πέρα πορεία.

Ἐκ μέρους τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. εὐχομαι στὴν ὀργάνωσή σας καὶ σ' ὄλους σας καλὸ ξεκίνημα καὶ τελικὴ Νίκη».

(Βλέπε φυλλάδιον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Κομμουνιστικὴ Ὀργάνωση τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου», ἄ.τ., 1949, σελ. 25-28).

18. Ἡ μετὰ τὴν ἤτταν τοῦ συμμοριτοπολέμου νέα καιροσκοπικὴ καὶ προσωρινὸν χαρακτήρος ἀλλαγὴ τοῦ ἐθνοπροδοτικοῦ συνθήματος τῆς «ἐνιαίας καὶ ἀνεξάρτητης Μακεδονίας» ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὴν 6ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. του, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1949.

Τὸ Κ.Κ.Ε., μετὰ τὴν ἤτταν τοῦ συμμοριτοπολέμου εἰς τὴν 6ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. του ἤλλαξε διὰ δευτέραν φοράν, καιροσκοπικῶς καὶ προσωρινῶς τὸ ἐθνοπροδοτικὸν σύνθημα τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας καὶ ἐπανέφερε τὸ σύνθημα τῆς ἰσοτιμίας καὶ ἰσοπολιτείας.

α. Τὸ Κείμενον τῆς ἀποφάσεως τῆς 6ης Ὀλομελείας τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ (Ὀκτώβριος 1949) ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Τὸ κόμμα πρέπει νὰ φυλάξῃ καὶ νὰ δυναμώσῃ παρὰπέρα τοὺς δεσμοὺς ἀνάμεσα στὸν Ἑλληνικὸ καὶ σλαβομακεδόνικον λαὸ ποὺ σφυρηλατήθησαν μέσα στὸν κοινὸ σκληρὸ ἀγῶνα. Ἡ πάλη ἐνάντια στὴν καταπίεση τῶν σλαβομακεδόνων, ἡ πάλη γιὰ τὴν

ισοτιμία τους, ή αναγνώριση του δικαιώματος να ζούνε καλύτεροι και άφέντες στην πατρική τους γή, δένει τους μακεδόνες με τους Έλληνες και εμποδίζει τα καταχτητικά σχέδια του Τίτο έναντίον της Έλληνικής Μακεδονίας». (Βλέπε : «Απόφαση της 6ης Όλομελείας της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.» Οκτώβριος 1949, εις την συλλογήν των κειμένων του Κ.Κ.Ε. υπό τον τίτλον «Τò ΚΚΕ' άπ' τò 1931 ώς τὰ 1952», έκδ. Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., Μάρτιος 1952, σελ. 205).

β. Τò Κείμενον άρθρου του Ν. Ζαχαριάδη υπό τον τίτλον : «Καινούργια Κατάσταση - Καινούργια Καθήκοντα», τò αναφερόμενον εις την επαναφοράν του συνθήματος της ισοτιμίας υπό της 6ης Όλομελείας της Κ.Ε. του ΚΚΕ (Οκτώβριος 1949) επί του Μακεδονικού.

«Στην καινούργια κατάσταση τò ΚΚΕ πρέπει να εϋθυγραμμίσει τò μέτωπό του και στον τομέα τον εθνικό, στο μακεδονικό (σλαβομακεδόνικο) ζήτημα. Η ύπονομευτική και διασπαστική δράση του Τίτο και των πραχτόρων του στην Ελλάδα ανάγκασε την 6η Όλομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. (Γενάρης 1949), να αντικαταστήσει τò σύνθημα της ισοτιμίας (της αυτονομίας μέσα στα πλαίσια του ελληνικού κράτους) με τò δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, παρά τò γεγονός ότι τò σύνθημα αυτό στις συγκεκριμένες συνθήκες δεν ανταποκρινότανε στα γενικότερα συμφέροντα του κινήματος. Σήμερα οι τιτικοί πραχτορες στην Ελλάδα ξεσκεπάστηκαν και συνεχίζεται τώρα τò ξεκαθάρισμα άπ' τò μίασμα αυτό και τὰ υπολείμματά του. Τò ΚΚΕ στην εθνική του πολιτική προσπαθει πάντα να καθοδηγείται άπ' τή λενινιστική - σταλινική άρχή : «Τò εθνικό ζήτημα είναι κομμάτι του γενικού ζητήματος της ανάπτυξης της επανάστασης, ότι στο διαφορετικό στάδιο της επανάστασης τò εθνικό ζήτημα έχει διαφορετικά καθήκοντα που ανταποκρίνονται στο χαρακτήρα της επανάστασης στην κάθε δοσμένη ιστορική στιγμή, ότι σύμφωνα μ' αυτήν αλλάζει και ή πολιτική του κόμματος στο εθνικό ζήτημα». (Στάλιν, «Τò Έθνικό ζήτημα κι ο λεννισμός», τόμ. II, σελ. 350).

... Στο διεθνιστικό του αυτό καθήκον τò ΚΚΕ έμεινε πιστό και τώρα στη δύσκολη καμπή που περνά». (Βλέπε : Νίκου Ζαχαριάδη : «Καινούργια Κατάσταση - Καινούργια καθήκοντα» — (20 Οχτώβρη 1949,) Λευκωσία, 1950, έκδοση Κ.Ε. του ΑΚΕΛ, σ. 44-46).

19. Κείμενα αντιδικίας Δ. Παρτσαλίδη και Ν. Ζαχαριάδη επί της απόφασεως της 5ης Όλομελείας της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. (30-31 Ιανουαρίου 1949) επί του Μακεδονικού.

α) Η κριτική της απόφασεως της 5ης Όλομελείας της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. δια τò Μακεδονικόν υπό του Δ. Παρτσαλίδη εις τò «αναλυτικό σημείωμά» του της 14-2-1950.

«7. Λάθος ήταν και ή αλλαγή της 5ης Όλομέλειας στο Μακεδονικό. Τò πέρασμα άπ' τò σύνθημα της ισοτιμίας στο σύνθημα της πλήρους εθνικής αποκατάστασης των σλαβομακεδόνων της ελληνικής Μακεδονίας, ή διατύπωση της Όλομέλειας του Κεντρικού Συμβουλίου του ΝΟΦ «εθνική αποκατάσταση μέσα στα πλαίσια της Βαλκανικής Όμοσπονδίας», ή δημιουργία της ΚΟΑΙΜ (ξεχωριστής κομματικής οργάνωσης των μακεδόνων). Ο Έλληνικός μοναρχοφασισμός και οι πάτρονές του ξεσήκωσαν μιὰ βρωμερή καμπάνια ενάντια στη ΣΕ, τή Βουλγαρία και τò ΚΚΕ. Λάθος επίσης ήτανε ή άργοπορία μας να ξεκαθαρίσουμε την τιτική σπείρα Πασχάλη και Σία». (Βλέπε : «Νέον Κόσμον», άρ. 8, του Αύγουστου 1950, σελ. 482, στηλ. β')

β) Η κριτική της απόφασεως της 5ης Όλομελείας της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. δια τò Μακεδονικόν υπό του Δ. Παρτσαλίδη, εις την όμιλίαν του «στην 7ην Όλομέλειαν της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.» (14-18.5.1950).

«Ό γδοο ζήτημα : Τò Μακεδονικό

Τò σύνθημα της ισοτιμίας ήτανε και παραμένει σωστό. Η

συμμετοχή του μακεδονικού λαού στον αγώνα ήτανε ικανοποιητική και πριν την αλλαγή στο μακεδονικό από την 5η Όλομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ. Κι' αυτό γιατί οι μακεδόνες είδανε με τα μάτια τους πώς η Ισοτιμία στο στόμα των κομμουνιστών δεν ήτανε άδεια λέξη. "Όλο αυτό που έγινε στην 'Ελεύθερη 'Ελλάδα έδειξε πώς εμείς με τη λέξη Ισοτιμία δεν κοροϊδεύουμε. 'Η αλλαγή της 5ης Όλομέλειας στάθηκε μιὰ αποτυχημένη προσπάθεια αντιπερισπασμού στη διαλυτική δουλιὰ των τιτικών. 'Ο σ. Ζαχαριάδης στο βιβλίο του «Καινούργια κατάσταση — καινούργια καθήκοντα» διαπιστώνει αυτό το πράγμα. «'Η ύπονομευτική και διασπαστική δράση του Τίτο και των προχτόρων του στην 'Ελλάδα ανάγκασε την 5η Όλομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. (Γενάρης 1949) ν' αντικαταστήσει το σύνθημα της Ισοτιμίας (της αυτονομίας μέσα στα πλαίσια του 'Ελληνικού κράτους) με το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης παρά το γεγονός ότι το σύνθημα αυτό στις συγκεκριμένες συνθήκες δεν ανταποκρινότανε στα γενικότερα συμφέροντα του κινήματος» (σ. 42).

"Αν το σύνθημα της αυτοδιάθεσης στις συγκεκριμένες συνθήκες δεν ανταποκρινόταν στα γενικότερα συμφέροντα του κινήματος δε σημαίνει αυτό πώς ήτανε λάθος ; "Αν είναι έτσι, και φυσικά δεν μπορεί παρά να είναι έτσι, τότε είναι λίγο άκατανόητο πώς τώρα ο σ. Ζαχαριάδης υποστηρίζει το αντίθετο και χαρακτηρίζει «εθνικισμό» τη γνώμη, πώς η αλλαγή ήταν λάθος ;

Σύντροφοι, στις 15 του Φλεβάρη 1949 στο κεντρικό όργανο του ΝΟΦ «ΝΕΠΟΚΟΡΕΝ» δημοσιεύτηκε η απόφαση της 2ης Όλομέλειας του Κεντρικού Συμβουλίου του ΝΟΦ. 'Η απόφαση ανάμεσα στ' άλλα λέει : «Το δεύτερο συνέδριο του ΝΟΦ θα είναι συνέδριο διακήρυξης των νέων προγραμματικών αρχών του ΝΟΦ, αρχών που είναι ο προαιώνιος πόθος του λαού μας, θα διακηρύξει την ένωση της Μακεδονίας σε ένα ενιαίο ανεξάρτητο, ισότιμο, μακεδονικό κράτος μέσα στη λαϊκοδημοκρατική Όμοσπονδία των Βαλκανικών λαών που είναι η δικαίωση των πολύχρονων αιματηρών αγώνων του».

Είναι γεγονός ότι δόθηκε μιὰ διάφρεση — διόρθωση στην έμπροστικὴ αὐτὴ περικοπή του ΝΟΦ. 'Αλλά αφού ξέραμε με ποιούς είχαμε να κάμουμε χρειαζότανε περισσότερη προσοχή και

πιο άμεσος έλεγχος. Οί τιτικοί πράχτορες συνέχισαν και μετά τη διάφρεση, να δουλεύουνε το μακεδονικό λαό με τὰ ίδια συνθήματα. Συζητούσανε για τὰ δρια του Μακεδονικού κράτους που θὰ ξεκινούσανε από τον Όλυμπο, για την πρωτεύουσά του που θάτανε η Σαλονίκη, κλπ. Και μεις αφήνοντας αναπάντητες τέτοιου είδους συζητήσεις ενισχύσαμε τη σύγχυση.

Στο όργανο του Γραφείου Πληροφοριών δημοσιεύτηκε στις 15 του Ιούνη 1949 ένα άρθρο του σ. Ποπτόμοφ, μέλους του ΠΓ του Βουλγάρικου Κόμματος, όπου τονίζονται τὰ εξής : «'Ακόμη πιο πολὺ τερατώδης προβοκατόρικη συκοφαντία ἐνάντια στην ΕΣΣΔ και στις χώρες της Λαϊκῆς Δημοκρατίας ἐξαπολύθηκε ἀπὸ τοὺς τιτικούς τὸ Μάρτη τούτου τοῦ χρόνου, τὴ στιγμή ἐκείνη που στην Βάσιγκτον γίνονταν οἱ τελικὲς μυστικὲς διαπραγματεύσεις γιὰ τὴ συγκεκριμένη διατύπωση τοῦ κειμένου τοῦ Βόρειο-ἀτλαντικοῦ συμφώνου καὶ υπογράφονταν τὸ σύμφωνο. Στις σελίδες τῆς «ΜΠΟΡΜΠΑ» τῆς 6 τοῦ Μάρτη ἐμφανίστηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑποβολεῖς τοῦ Τίτο, ὁ Μοσὰ Πιγιάντε, με μεγάλο ἐντυπωσιακὸ ἄρθρο. «Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Βαλκανικῆς Όμοσπονδίας». 'Η μαγειρεμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐπινόηση γιὰ ἐπικειμένη συνένωση τῶν τριῶν κομματιῶν τῆς Μακεδονίας σὲ ἕνα ἀνεξάρτητο κράτος, εἶχε σκοπὸ νὰ συκοφαντήσει τὸ Βουλγάρικο Κομμουνιστικὸ Κόμμα, που ἐπεδίωκε τάχατες μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴ δημιουργία «τῆς μεγάλης Βουλγαρίας» σὲ βάρος τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ 'Ελλάδας.

... Ποιὸς σκοποὺς ἔβαλαν στὸν ἑαυτὸ τους οἱ τιτικοὶ διαδίδοντας τέτοιον εἶδος προβακάσια;

Πρῶτο, με τὴ βοήθεια παραπετάσματος καπνοῦ συκοφαντίας, νὰ κρύβουν ἀπὸ τὴν παγκόσμια κοινὴ γνώμη τὴ μεγάλη συνωμοσία ἐνάντια στην εἰρήνη, συνωμοσία που τότε ὀργανώνονταν στὴ Βάσιγκτον. Γιὰ τὸ συμφέρον τῶν ἀγγλοαμερικάνων ἐμπρηστῶν τοῦ πολέμου χρειάζονταν γιὰ τὴν κρίσιμη γι' αὐτοὺς στιγμή ν' ἀποσπαστεῖ ἢ προσοχή τῶν λαῶν. Τὸ λακεδίστικο αὐτὸ ρόλο ἀέλαβαν οἱ τιτικοὶ ἀναταράζοντας τὸν κόσμον με τὸν ἀγῶνα «τοῦ μεγάλου κινδύνου που κρεμόταν ἀπάνω ἀπὸ τὰ Βαλκάνια».

'Εκτὸς ἀπ' αὐτὰ μῆλκε κι' ὁ σκοπὸς ν' ἀμαρτωθεῖ τὸ 'Ελληνικὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα σὰν «προδοτικὸ», που προετοίμαζε

τάχα τὸ διαμελισμὸς τῆς Ἑλλάδας, γιὰ νὰναι δυνατὸ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ ἐνισχυθεῖ ἡ θέση τῆς ξεχαρβαλωμένης καὶ πλήρως χρεωκοπημένης στὰ μάτια τῶν λαϊκῶν μαζῶν μοναρχοφασιστικῆς κλίμας τῆς Ἑλλάδας καὶ γιὰ νὰ δικαιολογηθεῖ ἡ ἀποστολὴ νέων στρατιωτικῶν τμημάτων κατοχῆς στὴν Ἑλλάδα. . . ».

Γιὰ νὰ κλείσουμε αὐτὸ τὸ κεφάλαιο μιλώντας γιὰ ἰσοτιμία, νομίζω, πὼς πρέπει ν' ἀποφεύγουμε τὴ λέξη αὐτονομία. Τὴν ἔχει ὁ Νίκος στὸ ἄρθρο του ὅπου μιλάει γιὰ αὐτονομία μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους. Αὐτὴ ἡ λέξη στὴ μαρξιστικὴ ὀρολογία ἔχει τὴν ἔννοια τῆς ἐκπαιδευτικῆς αὐτονομίας. Ἀλλὰ στὴν Ἑλλάδα γενικότερα ὅπου ἀπ' τὴν αὐτονομία ξεκίνησαν καὶ κατόπι ἐνώθηκαν μὲ τὴν Ἑλλάδα ὀρισμένα νησιὰ ἡ λέξη αὐτονομία μπορεῖ νὰ παρεξηγηθεῖ. Στὴν Μακεδονία ἐπίσης εἶναι γνωστὴ ἡ σημασία κ' ἡ ἱστορία τῆς κίνησης ποὺ χαρακτηρίστηκε αὐτονομία. Γι' αὐτὸ νομίζω πρέπει νὰ ποῦμε τὴν οὐσία τῆς αὐτονομίας μὲ τὸ μαρξιστικὸ της νόημα, ἀλλὰ μὲ διαφοροτικὰ λόγια »

(Βλέπε : « Νέον Κόσμον », ἀρ. 8, τοῦ Αὐγούστου 1950 σελ. 489, στηλ. α' — σελ. 490, στηλ. α').

γ) Ἡ κριτικὴ τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ τοῦ Δ. Παρτσαλίδη εἰς τὴν δευτερολογίαν του, εἰς τὴν 7ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. (14-18.5.1950).

« Σύντροφοι . . . Βλέπαμε ἢ ὄχι τὴ ζημιὰ ποὺ μᾶς ἔφερε ἡ ἀλλαγὴ τῆς 5ης Ὀλομελείας στὸ μακεδονικὸ ; Βγήκαμε ἀνοιχτὰ ν' ἀναγνωρίσουμε στὴν 6η τουλάχιστο Ὀλομέλεια τὰ λάθη μας αὐτὰ ποὺ τὰ βλέπαμε ; (Μπορεῖ κανεὶς νὰ πεῖ πὼς προηγούμενα, ὅσο βαστοῦσε ὁ ἔνοπλος ἀγῶνας, ἴσως νὰ μὴν ἦταν σκόπιμο νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὰ. Δὲν δείχνει αὐτὸ καθαρὰ πὼς δὲν ἤμαστε ἐντελῶς ἐν τάξει ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς αὐτοκριτικῆς ;) . . .

Παίρνω καὶ ἓνα ἄλλο παράδειγμα. Νὰ ἐπιμένεις ὅτι ἦταν σωστὴ ἡ ἀλλαγὴ στὸ μακεδονικὸ ἀπὸ τὴν 5η Ὀλομέλεια, καὶ ἐθνικισμὸς ἡ ἀντίθετη ἀποψη μόνον δυσκολία γιὰ αὐτοκριτικὴ δείχνει ».

(Βλέπε : « Νέον Κόσμον », αὐτόθι, σελ. 493, στηλ. α' - β')

δ) Ἀπάντησις τοῦ Ν. Ζαχαριάδη εἰς τὴν ὡς ἄνω κριτικὴν τοῦ Δ. Παρτσαλίδη ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. (30-31 Ἰανουαρίου 1949), πρὸ τῆς 31ης Σμυθδιασκέψεως τοῦ ΚΚΕ (Ὀκτώβριος 1950).

« Περωὼ σύντομα στὸ Μακεδονικὸ καὶ γενικότερα στὸ ἐθνικὸ ζήτημα.

Πρῶτο. Ὁ Παρτσαλίδης μὲ ἓνα ἀκατανόητο φραξιονιστικὸ φανατισμὸ φορτῶνει στὸ Κόμμα καὶ στὸ Ζαχαριάδη ὅσα ἔκαναν καὶ ὅσα εἶπαν οἱ τιτικοὶ πράχτορες στὸ ΝΟΦ καὶ ἡ τιτικὴ σπεῖρα στὸ Βελιγράδι. Καὶ τὰ ξεφουρνίζει καὶ ἐπιμένει σ' ὅλα αὐτὰ, ἀν καὶ ξέρει καλὰ ὅτι τὸ Κόμμα τὰ χτύπησε καὶ τὰ διέψευσε καὶ τ' ἀνέτρεψε ὅλα αὐτὰ, ὅτι ξεσκέπασε καὶ χτύπησε κατακέφαλα τοὺς τιτικοὺς πράχτορες στὶς γραμμὲς μας. Νὰ ἓνα μικρὸ δείγμα γιὰ τὴν κομματικὴν καὶ τὴν καλοπιστίαν στὴν πολεμικὴ τοῦ Παρτσαλίδη. Γιὰ τὴν θέσιν τοῦ Κόμματος λέει : « Εἶναι γεγονὸς ὅτι δόθηκε μιὰ διάψευση — διόρθωση ». Αὐτὸ εἶναι ὄλο. Μόνον αὐτὸ ἔκανε τὸ Κόμμα. Ὅμως « οἱ τιτικοὶ πράχτορες συνέχιζαν καὶ μετὰ τὴν διάψευση, νὰ δουλεύουνε τὸ μακεδονικὸ λαὸ μὲ τὰ ἴδια συνθήματα »! Καὶ γιὰ τὸ ὅτι οἱ τιτικοὶ συνέχιζαν τίς ἀτιμίες τους φταίει τὸ ΚΚΕ !

Τὸν Παρτσαλίδη δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ οὔτε ἡ ἐξήγηση ποὺ ἔδωσε ὁ Ζαχαριάδης, γιὰ τὴν 5η Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ ἄλλαξε τὸ σύνθημά μας στὸ μακεδονικὸ ἀπὸ ἰσοτιμία σὲ αὐτοδιάθεση. Καὶ δὲν καταλαβαίνει, ὅτι μὲ τὴν ἀλλαγὴ πηγαίνουμε νὰ κινητοποιήσουμε τίς σλαβομακεδόνικες δυνάμεις ἀποκρούοντας τὴ διαλυτικὴ καὶ ὑπονομευτικὴ προσπάθεια τοῦ Τίτο. Καὶ ὅτι εἶναι δυνατὸ, κάτω ἀπὸ ὀρισμένους δύσκολους συνθήκες, κάνοντας μιὰ μερικὴ ἀλλαγὴ, ποὺ μπορεῖ γενικὰ καὶ σὲ ἀπώτερη προοπτικὴ νὰ σὲ βλάπτει, νὰ ἐπιδιώξεις ἓνα ἄμεσο συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα, ποὺ ὅταν τὸ πετύχεις τότε καλύπτεις καὶ ἀποτρέπεις μὲ τὸ παραπάνω καὶ τὴ ζημιὰ.

Ἐμεῖς, φυσικὰ, δὲν πετύχαμε ἀπὸ ἄλλες αἰτίες τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ θέλαμε. Ὅμως ὁ Παρτσαλίδης οὔτε μὲ ἓνα γεγονὸς δὲ μπορεῖ ν' ἀποδείξει ὅτι μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ συνθήματος στὸ μακεδονικὸ πάθαμε ζημιὰ. Ποιὰ εἶναι ἡ φανταστικὴ αὐτὴ ζημιὰ ; Ὁ

σλαβικός κίνδυνος και ο έπηρεασμός του μικροαστού με τον κίνδυνο αυτόν που επισείει ή αντίδραση ; 'Ο λαός μας κατάλαβε, βλέποντας και την προδοσία του Τίτο, ότι σωστά αλλάξαμε το σύνθημα στη δύσκολη εκείνη στιγμή. 'Ακόμα βλέπει, τώρα με τα μοναρχοφασιστικά — τιτικά άγκαλιάσματα, ότι ο «σλαβικός κίνδυνος» είναι αντιδραστικός μπαμπούλας και σαπουνόφουσκα και ότι κίνδυνος δημιουργήθηκε πραγματικά άπτη στιγμή, που ο Τίτο πρόδωσε και τους σλαβικούς δεσμούς με τους άλλους σλαβικούς λαούς και προσχώρησε στους άμερικανοάγγλους ιμπεριαλιστές. Γιατί, άπτην ίδια αυτή στιγμή, δυνάμωσε και ή άρπαχτική όρεξή του πάνω στη Θεσσαλονίκη, την κοιλάδα του 'Αξιού και όλόκληρη τη Μακεδονία του Αίγαίου. Βλέπει άκόμη ο Λαός, ότι ο κίνδυνος δυνάμώνει άκόμα πιο πολύ με τον άξονα 'Αθήνα - Βελιγράδι.

Τόν Παρτσαλίδη τον τρομάζει και ο σωβινιστικός φόβος, ότι αλλάζοντας το σύνθημά, το ΚΚΕ κινδυνεύει «ν' άμαυρωθεί» σαν «προδοτικό». Ειπάθητε άκόμα ότι με την άλλαγή του συνθήματος φανατίσαμε τους φαντάρους και έτσι ήταν κι αυτό μια αιτία της ήττας.

'Εδώ θα επικαλεστώ σα «μάρτυρα» τον άρθρογράφο της «'Ελευθερίας» Νά πως άουδιάζει ο Παπακωνσταντίνου, στην όμιλία του στις 31 του Αύγουστου τις αιτίες της ήττας μας περί στο Βίτσι - Γράμμο. α) ή βοήθεια πουόσαν οι άμερικάνοι, β) 'Η προδοσία του Τίτο κ.λ.π. Για το Μακεδονικό ειδικά και για το σλαβικό κίνδυνο γενικότερα, ο υ τ ε λ έ ξ η. Δέν είναι κι αυτό μια ένδειξη, ότι μεγαλώνοντας έμεις μόνοι μας, όπως κάνει ο σ. Παρτσαλίδης, την δήθεν άρνητική για μās σημασία και επίδραση του παράγοντα αυτού, πέφτονμε στην επίδραση της έχθρικής ιδεολογίας και προπαγάνδας, στην έπιρροή του έχθρου και γνώμαστε φορείς των έχθρικών συνθημάτων μέσα στις γραμμές μας ;

Στο τέλος ο Παρτσαλίδης στο ζήτημα αυτό οεν μπορεί ν' άποφύγει ένα πιο σοβαρό παραστράτημα «ή λέξη άυτονομία στη μαρξιστική όρολογία έχει την έννοια της εκπαιδευτικής άυτονομίας . 'Αλλά στην 'Ελλάδα. . . ή λέξη άυτονομία μπορεί να παρεξηγηθεί... Γι' αυτό, νομίζω, πρέπει να πούμε την ουσία της άυτονομίας με το μαρξιστικό της νόημα, αλλά με διαφορετικά λόγια»!!

Δηλαδή, να πούμε το όλο μακεδονικό ζήτημα σε μās είναι ζήτημα «έκπαιδευτικής άυτονομίας» και πάλι όμως να μην το πούμε άυτονομία αλλά κάπως άλλως. Και για να «στερεώσει» τη «μαρξιστική» θέση του ο Παρτσαλίδης επιδίδεται σε πραγματικά «θεωρητικούς» άκροβατισμούς του τσίρκου.

Το βασικό για τον κομμουνιστή είναι : ν' αναγνωρίζει τα δικαιώματα του καταπιεζόμενου έθνους. Και το βασικό δικαίωμα του έθνους είναι το ζήτημα της άυτοδιάθεσης. Και το δικαίωμα της άυτοδιάθεσης σημαίνει ότι το έθνος έχει δικαίωμα όχι μόνο στην άυτονομία, μα και στον άποχωρισμό. Τώρα ανάλογα με την κάθε φορά κατάσταση και τα συμφέροντα της πάλης του προλεταριάτου, της επανάστασης, προωθείται ή μια ή ή άλλη πλευρά του έθνικού ζητήματος, γιατί το έθνικό σαν έφεδρεία της προλεταριακής ή της λαϊκοδημοκρατικής επανάστασης ύποτάσσεται σ' αυτήν. Βασικό όμως και ύποχρεωτικό είναι για τον κομμουνιστή και το προλεταριακό κόμμα: πρώτο, ή αναγνώριση της άρχής της άυτοδιάθεσης μέχρι και του άποχωρισμού, δεύτερο, ότι ή άλλαγή στο σύνθημα κάθε φορά : άποχωρισμός ή άυτονομία, ύπαγορεύεται, φυσικά, άπτο συγκεκριμένο κάθε φορά συμφέρον της επανάστασης, όμως δέν επιβάλλεται άυθαίρετα άπτά πάνω, μα γίνεται με συνεννόηση με τις επαναστατικές όργανώσεις της καταπιεζόμενης εθνότητας. Αυτό είναι το ένα. Το άλλο είναι, ότι όταν λέμε άυτονομία έννοούμε πολιτική άυτοδιοίκηση, δηλαδή έδαφική, οικονομική, κοινωνική, κρατική έκπολιτιστική, εκπαιδευτική, θρησκευτική άυτοδιοίκηση. 'Ο Στάλιν ξεκουρέλιασε τον άστρομαρξισμό και τον Μπάουερ για την άστικοεθνική, έκπολιτιστικο-εθνική άυτονομία. 'Ο Παρτσαλίδης όχι μόνο πάει πιο πίσω άπτο Μπάουερ και μιλά μό νο για εκπαιδευτική άυτονομία (!) μα και διαστρεβλώνει τη λενινιστική - σταλινική εθνική πολιτική. Και με τη θεωρία «δήθεν της παρεξήγησης της λέξης άυτονομία» στην 'Ελλάδα ζητά ν' αλλάξει κι' αυτή άκόμα με άλλη, με έ λ λ η ν ι κ ή λέξη. Δηλαδή τρώει στην ουσία κι' αυτήν την εκπαιδευτική άυτονομία.

'Ο σ. Παρτσαλίδης άς μην πειραχτεί. 'Εδώ πιο δέν πρόκειται για λάθος και παρεξήγηση. Πρόκειται για θεμελιακή εθνικιστική έκφυγή, έκτροπή άπτο μαρξισμό - λενινισμό. Πρόκειται για θεμε-

λιακή διαστρέβλωση της λενινιστικής - σταλινικής εθνικής πολιτικής. Είναι μεγαλοϊδεατικό εθνικιστικό λαθροεμπόριο μέσα στο ΚΚΕ. Το ΚΚΕ πρέπει ν' αποκηρύξει αποφασιστικά την προσπάθεια αυτή, που εκφράζει ακριβώς την προσπάθεια της αστικής ιδεολογίας και του ταξικού έχθρου να παρασύρει το κόμμα απ' το σωστό δρόμο.

Ο Παρτσαλίδης προσπαθεί να παρασύρει το Κόμμα σε στραβό δρόμο. Το ΚΚΕ αναγνωρίζει το δικαίωμα για αυτοδιάθεση μέχρι και αποχωρισμό για το σλαβομακεδόνικο λαό της Μακεδονίας του Αιγαίου. Σωστά έκανε ήδη Ολομέλεια και έβαλε το ζήτημα αυτό. Όπως σωστά έκανε και ήδη Ολομέλεια, που μέσα στις καινούργιες συνθήκες, ύστερα απτήν ήττα, ξανάρθε στο ζήτημα της ισοτιμίας με τους Έλληνες, αναγνώρισε στους σλαβομακεδόνες «το δικαίωμα να ζήνουν καλύτεροι και αφέντες στην πατρική τους γή», δηλαδή, κάτι το ουσιαστικό και ποιοτικά διαφορετικό από εκπαιδευτικό... εξαμβλώμα του Παρτσαλίδη. Όταν λέμε ισοτιμία δεν έννοοῦμε τίποτα άλλο από αυτονομία, στην πραγματική, τη λενινιστική - σταλινική έννοιά της, δηλαδή, πολιτική αυτοδιοίκηση. Και μια και βλέπουμε τί σύγκριση προκαλούν οι «μαρξιστικοί» νεωτερισμοί και νεολογισμοί του σ. Παρτσαλίδη, πρέπει νάμαστε πολύ προσεχτικοί και ακριβολόγοι στη χρήση της ορολογίας μας.»

(Βλέπε : Νίκου Ζαχαριάδη: Δέκα Χρόνια Πάλης - Συμπεράσματα - Διδάγματα - Καθήκοντα (Πρός τη Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ), έκδοση της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., (Νοέμβριος 1950), σελ. 121 - 125).

ε) Ἀπάντησις τοῦ Ν. Ζαχαριάδη εἰς τὴν κριτικὴν τοῦ Δ. Παρτσαλίδη, ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚ.Ε. (30-31 Ἰανουαρίου 1949) εἰς τὸν τελικὸν λόγον του εἰς τὴν ΙΙΙην Συνδιάσκεψιν τοῦ Κ.Κ.Ε. (Ὀκτώβριος 1959).

«Ἐκτο. Γιὰ τὸ Μακεδονικόν. Δὲ θὰ πῶ πολλὰ λόγια. Ἐδῶ εἰπώθηκε γιὰτὶ ἀναδείξαμε τὸν Πασχάλη. Παρ' ὅτι ἐμεῖς ξέσαμε

τὸν Πασχάλη, τὸν δόσαμε θέση καὶ τίτλο ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν μιὰ πολιτικὴ ἀνάγκη. Μιὰ ἀνάγκη χειρισμοῦ. Δὲ νομίζω, ὅτι ἦταν λάθος. Ἦταν ἀνάγκη νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸ σλαβομακεδόνικο πρόβλημα πὸν μᾶς τὸ ἐμπλέκε ἡ τιτικὴ προδοσία. Ἀπὸ αὐτό, πὸν κάναμε ἐμεῖς, ζημιὰ δὲν πάθαμε. Ζημιὰ θὰ παθαίναμε, ἂν πρόωρα τὸν χτυπούσαμε κατακέφαλα. Αὐτὸ τὸ κάναμε στὴν κατάλληλη στιγμή. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅπως μίλησε καὶ ἔθεσε τὸ ζήτημα ἡ σ. Μάχη, συμφωνῶ μαζί της. Πρέπει περισσότερο νὰ προσέξουμε τὸ ζήτημα τῶν σλαβομακεδόνων. Ὑπάρχουν ὅπωςδήποτε ἐθνικιστικὲς σωβινιστικὲς, μεγαλοελλαδίτικες ἐκδηλώσεις, περιφρόνηση εἴτε ἄγνοια, στὴν καλύτερη περίπτωσι, αὐτοῦ τοῦ ζητήματος. Αὐτὸ μᾶς κάνει ζημιὰ. Καὶ πρέπει μ' αὐτὸ νὰ τελειώνουμε. Γιὰτὶ πρέπει νὰ τὸ ποῦμε, ὅτι εἶναι ἡ βασικὴ τροφὴ γιὰ τὴν παραγάνδα τῶν τιτικῶν πραχτόρων στοὺς μακεδόνες τοὺς δικούς μας. Καὶ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ εἶναι καὶ ἐθνικιστικὴ, σωβινιστικὴ, μεγαλοελλαδίτικη παρέκκλιση, ἀπαράδεκτη γιὰ τὸ Κόμμα μας. Τὸ νὰ ἀπαγορεύουμε τὰ παιδιά νὰ γράφουν συνθήματα σλαβομακεδόνικα καὶ νὰ ποῦν τὰ τραγούδια τοὺς εἶναι σοβαρὸ λάθος, ὅχι μόνο γιὰτὶ τὸ παίρνουν οἱ τιτικοὶ πράχτορες καὶ κάνουν τὴ δουλιὰ τους, μὰ κυρίως γιὰτὶ ἐξασθενοῦμε τὴν ἐνότητα καὶ τὴ δύναμη τοῦ κινήματός μας. Στὴν ἐχτίμησι, πὸν θὰ γίνεῖ γιὰ τὰ στελέχη τοῦ Κόμματος, αὐτὸ τὸ ζήτημα τῶν ἐθνικιστικῶν, μεγαλοελλαδίτικων, σωβινιστικῶν ἐκδηλώσεων, πρῶτ' ἀπὸλα ἀπέναντι στοὺς σλαβομακεδόνες, θὰ εἶναι ἓνα ἀπτὰ βασικὰ κριτήρια». (Βλέπε : «Νέον Κόσμον», Χρόν. Β, ἀρ. 11 - 12, τοῦ Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 1950, σελ. 825, στήλη α'-β').

20. Ἡ ἐπαναφορὰ ἐκ νέου τοῦ ἐθνοπροδοτικοῦ συνθήματος τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας εἰς τὸ «σχέδιον προγράμματος τοῦ Κ.Κ.Ε. τῆς 4ης Πλατειᾶς Ὀλομελείας» τῆς Κ.Ε. του (Δεκέμβριος 1953).

Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε., τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1953, μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τὴν ὁποίαν ἐπέφερε εἰς τὸ ἐθνοπροδοτικὸν σύνθημα τῆς 5ης Ὀλομελείας (30.-31 Ἰανουαρίου 1949) ἡ 6η Ὀλομέ-

λεια (6 Ὀκτωβρίου 1949), ἐπανεφέρε καὶ πάλιν εἰς τὴν 4ην Πλατειάν Ὀλομέλειαν τὸ σύνθημα τῆς ἐνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας.

Τὸ σχέδιον προγράμματος τοῦ Κ.Κ.Ε. προβαίνει εἰς τὴν ἐξῆς διαπίστωσιν :

« Οἱ ἐθνικὲς μειονότητες καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα οἱ σλαβομακεδόνες βρίσκονται σὲ ἐξοντωτικὸ διωγμὸ. Ἀπαγόρευση τοῦ δικαιώματος νὰ λέγονται σλαβομακεδόνες, ἀπαγόρευση τῆς χρήσης τῆς μητρικῆς τους γλώσσας, στέρηση κάθε, ἀκόμα καὶ τοῦ πιὸ στοιχειώδικοι, ἐθνικοῦ δικαιώματος, βίαιος ἐξελληνισμός, ταπεινώσεις, ἐξευτελισμοί, φυλακίσεις, ἐξορίες, δολοφονίες, καλλιέργεια τοῦ σωβινισμοῦ καὶ τοῦ φυλετικοῦ μίσους. Αὐτὴ εἶναι ἡ πολιτικὴ τῶν μοναρχοφασιστικῶν κυβερνήσεων ἀπέναντι στοὺς σλαβομακεδόνες, μὲ ἀποκορύφωμα, τὸ βάρβαρο ξερίζωμα ποὺ ἐφαρμόζει ὁ Παπάγος μὲ βάση τὸ νόμο 2536 τῆς 4-8-53 «περὶ ἐπανεποικισμού τῶν παραμεθορίων περιοχῶν» μὲ σκοπὸ τὴν ἐθνικὴ καὶ φυσικὴ ἐξόντωση τοῦ σλαβομακεδονικοῦ λαοῦ».

Ἐν συνεχείᾳ διακηρύσσει ὅτι : «στὶς ἐθνικὲς μειονότητες ἀναγνωρίζεται τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιάθεσης μέχρι καὶ τοῦ κρατικοῦ ἀποχωρισμοῦ. Στὰ πλαίσια τοῦ λαϊκοῦ κράτους οἱ ἐθνικὲς μειονότητες θάχουν πλήρη αὐτονομία. Ἡ φιλία καὶ ἡ ἀδελφικὴ συμβίωση τῶν λαῶν θάναί ἐνα ἀπ' τὰ θεμέλια ὑπαρξῆς καὶ ἀνάπτυξης γιὰ τὸ λαϊκὸ κράτος ». (Βλέπε : Ψευδεπίγραφον ἔκδοσιν τοῦ σχεδίου προγράμματος τοῦ Κ.Κ.Ε. τῆς 4ης Πλατειᾶς Ὀλομελείας του ὑπὸ τὸν ἐξῆς ψευδοτίτλον τοῦ ἐξωφύλλου του : «Κωνσταντίνου Μάρκου, ἀρχιμαγείρου τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων : Ἡ «νεωτάτη μαγειρικὴ καὶ ζαχαροπλαστικὴ», ἔκδοσις τσέπης, σελ. 100 καὶ 131-132).

21. Ἡ ὑπὸ τῆς νέας ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ, μετὰ τὴν καθάρσειν τοῦ Ν. Ζαχαριάδη (Μάρτιος 1956), καταδικη τῆς πολιτικῆς γραμμῆς του ἐπὶ τοῦ μακεδονικοῦ καὶ ἡ καιροσκοπικὴ ἐπαναφορὰ ὑπ' αὐτῆς τοῦ συνθήματος τῆς «ἰσοτιμίας γιὰ τοὺς σλαβομακεδόνες».

α) Ἡ ὑπὸ τοῦ Κ. Κολιγιάννη, τοῦ νῦν γενικοῦ γραμματέως τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, καταδικη τῆς πολιτικῆς τοῦ Ν. Ζαχαριάδη ἐπὶ τοῦ μακεδονικοῦ.

Ὁ Κ. Κολιγιάννης εἰς τὴν εἰσήγησιν του ἐπὶ τοῦ πρώτου θέματος τῆς 7ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., τὸν Φεβρουάριον 1957 ὑπὸ τὸν τίτλον : « ἡ κατάστασις ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ [Κ.Κ.Ε.] » ἠσκησεν κριτικὴν εἰς βάρος τοῦ Ζαχαριάδη διὰ τὴν πολιτικὴν του ἐπὶ τοῦ μακεδονικοῦ, εἰπὼν τὰ ἐξῆς :

« Τὸ κόμμα στὸ Μακεδονικὸ ζήτημα ἀκόμα ἀπὸ τὸ 1935, διορθώνοντας τὴ γραμμὴν του, καθόρισε σὰ θέσιν του τὴν ἰσοτιμία. Ἡ πρῶτη καθογήγησις τοῦ κόμματος ἄλλαξε τὴ σωστὴ θέσιν τῆς ἰσοτιμίας καὶ τὴν ἀντικατέστησε μὲ τὸ σύνθημα τῆς ἐθνικῆς καὶ κρατικῆς ἀποκατάστασις τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ καὶ ἡ 5η Ὀλομέλεια τοῦ 1949 ἐπικύρωσε τὴν ἄλλαν ἑαυτὴ στὸ Μακεδονικὸ ζήτημα δικαιολογώντας τὴν μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ διευκολυνθῆ ἡ συμμετοχὴ τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ στὸν ἀγῶνα τοῦ Δ.Σ. Ἡ δικαιολόγησις αὐτοῦ τοῦ λάθους εἶναι ἀβάσιμη πολὺ περισσότερο ποὺ ὁ μακεδονικὸς λαὸς σύσσωμος καὶ ὀλόφυχα πήρε μέρος στὸν ἀγῶνα τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ. Ἀλλάζοντας τὴ σωστὴ θέσιν μας στὸ Μακεδονικὸ, ὁ Ζαχαριάδης διευκόλυνε μόνον τὴν ἐχθρικὴ συνοφαντικὴ προπαγάνδα ἐναντίον τοῦ κόμματος καὶ τὴν προσπάθειαν τοῦ ἐχθροῦ ν' ἀπομονώσῃ τὸ κόμμα ἀπὸ τὴ μάζην. Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὶς συνέπειες αὐτοῦ τοῦ λάθους τὶς πλήρωσε τὸ λαϊκὸ κίνημα τῆς Ἑλλάδος καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα οἱ ἴδιοι οἱ Μακεδόνες. Χαρακτηριστικὸ εἶναι πὸς τὴν 7η Ὀλομέλεια τοῦ 1950, ὅταν ἔγινε μιὰ ὀρισμένη προσπάθεια γιὰ αὐτοκρατικὴ ἀνασκόπησις τῆς δράσεως τοῦ κόμματος, ὅλα τὰ μέλη τῆς Κ.Ε., ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ζαχαριάδη, ἀναγνώρισαν σὰν λάθος τὴν ἀλλαγὴν τῆς 5ης Ὀλομελείας στὸ Μακεδονικόν. (Βλέπε : «Νέον Κόσμον», ἀρ. 3, τοῦ Μαρτίου 1957, σ. 68).

β) Ἡ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τῆς 7ης Ὀλομέλειας τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ τοῦ Φεβρουαρίου 1957 καιροσκοπικὴ καὶ προσωρινῶς χαρακτῆρος ἐπαναφορὰ τοῦ συνθήματος τῆς «ἰσοτιμίας».

Ἡ ἀπόφασις τῆς 7ης Ὀλομέλειας τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ ἐπανεφέρην τὸ σύνθημα τῆς «ἰσοτιμίας στοὺς σλαβομακεδόνες». Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τῆς ἀποφάσεώς της ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ 7η Ὀλομέλεια διακηρύττει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι παλαίφοντας διὰ τὰ δικαιώματα τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων καὶ ξεκινώντας ἀπὸ τὴν πραγματικότητα ποὺ διαμορφώθηκε στὴν Ἑλλάδα καὶ στὰ Βαλκάνια, τὸ ΚΚΕ ἀγωνίζεται γιὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἰσοτιμίας τῶν σλαβομακεδόνων, ποὺ κατοικοῦν στὴν Ἑλλάδα. Ἡ Ὀλομέλεια τονίζει ὅτι ἡ πολιτικὴ τοῦ Ζαχαριάδη στὸ μακεδονικὸ ζήτημα ὅπως ἐκφράστηκε ἰδιαίτερα στὴν 5η Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τὸ 1949 ἦταν πολιτικὴ λαθεμένη, ποὺ ζημίωσε τὸ δημοκρατικὸ κίνημα στὴν Ἑλλάδα, συνεπῶς καὶ τὴν ἴδια τὴν ὑπόθεση τῶν σλαβομακεδόνων. Οἱ σλαβομακεδόνες τῆς Ἑλλάδας θὰ βροῦν τὰ δίκαιά τους μόνο σὲ μιὰ ἀκατάλυτη ἐνότητα μὲ τὸν ἑλληνικὸ λαό». (Βλέπε: «Νέον Κόσμον», ἀρ. 3, Μαρτίου 1957, σ. 17).

γ) Ἡ ὑπὸ τοῦ Κ. Κολιγιάννη, νῦν γραμματέως τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ, κριτικὴ καὶ καταδίκη τῆς πολιτικῆς τοῦ Ν. Ζαχαριάδη ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ εἰς τὸ 8ον συνέδριον τοῦ ΚΚΕ (Αὔγουστος 1961).

Ὁ νῦν Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Κ. Κολιγιάννης, ὁμιλήσας εἰς τὸ 8ον Συνέδριον τοῦ ΚΚΕ διὰ τὸ λάθος τοῦ Ν. Ζαχαριάδη ἐπὶ τοῦ μακεδονικοῦ, ὑπεστήριξεν ὅτι αὐτὸς ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ζαχαριάδης καθώρισεν ἐσφαλμένως ὡς ἄμεσον στρατηγικὸν σκοπὸν τοῦ ΚΚ.Ε. τὴν σοσιαλιστικὴν ἐπανάστασιν, ἐνῶ ὀφείλε νὰ καθορίσῃ, μεταπελευθερωτικῶς, τὴν ἀστικοδημοκρατικὴν - ἐθνικοαπελευθερωτικὴν ἀλλαγὴν. Δηλαδή ὁ Κ. Κολιγιάννης, μὲ ἄλλους λόγους, ὑποστηρίζει ὅτι οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ κατὰ τὴν σημερινὴν περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν παρουσιάζονται ὅτι ἐπιδιώκουν τὴν

πραγματοποίησιν τῆς ἀστικοδημοκρατικῆς ἀλλαγῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προβάλουν τὸ σύνθημα τῆς αὐτονομίας τῆς Μακεδονίας εἰς τὸν ἐθνικὸν τομέα, ὅπως οὔτε καὶ τὸ σύνθημα τῆς ἐθνικοποιήσεως τῆς γῆς εἰς τὸν ἀγροτικὸν τομέα, διότι θὰ χάσουν τοὺς ἀπαραιτήτους συμμάχους τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὴν ἀλλαγὴν αὐτήν. Τὰ συνθήματα τῆς ἐθνικοποιήσεως τῆς γῆς εἰς τὸν ἀγροτικὸν τομέα καὶ τῆς αὐτονομίας τῆς Μακεδονίας εἰς τὸν ἐθνικὸν τομέα θὰ ριφθοῦν ὑπὸ τοῦ ΚΚΕ, ὅταν τοῦτο καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν καὶ θὰ προχωρήσῃ ἀπὸ τὴν «ἀστικοδημοκρατικὴν ἀλλαγὴν» εἰς τὴν «σοσιαλιστικὴν μετεξέλιξιν», τὴν «σοσιαλιστικὴν ἐπανάστασιν», ἡ ὁποία θὰ δώσῃ τὰς μαρξιστικῶς - λενιστικῶς ὀρθοδόξους, ἐπαναστατικὰς λύσεις εἰς ὅλα τὰ προβλήματα, ἐπομένως καὶ εἰς τὸ ἀγροτικὸν καὶ εἰς τὸ ἐθνικόν.

Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ λόγου τοῦ Κ. Κολιγιάννη εἰς τὸ 8ον συνέδριον τοῦ ΚΚΕ. (Αὔγουστος 1961), ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸ Μακεδονικόν ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἀριστεριστικὴ - ἀντιπατικὴ γραμμὴ ποὺ ἐπεβλήθηκε στὸ κόμμα μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Ζαχαριάδη τὸ 1945, ποὺ ἡ πιὸ χτυπητὴ τῆς ἐκφραση ἦταν ὁ προσανατολισμὸς γιὰ σοσιαλιστικὴ ἐπανάστασις, ποὺ ἂν καὶ διευπλώθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν 5η Ὀλομέλεια τοῦ Γενάρη 1949 ἀπὸ τὸν Ζαχαριάδη, ὥστόσο ἀκολουθίονταν ὀδυσιαστικὰ στὴν πράξιν ἀπὸ παλιά, ὅπως τὸ λέει καὶ ὁ ἴδιος, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸν τυχοδιωχισμὸ καὶ τὸ ἀντιδιεθνιστικὸ πνεῦμα ποὺ χαρακτῆριζε τὸν Ζαχαριάδη, καθὼς καὶ οἱ ἐλλείψεις τῆς τότε καθοδήγησις ἀποτελοῦν ἀρετηρία καὶ πηγὴ σειρᾶς ἄλλων σοβαρῶν λαθῶν ποὺ, ἐπίσης, ἐπέδρασαν ἀρνητικὰ στὴν πορεία τοῦ ἀγῶνα, ὅπως ἡ ἀλλαγὴ τῆς θέσεως τοῦ κόμματος στὸ μακεδονικόν, ἡ λαθεμένη ἀποστολὴ ποὺ δόθηκε στὶς κομματικὰς ὀργανώσεις τῶν πόλεων, ἡ παραγνώρισις τῶν συμμάχων τοῦ ΕΑΜ, ὁ σχηματισμὸς μονοκομματικῆς (μόνο ἀπὸ κομμουνιστῆς) κυβέρνησεως στὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα τὸ 1947, ἡ ἀπόφασις τοῦ Π.Γ. τὸ 1945 σχετικὰ μὲ τὴν Ἀλβανία, ἀπαράδεχτο δεξιῶν σοβινιστικοῦ χαρακτῆρα λάθος, ποὺ μοναδικὴ του ἐξήγησις ἀποτελεῖ ὁ ἀχαλίνωτος τυχοδιωχισμὸς τοῦ Ζαχαριάδη». (Βλέπε: Κ. Κολιγιάννη: «Ἐκκῆσις τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ στὸ 8ο Συ-

νέδριο του ΚΚΕ» εἰς τὸν «Νέον Κόσμον», ἀρ. 9, Σεπτεμβρίου 1961, σ. 110).

δ) Ἡ ὑπὸ τοῦ 8ου συνεδρίου τοῦ ΚΚΕ ἐπικύρωσις τῆς καιροσκοπικῆς καὶ προσωρινῆς χαρακτῆρος ἐπαναφορᾶς τοῦ συνθήματος «τῆς ἰσοτιμίας τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων»

Τὸ πρόγραμμα Ἀλλαγῆς τοῦ ΚΚΕ, τὸ ψηφισθὲν ὑπὸ τοῦ 8ου συνεδρίου τοῦ ΚΚΕ, τὸν Αὐγούστου 1961, ἐπανέφερε τὸ σύνθημα τῆς «ἰσοτιμίας τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων» καὶ δὲν ὀμιλεῖ ἀκαίρως καὶ προῶρως διὰ τὴν αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας, διότι αὐτὸ εἶναι σύνθημα τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασεως, καὶ θὰ περιληφθῆ εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασεως τοῦ Κ.Κ.Ε., ἐάν ποτὲ δυστυχήσῃ τόσον ἡ Ἑλλάς, ὥστε νὰ πέσῃ εἰς τὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων Κομμουνιστῶν.

Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ προγράμματος ἀστικοδημοκρατικῆς ἀλλαγῆς τοῦ ΚΚΕ, τὸ ὁποῖον ἐψήφισε τὸ 8ον συνέδριον του, ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸ πρόβλημα τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Ὅλοι οἱ πολῖτες εἶναι ἴσοι ἀπέναντι στοῦ νόμου, χωρὶς καμιά κοινωνικὴ, ἐθνικὴ, φυλετικὴ καὶ θρησκευτικὴ διάκριση. Ἐξασφαλίζεται ἡ ἰσοτιμία τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων». (Βλέπε «Νέον Κόσμον» ἀρ. 9, Σεπτέμβριος 1961, σ. 41).

ε) Ἡ ὑπὸ τῆς τῆς ΕΔΑ διοχέτευσις καὶ προπαγάνδισις τῶν συνθημάτων τῆς νέας ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ.

Ἡ ΕΔΑ, εὐθυγραμμισμένη ἀπολύτως πρὸς τὴν γραμμὴν τοῦ 8ου Συνεδρίου τοῦ ΚΚΕ (Αὐγούστου 1961) τῆς νέας ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ἐδημοσίευσεν ὀλόκληρον τὸ σχόλιον τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἀλήθειας» τοῦ ΚΚΕ, τῆς 12 Ἰανουαρίου 1962, εἰς τὴν «Αὐγὴν» τῆς 13ης Ἰανουαρίου 1962.

Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ ὡς ἄνω σχολίου τοῦ ΚΚΕ, ὡς ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Αὐγὴν», ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἀναγνώριση τῆς ὑπάρχουσας πραγματικότητος, τῆς ὑπαρξῆς δηλαδὴ σλαβομακεδονικῆς μειονότητος μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καὶ ἡ παραχώρησις σ' αὐτὴν ὅλων τῶν διεθνῶς κατεχομένων νόμιμων δικαιωμάτων ἰσοτιμίας (νὰ μιλάει τὴ γλῶσσα της, νὰ ἔχει τὰ σχολεῖά της, νὰ ἀναπτύσσει τὸν πολιτισμὸν της, τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμά της) θὰ συνέβαλε στὴν ἐνίσχυση τῆς ἐσωτερικῆς ἐνότητος τῆς χώρας καὶ θὰ ἀφαιροῦσε κάθε πρόσχημα καὶ ἀπὸ ὅσους τυχόν θὰ ἤθελαν νὰ δημιουργήσουν ζητήματα σὲ βάρος της ἐκμεταλλεζόμενοι τὴν μὴ ἀναγνώρισήν ἰσοτιμίας καὶ τοὺς ἐναντίον της διωγμοὺς ἀπὸ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους.

Πο ἴσχυοντες ὑπ' ὄψεως αὐτὰ καὶ ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν δημοκρατικὴν ἀρχὴν τῆς ἀναγνώρισης πλήρους ἰσοτιμίας στὶς ἐθνικὲς μειονότητες τὸ ΚΚΕ ἔχει κηρυχθεῖ ὑπὲρ τῆς ἰσοτιμίας τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων πρὸς τοὺς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς σλαβομακεδονικῆς ἐθνικῆς μειονότητος.

Στὸ πρόγραμμα τοῦ ΚΚΕ πρὸς ψηφίστηκε στὸ 8ο Συνέδριον του τονίζεται σχετικῶς «Ὅλοι οἱ πολῖτες εἶναι ἴσοι ἀπέναντι στοῦ νόμου χωρὶς καμιά κοινωνικὴ, ἐθνικὴ, φυλετικὴ καὶ θρησκευτικὴ διάκριση... Ἐξασφαλίζεται ἡ ἰσοτιμία τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων. Αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὰ σωστὴ καὶ σύμφωνη μὲ τίς δημοκρατικὲς ἀρχὲς εἰς τὰ ἐθνικὰ καὶ λαϊκὰ συμφέροντα ἀντιμετώπιση τοῦ ζητήματος». (Βλέπε : «Αὐγὴν» 13ης Ἰανουαρίου 1962, σ. 5).

στ) Αἱ ἀποκαλυπτικαὶ δηλώσεις τοῦ κ. Μανώλη Γλέζου εἰς τὴν Μόσχαν, τὴν 30ην Ἰουλίου, τῶν ἀπωτέρων, τῶν τελικῶν σκοπῶν τοῦ ΚΚΕ-ΕΔΑ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν.

Ὁ «ὑπερμυθῶδης ἥρωος» τῶν Ρώσων¹, κ. Μ. Γλέζος, ἐν τῇ μακαρίᾳ ἀφελείᾳ του, μιμούμενος προφανῶς τὸν πρῶτον ἀρχηγ-

1. Βλέπε «Κομσομολοσκὰγια Πράβδα» τῆς Τρίτης, 13ης Αὐγούστου 1963 σ. 1, διὰ τὴν καλλιέργειαν «ἀρχαιολατρικῆς» μορφῆς προσωπολατρίας πρὸς τὸν κ. Μ. Γλέζον ὑπὸ τῶν Ρώσων. Ἐπίσης διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς πρὸς τοῦ Μ. Γλέζον προσωπολατρίας ὑπὸ τῆς Ε.Δ.Α. βλέπε τὴν ἀριστέραν «μηνιαίαν ἐπιθεώρησιν τέχνης καὶ ἐπιστήμης», «Ὁ Διανοούμενος», ἀρ. 9, Ἰουνίου 1963, σελ. 8, στήλ. γ'.

γόν του ΚΚΕ Ν. Ζαχαριάδη, του οποίου είναι κομματικόν, κομμουνιστικόν θρέμμα καὶ ἀνάστημα, ὑπερπήδησεν, ὅπως καὶ ἐκεῖνος, τὸν ἐνδιάμεσον σταθμὸν τῆς ἀστικοδημοκρατικῆς ἀλλαγῆς, ὡς πρὸς τὸ Μακεδονικόν. Ἔθεσε διὰ τῶν δηλώσεών του εἰς τὴν Μόσχαν τῆς 30ης Ἰουλίου 1963, τὸ Μακεδονικόν, ὅπως τίθεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ ΚΚΕ εἰς τὸ στάδιον τῆς «σοσιαλιστικῆς μετεξέλιξης», τῆς κομμουνιστικῆς δηλαδὴ ἐπαναστάσεως, μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς «ἀστικοδημοκρατικῆς ἀλλαγῆς». Ἀπεκάλυψε δηλαδὴ τοὺς ἀπώτερους, τοὺς ἀνιέρους, τοὺς ἀντεθνικοὺς σκοποὺς ὡς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν τῶν ἀνθρώπων τοῦ ΚΚΕ-ΕΔΑ, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ δώσουν τελικῶς λύσιν ἀντεθνικὴν, ἀνθελληνικὴν, λύσιν μαρξιστικὴν, λενινιστικὴν, φιλοβουρζουαρικὴν εἰς τὸ Μακεδονικόν, ἰδρύοντες ἐντὸς τῶν σοβιετικῶν πλαισίων τῆς κομμουνιστικοποιημένης Βαλκανικῆς ἓνα ἀνεξάρτητον κομμουνιστικὸν Μακεδονικὸν Κράτος, δορυφόρον τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας.

Αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Μανώλη Γλέζου ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ὡς μετεδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ Γαλλικοῦ Πρακτορείου κ. Raffaelli ἔχουν ὡς ἑξῆς :

[Ὁ κ. Γλέζος] «ἐξεφράσθη ὑπὲρ τῆς λύσεως τοῦ προβλήματος τῶν μακεδονικῶν μειονοτήτων διὰ διαπραγματεύσεων, διετόπωσε δὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τοιμερεῖς βαλκανικαὶ διαπραγματεύσεις θὰ ἐπέτρεπαν εἰς δεδομένην στιγμήν τὴν ἰδρυσιν μιᾶς αὐτονόμου Μακεδονίας». (Βλέπε : «Ἐλευθερία», Πέμπτης, 1ης Αὐγούστου 1963, σελ. 8, στήλ. 7-8).

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ Β'

ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΚΕ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΛΩΝ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ

1. Ἡ ἀπόφασις τῆς 2ας Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. τοῦ Δεκεμβρίου 1934 «διὰ τὴν Βόρειον Ἠπειρον», εἰς τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζεται ἡ ἐθνικὴ διεκδίκησις τῆς Ἑλλάδος ἐπ' αὐτῆς «ἰμπεριαλιστικὸς ἀλυτρωτισμός».

Ἡ σχετικὴ παράγραφος τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Παρὰ τὶς ἰσχυρὰς ἐξωτερικὰς πιέσεις ποὺ τὶς χωρίζουν, οἱ κυρίαρχες τάξεις τῆς χώρας μας, ἐσωτερικὰ ὄλες μαζί μὰ ἢ κάθε μερίδα γιὰ λογαριασμὸ τῆς, ἀποβλέπουν στὸν ὀλοκληρωτικὸ ἐκφασισμό, στὴν ἀποκατάστασις τῆς ἐσωτερικῆς «ἐθνικῆς ἐνότητος», μὲ τὴ συντριβὴ τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος καὶ τὴν ἀκόμη μεγαλύτερη ὑποδούλωσις τῶν ἐργαζομένων καὶ γιὰ τὴν ἐνεργητικώτερη ἐπιδίωξις τῆς πραγματοποίησις τῶν ἐξωτερικῶν ἰμπεριαλιστικῶν τῶν βλέψεων. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, οἱ κυρίαρχες τάξεις δραστηριοποιοῦν ἐξαιρετικὰ τὴν ἐθνικιστικὴν προπαγάνδισις τῶν μαζῶν καὶ τὸ ἰμπεριαλιστικὸ ἀλυτρωτισμὸ (Βόρεια Ἠπειρο, Κύπρος, Δωδεκάνησα κ.λ.π.). Ὁ ὑπερεθνικιστικὸς φανατισμὸς ποὺ οἱ κυρίαρχες τάξεις ξεσήκωσαν γύρω ἀπὸ τὸ Βορειοηπειρωτικὸ καὶ οἱ ἀκράτητες στρατιωτικοπολεμικὰς προετοιμασίαις, δείχνουν ὅτι οἱ κυρίαρχες τάξεις ἐντείνουν τεράστια τὴν ὑπερστρατιωτικὴν ἐπεξεργασία τοῦ λαοῦ καὶ κατὰ πρῶτον λόγον τῆς νεολαίας καὶ τὴν ὀλικὴν προετοιμασίαν τοῦ πολέμου». (Βλέπε : «Πέντε χρόνια ἀγῶνες 1931 - 1936», «νέα ἐκδοσις διορθωμένη καὶ συμπληρωμένη» τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Ἀθήνα, 1946, σελ. 250).

2. Ἡ ἀπατηλὴ θέσις τοῦ Κ.Κ.Ε. μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν διὰ δημοψήφισμα πρὸς λύσιν τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ζητήματος.

Τὸ Κ.Κ.Ε. ἔρριψεν ἀπατηλῶς, τὴν 4ην Ἀπριλίου 1945, εἰς κύριον ἄρθρον τοῦ «Ριζοσπάστη» ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐθνικαὶ διεκδικήσεις», τὸ σύνθημα διενεργείας δημοψηφίσματος τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ λαοῦ διὰ τὴν λύσιν τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ζητήματος.

Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου τοῦ «Ριζοσπάστη» ἔχει ὡς ἑξῆς:

«**Ἡ ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ**, πού οἱ Ἀλβανοὶ — καὶ τὸ «Ἐκόνομιστ» μαζὺ τῆ ἴσως Νότια Ἀλβανία, ἀποτελεῖ ἓνα περίπλοκο πρόβλημα. Δηλητηριάζει τώρα καὶ τριάντα χρόνια τίς σχέσεις τῶν δύο ἀδελφῶν λαῶν. Ἡ ἀκαταλόγητος δεξιὰ ζητᾷ νὰ προωθηθοῦν ἀμέσως αἱ δυνάμεις τῆς Ἐθνοφυλακῆς καὶ νὰ καταλάβουν τὴ Βόρειο Ἡπειρο. Αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε πόλεμο μετὰ τὴν Ἀλβανία καὶ τοὺς 50.000 παριζιάνους τοῦ Ἐμβέρ Χότζα, πού ἀποτελοῦν τώρα τὸν Ἀλβανικὸ Στρατό. Ἀλλὰ θὰ ἐσήμαινε καὶ διακοπὴ τῶν σχέσεων μετὰ τὴν Ἀγγλία, Ἀμερικὴ καὶ Σοβιετικὴ Ἐνωση πού οἱ ὑπουργοὶ τους τῶν ἐξωτερικῶν ἔχουν ὑπογράψει τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1942 ταυτόσημη δήλωσις γιὰ τὴν ἀνεραϊότητά τῆς Ἀλβανίας.

Τὸ βορειοηπειρωτικὸ ζήτημα ἀπὸ τὰ πιὸ περίπλοκα τῶν Βαλκανίων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λυθῆ παρὰ μόνον ἀπὸ τὸν λαὸ τὸν ἴδιον τῆς Βορείου Ἡπείρου. Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ πάλι μετὰ δημοψήφισμα σύμφωνα μετὰ τὸ Χάρτη τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Καὶ εἴτε τὴ μιὰ εἴτε τὴν ἄλλη λύσιν δώσει ὁ βορειοηπειρωτικὸς λαός, θὰ βγεῖ ἀπὸ τὴ μέση ἡ ἀφορμὴ διχονοιῶν καὶ ἐθνικοῦ μίσους καὶ θὰ ἀνοίξῃ ὁ δρόμος γιὰ ἀδελφικὰς σχέσεις μετὰ τὸ ἑλληνικὸν καὶ τοῦ ἀλβανικοῦ λαοῦ».

3. Ἡ συνέντευξις τοῦ Ν. Ζαχαριάδη, ἡ δοθεῖσα εἰς τὸ Παρίσι τὴν 25ην Μαΐου 1945 εἰς τὸν κ. Ἀλ. Μακρίδην ἀνταποκριτὴν τοῦ «Ἐμπρός», ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ:

Τὸ κείμενον τῆς συνεντεύξεως τὴν ὁποίαν ἔδωσεν ὁ Ν.

Ζαχαριάδης εἰς τὸ Παρίσι εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ «Ἐμπρός», κ. Α. Μακρίδην ἔχει ὡς ἑξῆς:

«**Ὁ κ. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. ΟΜΙΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟ «ΕΜΠΡΟΣ».**

Ἐρχεται διὰ ν' ἀγωνισθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. δι' ἓνα νέον πρόγραμμα. Ζητεῖ ἐκλογὰς Συντακτικῆς Συνελεύσεως. Αἱ ἀπόψεις του διὰ τὰς ἐθνικὰς μας διεκδικήσεις. Τί λέγει διὰ τὴν Γερμανίαν καὶ τί πιστεύει διὰ τὴν Ρωσσίαν. Χιλιάδες Ἑλλήνων ἐδρίσκονται εἰς τὴν Γερμανίαν. Φθάνει μετὰ 2-3 ἡμέρας εἰς Ἀθήνας μετὰ ἀεροπλάνον.

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΝ ΜΑΣ κ. ΑΛΕΞ. ΜΑΚΡΙΔΗΝ.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ 24 Μαΐου — Ἀριθ. τηλ. Ρ40-249

Ὁ κ. Νικ. Ζαχαριάδης, ἀρχηγὸς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Ἑλλάδος, ἀπελευθερωθεὶς προσφάτως ἀπὸ τὸ Στρατόπεδον συγκεντρώσεως τοῦ Νταχάου, ἀφίκετο σήμερον εἰς Παρίσιους, ὕστερα ἀπὸ 8 ἔτη καθείξεως, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 4 ἐπὶ δικτατορίας Μεταξᾶ, τὰ δὲ ὑπόλοιπα εἰς Γερμανίαν.

Ὁ κ. Ζαχαριάδης, μετεφέρθη εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν ὑπὸ ἀμερικανικοῦ ἀεροπλάνου.

Ὁ κομμουνιστὴς ἠγέτης, τὸν ὁποῖον εἶδον ἀμέσως, προέβη εἰς τὰς κάτωθι ἀνακοινώσεις ἀποκλειστικῶς διὰ τὸ «Ἐμπρός».

Ἡ μόνη μου σκέψις εἶναι νὰ ἐπιστρέψω, ὅσο τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ν' ἀγωνισθῶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος διὰ ἓνα νέον πρόγραμμα:

1) Διὰ μίαν ἀληθῆ λαϊκὴν δημοκρατίαν.

2) Διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν

3) Διὰ μίαν στενὴν Βαλκανικὴν συνεργασίαν καὶ γενικώτερα Ἐυρωπαϊκὴν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐθνικὰς διεκδικήσεις, ὁ κ. Ζαχαριάδης, προσέθεσεν ὅτι εἰς τὴν Δωδεκάνησον καὶ τὴν Κύπρον ὅπου ἡ πλειονότης τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ἀναμφισβητῶς ἑλληνική

θά ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης του ὁ ἴδιος ὁ πληθυσμός. Ἀντιθέτως ἢ ἔγερσις ἀξιώσεων διὰ τὴν Βόρειον Ἡπειρον καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, θ' ἀπετέλει παράγοντα κινδύνου διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν σύμπραξιν τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

Σχετικῶς μὲ τὴν ἐν Γερμανία κατάστασιν, τὴν ὁποίαν, καλῶς ὁμιλῶν τὴν γερμανικὴν, ὁ κ. Ζαχαριάδης ἔχει ἰδιαιτέρως παρακολουθήσει, ἐτόνισε τὴν πεποίθησιν του ὅτι οἱ Γερμανοὶ **ΟΦΕΙΛΟΥΝ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΠΑΝΤΕΣ**, μολοντί ὁλόκληρος ὁ πληθυσμός, τοῦ ὁποίου τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα διατηρεῖται ὑψηλὸν παρὰ τὴν συνθηκολόγησιν, δὲν εἶναι ἐπεύθυνος, ἀλλὰ μόνον οἱ ἐθνικόφρονες.

Ὡς πρὸς τὴν μεταχείρισιν τῆς Γερμανίας, ὁ κ. Ζαχαριάδης ἔχει τὴν γνώμην ὅτι αἱ ρωσικρατούμεναι περιοχαὶ θὰ ἔχουν καλλιτέραν τύχην διότι οἱ Ρῶσοι θὰ εὖρον τὰ μέσα νὰ βελτιώσουν ταχέως τὴν κατάστασιν τοῦ Γερμανοῦ ἐργάτου, τοῦ ἀργύτου καὶ θὰ καθαρίσουν ὀριστικὰ τὸν τόπον ἀπὸ τὰ ἐπολείμματα τοῦ χιτλερισμοῦ.

Ὅμιλῶν περὶ τῆς Ρωσσίας, ὁ κ. Ζαχαριάδης ἐξῆρε τὸν ρωμαλέον δυναμισμόν τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, ἄνευ τοῦ ὁποίου οἱ Σύμμαχοι θὰ ἠδύναντο νὰ κερδίσουν τὸν πόλεμον μετὰ δεκαετίαν. Ἐξέφρασε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ Ἐνωσις τῶν Ρωσικῶν Σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν θὰ ἀναπτύξῃ πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἡπειρον.

Ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἐσωτερικὴν μας κατάστασιν ὁ κ. Ζαχαριάδης ἐπιθυμεῖ τὴν ἄμεσον προκήρυξιν ἐκλογῶν Συντακτικῆς Συνλεύσεως καὶ στενὴν σύμπραξιν ὅλων τῶν Δημοκρατικῶν Κομμάτων, διὰ τὴν τελικὴν νίκην τῆς νέας λαϊκῆς δημοκρατίας.

Ὁ κομμουνιστὴς ἡγέτης προσέθεσεν ὅτι εἰς τὸ Νταχάου, τὸ Ἀουχμπουργκ καὶ τὸ Μόναχον, μένουσιν ἀκόμη χιλιάδες Ἑλλήνων ἐκτοπισμένων, διὰ τὴν περιθάλψιν καὶ παλινόστησιν τῶν ὁποίων ἐργάζεται ἡ ἀρμοδία Ἑλληνικὴ Ἐπιτροπὴ.

Ὁ κ. Ζαχαριάδης ἐγένετο δεκτὸς ἀπὸ τὸν Ἑλληνα Πρόεσβρον

Παρισίων, θ' ἀναχωρήσῃ δὲ ἐπιβαίνων ἀμερικανικοῦ ἀεροπλάνου δι' Ἀθήνας, μέσῳ Νεαπόλεως, μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας.

Α. ΜΑΚΡΙΑΔΗΣ »

4. Αὐστηρὰ κριτικὴ καὶ καταδίκη τῆς θέσεως τοῦ Ν. Ζαχαριάδη διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικὸν ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ κόσμου τῆς χώρας :

Ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς χώρας, λαβὼν γνῶσιν τῶν ἀπόψεων τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικόν, ἐξηγέρθη σύσσωμος καὶ τὰς κατεδίκασε ὁμοφώνως,

Κατωτέρω παράθετομεν δηλώσεις τῶν Θ. Σοφούλη, τῶν μελῶν τῆς Δ.Ε. τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος, τοῦ Γ. Καφαντάρη, τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου, τοῦ κ.στ. Γονατᾶ, καὶ τῶν Ἐμμ. Τσουδεροῦ καὶ Ἀ. Ἀλεξανδρῆ.

α. Αἱ δηλώσεις τοῦ Θ. Σοφούλη.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων Θ. Σοφούλης ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς :

« Αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Ζαχαριάδη προσκροῖον ἀσφαλῶς καὶ ἀντιτίθενται ἄντικρυς εἰς τὸ κοινὸν αἶσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Εἶναι ἄλλωστε γνωστὸν ὅτι ἐπὶ τῆς πολιτικῆς τῶν ἐθνικῶν διεκδικήσεων δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ συνταύτισις ἀντιλήψεων τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀντιλήψεων τῆς πολιτικῆς παρατάξεως, τῆς ὁποίας προῖσταται ὁ κ. Ζαχαριάδης. Ὁ μὲν ἀστικός πολιτικὸς κόσμος κανονίζει τὴν πολιτικὴν αὐτὴν ὡς Ἑλληνικὴν ἀποκλειστικῶς ὑπόθεσιν, σύμφωνα μὲ τὰ ἐθνικὰ καὶ ἱστορικὰ δίκαια καὶ μὲ βάσιν, πάντοτε τὸ ἐθνικὸν συμφέρον, ἐνῶ ὁ κ. Ζαχαριάδης περιορίζει καὶ τοποθετεῖ τὰς ἐθνικὰς ἡμῶν βλέψεις ὡς δυνατὰς μόνον ἐντὸς τοῦ διεθνιστικοῦ πλαισίου τῶν ταξικῶν συμφερόντων καὶ τοῦ ταξικοῦ ἀγῶνος ».

β. Τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Δ.Ε. τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος.

Τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Δ.Ε. τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος ἔχει ὡς ἑξῆς :

« Τὸ Λαϊκὸν Κόμμα φρονεῖ, ὅτι αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Ζαχαριάδη ἐπεξέτειναν καὶ ἐπεβεβαίωσαν τὴν ἀπὸ μακροῦ ἀκολουθου-

μένην πολιτικήν τοῦ ΚΚΕ. Τὸ Κόμμα τοῦτο, μακρὰν πάσης ἐλληνικῆς πραγματικότητος καὶ ξένον πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ψυχὴν, ἀρνεῖται στοιχειώδη καὶ ἀναμφισβήτητα δικαιώματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τείνει νὰ μεταθέσῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἡττημένων χωρῶν.

Τὸ Λαϊκὸν Κόμμα παραδίδει τὰς δημοσιευθείσας δηλώσεις τοῦ κ. Ζαχαριάδη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἀποκρίεται πλέον νὰ ἐκτιμήσῃ διατὶ τόσον ἀκριβῶς ἐπλήρωσεν εἰς τὸ παρελθὸν τὴν ἐν τῇ Κυβερνήσει σύμπραξιν τοῦ Κ.Κ.Ε. ὡς καὶ τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ Κόμμα δὲν παραλείπει εὐκαιρίαν διὰ νὰ δημιουργῇ συνθήκας ματαιούσας κάθε πιθανότητα συνεργασίας ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ἐθνικῆς πραγματικότητος».

γ. Αἱ Δηλώσεις τοῦ Γ. Καφαντάρη

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Προοδευτικῶν Γ. Καφαντάρης ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς :

« Αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Ζαχαριάδη πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ « Ἐμπρός » ἔρχονται νὰ διαπιστώσουν μίαν ἀκόμη φορὰν τώρα δὲ κάπως ἐμφατικώτερα, τὴν ἀλήθειαν ὅτι ἐπαφῆ καὶ συνεννόησις μὲ τοὺς Ἕλληνας κομμουνιστὰς ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς καὶ τῶν ἐθνικῶν μας ἀξιώσεων εἶνε, δυστυχῶς, τελείως ἀδύνατος. Νομίζω μάλιστα, ὅτι οἱ Ἕλληνες κομμουνιστὰι ἀποτελοῦν ἐξαίρεσιν καὶ μεταξὺ τῶν ὁμοϊδεατῶν των τῶν λοιπῶν χωρῶν, οἱ ὅποιοι βέβαια, δὲν συμφωνοῦν εἰς τὴν χάραξιν μιᾶς ἀδίκου καὶ ἀμειλίκτου πολιτικῆς προκειμένου περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἰδίων των χωρῶν. Οἱ Ἕλληνες Κομμουνιστὰι εἶνε ἀτεγκτοὶ προκειμένου περὶ Ἑλλάδος εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν καὶ ὅταν πρόκειται περὶ περιοχῶν, ὅπου ἡ παμπηφία σχεδὸν τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ἀναμφισβήτητος ἐλληνικῆ. Πέραν μάλιστα τῶν περιοχῶν αὐτῶν δὲν δέχονται ὁμίλιαν καὶ τίθενται σαφῶς ἀντιμέτωποι τῶν ἐθνικῶν μας δικαίων, ἐπὶ τὸ πρόσχημα, ὅτι ἡ ἔγερσις τοιούτων ἀξιώσεων θέτει ἐν κινδύνῳ τὴν σύμπροϊαν καὶ τὴν σύμπραξιν τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν. Δὲν γνωρίζω ποθενὰ ἄλλοῦ οἱ Κομμουνιστὰι νὰ τηροῦν τοιαύτην γλῶσσαν καὶ τοιαύτην στάσιν ἀπέναντι τοῦ τόπου των. Σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τὸ τρομερὸν αἷμα-

τοκύλισμα τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὰ ἐγκληματικὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, ὅλοι ἀντιλαμβάνονται ὅτι μία νέα κοσμογονία εὐρίσκειται ἐνώπιόν μας, ὅπου ζητήματα τῆς Διεθνoῦς Δικαιοσύνης, ἐν συνδυασμῷ μὲ ζητήματα τῆς ἀσφαλείας τῶν Κρατῶν, τὰ ὁποῖα προσέκωψαν εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν καὶ ἡ ἐπιβολὴ παραδειγματικοῦ κολασμοῦ ἐναντίον τῶν ἐγκληματησάντων λαῶν, θὰ τεθοῦν ἐπὶ τάπητος καὶ θὰ εὔρουν τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν.

Ὁ κ. Ζαχαριάδης ὑποστηρίζει ὅτι «οἱ Γερμανοὶ οφείλουν νὰ πληρώσουν πάντες», πταίσαντες καὶ μὴ πταίσαντες. Οἱ Βούλγαροι ὁμως ποὺ ἐπέερασαν ἐν στόματι μαχαίρας τοὺς ἐλληνικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Βορείου Ἑλλάδος, αὐτοὶ πρέπει νὰ μένουν ἀσύδοτοι καὶ ἥσυχοι χάριν τῆς συμπράξεως τῶν Βαλκανικῶν Λαῶν, ἡ δαπάνη τῆς ὁποίας πρέπει νὰ βαρύνῃ ἀπαραιτήτως τὴν Ἑλλάδα. Μετακοπίσεις τῶν συνόρων τῶν κρατῶν θὰ γίνουν εἰς κλίμακα μεγάλην. Μόνον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ τίποτε, ἕως διότι ἡ Ἑλλάς, ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς τὰ πλέον ἀδιάσειστα ἱστορικὰ καὶ ἐθνολογικὰ δεδομένα καὶ ἀγῶνας καὶ θυσίας ἀνπερβλήτους διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς ἐλευθερίας εἰς τὸν Κόσμον.

Δὲν γνωρίζω ἂν ὅλοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα ἀσπάζονται τὰς ἰδέας αὐτὰς τοῦ Ἀρχηγοῦ των. Ἐὰν τὰς ἀσπάζονται εἶναι μεγαλυτέρα κάπως ἢ λύπη ποὺ αἰσθανόμεθα δι' αὐτό. Δύπην αἰσθανόμεθα καὶ ὄχι ἀποκαρδιώσιν διότι ὁ Ἕλληρικὸς λαὸς ἔχει ὀπισθὲν του μίαν ἱστορίαν περιλάμπρον, ποὺ δὲν θὰ τὴν ἀμαυρώσῃ. Θὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἐπίμοχθον δρόμον τῶν πεπρωμένων του, ὅποθενδήποτε καὶ ἂν βάλλεται, ἔξωθεν ἢ καὶ ἔσωθεν ἐκ τῶν οἰκείων του ».

δ. Αἱ Δηλώσεις τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου

(Βλέπε κείμενον τῶν σχετικῶν δηλώσεων τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου εἰς τὴν σελ. 20).

ε. Αἱ Δηλώσεις τοῦ κ. Στ. Γονατᾶ

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἐθνικῶν Φιλελευθέρων κ. Στ. Γονατᾶς ἐδήλωσεν τὰ ἑξῆς :

« Ὅσον καὶ ἂν παρουσιάζονται κατάπληκτικαὶ ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως, αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Ζαχαριάδη, αἱ δημοσιευθεῖσαι

εις τὸ «Ἐμπρὸς» δὲν ἦσαν ὅμως καὶ ἀπρόοπτοι. Οἱ ὄπαδοι τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ἐδῶ ἐξεδήλωσαν πάντοτε τὰς αὐτὰς ἀντιλήψεις καὶ προφορικῶς καὶ ἐγγράφως. Ἔχομεν τὸ τραγικὸν ἀτόχημα, οἱ Κομμουνισταὶ τῆς Ἑλλάδος νὰ μὴν ἐμπνέονται ἀπὸ τὸν αὐτὸν πατριωτισμὸν ποὺ ἐμπνέονται οἱ Κομμουνισταὶ ὅλων τῶν ἄλλων Ἐθνῶν καὶ οἱ Ρῶσοι ἰδιαιτέρως, οἱ ὁποῖοι ὑπεβλήθησαν εἰς τόσας θυσίας, ὑπὲρ τῆς μεγεθύνσεως καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς πατρίδος των. Ἴσως κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν Ἑλλήνων Κομμουνιστῶν, διὰ νὰ εἶμεθα εὐχάριστοι πρὸς τοὺς Βαλκανικοὺς γείτονάς μας, καὶ διὰ ν' ἀποφύγωμεν οἰανδήποτε ἀφορμὴν προστριβῆς πρὸς αὐτούς, θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ δεχθῶμεν καὶ τὴν ἀδοτόμησιν τῆς Μακεδονίας καὶ νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰ σύνορα τοῦ Ὀλύμπου τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἀντίληψιν πολλῶν ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀρκετὰ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Μεγαλυτέρην ὑπηρεσίαν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ προσφέρουν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος ἀπὸ τὰς διεθνῶς διατυμπανιζομένης τοιαύτας ἀντιλήψεις των. Καὶ ὕστερα, ζητοῦν Κυβερνήσιν ἐθνικῆς ἐνότητος, ὅταν τὰ μέλη της θὰ χωρίζονται ἀπὸ τόσον βαθείας καὶ ἀγεφυρώτους διαφορὰς ἀντιλήψεων ».

στ. Αἱ δηλώσεις τοῦ Ἐμμ. Τσουδεροῦ.

Ὁ Ἐμμ. Τσουδερός προέβη εἰς τὰς ἑξῆς δηλώσεις:

«Ἐὰν ἔχη καλῶς διατυπωθῆ ἡ περὶ τούτων γνώμη τοῦ κ. Ν. Ζαχαριάδη, τότε τὸ «Ἐμπρὸς» ἔδωσε κατ' ἀρχὴν τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ δυσαρεστηθῆ διὰ διεκδικήσεις, αἱ ὁποῖαι σκοπὸν ἔχουν τὴν στοιχειώδη ἐξασφάλισιν τῶν συνόρων μας καὶ συγχρόνως μίαν ἀπαραίτητον ἐπέκτασιν τοῦ ἑδαφικοῦ μας χώρου πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀτροφικῆς μας οἰκονομίας.

Ἡ ἐλευθερία ἐνὸς λαοῦ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς κατακτῆσεως εἶναι μία ἀπὸ τὰς τέσσαρας ἐλευθερίας τοῦ μεγάλου Φραγκλίνου Ρουσβελτ. Δὲν διαφεύγει δὲ εἰς κανένα ὅτι καὶ ἡ Δημοκρατία τῶν Σοβιετ πολλὰ αἰτήματά της ὑποστηρίζει μὲ τὸ ἐπιχειρημα τῆς ἐξασφάλισης τῶν στρατηγικῶν συνόρων. Εἰδικώτερον διὰ τὴν Βόρειον Ἠπειρὸν, ἀνεξαρτήτως τῶν ἱστορικο-ἐθνολογικῶν λόγων, ποὺ ἐπὶ πλέον τῶν ἀνωτέρω συντρέχουν ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεώς της εἰς τὴν Ἑλλάδα, συνηγορεῖ πρὸς τοῦτο καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Βόρειος

Ἠπειρὸς εἶχεν ἀναγνωρισθῆ, ὡς ἐπαρχία ἑλληνική, διὰ συμφωνιῶν, τὰς ὁποίας ἐπέτυχεν ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος κατὰ τὰς συζητήσεις τοῦ συνεδρίου τῆς Εἰρήνης τοῦ προηγουμένου μεγάλου πολέμου. Οὕτω τὸ αἶτημά μας διὰ τὴν Βόρειον Ἠπειρὸν δὲν εἶναι ἀθάλακτος ἱμπεριαλιστικῆς διεκδίκησης ἀλλὰ ἀναζητήσεις ἐπαρχίας ἑλληνικῆς ἢ ὁποῖα ἀπὸ τὸ 1920 κατέχεται διὰ τῆς βίας ἀπὸ ξένην χώραν διὰ τῆς βοήθειας τῆς Ἰταλίας. Κατὰ τὴν μεσολαβήσασαν 25ετίαν ἐγένοντο πολλοὶ βίαιαι ἀλλοιώσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Βορείου Ἠπειροῦ, ἀλλὰ τοιαῦται πράξεις δὲν δύναται οὔτε νὰ σβύσουν τὴν ἱστορίαν, οὔτε νὰ σχίσουν διεθνεῖς ἀναγνωρίσεις. Ἄλλωστε ἡ καλλιτέρα ἐγγύτης φιλίας καὶ συνεργασίας δύο γειτόνων λαῶν, Βουλγάρων καὶ Ἀλβανῶν, εἶναι τὰ ἀσφαλῆ σύνορα, τὰ ὁποῖα ἀντιτάσσονται εἰς σοβινιστικὰς διαθέσεις τῶν ἐπιδορομένων Λαῶν. Ἡ Ἑλλὰς ἐντὸς τῆς τελευταίας 25ετίας ἔχει πικρὰν πείραν τῆς παραβιάσεως τῶν συνόρων της ὑπὸ τῶν κακοπίστων γειτόνων της. Ἡ εἰρήνη, ἡ σύμπραξις τῶν Βαλκανικῶν Λαῶν, δὲν θὰ ἐξυπηρετηθῆ διὰ θυσιῶν ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς διακμοσύνης ὑπὲρ αὐτῆς, ἢ ὁποῖα κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον ἔκαμε πλήρως τὸ καθήκον της διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν δημοκρατικῶν συστημάτων».

ζ. Αἱ δηλώσεις τοῦ Α. Ἀλεξανδρῆ

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἐθνικοῦ Μεταρρυθμιστικοῦ Κόμματος Ἀ. Ἀλεξανδρῆς προέβη εἰς τὰς ἑξῆς δηλώσεις:

«Αἱ δηλώσεις τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ ΚΚΕ δὲν μὲ ἐκπλήττουν. Τὸ κόμμα τοῦτο ὑπῆρξε πάντοτε κόμμα ἀντεθνικὸν καὶ κατ' ἐπανάληψιν δὲν ἐδίστασε νὰ ἐμπνευσθῆ ἀπὸ ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος.

Εἶναι, πάντως, εὐτύχημα, ὅτι ὁ κ. Ζαχαριάδης, μὴ ἐπικαιρωνήσας μὲ τοὺς ἐδῶ ὄπαδούς του, ἐξέθεσεν ἀπροκαλύπτως τὰς ἀπόψεις του, κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴν ἐπιδέχονται αὐταὶ οὐδεμίαν πανοῦργον μεταμφίεσιν. Τὸ ΚΚΕ εὐρίσκειται πλέον πρὸ διλήμματος: εἶναι ὑποχρεωμένον ἢ νὰ ἐνστερνισθῆ τὰς δηλώσεις τοῦ Ἀρχηγοῦ του ἢ νὰ τὸν ἀποκηρύξῃ. Ὅπωςδήποτε διὰ τῶν δηλώσεων αὐτῶν, ἐπὶ ζητήματος τόσο-βασικοῦ διὰ τὴν ἐθνικὴν μας ὁλοκλήρωσιν, οἷον εἶναι τὸ Βορειοηπειρωτικόν, διανοίγεται ἔτι

βαθύτερον τὸ χάσμα, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὸ ΚΚΕ ἀπὸ τὰ ἐθνικὸ-φρονα κόμματα τῆς χώρας.

Οὕτω ἐπ' οὐδεμιᾷ πλέον προφάσει δύναται ἀστικὸν ἐθνικὸν κόμμα, νὰ συζητήσῃ περὶ τῆς ἐν Κυβερνήσει συνεργασίας του μὲ τὸ Κομμουνιστικόν.» (Βλέπε «Ἐμπρὸς» τῆς 27ης Μαΐου 1945, σελ. 1 καὶ 3).

5. Διάψευσις ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. τῆς ἐν Παρισίοις δοθείσης συνεντεύξεως τοῦ Ν. Ζαχαριάδη.

Ἡ ἐν Ἀθήναις κατοχικὴ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. (Γ. Σιάντος, Γ. Ἰωαννίδης, Δ. Παρτσαλίδης κ.λ.π.) διέψευσαν, εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς 29 Μαΐου 1945, τὴν ὑπαρξίν τῆς συνεντεύξεως τοῦ Ν. Ζαχαριάδη, τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» καὶ ἐχαρακτήρισεν ταύτην ὡς πλαστήν, χαλκευθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ν. Ζαχαριάδη καὶ τοῦ Κ.Κ.Ε.

Τὸ σχετικὸν κείμενον τοῦ κυρίου ἄρθρου τοῦ «Ριζοσπάστου» τῆς 29 Μαΐου 1945, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Πατριδοκαπηλεία», ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Οἱ μαῦροι ἄνθρωποι τῆς μοναρχοφασιστικῆς ἀντίδρασης — οἱ Μανρομιχάληδες, οἱ Γονατάδες, οἱ Παπανδρέηδες καὶ οἱ Βεντήρηδες — σκηνοθέτησαν μιὰ συνέντευξιν μὲ τὸ σ. Νίκο Ζαχαριάδη, τὸ θρυλικὸ ἄρχηγὸ τοῦ Κόμματός μας, γιὰ νὰ ἐξαπολύσουν μιὰ βρωμερὴ καὶ ἀνήθικη συκοφαντικὴ ἐκστρατεία ἐναντίον του καὶ ἐναντίον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ πρόθεσίς τους εἶναι φανερὴ. Θέλουν, μὲ τὴ συκοφαντικὴ αὐτὴ σκευωρία νὰ ἀποτραβήξουν τὴν προσοχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸ σημερινὸ τρομερὸ οἰκονομικὸ καὶ πολιτικὸ χάος. Θέλουν, μὲ τὴ σκευωρία αὐτή, νὰ συκοφαντήσουν τὸν ἡρωϊκὸ ἄρχηγὸ τοῦ κόμματός μας, τὸ σ. Ζαχαριάδη καὶ τὸ κόμμα μας, πὸν ἀποτελεῖ τὸ κύριον ἐμπόδιον στὰ φασιστικὰ καὶ ἀντεθνικὰ σχέδιά τους.

Θέλουν, μὲ τὴν συκοφαντικὴν ἐκστρατεία, νὰ προετοιμάσουν τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν πραξικοπηματικὴν παλινόρθωσιν τοῦ Γκλόξμπουργκ καὶ γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν μιᾶς ἀπροκάλυπτης μοναρχοφασιστικῆς δικτατορίας.

Αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος σκοπὸς τῆς συκοφαντικῆς αὐτῆς ἐκ-

στρατείας. Καὶ τὸ σκοπὸ αὐτὸ προσπαθοῦν νὰ τὸν σκεπάσουν μὲ τὴν ἀνίερη κατηλιεία τῆς πρὸ ἱερῆς ὑπόθεσης, τῆς ὑπόθεσης τῆς ἐθνικῆς μας ἀποκατάστασης, πὸν ἐπαλειμημμένα τὴν προδωσαν καὶ πὸν τὴν προδίδουν καὶ αὐτὴ τῇ στιγμῇ.

....Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα τῆς Ἑλλάδος διακηρύττει ἀνοικτὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὴν πολιτικὴν του, χωρὶς νὰ φοβᾶται κανένα, γιὰτὶ ἔχει δίκιον καὶ ὑπερασπίζεται πάντα τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ. Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα διακήρυξε στὶς ἀποφάσεις τῆς 11ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. τὴν πολιτικὴν του στοὶ ἐθνικὸν ζήτημα καὶ ἀγωνίζεται μὲ τὴ μεγαλύτερη συνέπεια γιὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Δωδεκανήσου καὶ τῆς Κύπρου, γιὰ τὴ Βόρειον Ἡπειρον καὶ γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν συνόρων». (Βλέπε: «Ριζοσπάστην» τῆς 29 Μαΐου 1945, σελ. 1).

6. Τὸ πρόγραμμα Λαϊκῆς Δημοκρατίας τοῦ Ε.Α.Μ. τῆς 23 Ἰουλίου 1945 διὰ τὴν Βόρειον Ἡπειρον.

Εἰς τὸ «Πρόγραμμα Λαϊκῆς Δημοκρατίας τοῦ ΕΑΜ», τὸ ὁποῖον ἐνεκρίθη καὶ ἐψηφίσθη τὴν 23 Ἰουλίου 1945 ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῶν ἄλλων ἑαμικῶν κομμάτων, εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον, τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰς ἐθνικὰς διεκδικήσεις τῆς Ἑλλάδος, περιελάμβανε καὶ τὴν διεκδίκησιν τῆς Βορείου Ἡπείρου.

Ἡ σχετικὴ παράγραφος ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Τὸ ΕΑΜ ἀποκρονοῦντας ἀποφασιστικὰ κάθε τυχοδιωκτικὴν καὶ καταστρεπτικὴν γιὰ τὴν χώρα βίαιην ἔδαφικὴν ἀλλαγὴν, θὰ ἐπιδιώξει τὴ λύσιν μὲ πνεῦμα ἀμοιβαίας κατανοήσεως ὅλων τῶν ἐνδοβαλκανικῶν διαφορῶν. Τὴν ἱκανοποίησιν μὲ εἰρηρικὰ δημοκρατικὰ μέσα καὶ σὲ συμφωνία μὲ ὅλους τοὺς Μεγάλους μας Συμμάχους τῶν στηριγμένων στὶς διακηρυγμένες ἀρχὰς τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου δικαίων διεκδικήσεων τῆς Ἑλλάδος πάνω στὰ Δωδεκάνησα, Β. Ἡπειρον, Κύπρον, Ἀν. Θράκην. Τὴν κατοχύρωσιν τῆς ἀσφαλείας τῶν πρὸς Βουλγαρίαν συνόρων. Ἐπανορθώσεις καὶ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσιν.

Ἡ Α.Δ. θὰ πάρει ὅλα τὰ μέτρα γιὰ τὴν κατοχύρωσιν τῆς ἀκεραιότητος καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας.» (Βλέπε φυλλάδιον «Πρόγραμμα Λαϊκῆς Δημοκρατίας» (23 Ἰουλίου 1945), ἐκδ. Κ.Ε. τοῦ Ε.Α.Μ., Ἀθήνα, σελ. 14-15).

7. Συκοφαντική επιστολή Ν. Ζαχαριάδη τῆς 21 Ἰουνίου 1945 πρὸς τὸν «Ριζοσπάστην» δι' «ἐπικειμένην» ἐπίθεσιν τῆς Ἑλλάδος ἐναντίον τῆς Ἀλβανίας πρὸς κατάληψιν τῆς Βορείου Ἡπείρου.

Ἀγαπητέ «Ριζοσπάστη»,

Σοῦ στέλνω νὰ δημοσιεύσῃς ἓνα γράμμα ποῦ μοῦ ἔστειλε ἓνας φίλος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. Ὁ ἐπιστολογράφος εἶναι ἀπόλυτα ἀξιοπίστος καὶ ἔντιμος καὶ αὐτὰ ποῦ καταγγέλλει μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ἐπίσης σωστὰ καὶ ἀπόλυτα ἐξακριβωμένα καὶ θετικά. Ἐπειδὴ, λοιπὸν, δημιουργεῖται ἄμεσα σοβαρὴ κατάστασις ποῦ πάει νὰ μπλέξει τὴν Ἑλλάδα σὲ καινούργιες τυχωδιωκτικὲς ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικὲς περιπέτειες, σὲ παρακαλῶ νὰ δημοσιεύσῃς ἀμέσως τὸ γράμμα αὐτὸ καί, ἂν εἶναι δυνατό, σὲ παράστημα.

Πρέπει νὰ καταγγελθοῦν ἀμέσως στὸν ἑλληνικὸ λαὸ οἱ καινούργιες ἀντεθνικὲς ἐνέργειες τῶν ἀντιδραστικῶν ἀναρχικῶν τῆς δεξιᾶς ποῦ δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀφήσουν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ Λαὸ νὰ ζήσῃ σὲ ἐνότητα, ἡσυχία καὶ τάξη γιὰ νὰ γιαιτρέψῃ τις βαθεῖες πληγὲς του καὶ νὰ καταπιαστῆ ἀπερίσπαστα στὸ δύσκολο ἔργο τῆς εἰρηνικῆς ἀποκατάστασις καὶ ἀνασυγκρότησις τῆς χώρας. Ὁ Λαὸς ἄς ἀγευανεῖ!

Ἀθήνα 21 Ἰουνίου 1945

Μὲ χαρὰ

N. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ

Τὸ γράμμα τοῦ ἀνώτερου ἀξιωματικοῦ τοῦ στρατοῦ.

Κύριε Ζαχαριάδη,

Θεωρῶ πατριωτικὸν μου καθήκον, ὅπως καταγγέλω τὰ κάτωθι. Κατὰ παρεξήγησιν τυγχάνω μέλος τῶν Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου ὑπὸ τοὺς κ.κ. Βεντήρη καὶ Λιώσην.

Ἡ δραστηριότης τοῦ ὡς ἄνω Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου συγκεντρώνεται κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας εἰς τὰ κάτωθι: Ἔχουν θέσει εἰς κίνησιν δλα τὰ εἰς τὴν διάθεσίν των εὐρισκόμενα μέσα καὶ χρησιμοποιοῦν καταλλήλως καὶ παρεκτροπὰς ἀνευθύνων ἀλβανικῶν συμμοριῶν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου Βορείου

Ἡπείρου, ἵνα δημιουργήσουν ἀτμόσφαιραν ἀμέσου στρατιωτικῆς εἰσβολῆς εἰς Β. Ἡπείρου καὶ Ἀλβανίαν. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν συμπληροῦνται καὶ σχετικαὶ στρατιωτικαὶ συγκεντρώσεις καὶ προετοιμασίαι κατὰ μῆκος τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν συνόρων. Ἐκ συζητήσεων διεξαγομένων μεταξὺ τῶν ἀνωτάτων παραγόντων τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου δύναται τις νὰ συμπεράνη τὰ ἑξῆς: Πρῶτον, ἡ ὄλη δρᾶσις τῶν τρομοκρατικῶν ομάδων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἀποσκοπεῖ τὴν διατήρησιν καὶ ἐπιβίωσιν ἀτμοσφαιρας ἀνησυχῶν καὶ ἀσταθείας εἰς τὴν χώραν μας καὶ τὴν ὀρίμανσιν τῆς ἀνάγκης δυναμικῶν ἐπεμβάσεων, εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Δεύτερον, ἡ δυναμικὴ αὐτὴ ἐπέμβασις θὰ στρέφεται κατὰ τῶν δημοκρατικῶν τῆς ἀριστερᾶς, ἐναντίον τῶν ὁποίων σκηνοθετοῦνται ἀποδείξεις ὅτι δῆθεν τρομοκρατοῦν τὴν ὑπαιθρον, δροῦν ἀντεθνικῶς εἰς τὸ Βορειοηπειρωτικὸν ζήτημα, ὅτι συνεργάζονται μὲ τὰς Ἀλβανικὰς ἀρχάς. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν σκηνοθετοῦν τὴν δῆθεν μετάβασιν τοῦ Ἄρη Βελουχιώτη εἰς Ἀλβανίαν καὶ τὰς δῆθεν συνεννοήσεις του μὲ τὴν Ἀλβανικὴν Κυβέρνησιν. Τρίτον, ἡ διὰ τοῦ τύπου, ραδιοφῶρον κ.λ.π. ἔξυσις τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν σχέσεων ἀποβλέπει εἰς τὴν δημιουργίαν καταλλήλου ἐσωτερικῆς καὶ διεθνoῦς ἀτμοσφαιρας διὰ τὴν δικαιολόγησιν δυναμικῶν ἐπεμβάσεων εἰς Ἀλβανίαν. Τὸν σκοπὸν αὐτὸν, δηλαδὴ τὴν δημιουργίαν καταλλήλου ἀτμοσφαιρας, ἐξυπηρετεῖ καὶ ἡ συζήτησις εἰς τὴν συνταγματικὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ καὶ τῶν καταγγελιῶν περὶ διώξεων καὶ σφαγῶν, τὰς ὁποίας ὑφίστανται οἱ Ἕλληνες Βορείου Ἡπείρου, καθὼς καὶ τὸ ἀναγγελθὲν διάβημα τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τοὺς συμμάχους. Ἡ Κυβέρνησις, καθὼς ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν δημοσιεύσεων τοῦ τύπου, ἔχει καταλήξει ἤδη εἰς συγκεκριμένας ἀποφάσεις, αἵτινες τηροῦνται μυστικά. Αἱ συγκεκριμένα αὐτὰ ἀποφάσεις, σχετίζονται, ὅπως ἐτονίζετο εἰς τοὺς κύκλους τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου, καὶ μὲ τὰς σχετικὰς συγκεντρώσεις εἰς τὴν Ἑλληνοαλβανικὴν μεθόριον. Τέταρτον, μόλις τερματισθοῦν αἱ προετοιμασίαι θὰ γίνῃ εἰσβολὴ εἰς Ἀλβανίαν. Ταυτοχρόνως θὰ κηρυχθῇ ἡ Ἑλλὰς εἰς κατάστασιν πολιορκίας, μὲ ἄμεσον ἐπακόλουθον τὴν διενέργειαν σφαγῶν κατὰ τῶν ἡγετῶν καὶ ὀπαδῶν τῆς ἀκρας ἀριστερᾶς. Οἱ σχετικοὶ κατάλογοι προγραφῶν

περιλαμβάνουν δεκάδας τινάς χιλιάδων. Πέμπτον, επί κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, ὅστις θὰ εἰσβάλῃ εἰς Ἀλβανίαν, θὰ ἐπιζητηθῆ νὰ τεθῆ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὅστις θὰ ἀφίχθῃ ἐγκαίρως ἀεροπορικῶς. Ἐκτον, οἱ ὑπεύθυνοι ἀνώτατοι κύκλοι τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου ἰσχυρίζονται ἄνευ πολλοῦ δισταγμοῦ καὶ διὰ νὰ τονώσουν τὸ ἠθικόν τῶν ὀπαδῶν των, ὅτι ὠρισμένοι δῆθεν κύκλοι τοῦ ἔξωτερικοῦ εὐνοοῦν καὶ ἐνθαρρύνουν τὰς προθέσεις αὐτάς. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἰσχυρίζονται προσέτι ὅτι πραγματοποιεῖται ἤδη συγκέντρωσις φιλικῶν ναυτικῶν καὶ ἀεροπορικῶν δυνάμεων (προφανῶς ἀγγλικῶν) καθὼς καὶ βοηθητικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς Κέρκυραν.

Θεωρῶ πατριωτικόν μου καθήκον τὴν γνωστοποίησιν πρὸς ὑμᾶς τῶν ὡς ἄνω συγκεκριμένων στοιχείων ἐκφράζων πρὸς ὑμᾶς τὴν ὕψηλὴν ἐκτίμησίν μας.

Ἀθῆναι τῆ 20 Ἰουνίου 1945

Ἀντισυνταγματάρχης πεζικοῦ»

(Βλέπε : «Ριζοσπάστην», Παρασκευῆς, 22ας Ἰουνίου 1945, σελ. 1)

8. Καταδίκη τῆς ἀποφάσεως τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ τῆς 1ης Ἰουνίου 1945 διὰ τὴν Βόρειον Ἠπειρον ὑπὸ τοῦ Δ. Παρτσαλίδη.

Ὁ Δ. Παρτσαλίδης εἰς τὴν κριτικὴν τὴν ὁποίαν ἤσκησεν ἐναντίον τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. Ν. Ζαχαριάδη, μετὰ τὴν ἦτταν τοῦ συμμοριτοπολέμου, περιέλαβε καὶ τὸ Βορειοηπειρωτικόν, εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ὁποίου ὁ Ν. Ζαχαριάδης διέπραξε, κατὰ τὸν Παρτσαλίδη, βαρύτατον, «ἀσυγχώρητον» λάθος. Ἡ κριτικὴ αὐτὴ τοῦ Παρτσαλίδη διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικόν ἔγινε πρῶτον εἰς τὸ ἀναλυτικὸν του σημείωμα τῆς 14-2-1950 πρὸς τὸ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., δεύτερον εἰς τὴν ὁμιλίαν του εἰς τὴν 7ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. (14-18 Μαΐου 1950) καὶ τρίτον εἰς τὴν δευτερολογίαν του εἰς τὴν αὐτὴν Ὀλομέλειαν.

α. Τὸ κείμενον τοῦ ἀναλυτικοῦ σημειώματος τοῦ Δ. Παρτσαλίδη τῆς 14-2-1950, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸ Βορειοηπειρωτικόν.

«3. Στὴν διατύπωση τῶν ἐθνικῶν διεκδικήσεων ἡ καθοδήγηση τοῦ Κόμματος ἔκαμε λάθη. Μὰ καὶ στὸ ζήτημα αὐτὸ τίς πρῶτες μέρες πὸν ἦρθε ὁ σ. Ζαχαριάδης στὴν Ἑλλάδα τὰ πράγματα χειροτέρεψαν. Σὲ ἀπόφαση τοῦ Π.Γ., γραμμὴν ἀπὸ τὸ σ. Ζαχαριάδη τὸν Ἰούνη 1945 ὑπάρχει διατύπωση ἀπόλυτα ἀπαράδεκτη γιὰ Κομμουνιστικὸ Κόμμα. Ἀναφέρεται ἐκεῖ, πὼς τὸ ΚΚΕ, ἀν ἀπὸ τὴ δημοκρατικὴ πλειοψηφία ζητηθεῖ νὰ εἰσβάλῃ ὁ ἐλληνικὸς στρατὸς στὴν Ἀλβανία, θὰ διατυπώσῃ τὴ διαφωνία του, ἀλλὰ δὲ θὰ ἀντιταχθεῖ. Παρόλο ποὺ στὴν πράξη ἔγινε τὸ ἀντίθετο δταν πληροφορηθήκαμε πὼς ἐτοιμάζεται ἐπίθεση κατὰ τῆς Ἀλβανίας, τὸ ἀσυγχώρητο λάθος τῆς ἀπόφασης τοῦ Π.Γ. τοῦ Ἰούνη 1945 εἶναι γεγονός πὸν πρέπει ἀνοιχτὰ καὶ ἀπερίφραστα νὰ καταδικαστεῖ».

β. Ἡ περικοπὴ τῆς ὁμιλίας τοῦ Δ. Παρτσαλίδη εἰς τὴν 7ην Ὀλομέλειαν (Μάιος 1950) τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸ Βορειοηπειρωτικόν.

«Καὶ μπαίνω στὸ τέταρτο ζήτημα, στὸ ζήτημα τῶν περιφημῶν «ἐθνικῶν διεκδικήσεων». Ἡ καθοδήγηση τοῦ Κόμματος, σύντροφοι, ἔκανε λάθη στὸ θέμα τῆς διατύπωσης τῶν «ἐθνικῶν διεκδικήσεων». Τὸ σοβαρότερον εἶναι ἡ θέση τοῦ Κόμματος στὴν περίπτωση τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ στὴν Ἀλβανία. Στὴν ἀπόφαση τοῦ Π.Γ. τὸν Ἰούνη τοῦ 1945 ἀναφέρεται :

«..... Ἡ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Κ.Κ.Ε. στὴν Κ.Ε. τοῦ Ε.Α.Μ. δηλώνει ἀκόμα : Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ δημοκρατικὴ ἐνότητα τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι ἐτοιμὸ νὰ δεχτεῖ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀποψη ἐκεῖνη τοῦ δημοκρατικοῦ κόσμου γιὰ τὸ Βορειοηπειρωτικόν, πὸν θὰ διατυπώσῃ ἡ πλειοψηφία του. Ἄν ἡ πλειοψηφία αὐτὴ ἀποφανθεῖ γιὰ μιὰ ἄμεση στρατιωτικὴ κατάληψη τῆς Βόρειας Ἠπείρου ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν στρατό, τὸ ΚΚΕ θὰ διατυπώσῃ τίς ἀντιρροήσεις του μὰ θὰ πειθαρχήσῃ (σελ. 253 «Δέκα χρόνια ἀγῶνες»). Παρ' ὅλο ποὺ στὴν πράξη ἔγινε τὸ ἀντίθετο. Τὸ λάθος εἶναι σοβαρότατο. Ἐδῶ ἄκουσα ὅτι

στο «Κεντρικό» αυτό το πράγμα καταδικάστηκε. Δεν έχω ύπνωση μου, αν αυτό το πράγμα δημοσιεύτηκε. Ίσαμε τώρα είχα την εντύπωση ότι δημοσιευμένο ένα τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει. Έτσι το λάθος αυτό υπάρχει και σοβαρό μάλιστα, όπως είπε ο σ. Ζαχαριάδης και πρέπει τώρα απερίφραστα, καθαρά, ανοιχτά, να καταδικαστεί και να βγάλουμε και τ' ανάλογα συμπεράσματα.

Στο ζήτημα των εθνικών διεκδικήσεων χρειάζεται ακόμη παραπέρα ξεκαθάρισμα. Ανεξάρτητα, αν το Ε.Α.Μ. στο πρόγραμμα του τονίσει πώς όλα τα ζητήματα και οι διαφορές που τυχόν υπάρχουν με τους γείτονες της Ελλάδας θα λυθούν φιλικά και ειρηνικά, ωστόσο γεγονός είναι πώς διατύπωσε την απαίτηση διαρρόθμισης των συνόρων με τη Βουλγαρία, την απαίτηση για ένωση της Βόρ. Ήπειρου με την Ελλάδα, κ.λ.π. Οι διεκδικήσεις αυτές ρίχνουν νερό στο μύλο του μεγαλοϊδεατισμού. Φυσικά καταδικάστηκε ή απαίτηση της διαρρόθμισης των συνόρων με τη Βουλγαρία και γενικά ή διατύπωση εδαφικών διεκδικήσεων σε βάρος των λαϊκών δημοκρατιών. Είναι γεγονός όμως ότι χρειάζεται τώρα καθαρά να διακηρυχθεί ότι όπως ή διαρρόθμιση των συνόρων με τη Βουλγαρία έτσι και το σύνθημα της Ένωσης της Βόρ. Ήπειρου με την Ελλάδα είναι λάθος (ύπογραμμισις ιδική μας).

Ίδιαίτερα σήμερα είναι αναγκαία, ή ξεκάθαρη αυτή διακήρυξη, γιατί οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές, με όργανό τους τους μοναρχοφασίστες και τους τιτικούς πράχτορες έχουν τώρα στόχο τους τη λαϊκή δημοκρατία της Αλβανίας. Και είδατε πώς διατυπώνει τις εθνικές διεκδικήσεις ο Γρηγοριάδης, στηριγμένος στο πρόγραμμα της Α.Δ. του Ε.Α.Μ. Στο άρθρο του ο σ. Ζαχαριάδης «Καινούργια κατάσταση - Καινούργια καθήκοντα» το ζήτημα αυτό του λάθους της διατύπωσης των εθνικών διεκδικήσεων παρακάμπτεται. (sic!...) Έχει ο σ. Ζαχαριάδης λέει ότι το Ε.Α.Μ. έβαλε έτσι το ζήτημα, ότι φιλικά θα λυθούν όλα τα ζητήματα. Αναφέρεται στο λόγο του Βουίνσκι, που είπε πώς μπορούμε με αμοιβαία συμφωνία δύο κρατών να αλλάξουν τα σύνορα, αλλά αφήνει ανοιχτό ότι το Ε.Α.Μ. κοντά στ' άλλα διατύπωσε και αυτές τις διεκδικήσεις που είναι λάθος. Νομίζω πως χρειάζεται κάποια διατύπωση, να τη σκεφτούμε, που αφού καταδικάσει καθαρά το

σύνθημα της Ένωσης της Βόρ. Ήπειρου με την Ελλάδα, να βάλει το ζήτημα πώς οι διαφορές που αφορούν αμοιβαία τις μειονότητες Έλληνικής στην Αλβανία και Αλβανικής στην Ελλάδα, μπορούν να λυθούν, μόνον φιλικά ανάμεσα στους δύο λαούς. Πρέπει να πούμε πώς ήταν λάθος και η διεκδίκηση της Ανατ. Θράκης».

(Βλέπε : «Νέον Κόσμον», Χρονιά Β', αριθμ. 8, του Αυγούστου 1950 σελ. 487).

γ. Η περικοπή της δευτερολογίας του Δ. Παρτσαλίδη, ή αναφερομένη εις το Βορειοηπειρωτικό, εις την 7ην Όλομέλειαν της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. (Μάιος 1950).

«Γενικά από την άποψη της αυτοκρατικής σαν καθοδήγηση του Κόμματος βρισκόμαστε στο ύψος που χρειάζεται ; «Όχι σύντροφοι. Δεν μπορώ να το παραδεχτώ... Ήταν η ή όχι ξεκαθαρισμένο πώς αίσχος αποτελεί ή απόφαση του Π.Γ. του Ιούνη 1945 για το Βορ. Ήπειρωτικό ;... Δεν δείχνει αυτό καθαρά πώς δεν είμαστε εντελώς εν τάξει από την άποψη της αυτοκρατικής ;»

(Βλέπε : «Νέον Κόσμον», αυτόθι, σ. 493).

9. Καταδίκη των εθνικών διεκδικήσεων του προγράμματος Λαϊκής Δημοκρατίας του ΕΑΜ, της 23 Ιουλίου 1945 υπό του Κ.Κ.Ε., το 1950.

Η ήγηση του Κ.Κ.Ε. απεκήρυξε την παράγραφο του προγράμματος του Ε.Α.Μ., την αναφερομένη εις τας εθνικές διεκδικήσεις όσον αφορά την Αλβανία και Βουλγαρία εξ άφορμής της προβολής τούτων εις την Έλληνικήν Βουλήν του 1950 υπό των Βουλευτών της «Δημοκρατικής Παράταξης» κ. Ν. Γρηγοριάδη, Ι. Σοφianoπούλου, Α. Σβώλου, και κ. Η. Τσιριμώκου.

α. Η υπό του Ν. Ζαχαριάδη απόρριψις των εθνικών διεκδικήσεων του προγράμματος του Ε.Α.Μ. της 23 Ιουλίου 1945.

Ο Ζαχαριάδης εις τον λόγον του, εις την 7ην Όλομέλειαν της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. (Μάιος 1950), είπε σχετικώς με τας εθνικές διεκδικήσεις της Ελλάδος έναντι της Αλβανίας και Βουλγαρίας, τὰ εξής :

«Μέσα στη Βουλή, γνωστοί δημοκρατικοί παράγοντες, παρα-
σέρνονται από τη μοναρχοφασιστική πίεση και πρωτοστατούν
στο έθνικιστικό παραλήρημα με τη διατύπωση
έδαφικῶν αξιώσεων, σὲ βάρος τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Βουλ-
γαρίας. Οἱ ἀναβιώσεις αὐτές, εἶναι ὑποτροπὴ τῶν σοβαρῶν
λαθῶν, πὸν μὲ τὴ δική μας ἀνοχὴ ἢ πρωτοβουλία βαρύνουν καὶ
ἀμαυρώνουν τὴν ἐνδοξὴ ἐαμικὴ κληρονομιά καὶ πὸν σήμερα πρέπει
νὰ ξεπεραστοῦν πέρα γιὰ πέρα, γιὰ τὸ ξεπέρασμά τους ἀποτελεῖ
τὸ πρῶτο γνώρισμα γιὰ ἓνα συνεπῆ δημοκράτη καὶ ἀγωνιστὴ
καὶ γιὰ τὴν εἰρήνη. Πρέπει καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ φίλοι καὶ συναγωνι-
στές μας νὰ καταλάβουμε καλὰ καὶ καθαρὰ ὅτι ὅποιαδήποτε
ὑποχώρησή μας, στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ἄμεση ἐκ μέρους μας
ὑποστήριξη στ' ἀμερικανικὰ πολεμικὰ σχέδια, στὴ δημιουργία
τοῦ ἄξονα Ἀθήνα - Βελιγράδι, στὸ τράβηγμα τῆς Ἑλλάδας
στὶς τοχοδιωκτικὲς Ἀγγλοσαξωνικὲς περιπέτειες ἐναντία στὴ
Σοβιετικὴ Ἐνωση καὶ τὶς Λαϊκὲς Δημοκρατίες.

Ἐλλικρινῆς καὶ ἀπεριόριστη προσήλωση στὸν πιὸ μεγάλο
καὶ πιστὸ φίλο μᾶς τὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία, στενὴ φίλια καὶ συνεργ-
γασία μὲ τὶς Λαϊκὲς Δημοκρατίες, πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὶς Λαϊκὲς
Δημοκρατίες τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, ἀμείλιχτη
καὶ ἀγωνιστικὴ καταδίκη κάθε σωβινισμού, τοῦ ἄξονα Ἀθή-
να - Βελιγράδι, τῆς ἀμερικανόκρατίας, πὸν μετατρέπει τὴν Ἑ-
λλάδα σὲ συντοίμια, νὰ τὶ ξεχωρίζει σήμερα τὸν κάθε πραγματικὸ
δημοκράτη καὶ Ἑλληνα πατριώτη. Γιατὶ αὐτὸ ἐπιβάλλει τὸ ἔφι-
στο συμφέρον τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδας».

(Βλέπε : «Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ : «Μερικὰ ζητήματα ἀπὸ τὴν
κατάσταση καὶ τὴν κομματικὴ ζωὴ», σελ. 23-24).

**β. Ἡ καταδίκη ὑπὸ τοῦ Δ. Βλαντᾶ τῶν ἐθνικῶν διεκδι-
κῆσεων τοῦ προγράμματος τοῦ Ε.Α.Μ. τῆς 23 Ἰου-
νίου 1945, εἰς τὴν 7ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. τοῦ
Κ.Κ.Ε. (Μάιος 1950).**

Ὁ Δ. Βλαντᾶς, μέλος τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ὁ
κύριος εἰσηγητὴς εἰς τὴν 7ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. του, εἶπε
εἰς τὴν εἰσήγησίν του σχετικῶς μὲ τὰς ἐθνικὰς διεκδικήσεις τῆς
Ἑλλάδος ἐναντι τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, τὰ ἑξῆς :

«Ἀπὸ παράγοντες τῆς «Δημοκρατικῆς Παράταξης» ἀκού-
στηκαν καὶ μέσα στὴν μοναρχοφασιστικὴ Βουλή ἐθνικι-
στικὲς κρουγὲς γιὰ «Βόρεια Ἡπειρο», «γιὰ στρατηγικὴ
διαρρόθμιση τῶν βορείων συνόρων» κ.λ.π. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι
κάποτε καὶ τὸ κόμμα μας υἱοθέτησε αὐτὲς τὶς ἐθνικιστι-
κὲς ἐκδηλώσεις.

Πρέπει νὰ ποῦμε ὅμως τώρα ἀνοιχτὰ ὅτι κάναμε λάθος καὶ
ὅτι δὲν θὰ ἀνεχθοῦμε νὰ γίνεταί καὶ ἀπὸ φίλους μας σωβινι-
στικὸ λαθρεμπόριο μέσα στὸ λαό, μὲ τὶς διεκδικήσεις
τῆς «Βόρειας Ἡπείρου» καὶ τῆς «στρατηγικῆς διαρρόθμισης
τῶν συνόρων μας πρὸς βορρᾶν», ἀντικειμενικὰ εἶναι σὰν νὰ βοη-
θᾶε τὴν ἀμερικανοκρατία καὶ τὸν μοναρχοφασισμό στὸν πόλεμο
πὸν προετοιμάζει κατὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης καὶ τῶν λαϊκῶν
δημοκρατιῶν, στὴν πρώτη σειρὰ κατὰ τῆς Ἀλβανίας καὶ
Βουλγαρίας». (Βλ. Δ. Βλαντᾶ : «Εἰσήγηση εἰς τὴν 7ην Ὀλομέ-
λειαν τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. (Μάιος 1950)» ὑπὸ τὸν τίτλον : «Ἡ
κατάσταση στὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Κόμματος», ἐκδο-
ση ΚΕ τοῦ ΚΚΕ, σελ. 35-36).

**10. Ἀποκαλυπτικώτατον ἄρθρον τοῦ Ζήση Ζωγράφου,
νῦν μέλους τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, ἀναφερόμενον
εἰς τὸ Βορειοηπειρωτικόν, δημοσιευθὲν εἰς τὸν «Νέον
Κόσμον» ἀριθμ. 9, τοῦ Σεπτεμβρίου 1950, σ. 641-660,
ὑπὸ τὸν τίτλον : « Μ ε ρ ι κ ᾶ ζ η τ ῆ μ α τ α τ ῆ ς
Π ο λ ι τ ι κ ῆ ς μ α ς γ ρ α μ μ ῆ ς ».**

Ὁ Ζήσης Ζωγράφος, προφανῶς ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ δι-
κηγόρου, εἶχεν ἀναλάβει τὸ 1950 τὴν συνηγορίαν τοῦ τότε
ἀρχηγοῦ τοῦ ΚΚΕ Ν. Ζαχαριάδη, κατηγορουμένου διὰ πολ-
λὰ καὶ διάφορα πολιτικὰ λάθη, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ λά-
θος του ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ. Εἰς τὸ ὡς ἄνω ἄρθρον του
ὁ Ζήσης Ζωγράφος γράφει τὰ ἑξῆς ἀποκαλυπτικώτατα διὰ
τὴν ἔθνοπροδοσίαν καὶ τὰς ψευδολογίας τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ
ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ:

«Ἄς ἔρθουμε τώρα νὰ δοῦμε τὰ «νευραλγικὰ σημεῖα» τῆς
πολιτικῆς μας γραμμῆς : Τὶς σχέσεις μας μὲ τὴν Ἀγγλία. Τὶς

να κάνουμε το πᾶν γιὰ νὰ ματαιώσουμε τὰ σχέδια τοῦ μοναρχοφασισμού καὶ τῶν ἄγγλων. (αἱ ὑπογραμμίσεις τοῦ Ζήση Ζωγράφου).

Ζοῦσα ἔντονα ἐκείνες τὶς μέρες, ὅπως ὅλοι μας, ιδιαίτερα αὐτὲς τὶς στιγμὲς καὶ θυμοῦμε πολὺ καλὰ τὴ στιχομωθία αὐτῆ.

Ἄν ἀναφέρουμαι σ' αὐτὸ τὸ γεγονός, τὸ κάνω γιατί νομίζω, δίνει τὸ μέτρο — μαζί μὲ τὴν ὀμίλια στὸ ἀχτίφ τῶν στελεχῶν τῆς Ἀθήνας — νὰ κρίνει κανεὶς, μιλώντας γιὰ τὰ λάθη μας, τὸν τρόπο, ποὺ ἀντιμετωπίστηκαν πραχτικά, στη ζωὴ ἀπὸ τὸ σ. Ζαχαριάδη. Ἔχω δηλαδὴ τὴ γνώμη ὅτι ὑπάρχει ἡ ἔμπρακτη ἐπανόρθωση τους ἀπὸ τὸ σ. Ζαχαριάδη. Εἶναι σ' ὄλους μας γνωστὴ ἡ ἀποψη τῆς «Βραδυνῆς» (γράφει ἀποψη τοῦ ΓΕΣ) ὅτι αὐτὴ ἡ ἐνέργεια τοῦ σ. Ζαχαριάδη ματαιώσε τὴν κατάληψη τῆς Βόρειας Ἡπείρου. (ἡ παρένθεσις καὶ ἡ ὑπογράμμισις τοῦ Ζήση Ζωγράφου).

Θὰ μπορούσα ἐδῶ νὰ προσθέσω ὅτι ἔζησα καὶ γὰρ τὴν «ἀτμόσφαιρα» μέσα στὸ Π.Γ. (πρὶν ἔρθει καὶ ἀφοῦ ἦρθε ὁ σ. Ζαχαριάδης), ὕστερα ἀπὸ τὶς δηλώσεις του στὸ Παρίσι γιὰ τὸ βορειοηπειρωτικὸ πὸν ἔβαλαν σωστά τὸ ζήτημα. (ὑπογράμμισις ἰδική μας) Ὅταν πῆγα στὸ Σιάντο τὸ «Ἐμπρός» ποὺ εἶχε τὴ συνέντευξή τοῦ σ. Ζαχαριάδη στὸ Παρίσι — ἦταν ἐκεῖ νομίζω καὶ ὁ σ. Ἰωαννίδης — πῆδηξε ἴσαμε πάνω: «Μπρὲ ἔπεσε στὴ λούμπα ὁ Νίκος! Πάτησε τὴν πεπονόφλουδα! Δὲν ξέρει ὅτι τώρα ἄλλαξαν πολλὰ πράγματα»

Αὐτὸ ἦταν τὸ μοτίβο σὲ ὅλες τὶς κατοπινὲς συζητήσεις στὸ Π.Γ. «ἐπίσημες» καὶ «ἀνεπίσημες».

13-9-50 Μὲ σ.χ. (= συντροφικούς χαιρετισμούς).»

...Νομίζω ὅτι μπορεῖ κανεὶς συμπερασματικά ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ νὰ πεῖ ὅτι τὸ λάθος γιὰ τὸ βορειοηπειρωτικὸ ὑπάρχει σοβαρό, βασικό. Ὅμως τὸ Π.Γ. γρήγορα τὸ εἶδε, γρήγορα πραχτικά τὸ ἐπανόρθωσε, κί' αὐτὸ στη ζωὴ, ἔμπραχτα. Κι ἐδῶ ὑπάρχει ἓνα ζωντανὸ δίδαγμα: ἀντὶ νὰ μοιρολογοῦμε γιὰ τὰ λάθη μας,

ἔγκαιρα καὶ ἀποτελεσματικά νὰ ἐπεμβαίνομε γιὰ νὰ τὸ διορθώνομε» (βλέπε: Ζήση Ζωγράφου: «Μερικὰ ζητήματα τῆς Πολιτικῆς μας Γραμμῆς» εἰς «Νέον Κόσμον», ἀρ. 9, τοῦ Σεπτεμβρίου 1950, σ. 646 - 648, 651).

11. Κείμενα «αὐτοκριτικῆς» τοῦ Ν. Ζαχαριάδη διὰ τὸ λάθος του ἐπὶ τοῦ βορειοηπειρωτικοῦ.

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης πρὸ καὶ κατὰ τὴν ΙΙΙ Συνδιάσκεψιν τοῦ Κ.Κ.Ε. (Ὀκτώβριος τοῦ 1950) προέβη εἰς αὐτοκριτικὴν διὰ τὰ λάθη του ἐπὶ τοῦ βορειοηπειρωτικοῦ.

α. Τὸ κείμενον τοῦ Ν. Ζαχαριάδη διὰ τὸ λάθος του ἐπὶ τοῦ βορειοηπειρωτικοῦ πρὸ τῆς ΙΙΙης Συνδιασκέψεως τοῦ Κ.Κ.Ε.

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης εἰς μελέτην του ὑπὸ τὸν τίτλον: «Δέκα χρόνια πάλης — Συμπεράσματα - Διδάγματα - Καθήκοντα», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸν «Νέον Κόσμον», ἀρ. 8 τοῦ Αὐγούστου 1950, γράφει, εἰς τὰς σ. 405-406, διὰ τὸ λάθος του ἐπὶ τοῦ βορειοηπειρωτικοῦ, τὰ ἑξῆς:

«Στὰ 1945, ὕστερα ἀπὸ τὴ Βάρκιζα, προσπαθώντας νὰ διατηρήσουμε τὴν ἐνότητα μέσα στὸ ἐαμικὸ στρατόπεδο κάναμε ἓνα σοβαρό, θεμελιακό, ἀρχικὸ λάθος, (λάθος ἀρχῆς). Τὸ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. στὴν 1η τοῦ Ἰούνη τοῦ 1945 μὲ ἀπόφασή του δήλωσε ὅτι ἂν ἡ δημοκρατικὴ πλειοψηφία ἀποφάσιζε εἰσβολὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ στη Βόρεια Ἡπειρο τὸ Κ.Κ.Ε. θὰ διατύπωνε τὶς ἀντιρῆσεις του μὰ θὰ πειθαρχοῦσε. Δηλ. θὰ ἐπαιρνε θέση ὑπὲρ τῆς κατάληψης τῆς Βόρ. Ἡπείρου. Αὐτὸ εἶναι τὸ τερατώδικο λάθος. Ἀποτελέσει συνέχεια καὶ προέχταση τῆς ἐθνικιστικῆς κληρονομιάς ἀπὸ τὴν πρώτην κατοχή. Καὶ στὴν οὐσία ἐκφράζει τὴν ὑποχώρηση, ὑποχώρηση ἀπαράδεκτη γιὰ ἓνα Κ.Κ., μπροστὰ στὴν πίεση τοῦ ἀστικῶ ἐθνικισμοῦ, τῶν μικροαστῶν συνοδοιπόρων μας, μπροστὰ στὴν πίεση τοῦ ταξικοῦ ἐχθροῦ. Μὲ τὴ θέση μας ἐκείνη ἐμεῖς οὐσιαστικά ὑποβοηθοῦσαμε τὴν κατάληψη τῆς Βόρ. Ἡπείρου, ποὺ τότε σχεδιάζε καὶ ὀργάνωνε ὁ μοναρχοφασισμὸς κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν Ἑγγλέζων σὰν

ἀπαρχή για την κατάληψη ολόκληρης της Λαϊκής Δημοκρατίας της Ἀλβανίας. Με τη θέση μας εκείνη εμείς βοηθούσαμε το μοναρχοφασισμό να εξαπατήσει το Λαό, να αποσπάσει την προσοχή του προς τις εξωτερικές τυχοδιωχτικές περιπέτειες, τότε βοηθούσαμε να προχωρήσει κάτω από τις καλλίτερες προϋποθέσεις στην εξοντωτική ενάντια στο λαϊκό κίνημα εσωτερική πολιτική του. Δεν κινητοποιούσαμε με ἀφοπλίσαμε την παράταξή μας μπροστά στην επερχόμενη καινούργια ένοπλη σύγκρουση. Νομίζοντας ότι προσφυλάσσουμε τη λαϊκή, εαμική ενότητα, υποχωρώντας μπροστά στην εθνικιστική πίεση των συνοδοιπόρων μας, ουσιαστικά εξασθενίζαμε, υποσκάφαμε την ενότητα αυτή γιατί εμείς οι ίδιοι προσφέραμε βάση, ανοίγαμε χαραμάδα για την εχθρική επίρροή μέσα στις ίδιες μας γραμμές. Είναι φανερό ότι αν οι σύμμαχοί μας επέμεναν να πάρουμε θέση υπέρ της κατάληψης της Βόρ. Ἡπείρου και δὲν κατορθώναμε να τους μεταπειλούμε θάπρεπε να φτάσουμε ως τη διάσπαση του ΕΑΜ και να μὴν κάνουμε το τερατώδες αυτό λάθος.

Γεγονός είναι ότι το Κόμμα μας και ανοιχτά και ουσιαστικά με ὄλη του την πολιτική και δράση, διόρθωσε και ξέπλυνε γρήγορα το αἶσχος εκείνο και με το ότι το φθινόπωρο του 1945 ξεσκεπάζοντας τις ἄμεσες ἀγγλομοναρχοφασιστικές προετοιμασίες για εισβολή στην Ἀλβανία, ουσιαστικά ματαίωσε την ἀπόπειρα για κατάληψη της Βόρ. Ἡπείρου. Ὅμως το λάθος έγινε και πάνω στο λάθος αυτό πρέπει να διαπαιδαγωγήσουμε ολόκληρο το Κόμμα. Το ὡστό τέλος ξεπέραςμα του λάθους αυτού, πὸν ἀποτέλεσε συνέχεια και επίδραση ἀπτήν ἀρνητική, τὴ σωβινιστική πλευρὰ της ἔνδοξης εαμικής κληρονομιάς, είναι σήμερα τόσο πιὸ ἀναγκαῖο, γιατί και μέσα στις γραμμές μας και μέσα στην παράταξή μας, στους συμμάχους και συνοδοιπόρους, έχουμε ἐθνικιστικές ἀναβιώσεις και ὑποτροπές πὸν σπέρνουν σύγχυση, εξασθενούν το λαϊκοδημοκρατικό στρατόπεδο και βοηθοῦν τὸν ἐχθρό. Τις τέτοιες ἐκδηλώσεις, ὅπως λ.χ. ἡ παρουσίαση στὴ βουλή ἀπὸ στρατηγὸ Νεόκοσμο Γρηγοριάδη σὰν τίτλο τιμῆς, τοῦ ότι στὰ 1918 πολέμησε σὰ μισθοφόρος τοῦ ἐγγλέζικου ἱμπεριαλισμοῦ στὴν Οὐκρανία ἐνάντια στὴ Σοβ. Ρωσία πρέπει να τις ἀποκηρύξουμε, να τις καταγγείλουμε στὸ Λαὸ και να τις καταδικάσουμε ἀποφα-

σιστικά. Ὅταν ὁ στρατηγὸς Νεόκοσμος Γρηγοριάδης παρουσιάζεται με τέτοιους τίτλους και με τέτια θέση τότε είναι ἐχθρὸς τῆς Δημοκρατίας, ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδας και ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ. Με τέτοιους τὸ Κ.Κ.Ε. δὲ μπορεῖ να συνεργαστεῖ. Ἀῦριο ὁ στρατηγὸς Γρηγοριάδης, σὰ μισθοφόρος τῶν ἀμερικάνων τώρα, ἴσως θελήσει να δρέψει νέους παρόμοιους ἀτιμωτικούς τίτλους στὸν πόλεμο, πὸν ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς ἐτοιμάζει ἐνάντια στὴ Σοβιετική Ἐνωσι και τις Λαϊκὲς Δημοκρατίες. Πρέπει ὅμως ἐδῶ να πούμε ότι και μεῖς με τις ὑποχωρήσεις μας και τὸν ἐπηρεασμὸ μας ἀπτήν ἐθνικιστική πίεση δὲ βοηθούσαμε τοὺς συμμάχους μας να στέκονται στὸ σωστὸ δρόμο».

β. Τὸ κείμενον αὐτοκριτικῆς τοῦ Ν. Ζαχαριάδη διὰ τὸ λάθος του ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ εἰς τὴν εἰσήγησίν του εἰς τὴν ΙΙΙην Συνδιάσκεψιν τοῦ Κ.Κ.Ε. (Ὀκτώβριος 1950).

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης, εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν, εἰς τὸν «Νέον Κόσμον» ἄρ. 11-12, τοῦ τοῦ Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 1950, εἰσήγησίν του εἰς τὴν ΙΙΙην Συνδιάσκεψιν τοῦ Κ.Κ.Ε. (Ὀκτώβριος 1950), ἀνεφέρθη εἰς τὸ λάθος του ἐπὶ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ και εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Δεύτερο λάθος σ' αὐτὴ τὴν περίοδο, εἶναι τὸ Βορειοηπειρωτικό. Εἶναι ἡ ἀπόφαση τοῦ Π.Γ. τῆς 1ης τοῦ Ἰούνη, πὸν λέει ὅτι σὲ περίπτωση, πὸν ἡ δημοκρατικὴ πλειοψηφία, ἀποφάσιζε τὴν ἐνοπλιε κατάληψη τῆς Βόρειας Ἡπείρου, τὸ Κόμμα παρὰ τις διαφωνίες του, θὰ ὑποτάσσονταν. Ἐνα λάθος βασικό και μορῶν να σὰς πῶ τὸ μόνο ἀσυγχώρητο λάθος, πὸν ἔχει τὸ κόμμα σ' αὐτὴ τὴν περίοδο, ἀσυγχώρητο πραγματικά, γιατί ἦταν ἕνα στραβοπάτημα, ἕνα βασικό παραστράτημα, ἀπτή σωστὴ γραμμὴ, ἀπὸ τις ἀρχές τοῦ μαρξισμοῦ - λενινισμοῦ. Ὅστε αὐτὸ τὸ λάθος μας, θὰ πρέπει να τὸ κριτικάρουμε ἀμείλιχτα, να τὸ βλέπουμε καθαρά, να τὸ ἔχουμε σὰ «φυλαχτὸ» για να μᾶς φυλάει ἀπὸ τέτια παραστρήματα.

Δίπλα σ' αὐτό, νομίζω, ὅτι ἡ Συνδιάσκεψη θὰ πρέπει ἀποφασιστικά να ἀποκρούσει τὴν προσπάθεια τῆς ἀντικομματικῆς

ἐκμετάλλευσης, τῆς μανραγορίτικης σπεκουλάτιας, πὸν πάει νὰ γίνει γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ λάθος. Γιατί, γεγονὸς εἶναι, ὅτι, τὸ Κόμμα μας ὄχι μονάχα τυπικά, μὰ οὐσιαστικά, τὸ εἶδε τότε αὐτὸ τὸ λάθος καὶ μὲ ἔργα καὶ μὲ πράξεις τὸ διόρθωσε. Ἀπόδειξη εἶναι τὸ γεγονὸς, ὅτι μὲ τὰ στοιχεῖα πὸν τότε εἶχε τὸ κόμμα, ἀποκάλυψε, ἀπότηρεψε — τὸ ὁμολόγησε αὐτὸ τότε ὁ ἴδιος ὁ μοναρχοφασισμὸς — τὴν εἰσβολὴν στὴ Βόρεια Ἡπειρο. Τὸ λάθος αὐτὸ μένει καὶ στὴν προηγούμενη καὶ στὴν κατοπινὴ δράση, στὴν πολιτικὴ καὶ στὴ θεωρία τοῦ Κόμματός μας, σὰν ἓνα παρεῖσαχτο, μεμονωμένο γεγονὸς, σὰν ἓνα καρκίνωμα ξένο πρὸς τὸ γενὸ σῶμα τοῦ Κόμματός μας. Τὸ λάθος ἐκεῖνο τὸ ἀναγνωρίζουμε, τὸ βλέπουμε, ἀλλὰ ἐκμετάλλευση ἀντικομματικὴ ἐδῶ δὲ θὰ πρέπει νὰ ἐπιτρέψουμε». (Βλέπε : «Νέον Κόσμον», ἀρ. 11-12, τοῦ Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 1950, σελ. 812 - 813).

12. Κείμενα τῆς μετὰ τὴν καθάραισιν τοῦ Ν. Ζαχαριάδη νέας ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ, ἀναφερόμενα εἰς τὸ Βορειοηπειρωτικόν :

α. Ἡ καταδίκη τῆς πολιτικῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐπὶ Ζαχαριάδη διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικὸν ὑπὸ τῆς νέας ἡγεσίας του εἰς τὴν 6ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. (Μάρτιος 1956).

Ἡ μετὰ τὴν καθάραισιν τοῦ Ν. Ζαχαριάδη νέα ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ εἰς ἄρθρον τῆς, δημοσιευθὲν εἰς τὸν «Νέον Κόσμον», ἀρ. 4-5, τοῦ Ἀπριλίου - Μαΐου 1956, σ. 6-7 ὑπὸ τὸν τίτλον : «Συμπεράσματα τῆς 6ης Ὀλομελείας τῆς ΚΕ καὶ τῆς ΚΕΕ τοῦ ΚΚΕ γράφει τὰ ἑξῆς ἐπὶ τοῦ βορειοηπειρωτικοῦ :

«Μιλώντας γιὰ τὶς λαθεμένες θέσεις τοῦ σ. Ζαχαριάδη σ' αὐτὴ τὴν περίοδο, δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀφήσουμε ἀπαράτηρη τὴ σωβινιστικὴ του δήλωση γιὰ τὴ Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Ἀλβανίας. Στὴν ἀπόφασιν τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., πὸν γράφτηκε ἀπὸ τὸ σ. Ζαχαριάδη τὸν Ἰούνῃ τοῦ 1945, τονίζεται : «Ἄν ἡ δημοκρατικὴ πλειοψηφία ἀποφάσιζε εἰσβολὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ στὴ Βόρεια Ἡπειρο, τὸ ΚΚΕ θὰ διατύπωνε τὶς ἀντιρῆσεις του μὲ θὰ πειθαρχοῦσε». Ἡ ἀπόφασιν αὐτὴ τοῦ Π.Γ.,

πὸν ἀποτελεῖ στίγμα στὴν ἱστορία τοῦ ΚΚΕ, καταδικάστηκε ἀνοιχτὰ ἀπὸ τὸν τέπο μας μόνο τὸ 1950».

β. Ἡ ὑπὸ τῆς νέας ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. καθορισμὸς τῆς θέσεως του ἐπὶ τοῦ βορειοηπειρωτικοῦ εἰς τὴν Προγραμματικὴν Διακήρυξιν τῆς 7ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. τοῦ Φεβρουαρίου 1957.

Ἡ Προγραμματικὴ Διακήρυξις τῆς 7ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. τοῦ Φεβρουαρίου 1957, καθώρισε ὡς ἑξῆς τὴν θέσιν τοῦ ΚΚΕ ἐπὶ τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν σχέσεων :

«Ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις ἐξακολουθεῖ ν' ἀντιδρᾷ στὴν ἀνάπτυξιν τῶν σχέσεων μὲ τὴ Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Βουλγαρίας. Ἰδιαίτερα ἀντιδρᾷ στὴν ἀποκατάστασιν ὀμαλῶν διπλωματικῶν σχέσεων μὲ τὴ Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Ἀλβανίας, μὲ τὸν ἀστήρητο ἰσχυρισμὸν, ὅτι ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται τάχα σὲ ἐμπόλεμη κατάστασιν μαζί της, ἐνῶ ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἡ Ἀλβανία ἦταν τὸ πρῶτο θῦμα τῆς φασιστικῆς ἐπίθεσις στὰ Βαλκάνια καὶ ὁ Ἀλβανικὸς λαὸς πάλαυε ἡρωϊκά, ὅπως καὶ ὁ Ἑλληνικὸς, ἐνάντια στοὺς Ἰταλοὺς καὶ γερμανοὺς κατακτητῆς. Μὲ τὸ πρόσχημα αὐτὸ ἡ μεγάλη πλουτοκρατία τῆς χώρας προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσει τὶς καταχτητικὰς βλέψεις της ἐνάντια στὴ μικρὴ καὶ φιλειθνηρικὴ αὐτὴν χώρα βλέψεις πὸν ἐνθαρρύνονται καὶ ἐνισχύονται ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς ἱμπεριαλιστικοὺς κύκλους τῆς Ἀμερικῆς». (Βλέπε : «Νέον Κόσμον», ἀρ. 3, τοῦ Μαρτίου 1957, σελ. 2).

γ. Ἡ καταδίκη τῆς ἐθνικῆς διεκδικήσεως τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Βορείου Ἡπείρου εἰς τὸ χαιρετιστήριον τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὴν Κ.Ε. τοῦ Κόμματος Ἐργασίας τῆς Ἀλβανίας, ἐπὶ τῇ 15ῃ ἐπετειῶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἀλβανίας.

Εἰς τὸν «Νέον Κόσμον», ἀρ. 12, τοῦ Δεκεμβρίου 1959, σελ. 20, δημοσιεύεται τὸ κατωτέρω χαιρετιστήριον τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ πρὸς τὴν Κ.Ε. τοῦ Κόμματος Ἐργασίας τῆς Ἀλβανίας (= Κ.Κ. Ἀλβανίας), εἰς τὸ ὁποῖον ἀποκρούεται καὶ καταδικάζεται ἡ ἐ-

θνική διεκδίκησης τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου ὡς
«παράλογη» καὶ «ἀνεδαφικὴ ἀξίωση»!

«ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ

ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Στὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ

Τοῦ Κόμματος Ἐργασίας τῆς Ἀλβανίας

Τίρανα

Ἀγαπητοὶ σύντροφοι,

Στὴν 15ῃ ἐπέτειο τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς Ἀλβανίας ἡ
Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Ἑλλά-
δας σὰς στέλνει τὰ πιὸ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ τὶς καλύτερες
εὐχές της.

Στὰ 15 χρόνια τῆς ἐλεύθερης ἀνάπτυξῆς του ὁ ἄλβανικὸς λαὸς,
κάτω ἀπ' τὴ δοκιμασμένη καθοδήγηση τοῦ Κόμματος Ἐργασίας
τῆς Ἀλβανίας καὶ μὲ τὴν ἀμέριστη ἀνιδιοτελεῖ βοήθεια τῆς Σο-
βιετικῆς Ἐνώσεως καὶ τῶν ἄλλων σοσιαλιστικῶν χωρῶν, σημείωσε
λαμπρὲς ἐπιτυχίες στὴν οἰκοδόμησι τῆς νέας ζωῆς του, στὴ σο-
σιαλιστικὴ ἐκβιομηχάνισι καὶ τὸ ἀνάβασι τῆς ἀγροτικῆς οἰ-
κονομίας στὴ διαρκῆ ἀνοδο τοῦ βιοτικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ ἐπι-
πέδου του.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς συμμερίζεται ὀλόψυχα τὰ αἰσθήματα περη-
φάνειας καὶ χαρᾶς, ποὺ νιώθει ὁ ἀδελφὸς γειτονικὸς λαὸς τῆς Ἀλ-
βανίας γιὰ τὶς ἐπιτεύξεις του. Τὸ παράδειγμα τῆς Ἀλβανίας
δείχνει χειροπιαστὰ σ' ὅλους τί μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἓνας λαὸς
ὅταν πάρει τὶς τύχες του στὰ ἴδια του τὰ χέρια. Οἱ πατριῶτες
τῆς χώρας μας παρακολουθοῦν μὲ βαθεῖα ἱκανοποίησι τὶς ἀκού-
ραστες προσπάθειες τῆς ἄλβανικῆς κυβέρνησεως γιὰ τὴν ἀποκατά-
στασι τῶν σχέσεων καλῆς γειτονίας καὶ συνεργασίας ἀνάμεσα
στὶς δύο χώρες. Ὁ λαὸς μας ἀποκρούει τὰ μυθεύματα γιὰ δῆθεν
«ἐμπόλεμη κατάστασι» μὲ τὴν Ἀλβανία, τὶς παράλογες καὶ
ἀνεδαφικὲς ἀξιώσεις κατὰ τῆς ἀκεραιότητος
τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Ἀλβανίας καὶ
ἄλλῃ τὴν ψυχροπολεμικὴ πολιτικὴ τῆς κυβέρνησεως Καραμανλῆ
σὰν ξένη πρὸς τὰ συμφέροντα του, τὰ συμφέροντα τῆς εἰρήνης
στὰ Βαλκάνια. Ὁ λαὸς μας παλεύει γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ μᾶς

πολιτικῆς εἰρήνης, εἰρηνικῆς συνεργασίας καὶ φιλίας μὲ ὅλους
τοὺς λαούς, γιὰ τὴ μετατροπὴ τῶν Βαλκανίων σὲ ζώνη εἰρήνης,
γιὰ τὴ δημοκρατία καὶ τὴν κοινωνικὴ πρόοδο.

Ζήτω ἡ Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Ἀλβανίας!

Ζήτω ἡ φιλία ἀνάμεσα στὸν Ἑλληνικὸ καὶ τὸν Ἀλβανικὸ λαὸ!

Ζήτω ἡ εἰρήνη στὰ Βαλκάνια καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο!

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ»

δ. Ὁ ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Τσαντή, νῦν μέλος τῆς Κ.Ε.
τοῦ Κ.Κ.Ε., χαρακτηρισμὸς τῆς ἐθνικῆς διεκδική-
σεως τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου ὡς «ἀ-
στήριχτης».

Ὁ Μιχαὴλ Τσαντής, ἐξ Ἠπείρου ἔλκων τὸ γένος, νῦν
μέλος τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ, εἰς ἄρθρον του, δημοσιευθὲν εἰς τὸν
«Νέον Κόσμον», ἀρ 2, τοῦ Φεβρουαρίου 1960, ὑπὸ τὸν τίτλον :
«Ἡ Διεθνὴς κατάστασι καὶ οἱ σχέσεις τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴ
Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Βουλγαρίας», χαρακτηρίζει τὴν δικαίαν
ἐθνικὴν διεκδίκησιν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου
«ἀστήριχτη!».

Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου τοῦ Μ. Τσάντ
ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Μιλόντας γιὰ τὴν ψυχροπολεμικὴ θέσι τῆς κυβέρνησεως
Καραμανλῆ στὰ Βαλκάνια, ἀπ' ἀφορμὴ τὶς προτάσεις γιὰ τὴ μετα-
τροπὴ τους σὲ ζώνη εἰρήνης καὶ στὴν πρώτη ἀπόρραυλι ζώνη στὸν
κόσμο, δὲν μποροῦμε νὰ μὴν ἀναφεροῦμε καὶ στὴ στάσι της
ἀπέναντι στὴν ἄλλη γειτονικὴ Λαϊκὴ Δημοκρατία, τὴν Ἀλβανία.
Ἐπεὶ οἱ κυβερνητικοὶ παράγοντες τῆς Ἀλβανίας ζήτησαν
ἐπανειλημμένα τὴν ἀποκατάστασι ὄχι μονάχα ἐπισήμων διπλω-
ματικῶν, ἀλλὰ καὶ φιλικῶν σχέσεων καλῆς γειτονίας μὲ τὴν Ἑλ-
λάδα, μὲ τὴν ὁποία τὴ συνδέουν κοινοὶ ἀγῶνες καὶ ἀδελφικοὶ
δεσμοί. Ἡ κυβέρνησι Καραμανλῆ, σύμφωνα μὲ τὴ γενικώτερη
ψυχροπολεμικὴ θέσι, ἀποκρούει καὶ τὴν ἰδέα ἀκόμη τῆς ἀπο-
κατάστασεως διπλωματικῶν σχέσεων προβάλλοντας τὸ ἐντελῶς
ἀστήριχτο καὶ γελοῖο «ἐπιχείρημα» ὅτι ἡ Ἑλλάδα βροῖσκειται σὲ

εμπόλεμη κατάσταση με την 'Αλβανία, που υπήρξε το πρώτο θύμα του φασισμού και των έμπρηστών του πολέμου στα Βαλκάνια. Το έπιχειρημά της αυτό το συνδυάζει με όχι λιγώτερο άσπληχτες έδαφικές διεκδικήσεις σε βάρος της 'Αλβανίας.

.....Είναι φανερό πως τα «έπιχειρήματα» αυτά αποτελούν προφάσεις εν άμαρτίαις, για να συγκαλύψουν την έμπρηστική πολιτική των Καραμανλήδων απέναντι στη φιλειρηνική 'Αλβανία, μέσα στα πλαίσια της γενικότερης ψυχροπολεμικής τους πολιτικής στα Βαλκάνια. Και όμως, με την γειτονική 'Αλβανία υπάχει έδαφος ανάπτυξης όχι μονάχα φιλικών διπλωματικών σχέσεων, όπως το αποδεικνουν οι τελευταίες συμβάσεις ιδιωτών για την ανταλλαγή προϊόντων της χώρας μας με άλβανικά προϊόντα, που η κυβέρνηση της 'Αθήνας, πιεζόμενη από την οικονομική κρίση, υποχρεώθηκε σιωπηρά να τις δεχθεί. Το θετικό αυτό γεγονός — όπως θετικό γεγονός ήταν και το ξεκαθάρισμα του στενού — άρνεύεται η Κυβέρνηση Καραμανλή να το εδώνει προχωρώντας και στην έξομάλυνση των διπλωματικών σχέσεων της».

(Βλέπε: «Νέον Κόσμον», άρ. 2, τεύ Φεβρουαρίου 1960, σελ. 54-55).

ε. 'Ο υπό του 'Αντωνίου Ζωγράφου, άνωτέρου στελέχους του Κ.Κ.Ε., χαρακτηρισμός της έθνικής διεκδικήσεως της 'Ελλάδος επί της Βορείου 'Ηπείρου ως «κατακτητικής», «άβάσιμης», και «παράλογης».

'Ο 'Αντώνιος Ζωγράφος, άνωτερον στέλεχος του ΚΚΕ, εις άρθρον του, δημοσιευθέν εις τον «Νέον Κόσμον», άρ. 12, του Δεκεμβρίου 1959, υπό τον τίτλον: «'Η Λαϊκή 'Αλβανία βαδίζει με σιγουριά στο δρόμο της σοσιαλιστικής ανάπτυξης», χαρακτηρίζει, εις τας σελ. 59-60, τας έθνικές διεκδικήσεις της 'Ελλάδος επί της Βορείου 'Ηπείρου «κατακτητικές», «άβάσιμες» και «παράλογες»!

'Η σχετική περικοπή του ως άνω άρθρου έχει ως εξής :

«'Ο λαός μας θέλει ήμαλές σχέσεις με το φίλο άλβανικό λαό και καταδικάζει με άγανάχτηση την ψυχροπολεμική πολιτική που

άκολουθεί η Κυβέρνηση Καραμανλή απέναντι στην 'Αλβανία όλα αυτά τα χρόνια.

'Η σημερινή κυβέρνηση της 'Ελλάδας, αναφέρει η Προγραμματική Διακήρυξη του Κ.Κ.Ε., «ιδιαίτερα αντιδρά στην άποκατάσταση ήμαλων διπλωματικών σχέσεων με την Α.Δ. 'Αλβανίας, με τον άσπληχτο ισχυρισμό, ότι η 'Ελλάδα βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση μαζί της, ενώ, όπως είναι γνωστό, η 'Αλβανία ήταν το πρώτο θύμα της φασιστικής επίθεσης στα Βαλκάνια, και ο άλβανικός λαός πάλαυε ήρωικά, όπως και ο ελληνικός, ενάντια στους Ιταλούς και γερμανούς κατακτητές. Με το πρόσχημα αυτό η μεγάλη πλουτοκρατία της χώρας μας προσπαθεί να δικαιολογήσει τις κατακτητικές βλέψεις της ενάντια στη μικρή και φιλειρηνική αυτή χώρα, βλέψεις που ενθαρρύνονται και ενισχύονται από τους γνωστούς επιθετικούς - ιμπεριαλιστικούς κύκλους της 'Αμερικής».

'Ο άλβανικός λαός είναι ένας γενναίος, βαθιά φιλειρηνικός λαός. Έχοντας γνωρίσει τις βαρβαρότητες της ξένης κατοχής και τις καταστροφές των πολέμων, είναι αδιάλλατος έχθρος κάθε ιμπεριαλιστικής καταπίεσης και πολέμου και συνεπώς άγωνιστής της ειρήνης και της συνεννόησης με όλους τους λαούς. 'Η έξωτερική πολιτική της Α.Δ. 'Αλβανίας είναι διαποτισμένη από το πνεύμα της ειρήνης, φιλίας και πλατιάς συνεργασίας με όλες τις χώρες, συμπεριλαμβανομένης και της 'Ελλάδας.

'Αντίθετα, η ελληνική κυβέρνηση, εφαρμόζοντας την πολιτική που της υπαγορεύουν οι ξένοι και ντόπιοι επιθετικοί κύκλοι και καταπατώντας την ήμοθυμη θέληση του λαού μας για φιλικές σχέσεις με τον άδελφό άλβανικό λαό, επικαλείται μιά σειρά «έπιχειρήματα» και προβάλλει έντελως άβάσιμες και παράλογες έδαφικές αξιώσεις σε βάρος της 'Αλβανίας, οργανώνει προκλητικά γυμνάσια στα σύνορά της, προσπαθεί να ανάψει τα έθνικιστικά μίσση ανάμεσα στους δύο άδελφικούς λαούς με το λεγόμενο «Βορειοηπειρωτικό» κλπ., για να διαιωνίσει τον ψυχρό πόλεμο και την άνωμαλία στις σχέσεις ανάμεσα στα κράτη» (υπογράμμισις ιδική μας).

στ. Ἡ ὑπὸ τοῦ νῦν γενικοῦ γραμματέως τοῦ Κ.Κ.Ε. Κώστα Κολιγιάννη ἀπόκρουσις καὶ καταδίκη τῆς ἐθνικῆς διεκδικήσεως τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου εἰς τὸ 8ον Συνέδριον του, τὸν Αὐγούστου 1961.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ Κώστας Κολιγιάννης ἢ «Ἀρβανίτης» εἰς τὴν ἔκθεσιν δράσεως τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυξεν εἰς τὸ 8ον συνέδριόν του, τὸν Αὐγούστου 1961, ἀπέκρουσε καὶ κατεδίκασε τὴν ἐθνικὴν διεκδίκησιν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου.

Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τῆς Ἐκθέσεως δράσεως, τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Χρησιμοποιώντας τὸν ἀθάίρετο καὶ ἐπινοημένο ἰσχυρισμὸ τοῦ «ἀπὸ Βορρᾶ κινδύνου», οἱ κυβερνήσεις τῆς ἄγρας δεξιᾶς καὶ ἰδιαίτερα, ἡ Κυβέρνηση Καραμανλῆ, κατέβαλαν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ καλλιεργήσουν τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐχθρότητα πρὸς τὶς χώρες τῆς λαϊκῆς δημοκρατίας, ἄλλοτε μὲ τὶς προκλητικὰς τὸς ἐνέργειες — ἐπιθετικοὶ λόγοι, εἴτε πολεμικὰ γυμνάσια στὰ Βόρεια σύνορα, — ἄλλοτε μὲ τὶς συκοφαντικὰς τὸς ἐκστρατείας — ὅπως τελευταῖα, γιὰ δῆθεν μετακίνηση προσφύγων στὰ βουλγαρικὰ σύνορα, ἐκστρατεία, ποὺ στηρίχθηκε σὲ συκοφαντικὰ καὶ προβακατόρικα δημοσιεύματα τῶν ἀναθεωρητῶν τῶν Σκοπίων - Βελιγραδίου, στὴν ἐφημερίδα «Νόβα Μακεντόνια», ἄλλοτε μὲ τὴν προβολὴν ἐδαφικῶν διεκδικήσεων σὲ βάρος τῆς λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Ἀλβανίας». (Βλέπε : «Νέον Κόσμον», ἀρ. 9, τοῦ Σεπτεμβρίου 1961, σελ. 63).

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ Γ'

ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ Κ.Δ. ΔΙΑ ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΚΕ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΟΪΤΑΛΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

1. Ἡ γραμμὴ τοῦ «λαϊκοῦ μετώπου» καὶ τοῦ «ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ μετώπου» τοῦ 7ου Συνεδρίου τῆς Κ.Δ. (27 Ἰουλίου - 21 Αὐγούστου 1935).

Ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία, μετὰ τὴν ἀνοδὸν τοῦ Χίτλερ εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐν Γερμανίᾳ (τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1933), ἠναγκάσθη νὰ στραφῆ πρὸς τὰς Δυτικὰς Δημοκρατίας, νὰ συνάψῃ τὸ Γαλλοσοβιετικὸν σύμφωνον (5 Δεκεμβρίου 1934) καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ ἀνάλογον στροφὴν εἰς τὴν γραμμὴν τῆς Κ.Δ. καὶ δι' αὐτῆς καὶ εἰς τὴν γραμμὴν ὄλων τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Κομμουνιστικῶν Κομμάτων - Τμημάτων τῆς.

Ἡ Κομμουνιστικὴ Διεθνὴς ὡς τότε, εἶχε χαράξει, ὡς γνωστόν, τὴν διαβόητον γραμμὴν τῆς 3ης περιόδου τῆς λεγομένης γενικῆς κρίσεως τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὴν τακτικὴν γραμμὴν τοῦ ἐνιαίου μετώπου ἀπὸ τὰ κάτω, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ὁποίας, εἶχε διασπάσει τὰς ἀντιφασιστικὰς δυνάμεις τόσο ἐν Γερμανίᾳ, ὅσον καὶ διεθνῶς, μὲ τελικὸν ἀποτέλεσμα τὴν ἀνοδὸν τοῦ Χίτλερ εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐν Γερμανίᾳ, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1933.

Ἡ στροφὴ εἰς τὴν μέχρι τότε τακτικὴν γραμμὴν τῆς Κ.Δ. ἐπιστήμως καὶ δημοσίᾳ ἀνηγγέλθη εἰς τὸ 7ον Συνέδριον τῆς Κ.Δ., τὸ ὁποῖον συνῆλθεν εἰς τὴν Μόσχαν (27ην Ἰουλίου - 21ην Αὐγούστου 1935). Οἱ εἰσηγηταὶ τῶν βασικῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως τοῦ 7ου Συνεδρίου τῆς Κ.Δ. ἦσαν δύο:

— Ο Βούλγαρος Γκεόργκη Δημητρώφ, Γενικός Γραμματεὺς τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κ.Δ. καὶ ὁ Ἴταλὸς Παλμίρο Τολιάτι, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἔρκολι, μέλος τῆς Γραμματείας τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κ.Δ.

Ὁ Γκεόργκη Δημητρώφ εἰσηγήθη τὸ θέμα τῆς ἐπιθέσεως τοῦ φασισμοῦ καὶ τὰ καθήκοντα τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς, «στὴν πάλῃ γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐνάτια στὸ φασισμό».

Ὁ Δημητρώφ κατεδίκασε τὴν τακτικὴ τοῦ ἐνιαίου μετώπου μόνον ἀπὸ τὰ κάτω καὶ εἰσηγήθη τὴν τακτικὴν τοῦ λαϊκοῦ μετώπου ἀπὸ τὰ ἐπάνω καὶ ἀπὸ τὰ κάτω, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν ὁ ἴδιος χαρακτηριστικώτατα «Δούρειον Ἴππον» τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ὁ Ἔρκολι (ὁ Παλμίρο Τολιάτι), εἰσηγήθη τὸ θέμα: «Τὰ καθήκοντα τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς σχετικὰ μὲ τὸν ἐτοιμαζόμενον καινούργιο παγκόσμιον ἰμπεριαλιστικὸν πόλεμον».

Ὁ Τολιάτι, καθώρισεν ὡς καθήκον τῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων τὴν δημιουργίαν «ἐθνικοῦ ἀπελευθερωτικοῦ μετώπου», ἐν ᾧφει ἀπειλῆς ἐξωτερικῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τῶν χωρῶν εἰς τὰς ὁποίας δροῦν ταῦτα.

Εἰς τὴν 6ην παράγραφον τῆς ἀποφάσεως τοῦ 7ου Συνεδρίου, ἡ ὁποία ἐλήφθη βάσει τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Τολιάτι, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ πάλῃ γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση καὶ ἡ ὑποστήριξη τῶν ἐθνικο-ἀπελευθερωτικῶν πολέμων», καθωρίζοντο ὡς ἐξῆς τὰ καθήκοντα τῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων εἰς τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸν μέτωπον:

«Ἐάν ὁποιοδήποτε ἀδύνατον κράτος ὑποστῆ ἐπίθεση ἀπὸ μίαν ἢ περισσότερας μεγάλης ἰμπεριαλιστικῆς δυνάμεις ποὺ θὰ θέλῃ νὰ καταστρέψουν τὴν ἀνεξαρτησία του καὶ τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα ἢ νὰ τὸ διαμοιρασθοῦν, ὅπως αὐτὸ ἐγένετο ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Πολωνίας, (sic!...) ὁ πόλεμος τῆς ἐθνικῆς μπουρζουαζίας μίαν τέτοιας χώρας γιὰ τὴν ἀπόκρουση αὐτῆς τῆς ἐπίθεσης, μπορεῖ νὰ πάρει χαρακτηριστὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὸν πόλεμον, στὸν ὁποῖον ἡ ἐργατικὴ τάξις καὶ οἱ κομμουνιστὲς αὐτῆς τῆς χώρας δὲν μποροῦν

νὰ μὴν ἐπέμβουν. Τὸ καθήκον τῶν κομμουνιστικῶν μίαν τέτοιας χώρας ἐγκεῖται στὸ ὅτι διεξάγοντας μὴ ἀδιάλλακτὴ πάλῃ, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν οἰκονομικὴν καὶ πολιτικὴν θέσιν τῶν ἐργατῶν, τῶν ἐργαζομένων ἀγροτῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων, νὰ μποῦν ταυτοχρόνως εἰς πρῶτες γραμμὰς τῶν ἀγωνιστῶν γιὰ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησία καὶ νὰ διεξάγουν ὡς τὸ τέλος τὸν ἀπελευθερωτικὸν πόλεμον, μὴν ἐπιτρέποντας «στὴν δικὴν τους» κεφαλαιοκρατίαν νὰ ζητήσῃ συμβιβασμοὺς μὲ τὴν ἐπιτιθέμενην δυνάμειν εἰς βάρος τῶν συμφερόντων τῆς Χώρας τους». (Βλέπε: Συλλογὴν κειμένων τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ τὸν τίτλον «Πέντε χρόνια ἀγῶνες τοῦ ΚΚΕ 1931-1935», Ἀθήνα 1946, β' ἐκδοσις, Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., σελ. 374).

Ἡ γραμμὴ τοῦ «λαϊκοῦ μετώπου» καὶ τοῦ «ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ μετώπου», ἡ ὁποία ἐχαράχθη, κατ' ἐντολήν τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., ὑπὸ τῆς ἡγεσίας τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς, τὸ 1935, ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, ὅπως αὐτὴ εἶχε διαμορφωθῆ μετὰ τὴν ἀνοδὸν τοῦ Χίτλερ εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐν Γερμανίᾳ.

Ὁ Τολιάτι, εἰς τὸ 7ον Συνέδριον τῆς Κ.Δ. ἐτόνισεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐξῆς:

«Τὰ πιδ ζωτικὰ συμφέροντα τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων ὅλων τῶν χωρῶν στὸ σημερινὸ ἱστορικὸ στάδιον, ἀπαιτοῦν ἢ πολιτικὴν τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἢ πάλῃ γιὰ τὴν εἰρήνην, ἢ πάλῃ ἐνάτια στὸν ἰμπεριαλιστικὸν πόλεμον πρὸ καὶ μετὰ τὸ ξέσπασμα τοῦ πολέμου νὰ διεξάγεται μὲ τὴν κατεύθυνση τῆς ὑπεράσπισης τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσεως». (αὐτόθι, σελ. 375 - 376).

2. Ἡ ἐφαρμογὴ ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. τῆς γραμμῆς τοῦ λαϊκοῦ μετώπου καὶ τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ μετώπου τῆς Κ.Δ.

Τὸ Κ.Κ.Ε., πιστὸν καὶ ἀπολύτως ἀφωσιωμένον εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν, τμημα τῆς Κ.Δ. ἐν Ἑλλάδι, ἐπεδόθη

εις την εφαρμογήν τῆς γραμμῆς τοῦ 7ου Συνεδρίου τῆς Κ.Δ. διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ λαϊκοῦ καὶ ἔθνικοαπελευθερωτικοῦ μετώπου.

α. Τὸ λάθος τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1939 ἐν τῇ εφαρμογῇ τῆς γραμμῆς τοῦ 7ου συνεδρίου τὰς Κ.Δ.

Ἡ εφαρμογὴ αὐτῆς τῆς γραμμῆς ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐπαρουσίασε τὸ ἔτος 1939 μίαν παρέκκλισιν ἐξ ὑπερβολικοῦ ζήλου τῆς ἡγεσίας του, ἡ ὁποία κατεκρίθη ὑπὸ τῆς Κ.Δ.

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1939, εἰς τὴν 5ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., ἐλήφθη μία ἀπόφασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχαρακτηρίζετο ὁ Ἰ. Μεταξᾶς ὡς ὅ υπ' ἀριθ. 1 ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ συγκεντρωθοῦν ὅλα τὰ πυρὰ τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ὄχι ὁ ἔξωθεν φασιστικὸς κίνδυνος, ἐναντίον τοῦ ὁποίου καὶ ὁ Ἰ. Μεταξᾶς ἦτο διατεθειμένος ν' ἀγωνισθῇ.

«Τὸ Κόμμα μας, ἔγραφε ἡ ἀπόφασις τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., ὑπερασπίζει τὴν ἀνεξαρτησία καὶ ἀκεραιότητα τῆς χώρας ἐναντία στὴν ἀξονικὴ ἀπειλὴ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις του. Μὰ ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἀκεραιότητος τῆς χώρας, βρῖσκεται στὴν Ἀθήνα, εἶναι ὁ μοναρχοφασισμὸς, ποὺ χωρὶς τὴν ἀνατροπὴν του καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν, δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ὑπεράσπιση τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος». (Βλέπε: Γιώργη Σιάντου. «Εἰσήγησις στὴν Πη Πανελλαδικὴ Συνδιάσκεψιν τοῦ Κ.Κ.Ε.» (Δεκέμβριος 1942) εἰς συλλογὴν κειμένων τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ τὸν τίτλον: «Δέκα χρόνια ἀγῶνες 1935-1945», ἐκδ. Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., Ἀθήνα, 1945, σ. 140.

β. Ἡ ὑπὸ τῆς Κ.Δ. διόρθωσις τοῦ λάθους τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., τοῦ Φεβρουαρίου 1939.

Ἡ Κ.Δ., μόλις ἔλαβε γνῶσιν τοῦ ὡς ἄνω κειμένου τῆς λανθασμένης αὐτῆς θέσεως τοῦ Κ.Κ.Ε., ἔσπευσε δι' εἰδικῆς ἐγκυ-

κλίου τῆς Πολιτικῆς Γραμματείας τῆς νὰ ἐπιστημάνῃ τὸ λάθος τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ νὰ τοῦ χαράξῃ τὸν καλύτερον συγκεκριμένον τρόπον εφαρμογῆς τῆς γραμμῆς τοῦ ἔθνικοαπελευθερωτικοῦ μετώπου εἰς τὰ τότε πολιτικὰ πλαίσια τῆς Χώρας.

«Ἡ χώρα σας ἀπειλεῖται, ἔγραφεν ἡ ἐγκύκλιος τῆς Κ.Δ., ἀπὸ τὸ φασιστικὸ ἄξονα καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸν ἰταλικὸν φασισμό, ποὺ δρᾷ εἰδικὰ στὰ Βαλκάνια. Τὸ πρῶτο καθήκον τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶναι ἡ ὑπεράσπιση τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας. Ἐφ' ὅσον ἡ Κυβέρνησις τοῦ Μεταξᾶ παλεύει καὶ ἀδύνη κατὰ τοῦ ἰδιοῦ κινδύνου, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐπιδιώκετε πρῶτα ἀπ' ὅλα τὴν ἀνατροπὴν τῆς Βέβαια, τὸ κόμμα σας πρέπει νὰ κάνει ἀγῶνα γιὰ τὴν κατάχτησιν ὅσο τὸ δυνατὸ μεγαλύτερης ἐσωτερικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, γιὰτὶ αὐτὸ δυναμώνει τὴν ἀμυντικὴν ἰκανότητα τῆς χώρας σας». (Βλέπε: «Δέκα Χρόνια Ἀγῶνες 1935 - 1945», Ἀθήνα 1945, σελ. 140).

Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε., μόλις ἔλαβε γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τῆς ὡς ἄνω ἐγκυκλίου τῆς Κ.Δ., ἔσπευσε νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος τῆς καὶ ἔπαυσε νὰ χαρακτηρίζῃ τὸν Ἰ. Μεταξᾶ ὡς τὸν ὑπ' ἀριθ. 1 ἐχθρὸν τῆς Ἑλλάδος.

3. Ἡ ὑπογραφή τοῦ Γερμανοσοβιετικοῦ συμφώνου καὶ ἡ νέα στροφή καὶ ἡ νέα τακτικὴ γραμμὴ τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς.

Ἡ αἰφνιδία καὶ ἐξ ὀλοκλήρου ἀναπάντεχος ὑπογραφή τοῦ Γερμανοσοβιετικοῦ συμφώνου (23 Αὐγούστου 1939) ἐπροκάλεσε κατάπληξιν καὶ σύγχυσιν ὄχι μόνον εἰς τοὺς μὴ κομμουνιστάς, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα, αἱ ἡγεσίαι τῶν ὁποίων ἐνόμισαν ὅτι καὶ μετὰ τὴν ὑπογραφήν του ἔπρεπε νὰ συνεχίσουν τὴν «ἀντιφασιστικὴν» δρᾶσιν των καὶ τὴν εφαρμογὴν τῆς τακτικῆς τοῦ λαϊκοῦ μετώπου καὶ τοῦ ἔθνικοαπελευθερωτικοῦ μετώπου τοῦ 7ου Συνεδρίου τῆς Κ.Δ.

Τὸ λάθος αὐτό, τὸ διέπραξε τότε ἀκόμη καὶ ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ. Γαλλίας, ἡ ὁποία εἰς τὴν Βουλὴν ἐψήφισεν ὑπὲρ τῶν πολεμικῶν κονδυλίων τῆς Κυβερνήσεως Ντάλαντιέ καὶ ἐδέ-

χθη να στρατευθούν τα στελέχη της, μεταξύ των οποίων και αυτός ούτος ο Γεν. Γραμματέας του Κ.Κ. Γαλλίας Μ. Τορέζ.

Το λάθος αυτό των Κ.Κ., επροκάλεσε την επέμβαση της Κ.Δ., ή Γραμματεία της οποίας με επικεφαλής τον Γκεώργκη Δημητρώφ έσπευσε να εξαποστείλη ειδικάς οδηγίας.

Αύται καθώριζον τα εξής :

α. « Ο χαρακτήρας του πολέμου είναι « *ιμπεριαλιστικός* » τόσο από της πλευράς της Χίτλερ κής Γερμανίας, όσο και από της πλευράς των Δυτικών Δημοκρατιών Άγγλίας - Γαλλίας. »

β. « Είς τον πόλεμον αυτόν, οί κομμουνιστάι δέν έχουν καμιά θέση ».

γ. « Όλα τα πυρά των κομμουνιστών πρέπει να στραφούν εναντίον της Άγγλίας, πού την απομονώσῃ της θα πρέπει να επιδιώκουν με όλα τα μέσα ».

Ο Γ. Δημητρώφ, εκτός των ώς άνω οδηγιών της Κ.Δ. αί οποίαι διωχετεύθησαν άρμοδίως είς τα Κ.Κ. τμήματά της, έδημοσίευσεν και είδικόν άρθρον είς τό γνωστόν επίσημον περιοδικόν της Κ.Δ.: « Κομμουνιστική Διεθνής », τόν Οκτώβριον του 1939, υπό τόν τίτλον : « Ο πόλεμος και ή εργατική τάξη των καπιταλιστικών χωρών », είς τό όποιον καθώριζε τα καθήκοντα των κομμουνιστικών κομμάτων και των κομμουνιστών είς τόν Δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον.

Είς τό άρθρον του τούτο ο Γ. Δημητρώφ έχαρακτήριζεν τόν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον « *ιμπεριαλιστικόν, άδικον παρ' όλα τα άπατηλά συνθήματα με τα όποία οί κυρίαρχες τάξεις των έμπολέμων καπιταλιστικών κρατών επιδιώκουν να συγκαλύψουν τούς πραγματικούς των σκοπούς μπροστά στα μάτια των λαϊκών μαζών, όπως τό έκαναν και στόν Πρώτον Παγκόσμιον Πόλεμον του 1914-1918. Μέσα στη νέα κατάσταση που δημιουργήθηκε από την φιλειθνηκή πολιτική της Σοβιετικής Ένωσης και τα σύμφωνα της Μόσχας της 23 και 28 Σεπτεμβρη, δέν υπάρχει για την εργατική τάξη παρά μιá μονάχα σωστή πολιτική, ή πολιτική της αδιάλλακτης και θαρραλέας πάλης ενάντια στόν ιμπεριαλιστικό πόλεμο, της πάλης ενάντια τούς υπευθύνους και έμπρηστές του πολέμου. Καθένας στην ίδια του τη*

χώρα όφείλει να αγωνισθεῖ, για να τεθεῖ τέρμα σ' αυτόν τόν ληστρικών πόλεμον. Σήμερα οί ιμπεριαλιστές της Άγγλίας και της Γαλλίας, διεκήρυσσεν ο Δημητρώφ εν συνεχεία, άρχισαν την επίθεση. Έρριξαν τούς λαούς των σένα πόλεμο ενάντια στη Γερμανία και προσπαθούν με όλα τα μέσα να παρασύρουν με τό μέρος τους και όρισμένα άλλα κρατη. Έάν, προηγουμένως, τα λεγόμενα Έθροπαϊκά Κράτη διηροούντο σε επιτιθέμενα και μη επιτιθέμενα τώρα αυτή ή διαίρεση δέν ανταποκρίνεται πλέον στην πραγματικότητα. Αδτή ή διάκριση εξαφανίστηκε. Σήμερα διαπιστώνουμε τούτο ότι οί Άγγλοι και οί Γάλλοι ιμπεριαλιστές επιθυμοούν με όλα τα μέσα να συνεχίσουν και να επεχτείνουν την πυρκαγιά του πολέμου. Η κατάσταση δέν είναι πλέον ή ίδια. Τα καθήκοντα των κομμουνιστικών κομμάτων άλλαξαν. Η τακτική πρέπει συνεπώς να αλλάξει κι' αδτή ».

Και ο Δημητρώφ, ο όποιος είς την εισηγησίον του, είς τό 7ον Συνέδριον της Κ.Δ., την 2αν Αυγούστου 1935, καθώριζεν ως επιτακτικόν καθήκον όλων των Κομμουνιστικών Κομμάτων την άμεσον εφαρμογήν της τακτικής του « Λαϊκού μετώπου », διεκήρυσσεν είς τό ως άνω άρθρον του, ότι : « *Αδτή ή τακτική είναι πλέον ανεφάρμοστη. Έπειδή πρόκειται να κινητοποιήσουμε τις μεγάλες μάζες ενάντια στόν σημερινόν πόλεμον, για να βάλουμε τέρμα σ' αυτόν τόν πόλεμον, δέν μπορούμε να συμμαχήσουμε με τούς σοσιαλιστές και ριζοσπάστες μικροαστούς, οί όποιοι από τις πρώτες μέρες του πολέμου, εγκαταστάθηκαν κυνικώς, όπως και τό 1914-1918, στην ίερή συμμαχία με τούς έμπολέμους καπιταλιστές. Αντίθετα, πρέπει να διεξάγουμε λυσσαλέον άγώνα ενάντια τους, άγώνα χωρίς διακοπή. Η κατάσταση σήμερα είναι εδνοϊκότερη από την εποχή του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου, γιατί ή ύπαρξη της Σοβιετικής Ένωσης δεκαπλασιάζει τη δύναμη της εργατικής τάξης και οί μάζες έχουν όλονέν και μικρότερη έμπιστοσύνη στη σοσιαλδημοκρατία. Έτσι ο δρόμος είναι πιο ελεύθερος και ή επιτυχία πιο εξασφαλισμένη, εάν οί κομμουνιστές κατανοήσουν την πραγματική φύση αυτού του πολέμου, αν διαλύσουν τόν μύθον ότι ο πόλεμος αυτός είναι αντιφασιστικός, ότι είναι δικαιοσ. Τότε επιτρέπεται βάσιμα να κάνουμε την προοπτική ότι*

τὸ προλεταριάτο θὰ νικήσει σὲ μιὰ καινούρια Ὀκτωβριανὴ Ἐπαναστάση καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ σὲ παγκόσμια κλίμακα». (Βλέπε : A. Rossi : « Les Communistes Français pendant la drôle de guerre », Paris (Les Iles d'or) 1951, σ. 86—87).

Ἡ ὡς ἄνω νέα γραμμὴ τῆς Κ.Δ., ἡ χαραχθεῖσα, μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γερμανοσοβιετικοῦ συμφώνου καὶ τοῦ νέου διαμελισμοῦ τῆς Πολωνίας ὑπὸ τῆς Χιτλερικῆς Γερμανίας ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας ἀφ' ἑτέρου, ἦτο εὐθυγραμμισμένη ἀπολύτως πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, ὡς τὴν ἐξέθεσεν ὁ τότε πρωθυπουργὸς τῆς, ὁ Β. Μ. Μολότωφ, εἰς τὸν λόγον του, εἰς τὴν 5ην Ἐκτακτον Σύνοδον τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιέτ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., τὴν 31 Ὀκτωβρίου 1939.

«Ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε μετὰ τὴν Γερμανίας καὶ τοῦ Ἀγγλογαλλικοῦ συνασπισμοῦ, εἶπε μετὰ τὴν ἄλλων ὁ Μολότωφ, δὲν εὐρίσκειται εἰμὴ μόνον εἰς τὸ πρῶτον στάδιόν του. Δὲν προσέλαβε ἀκόμη τὴν πραγματικὴν του ἐξέλιξιν. Κατανοεῖ τις ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰ ἐπιφέρει μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὴν κατάστασιν τῆς Εὐρώπης καὶ ὄχι μόνον τῆς Εὐρώπης. Ἐν σχέσει μὲ τὰς σημερινὰς ταύτας μεταβολὰς, τὰς ἐπελήθεισας εἰς τὴν διεθνήν κατάστασιν, ὠρισμένοι παλαιοὶ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ἐχρησιμοποιοῦμεν καὶ προσφάτως ἀκόμη, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους πολλοὶ εἶχον συνηθίσει τόσον πολὺ, ἠχρηστεύθησαν καὶ κατέστησαν εἰς τὸ ἐξῆς ἀνεφάρμοστοι. Πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν διὰ νὰ ἀποφύγωμεν χονδροειδεῖς πλάνας εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς νέας πολιτικῆς καταστάσεως εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἶναι γνωστὸν, λόγου χάριν, ὅτι κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μῆνας, ἔννοια ὡς «ἐπιθέσις», «ἐπιτιθέμενος», ἔλαβον νέον σαφὲς περιεχόμενον, προσέλαβον νέας ἐννοίας. Ἀντιλαμβάνεται τις εὐκόλως ὅτι δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ χρησιμοποιήσωμεν τοὺς ἄνθρωπους αὐτοὺς ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποιοῦντο πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων μηνῶν. Ἐὰν ὁμιλῇ κανεὶς σήμερον περὶ τῶν μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων, βλέπει ὅτι ἡ Γερμανία εὐρίσκειται εἰς τὴν κατάστασιν ἑνὸς κράτους τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἴδῃ τὴν ταχύτεραν κατάπτωσιν τοῦ πολέμου καὶ εἰς τὴν εἰρήνην,

ἐνῶ ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία, αἱ ὁποῖαι χθὲς ἀκόμη διεκήρυσσον ὅτι εἶναι κατὰ τῆς ἐπιθέσεως, εἶναι σήμερον ὑπὲρ τῆς συνεχίσεως τοῦ πολέμου καὶ κατὰ τῆς συνάψεως τῆς εἰρήνης. Οἱ ῥόλοι μετεβλήθησαν, ὅπως βλέπετε!...

Ἡ ἀπόπειρα τῶν κυβερνήσεων Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, ὅπως δικαιολογήσουν τὴν νέαν στάσιν των, ἐπικαλούμεναι τὰς ἐναντι τῆς Πολωνίας ἀναληφθείσας ὑποχρεώσεις των, εἶναι, ἐννοεῖται καλῶς, σαφῶς ἀστήρικτοι. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπόβῃ ζήτημα — ὁ καθεὶς τὸ ἐννοεῖ — ἀποκαταστάσεως τῆς παλαιᾶς Πολωνίας. Ὡστε εἶναι ἀφροσύνη τὸ νὰ συνεχίζεται ὁ πόλεμος ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀποκαταστάσεως τοῦ παλαιοῦ Πολωνικοῦ Κράτους. Αἱ Κυβερνήσεις Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, αἱ ὁποῖαι ἀντιλαμβάνονται τοῦτο, δὲν θέλουν ἐν τούτοις νὰ παύσουν τὸν πόλεμον καὶ νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ ζητοῦν νέαν δικαιολογίαν διὰ νὰ συνεχίσουν τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας.

Ἀπὸ τινος χρόνου οἱ ἰθύνοντες κύκλοι τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας προσπαθοῦν νὰ ἐμφανισθοῦν ὡς πρωταθληταὶ τῶν δημοκρατικῶν δικαιωμάτων τῶν λαῶν κατὰ τοῦ Χιτλερισμοῦ. Οὕτω ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις διεκήρυξε ὅτι δι' αὐτὴν ὁ πόλεμος τῆς Γερμανίας ἔχει ὡς σκοπὸν, οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον, τὸν «ἐκμηδενισμόν τοῦ Χιτλερισμοῦ». Ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι ὅτι τόσον ἐν Ἀγγλίᾳ ὅσον καὶ ἐν Γαλλίᾳ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ πολέμου ἐκήρυξαν κατὰ τῆς Γερμανίας κάτι ὡσὰν «ἰδεολογικὸν πόλεμον», ὁ ὁποῖος ἐνθυμίζει τοὺς ἀρχαίους θρησκευτικὸς πολέμους. Πράγματι οἱ θρησκευτικοὶ πόλεμοι αἰρετικῶν καὶ ἑτεροδόξων ὑπῆρξαν ἄλλοτε τῆς μόδας. Οἱ πόλεμοι ἐκεῖνοι ἐπέστυραν, ὡς γνωστὸν, τὰς πλέον ὀλεθρίας συνεπειὰς διὰ τὰς λαϊκὰς μάζας, τὴν οικονομικὴν καταστροφὴν καὶ τὴν μορφωτικὴν κατάπτωσιν τῶν λαῶν. Τίποτε ἄλλο δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδώσουν οἱ πόλεμοι ἐκεῖνοι. Ἄλλ' οἱ πόλεμοι ἐκεῖνοι ἀνάγονται εἰς τὸν Μεσαίωνα. Δὲν μᾶς παρασέρουν ἐκ νέου πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ πολέμου θρησκευτικῶν καὶ δεισιδαιμονικῶν καὶ μορφωτικῆς καταπτώσεως αἱ ἰθύνουσαι τάξεις τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας.

Ὅπως δὲποτε ἐπεχειρήθη σήμερον μὲ «ἰδεολογικὸν» ἐμβλημα ἑνας πόλεμος τῆς μεγαλυτέρας δυνατῆς ὀλκῆς, ἐμφανίζων τοὺς σοβαρωτέρους κινδύνους διὰ τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ

τοῦ κόσμου ολοκλήρου. Ἄλλ' ἓνας πόλεμος τιούτου εἶδους δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῆ κατὰ κανένα τρόπον. Ἡ ἰδεολογία τοῦ Χιτλερισμοῦ, ὅπως κάθε ἄλλο ἰδεολογικὸν σύστημα, ἤμπορεῖ νὰ ἀναγνωρισθῆ ἢ νὰ ἀπορριφθῆ. Τοῦτο εἶνε ζήτημα πολιτικῶν ἀντιλήψεων. Ἄλλὰ πᾶς τις θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταστραφῆ μία ἰδεολογία διὰ τῆς βίας καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ αὐτὴν διὰ τοῦ πολέμου.

Διὰ τοῦτο εἶναι ἀνόητον, ἐγκληματικὸν μάλιστα νὰ διεξαγάγῃ κανεὶς ἓνα παρόμοιον πόλεμον διὰ τὸν ἐκμηδενισμὸν τοῦ Χιτλερισμοῦ μὲ τὸ νὰ καλύπτῃ τὸν πόλεμον τοῦτον μὲ τὴν ψευδῆ σημαίαν τῆς πάλης ὑπὲρ τῆς «δημοκρατίας». Πράγματι δὲν ἤμπορεῖ καθόλου ν' ἀποκαλέσῃ τις πάλην διὰ τὴν δημοκρατίαν πράξεις ὡς ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἐν Γαλλίᾳ, αἱ συλλήψεις κομμουνιστῶν Βουλευτῶν τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς, οἱ περιορισμοὶ τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἢ ὅλον ἐν περισσότερον ἔντονος ἐθνικῆ καταπίεσις εἰς τὰς Ἰνδίας. Δὲν εἶναι ἄρα γε σαφὲς ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ σημερινοῦ ἐν Εὐρώπῃ πολέμου δὲν εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὁμολογοῦν εἰς τὰς ἐπισήμους δηλώσεις, τὰς προοριζόμενας διὰ τὸ πολὺ κοινὸν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, δηλαδὴ ὅτι ὁ σκοπὸς οὗτος δὲν εἶναι ἡ πάλη ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, ἀλλὰ καὶ ἄλλο, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν ὁμολοῦν ἀναφανδόν;» (Βλέπε τὸ κείμενον τοῦ λόγου τοῦ Μολότωφ εἰς τὴν 5ην Ἑκτακτον Σύνοδον τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιέτ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. (31 Ὀκτωβρίου 1939), εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» τῆς Τετάρτης, 1ης Νοεμβρίου 1939).

Ὁ Γ. Δημητρώφ ἐξ ἄλλου εἰς ραδιοφωνικὴν ὁμιλίαν του τῆς 23 Αὐγούστου 1940, μετὰ τὸν τορπιλλισμὸν τῆς «Ἑλλης» ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν φασιστῶν, τὴν 15ην Αὐγούστου 1940, ἐξεθείαζε τὸ γερμανοσοβιετικὸν σύμφωνον τὸ ὁποῖον δικαίως καὶ εὐστόχως ἐχαρακτηρίσθη ὡς «ἡ ταφόπετρα τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνύσης»¹ καὶ ἐκάκιζε τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπ' αὐτό. Τὸ σχετικὸν κείμενον τῆς ὡς ἄνω ὁμιλίας τοῦ Γ. Δημητρώφ, ὡς τὸ ἐδημοσίευσεν εἰς

1. Βλέπε: Günther Nollau: «Die Internationale - Wurzeln und Erscheinungsformen des proletarischen Internationalismus», Köln, 1959, σ. 154.

ἑκτακτον ἑκδοσιν τοῦ παρανόμου «Ριζοσπάστη» τῆς ἡ «Παλαιὰ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ» τοῦ ἐπισήμου Κ.Κ.Ε., ἡ ἀντίπαλος τῆς «Προσωρινῆς Διοικήσεως τοῦ Κ.Κ.Ε.», ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Ραδιοφωνικὴ ὁμιλία τοῦ Γ. Δημητρώφ τῆς 23 Αὐγούστου 1940.

«Τὸ γερμανοσοβιετικὸν σύμφωνον ἀποτελεῖ ἓνα ὄργανο εἰρήνης. Δὲν ἐξασφάλισε μονάχα τὴν εἰρήνην στοὺς λαοὺς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. μὰ ἔδωσε τὴν δυνατότητα καὶ στοὺς ἄλλους λαοὺς, ἰδιαίτερα τοὺς βαλκανικοὺς, νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸν πόλεμον. Μὰ οἱ βαλκανικὲς Κυβερνήσεις δὲν ἐπωφεληθήκαν ἀπ' τὴν ἐνκαιρία αὐτὴ καὶ ὁ πόλεμος ἀπειλεῖ σήμερα νὰ τραβήξῃ στὰ δίχτυα του τὶς βαλκανικὲς χῶρες. Πιὸ ἄμεσα ἀπ' ὅσες ἀπειλεῖται ἀπ' τὴν μεγαλύτερη καταστροφὴ ἢ Ἑλλάδα ἐξ αἰτίας τῆς πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεως τῆς, ποὺ προκάλεσε τὴν δυσπιστία καὶ τῶν δύο ἐμπολέμων παρατάξεων».

(Βλέπε: « Ριζοσπάστην », ἑκτακτὴ ἑκδοσὴ, 30 Αὐγούστου 1940 καὶ εἰς τὴν συλλογὴν κειμένων τοῦ Κ.Κ.Ε., τὴν ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Κ.Ε. του, ὑπὸ τὸν τίτλον: « Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὸ 1918 ὡς τὸ 1931, τόμ. Α' ἀπὸ τὸ 1918 ὡς τὸ 1926, μὲ παράρτημα κειμένων τῆς περιόδου 1932-1941 », Ἀθήνα 1947, σ. 505).

4. Ἡ εὐθυγράμμισις τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. πρὸς τὴν νέαν «διεθνιστικὴν» γραμμὴν τῆς Κ.Δ.

Τὴν νέαν αὐτὴν γραμμὴν τῆς Κ.Δ. διεβίβασεν εἰς τὸ Κ.Κ.Ε. ὁ ἐκ τῶν Ἑλλήνων πρακτόρων τῆς Κ.Δ., Δημήτριος Σακαρέλλος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο τότε μὲ εἰδικὴν ἀποστολὴν εἰς τὸ Παρίσι, διὰ τῶν διεθθόντων ἐκ Παρισίων Ἑλλήνων Κομμουνιστῶν, τῶν προερχομένων ἐκ τῆς Σχολῆς «Κούτβ» τῆς Μόσχας, οἱ ὁποῖοι κατήρχοντο εἰς Ἑλλάδα διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ κόμματος: Τζωρτάτου, Γιώση, Τιμογιαννάκη, Μπακόλα, Μπουκίδη κλπ. κλπ.

Ἡ τότε ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς Δ. Πάπαγιάννην, Εὐάγγελον Κτιστάκην, Χρῆστον Κανάκην, οἱ ὁποῖοι εἶχον στενοὺς συνεργάτας των τοὺς Δαμιανὸν Μάθησιν, Γιάννη Πετσόπουλον καὶ τὸν δημοσιογράφον καὶ

λογοτέχνην Νικόλαον Καρβούνην, ἔσπευσε νὰ εὐθυγραμμισθῆ πρὸς τὴν νέαν γραμμὴν τῆς Κ.Δ. Οὕτω εἰς τὸν παράνομον «Ριζοσπάστην», τὸν ἐκδιδόμενον ὑπ' αὐτῆς, ἤρχισε νὰ δημοσιεύη ἄρθρα καὶ ἀποφάσεις τῆς, εἰς τὰς ὁποίας ἔχαρακτήριζε τὸν Β' Παγκόσμιον πόλεμον ὡς ἰμπεριαλιστικὸν καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευράς, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς δὲν ἔχει οὐδεμίαν θέσιν.

Εἰς τὸ Μανιφέστον τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν παράνομον «Ριζοσπάστην» τῆς 2ας Μαΐου 1940, σχετικῶς μὲ τὸν Β' Παγκόσμιον πόλεμον, ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἔγραφε:

«Οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ἄλλοι ἐργαζόμενοι δὲν ἔχουν τίποτε νὰ κερδίσουν ἀπὸ τὸ μακελιῶ ἀυτὸ καὶ μονάχα ἡ σπειρα τῶν παρασίτων καὶ τῶν κερδοσκοπῶν πλουτίζει ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ τὰ δεινὰ τῶν ἐργατῶν καὶ ὅλων τῶν ἐργαζόμενων. Καταστρεμμένοι καὶ ἐξαθλιωμένοι, δὲν ἔχουν κανένα συμφέρον ἀπὸ τὸ ἂν θὰ νικήσουν οἱ Ἀγγλογάλλοι εἴτε οἱ Γερμανοὶ ἰμπεριαλιστές, ἀφοῦ αὐτοὶ θὰ πληρώσουν τὰ τεράστια πολεμικὰ ἐξοδα νικητῶν καὶ νικημένων. Θὰ ὑποστοῦν καινούργιο ξεζούμισμα, γιὰ νὰ ξανασυρθοῦν πάλι ὕστερα ἀπὸ κάμποσα χρόνια, νὰ πετσοκοφτοῦν, γιὰ ἓνα νέο ξαναμοίρασμα».

Καὶ ὀλίγον κατωτέρω εἰς τὸ αὐτὸ Μανιφέστον τῆς, ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἔγραφε διὰ τὴν πολιτικὴν τῆς τότε Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ἰ. Μεταξᾶ:

«Τὸ πέρασμα τῆς Βασιλομεταξικῆς δικτατορίας στὴν ὑπερσεία τῶν Ἀγγλογάλλων ἰμπεριαλιστῶν, συντελούμενο μέσα στὶς συνθήκες τῆς ἐντυσης τῶν σχέσεών τους μὲ τὴν Ἰταλία, σημαίνει — οὔτε λίγο οὔτε πολὺ — ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ πρὸς τοὺς ἰμπεριαλιστὰς νὰ βγάλουν τὰ μάτια τους πάνω στὰ Ἑλληνικὰ ἐδάφη καὶ ἐξοφλοῦσιν ὅτι τὸν νὰ μὴν ἀφήσουν πέτρα πάνω στὴν ἄλλη, στὴ δυστυχημένη Πατρίδα μας». (Βλέπε: Παράρτημα συλλογῆς κειμένων τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὸ 1918 - 1931» τόμ. Α', Ἀθήνα 1947, ἔκδοση Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., σελ. 496, 498).

5. Ἡ δημιουργία τῆς «Προσωρινῆς Διοικήσεως τοῦ ΚΚΕ» καὶ ἡ χάραξις ὑπ' αὐτῆς τῆς γραμμῆς τοῦ «ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ - ἀντιφασιστικοῦ μετώπου» καὶ ἡ εὐθυγράμμισις τοῦ Ν. Ζαχαριάδη πρὸς αὐτὴν.

Ἡ δημιουργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργοῦ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Κωνστ. Μανιαδάκη «Προσωρινὴ Διοίκησις τοῦ Κ.Κ.Ε.» ἦλθε εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν κρατούμενον εἰς τὰ κρατητήρια Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν Ἀρχηγὸν τοῦ Κ.Κ.Ε., Ν. Ζαχαριάδην καὶ ἐξησφάλισε τὴν συνεργασίαν του εἰς τὸν ὑπ' αὐτῆς ἐκδιδόμενον «Ριζοσπάστην».

Κατωτέρω παραθέτομεν ὠρισμένα ἀνέκδοτα κείμενα ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ «Προσωρινῆς Διοικήσεως τοῦ Κ.Κ.Ε.» καὶ τοῦ Ν. Ζαχαριάδη.

α. Ἀνέκδοτος μέχρι σήμερον Ἐπιστολὴ τῆς «Προσωρινῆς Διοικήσεως τοῦ Κ.Κ.Ε.», τῆς 25ης Ἰουλίου 1940 πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ ΚΚΕ Νίκον Ζαχαριάδην.

«Ἀγαπητέ μας Νίκο,

Μὲ τὸ πιάσιμο τοῦ Σιάντου ἡ καθοδήγησις τοῦ κόμματος πέρασε στὰ χέρια τῆς σπειρας Μάθησις - Παπαγιάννη¹. Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἔμειναν σὰν μοναδικοὶ ἡγέτες τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἔτσι ἐκκαθάρισις τοῦ Κόμματος ἀπὸ πάνω ἦτανε πιά ἀδύνατη, μόνος τρόπος σωτηρίας ἦτανε ἀνταρσία τῆς βάσεως: αὐτὸ καὶ ἔγινε. Οἱ ὀργανώσεις τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιᾶ μὲ κουτσορευμένες δυνάμεις κόψανε ἀμέσως ἐπαφὴ μὲ τὴ σπειρα, στὶς 9 τοῦ Γενάρη

1. Διὰ τὴν «πρακτορειακὴν - χαφιδικὴν» δραστηριότητα τοῦ Δ. Μάθησις, κατὰ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ΚΚΕ, βλέπε: «Ἀπόφασις τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐλέγχου τοῦ ΚΚΕ», εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς 28ης Ἀπριλίου 1946 καὶ δυὸ ἐκπομπὰς τοῦ «Φροντιστηρίου τοῦ Ἀγωνιστῆ» τοῦ Ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τοῦ ΚΚΕ ὑπὸ τοὺς τίτλους: α) «Τὸ πορτραῖτο τοῦ προβοκάτορα Μάθησις» καὶ β) «Πῶς ξεσκεπάστηκε ὁ Μάθησις». Βλέπε: «Τὸ φροντιστήριον τοῦ Ἀγωνιστῆ. (Ἐπιλογὴ ἀπὸ ὁμιλίαις ποὺ μεταδόθηκαν στὸ ἐξάμηνο, 3 τοῦ Ἰουλίου 1960—3 τοῦ Γενάρη 1951)» ἀ. τ. Μάρτη 1951, ἐκδοτικὸ «Νέα Ἑλλάδα» ἀρ. 1· «Κομματικὴ Ἐκπαίδευσις καὶ Μόρφωσις», σελ. 76-83).

κάνανε σύσκεψη στελεχών (πήρανε μέρος 23) βγάλανε προσωρινή διοίκηση του Κ.Κ.Ε. με την απόφαση να δέσουν γερὰ τις δυο οργανώσεις και να τραβήξουν στη συγκέντρωση όλου του κόμματος γύρω στην Π.Δ. Πάμε καλλίτερα από ότι πιστεύαμε. Η Αθήνα αναπτύχθηκε 100%, ο Πειραιάς 400%, η Νεολαία του Πειραιά είναι πια μιὰ μαζική οργάνωση και η ΚΝΑ [=Κομμουνιστική Νεολαία Αθήνας, σημ. συγγρ.] από μηδέν έχει τώρα 100 μέλη χωριστά από μιὰ γερή αχτίδα φοιτητών. Βγάζουμε τὸ «Ρίζο» ταχτικά κάθε μῆνα (στην ἀρχὴ πολυγραφημένο, τώρα ἔντυπο). Τὴ δουλειὰ τὴν έχει πάρει στὰ χέρια του αὐτὸς στὸν ὁποῖο εἶχες ἀναθέσει τὴν ἐντολὴ στὰ 1938-39. [Δηλ. ὁ Γιάννης Μιχαηλίδης, σημ. συγγρ.] Βέβαια ἔδειξε κάποια ἀδεξιότητα στὴν ἀρχὴ και νωθρότητα, μὰ τὸ πιάσιμο τοῦ Σιάντου τὸν ἔσπρωξε νὰ βρεῖ τὴ βάση τοῦ Πειραιά και ἀπὸ κει νὰ πάρει σὲ λίγο διάστημα μαζί και τις δυὸ οργανώσεις.

Ἔχουμε και μιὰ καλὴ τύχη. Ἀπέξω μὲ τὴν κήρυξη τοῦ πολέμου μᾶς ἦρθαν κάμποσα στελέχη μας ὅσα δὲν πιάστηκαν και βρῆκαν τις οργανώσεις μας (εἶναι ἀρκετοί) μπήκανε κάτω ἀπὴ γραμμὴ μας και σήμερα εἶναι ἡ βασικὴ ὁμάδα ἐπίθεσης γιὰ τὴν ἀναδημιουργία τοῦ Κόμματος. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Μάθησης βγάζει τὸν «Ρίζο» και τὸν κυκλοφορεῖ μέσον τῶν λίγων Δ.Υ. (=Δημοσίων Ὑπαλλήλων, σημ. συγγρ.) και διανοομένων ποὺ ἔχει (ἄλλον δὲν ἔχει οὔτε μισόν). Μ' αὐτοὺς ἐμεῖς δὲν καταφέραμε νὰ πιάσουμε ἐπαφὴ και νὰ τοὺς πείσουμε. Γράφανε στὸν «Ρίζο» πὼς ἡ ἐκκλήσή σου γράφτηκε ἀπὸν Μανιαδάκη. Σκέφου λοιπὸν Νίκο μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μπορέσεις νὰ μᾶς βοηθήσεις γιὰ νὰ φύγει ἀπὴ μέση ὁ Μάθησης. Πρέπει νὰχομε: α) Τὸ πιστοποιητικὸ γιὰ τὸν Κατσαν. . . [Κατσαν. =Κατσανέβης, ψευδώνυμον τοῦ Γιάννη Μιχαηλίδη, σημ. συγγρ.] (αὐτὸς ὁ φίλος τὸ ἔφαγε σὲ μιὰ δύσκολη στιγμή και τώρα εἶναι χωρὶς πιστοποιητικὸ, συνεπὼς ἐκθετος). β) Ἐνα μικρὸ ἀνοιχτὸ γράμμα σου στὰ μέλη τοῦ Κόμματος ποὺ νὰ καταγγέλνεις ἀνοιχτὰ και ὀνομαστικά τοὺς χαφιεδισμοὺς τοῦ Μάθησης και νὰ καλεῖς ὅλους νὰ συγκεντρωθοῦν γύρω ἀπὴ Π.Δ. ποὺ βγήκε ἀπὴ σύσκεψη τῶν ὁργανώσεων Ἀθήνας - Πειραιά και τέλος ὅτι ἄλλο ἐσὸ νομίζεις πὼς θὰ μᾶς βοηθήσει. Ὁ Κατσαν. . . δὲν σοῦγραψε γιὰτι δὲν εἴμαστε σίγουροι γιὰ τὸν τρόπο αὐτὸν τῆς ἐπαφῆς. Ἄν ἰδοῦμε πὼς εἶναι ἐν τάξει

θὰ σοῦ γράφει προσωπικά. Ἡ σύνδεση γίνεται ἀπὸ τὴν ὁμάδα ποὺ εἴχαμε στὰ χέρια μας ἀπὸ 1936 και ποὺ μᾶς ἀκολοθεῖ στὸ ξεκινημα (νομίζουμε πὼς καταλαβαίνεις). Ἔχουμε βέβαια δισταγμοὺς, μὰ σκεφθήκαμε πὼς ἂν εἶναι προβοκάτσια τῆς ἀσφάλειας ἡ σύνδεση αὐτὴ και πέσουν ὅλα αὐτὰ στὰ χέρια τοῦ Μανιαδάκη ἡ ζημιὰ θὰ εἶναι σχεδὸν μηδέν, ἂν ὅμως ἔρθουν στὰ χέρια σου τὸ κέρδος θὰ εἶναι μεγάλο. Πάντως σκέφου και σὸ ἂν νομίζεις τὴ σύνδεση σίγουρη (ἐμεῖς ἔχουμε τέτοιους λόγους) μᾶς στέλνεις και σὸ ὅτι θέλεις. Ἦρθαμε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Ἕλληνα σ. τῆς Κ.Δ. ποὺ ἦτανε στὸ Παρίσι και τώρα σὲ ἄλλη χώρα. (Πρόκειται διὰ τὸν Δ. Σακαρέλλον, σημ. συγγρ.). Τοῦ κάναμε γνωστὰ ὅλα τὰ γεγονότα, αὐτὸς τᾶκανε γνωστὰ στὴν ΚΔ και μᾶς ἔγραψε πὼς σὲ λίγο θὰναι και ὁ ἴδιος ἐπάνω και θὰ τὰ ἐκθέσει και προφορικά.

Ὁ Πλατῆς Ὑπαρχηγὸς τοῦ Γεν. Ἐπιτελείου διώχτηκε, γιὰτι τάχτηκε κατὰ τῆς δικτατορίας και ἀνέπτυξε τις ἀπόψεις ὁμάδας στρατιωτικῶν.

Ὁ Σκυλακάκης μὲ δική του ὁμάδα και ὁ Κοτζαμάνης μὲ ἄλλη δική του ὁμάδα στάλθηκαν ἔξω γιὰτι δούλευαν γιὰ λογαριασμὸ τῆς Γερμανίας. Γιὰ τὴν Ἀγγλία δουλεύουν οἱ βενιζελικοὶ μὰ τώρα τᾶχουν χάσει. Ὁ κόσμος ἔξω μιλάει πὼς ἡ Ρωσία θὰ μᾶς σώσει.

Ἐτοιμάζον ξαναμάζεμα τῶν δηλωσιῶν.

Ἦρθαμε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν οργάνωση τῆς Σαλονίκης ποὺ παίζει και ρόλο Μακεδ. Γραφείου. Αὐτοὶ ὅμως ζητᾶν ἐγγυήσεις και πρῶτα ἀπόλα τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ Κατσαν. . . Γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ γίνει.

Ἡ ἐκκλήσή σας δημοσιεύτηκε και ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση.
25 - 7 - 40 »

β. Τὸ 1ον «ἀνοιχτὸ γράμμα» τοῦ Ν. Ζαχαριάδη, τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1940, τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν Τύπον τῆς 2 Νοεμβρίου 1940.

« Πρὸς τὸν Ὑφυπουργὸ Δημοσίας Ἀσφαλείας
Ἀνοιχτὸ Γράμμα

Ὁ φασισμὸς τοῦ Μουσολλίνι χτύπησε τὴν Ἑλλάδα πίσω-πλατά, δολοφονικά και ξετσιπίωτα μὲ σκοπὸ νὰ τὴν ὑποδουλώσει

καὶ ἐξανδραποδίσει. Σήμερα ὅλοι οἱ Ἕλληνες παλεύουμε γιὰ τὴν λευτεριά, τὴν τιμὴ, τὴν ἐθνικὴ μας ἀνεξαρτησία. Ἡ πάλη θὰ εἶνε πολὺ δύσκολη καὶ πολὺ σκληρὴ. Μὰ ἓνα ἔθνος ποὺ θέλει νὰ ζήσει πρέπει νὰ παλεύει, ἀψηφώντας τοὺς κινδύνους καὶ τὶς θυσίες. Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδας διεξάγει σήμερα ἓναν πόλεμο ἐθνικοαπελευθερωτικὸ, ἐνάντια στὸ φασισμό τοῦ Μουσσολίνι. Δίπλα στὸ κύριο μέτωπο καὶ Ὁ ΚΑΘΕ ΒΡΑΧΟΣ, Ἡ ΚΑΘΕ ΡΕΜΑΤΙΑ, ΤΟ ΚΑΘΕ ΧΩΡΙΟ, ΚΑΛΥΒΑ ΜΕ ΚΑΛΥΒΑ, Ἡ ΚΑΘΕ ΠΟΛΗ, ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΣΠΙΤΙ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΦΡΟΥΡΙΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΩΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ.

Κάθε πράκτορας τοῦ φασισμού πρέπει νὰ ἐξοντωθεῖ ἀλόπητα. Στὸν πόλεμο αὐτὸ ποὺ τὸν διευθύνει ἡ κυβέρνησις Μεταξᾶ, ὅλοι μας πρέπει νὰ δώσουμε ὅλες μας τὶς δυνάμεις, δίχως ἐπιφύλαξη. Ἐπαθλο γιὰ τὸν ἐργαζόμενο λαὸ καὶ ἐπιστέγασμα γιὰ τὸ σημερινὸ του ἀγῶνα, πρέπει νὰ εἶνε καὶ θὰ εἶνε μιὰ καινούρια Ἑλλάδα τῆς δουλειᾶς, τῆς λευτεριάς, λυτρωμένη ἀπὸ κάθε ξενικὴ ἰμπεριαλιστικὴ ἐξάρτησις, μ' ἓνα πραγματικὰ παλλαϊκὸ πολιτισμὸ.

Ὅλοι στὸν ἀγῶνα, ὁ καθένας στὴ θέσις του καὶ ἡ νίκη θὰ εἶνε νίκη τῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ λαοῦ τῆς. Οἱ ἐργαζόμενοι ὅλου τοῦ κόσμου στέκουν στὸ πλευρὸ μας.»

ΝΙΚΟΣ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ

Γραμματέας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε.»

γ. Ποίημα τοῦ Αἰμιλίου Βεάκη, ἐγκωμιαστικὸν τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τοῦ Ἰ. Μεταξᾶ ὑπὸ τὸν τίτλον : «Θρῆνοι καὶ κλάψεις ὄχι στὴ θανά σου».

Ὁ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν πρωταγωνιστῆς τῆς ἐθνικῆς σκηνῆς καὶ κορυφαῖον στέλεχος τοῦ ΚΚΕ, εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν τομέα, ὁ Αἰμίλιος Βεάκης, ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῆς ἐθνικοαπελευθερωτικῆς γραμμῆς τῆς Προσωρινῆς Διοικήσεως τοῦ ΚΚΕ καὶ τοῦ πρώτου ἀνοικτοῦ γράμματος τοῦ Ν. Ζαχαριάδη διὰ τὸν ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον ἔγραψε τὸ κάτωθι ἐγκωμιαστικὸν ποίημα διὰ τὸν Ἰ. Μεταξᾶν εἰς τὸ εἰδικὸν τεύχος, τὸ ἀφιερωμένον ἐπὶ τῷ θανάτῳ του ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ : «Νέα Ἑστία».

«ΘΡΗΝΟΙ ΚΑΙ ΚΛΑΨΕΣ ΟΧΙ ΣΤΗ ΘΑΝΗ ΣΟΥ

Θρῆνοι καὶ κλάψεις ὄχι, στὴ θανά σου.
Νίκης πολεμικᾶ μονάχα θούρια!
Μέσα μας παιᾶνες ὄ' ἀντηχᾶ ἡ φωνή σου
φτερούγισμα καινούριου, ὁρμὴ καινούρια.

Ὁ θάνατός σου ἐσφράγισε τὴ Νίκη
μὲ φωτεινὴ ἀκατάλυτη σφραγίδα.
Μεσημεριῶ λαμπράδα ἢ ἀμφιλύκη!
Κι' εἶν' ἔργο πιά τὸ ποὺ ἦταν πρὶν ἐλπίδα.

Στὴ σκοτεινιά δὲν ἔσβυσε τὸ φῶς σου.
Ὅραμα φωτεινὸ μπροστά σου ἀπλόωθη:
Θρίαμβος τῶν ὅπλων—νίκη!—ὁ στοχασμὸς σου.
φυλῆς ἀναστημένης αἰώνιος πόθος.

Ἀκόμα καὶ στίς ὕστερες στιγμῆς σου,
στὴν ὕστατη ποὺ σὲ φωτοῦσε ἀχτίδα
δὲν νοιάστηκες γιὰ σένα. Οἱ Ἕλληνες σου
στερνὴ σου ἀνάσα καὶ στερνὴ σου ἐλπίδα.

Ἔργο σου νικηφόρο νὰ κορώσεις
τὴν ἐθνικὴ ψυχὴ, πυρὴ λαμπάδα,
καὶ στίς μελλούμενες γενιές νὰ δώσεις
ἀσύγκριτη μιὰ δοξασμένη Ἑλλάδα.

Θρῆνοι καὶ κλάψεις γιὰ τὸ θάνατό σου
δὲ στέκουν, ὄχι, ἐσὲ δὲ σοῦ ταιριάζουν.
Θούρια μονάχα ὁ νικητῆς στρατός σου
καὶ τοῦ λαοῦ τὰ πλήγη ἄ; ἀλαλάζουν!

(Βλέπε εἰδικὸν τεύχος τῆς «Νέας Ἑστίας», ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν, «φιλον καὶ προστάτην τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν», τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1941, ἔτος ΙΕ', ἀριθ. τεύχους 340, σελ. 139).

δ. Τὸ 2ον «άνοιχτὸ γράμμα» τοῦ Ν. Ζαχαριάδη τῆς 26ης Νοεμβρίου 1940, τὸ ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν «Μεταξᾶν, Πρωθυπουργόν» καὶ σταλὲν εἰς τὴν Προσωρινὴν Διοίκησιν τοῦ Κ.Κ.Ε. πρὸς δημοσίευσιν.

«Μεταξᾶν Πρωθυπουργόν»

Ἄνοιχτὸ Γράμμα

Ὁλόκληρος ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδας ξεσηκώθηκε σὰν ἓνας ἄνθρωπος καὶ χάλασε τὰ σχέδια τοῦ φασισμού. Μὲ τὸ αἷμα του ὁ λαὸς ἐξασφάλισε τὴ λευτεριά καὶ τὴν ἀνεξαρτησία του. Ἐξῆς ἀπ' αὐτὰ ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔχει καμμιά θέση στὸν ἰμπεριαλιστικὸ πόλεμο ἀνάμεσα στὴν Ἀγγλία καὶ Ἰταλία - Γερμανία. Ἀφοῦ ὁ λαὸς μας ὑπερασπίσει ἀποτελεσματικὰ τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ἐθνικὴ λευτεριά του, σήμερα ἓνα μονάχα πράμα θέλει: Εἰρήνη καὶ οὐδετερότητα μὲ τούτους τοὺς ὄρους:

1) Νὰ ξαναρθοῦν τὰ πράγματα ὅπως ἦταν στὶς 28 τοῦ Ὀκτώβρη 1940 δίχως καμμιά ἐδαφικὴ — οικονομικὴ — πολιτικὴ ζημία σὲ βάρος τῆς Ἑλλάδας.

2) Οἱ πολεμικὲς δυνάμεις τῆς Ἀγγλίας νὰ φύγουν ὅλες ἀπ' τὰ χῶματα καὶ τὰ νερὰ τῆς Ἑλλάδας. Μὲ βάση τοὺς δύο αὐτοὺς ὄρους νὰ ζητήσουμε ἀμέσως ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. νὰ μεσολαβήσει γιὰ νὰ γίνῃ ἑλληνοϊταλικὴ εἰρήνη. Αὐτὸ σήμερα εἶνε τὸ μοναδικὸ ἐθνικολαϊκὸ συμφέρον. Καὶ ἡ πράξις ἔχει ἀποδείξει ὅτι μόνον ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. σήμερα ἔσωσε τὴν εἰρήνην καὶ οὐδετερότητα τῆς Γιουγκοσλαβίας - Βουλγαρίας - Τουρκίας.

26 τοῦ Νοέμβρη 1940

Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ

Υ.Γ. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ζητήσουμε εἰρήνην ἔντιμην καὶ δίχως κωρώσεις καὶ γιὰ νὰ ξεκαθαρίσουμε ἄλλη μία φορὰ τόσο τὸν ἐθνικὸν — ἀμυντικὸν — ἀπελευθερωτικὸν χαρακτήρα τοῦ πολέμου ποὺ κάνουμε, ὅσο καὶ ὅτι εἴμαστε ξένοι πρὸς τὸν ἰμπεριαλιστικὸν πόλεμον ποὺ κάνουν οἱ πλουτοκρατικὲς μεγάλες δυνάμεις. Ἄν σήμερα δὲν δουλέψουμε γιὰ μιὰ ἔντιμην εἰρήνην ὁ πόλεμος θὰ χάσῃ γιὰ μᾶς τὸν ἐθνικὸν ἀμυντικὸν χαρακτήρα του, θὰ γίνῃ κατακτητι-

κὸς καὶ τότε θὰ ἔχει ἀντίθετο τὸ λαόν. (Βλέπε: «Ρίζοσπάστην» Κυριακῆς, 9 Μαρτίου 1947, σ. 1 καὶ 3).

ε. Τὸ ἀνέκδοτον μέχρι σήμερον «σχέδιο ἀπόφασης τοῦ Κ.Κ.Ε.», τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη, ἐπὶ τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου 1940-1941, τὸ ἀποσταλὲν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν Προσωρινὴν Διοίκησιν τοῦ Κ.Κ.Ε. μετὰ τοῦ 2ου ἀνοικτοῦ γράμματός του τῆς 26 Νοεμβρίου 1940.

«Σχέδιο ἀπόφασης»

«I. Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδας σὲ μιὰ παλλαϊκῇ πανστρατιᾷ πολεμώντας γιὰ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησία του σύντριψε τὴν πρώτην ἐπιθεσὴν τοῦ Ἰταλικοῦ φασισμού καὶ ὑπεράσπισε μὲ τὸ αἷμα του τὴν λευτεριά του. Ὁ παλλαϊκὸς ἀντιφασισμὸς τσάκισε τὰ φασιστικὰ σχέδια.

II. Σήμερα πρωταρχικὴ ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ εἶνε α) ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην, δίχως καμμιά οικονομικὴ - πολιτικὴ - ἐδαφικὴ παραχώρησιν στὸν ἐξωτερικὸν φασισμόν, χωρὶς καμμιά βίαιην προσάρτησιν β) ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἐλευθερίαν του, νὰ σύντριψῃ τὸν ἐσωτερικὸν φασισμόν. Ἐνας λαὸς ἐσωτερικὰ σκλαβωμένος δὲν μπορεῖ νὰ φυλάξῃ οὔτε τὴν ἐθνικὴν λευτεριά του. Καὶ ὁ λαὸς δὲν ἔχουσε καὶ δὲν χύνει τὸ αἷμα του γιὰ νάνε δοῦλος στὸ Μεταξᾶ, τὴν μοναρχίαν, τὴν ντόπιαν κεφαλαιοκρατίαν καὶ τὸν ἐγγλέζικον ἰμπεριαλισμόν.

III. Ἐνάντια στὴ θέλησιν τοῦ λαοῦ ὁ Μεταξᾶς ἔκανε καὶ κἀνει τὸν πόλεμον ἐνάντια στὴν Ἰταλίαν σὰ μιὰ ἐπιχείρησιν, ἀντιλαϊκὴν — πλουτοκρατικὴν — καταχτητικὴν — φασιστικὴν ἰμπεριαλιστικὴν. Ὅλα τὰ βάρη τοῦ πολέμου τὰ φορτῶνει στυγρῶς ἐργαζόμενους. Δημιούργησε στρατιᾶς ἀπὸ πλουτοκράτες κουραμπιέδες. Δὲν προτείνει σήμερα ποῦ ἡ θέσις μας εἶνε εὐνοϊκὴ ἔντιμην εἰρήνην μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. μόνον μᾶς δίνει κρέας γιὰ τὰ κανόνια στὴν μακροχρόνην πολεμικὴν προσπάθειαν τοῦ Ἑγγλέζικου ἰμπεριαλισμοῦ, ἄρχισε μαζικὸν τουφεκισμόν Ἀλβανῶν. Μᾶς ὑποδουλώνει ἀκόμα πιὸ πολὺ στὴν Ἑγγλέζικην κεφαλαιοκρατίαν ποῦ μᾶς

γδέρνει απ' τὸ 1821, πὸν στὰ 1917 μὲ τὴν πείνα καὶ τὶς δολοφονίες στὴν Ἀθήνα - Πειραιᾶ μᾶς ἀνάγκασε νὰ πολεμήσουμε γιὰ τὰ συμφέροντά της. Πὸν μᾶς ἔστειλε στὴν Οὐκρανία ἐνάντια στὴν Ρούσικη ἐπανάσταση. Πὸν μᾶς χαντάκωσε στὴ Μικρασία. Πὸν στὰ 1931 ἐπνίξε στὸ αἷμα τὸ ξεσήκωμα τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου. Πὸν κρατεῖ τὸ μισὸ κόσμον σκλάβο της. Πὸν ἀρνιέται σήμερα νὰ καθορίσει τοὺς πολεμικοὺς της σκοποὺς γιατί ἐτοιμάζει μιὰ καινούργια συνθήκη Βερσαλλίων πὸν θὰ τὴν χρησιμοποιήσει σὰν προγεφύρωμα γιὰ τὴν βασικὴ πολιτικὴ στρατηγικὴ ἐπιδιώξή της: Τὸ χτύπημα τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Ὁ Μεταξᾶς καὶ ἡ Μοναρχοφασιστικὴ διχτατορία τὸν ἔθνικὸ — ἀπελευθερωτικὸ — ἀντιφασιστικὸ — ἀμυντικὸ ἀγῶνα τοῦ Λαοῦ τὸ μετατρέπει σὲ πόλεμον καταχτητικὸ — ἱμπεριαλιστικὸ — δολοκληρωτικὸ.

IV. Ὁ λαὸς εἶνε ἀποφασιστικὰ ἐνάντια σ' ἓνα τέτοιον πόλεμον. Σήμερα θέλει ἐντιμὴ εἰρήνη — Βαλκανικὴ στέρεη ἀδελφικὴ συνεργασία. Συμμαχία καὶ δλόπλευρη σύμπραξη μὲ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. Ἐσωτερικὸ λαϊκὸ ἀντιφασιστικὸ — ἀντιπλουτοκρατικὸ καθεστῶς. Πραγματικὴ κατοχύρωση τῆς Ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας μας, μὲ τὴν ἀπολύτρωση τῆς Ἑλλάδας ἀπ' τὴν Ἑγγλέζικη καὶ κάθε ἄλλη ξένη ἱμπεριαλιστικὴ ἐξάρτηση.

V. Στὸ δρόμον αὐτὸ τῆς Εἰρήνης — Λευτεριᾶς ἐξασφάλισης, κύριον ἐμπόδιον στέκεται ἡ μοναρχοφασιστικὴ διχτατορία τοῦ Μεταξᾶ. Γιὰ νὰ ἐξασφαλιστεῖ ὁ δρόμος αὐτὸς πρέπει νὰ συντριβεῖ ἡ διχτατορία αὐτή. Ὁ λαὸς καὶ ὁ στρατὸς πρέπει νὰ πάρουν στὰ χεῖρα τους τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπεράσπισης τῆς χώρας ἀπ' τὴν Ἱταλοφασιστικὴ ἐξωτερικὴ ἐπιδρομὴ καὶ ἀπ' τὴν ἐσωτερικὴ φασιστικὴ διχτατορία. Αὐτὸς εἶνε σήμερα ὁ δρόμος τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδας.»

στ' Ἀνέκδοτος μέχρι σήμερον ἐπιστολὴ τῆς Προσωρινῆς Διοικήσεως τοῦ ΚΚΕ τῆς 3 Δεκεμβρίου 1940 πρὸς τὸν Ν. Ζαχαριάδην

« Ἀγαπητὲ φίλε,

Πήραμε τὸ νέο γράμμα σου καὶ τὸ σχέδιον ἀπόφασης. Ἐχεις παράπονον γιατί δὲν πῆρες ἀκόμα ὅ,τι μᾶς ζήτησες. Κυντάξαμε τὰ χαρτιά σου, κάναμε νέο κοντρόλ καὶ εἶδαμε πῶς πῆρες ὅ,τι ζήτησες. Ὡς τώρα πῆρες ὅλους τοὺς Ρίζους μας τοὺς ἐντόπους ἀπ' τὴν Ἀπρίλη καὶ δῶθε, πῆρες τὸ μανιφέστο μας τῆς 28-10-40 καὶ τὸ «Δελτίον» μὲ τὴν ἀπόφασή μας. Τώρα θὰ πῆρες καὶ ἓνα «Δελτίον» Νο 1 τοῦ Γενάρη 1940 μὲ τὶς δυὸ «ἀποφάσεις» καὶ τὶς δυὸ εἰσηγήσεις στὴ σύσκεψη τῶν στελεχῶν. Δὲν μένουσιν πιά παρὰ μόνον οἱ 3 πολυγραφημένοι «Ρίζοι» μας (Γενάρης - Μάρτης) ποῦνε πολυσέλιδοι καὶ πῶς θὰ καταφέρεις αὐτοῦ νὰ τοὺς καταστρέψεις. Πάντως μὲ τὴν ἄλλη παρτίδα σοῦ στέλνομε καὶ αὐτοὺς τοὺς 3 γιὰ νὰ τελειῶνει ἡ σειρά. Ἀπ' τοὺς ρίζους τοῦ Μάθου ὡς τώρα πῆρες 4. Ἀπ' τὸ ἀρχεῖον μας λείπουν 2 φύλλα αὐτῆς τῆς χρονιάς, τὰ ὑπόλοιπα, ἂν τὰ θέλεις, θὰ τᾶχεις ἀμέσως ἀλλὰ μὲ ἐπιστροφὴν γιατί εἶναι τὰ μοναδικὰ μας.

Τύπον τοῦ Μάθου ζητᾶει σχεδὸν κάθε κολ)βα¹ μὲ τὴν ὁποῖαν πιάνομε ἐπαφὴν γιὰ νὰ δεῖ τί γράφει. Ἄς εἶναι. Ἀκόμα μᾶς λές σὲ κάθε τι πὸν γράφεις καὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπάντησης νὰ ἀπαντοῦμε γιὰ νὰ μὴ μπερδεύουν τὰ πράγματα, αὐτὸ ἀπὸ μᾶς γίνεται, ἐσὸ ὅμως ἄφησες στὴ μέση δυὸ ζητήματα: Σοῦ ζητήσαμε ἐξηγήσεις τί ἔγινε μὲ τὸν Κατσάν. (τί παρεξήγησεν) καὶ δὲν μᾶς ξανάγραψες, ἀκόμα μᾶς ἔδωσες κάποιον ὄνομα (Χον. . .) σοῦ γράψαμε πῶς μᾶς εἶναι ἄγνωστος καὶ δὲν μᾶς ἀπάντησες ξανά γιὰ νὰ καθαρίσει τὸ ζήτημα.

Καὶ τώρα πάνω στὴν νέα πολιτικὴ γραμμὴ πὸν βάζεις μὲ τὸ νέο σου γράμμα καὶ μὲ τὸ σχέδιον ἀπόφασης. Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν κάναμε τίποτα γιὰ τὸ λανσάρισμα τῆς γραμμῆς αὐτῆς

1. Κολ)βα = Κολληχτίβα, ἐνταῦθα σημαίνει τὴν ὁμάδα συμβιώσεως κομμουνιστῶν φυλακισμένων ἢ ἐξοριστῶν, τελοῦσεν ὑπὸ τὸν ἀπόλυτον ἔλεγχον τοῦ ΚΚΕ.

γιατί απλούστατα όλα τα μέλη της Π.Δ. δὲν συμφωνῶν με τὴ νέα στροφή τῆς πολιτικῆς μας γραμμῆς. Γι' αὐτὸ ἐδῶ θὰ προσπαθήσουμε λίγο πολὺ νὰ σοῦ ποῦμε τὶς ἀπόψεις μας καὶ νὰ μᾶς ξαναγράψετε κάνοντας προσπάθεια νὰ μᾶς διαφωτίσεις. Ἐχουμε τὴ γνώμη πὼς τὸ σύνθημα γιὰ σήμερα: Σταμάτημα τοῦ πολέμου καὶ εἰρήνη εἶναι σύνθημα «ἀριστοῦ» σεχταριστικὸ καὶ δὲν ἐξυπηρετεῖ καθόλου τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ μας καὶ τῆς πατρίδας μας, δὲν προωθεῖ τὴ πορεία τῆς παγκοσμίας ἐπανάστασης καὶ τὸ δυνάμωμα τῆς ἀσφαλείας τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Νομίζουμε πὼς συνεχίζοντας τὸν πόλεμο καὶ πάνω σὲ ξένο, ἐχθρικό (Ἀλβανία) ἔδαφος δὲν μεταβάλλεται ὁ χαρακτήρας τοῦ πολέμου, δὲν γίνεται ἐπιθετικὸς καταχτητικὸς κ.λ.π. ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει ἀμυντικὸς συνεπὼς δίκαιος καὶ ἀναγκαῖος.

Πρὶν κάνουμε ἀνάπτυξη τῶν ἀπόψεών μας αὐτῶν θὰ ποῦμε λίγα γενικὰ γιὰ τὸ πὼς καὶ γιατί κάνει τὸν πόλεμο ὁ λαός μας (ὄχι ὁ Μεταξᾶς) καὶ γιὰ τὸ πὼς βλέπουμε τὴ θέση τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. μέσα στὴ σύγκρουση τῶν δυῶ ἰμπεριαλιστικῶν κόσμων.

Α' Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς σήμερα, Νίκο, παλεύει ὅλος με φανατισμὸ καὶ λύσσα. Δὲν ὑπάρχει παρόμοιο παράδειγμα τέτοιου ἐθνικοῦ φανατισμοῦ στὴ χώρα μας. Οἱ ἐθνουσιασμοὶ τῆς «μεγάλης ιδέας» καὶ οἱ πόλεμοι τοῦ 12 εἶναι ἕνα τίποτα μπροστὰ σ' ὅ,τι γίνεται σήμερα. Εἶναι κάτι ποὺ μᾶς ξαφνίζει ὅλους μας. Ἡ Ἑλληνικὴ μπουρζουαζία με τὴ πολιτικὴ της κατάφερε νὰ κουρευλιᾶσει τὰ «πατριωτικὰ ἰδανικὰ» τοῦ λαοῦ, νὰ τὰ χρεωκοπήσει. Ὁ πόλεμος 14-18 καὶ ὁ ἐμφύλιος μας τοῦ 17 ἔδωσε τὴ πρώτη γερὴ μαχαιριά σ' αὐτά, ἡ καταστροφή τοῦ 22 ἦταν ἡ χαριστικὴ βολή. Κανένας δὲν πίστευε, οὔτε μεῖς μὰ οὔτε καὶ ἡ ἴδια ἡ ἀστοτσιφλικάδικη Ἑλλάδα, πὼς θὰ ἦταν δυνατό νὰ ξαναζωντανεῖ τόσο ζεστό, τόσο ἀφθόρμητο, τόσο φανατικὰ λυσσασμένο τὸ ἰδανικὸ τῆς πατρίδας, νὰ ξαναγεννηθεῖ ἀπ' τὴν ἴδια τὴν κυρίαρχη τάξη. Καὶ ὁμως νομίζουμε πὼς ἡ ἐξήγηση ὑπάρχει, πὼς τὸ φαινόμενο ἔχει τὴν αἰτιολογία του καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ νομίζουμε σὰν θαῦμα. Ὁ πόλεμος αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς ἕνας Ἑλληνοϊταλικὸς πόλεμος. Ὁ πόλεμος αὐτὸς πῆρε ἕνα βαθύτατο ἰδεολογικὸ περιεχόμενον εἶναι ἕνας πόλεμος ἀντιφα-

σιςτικός. Ὁ λαὸς μας ἔχει βαθύτατη ἐπίγνωση πὼς παλεύοντας δὲν ὑπερασπίζει τὰ σύνορά του ἀπλῶς, ἀλλὰ τσακίζει τὸ φασισμὸ σὰν διεθνὲς πολιτικὸ καὶ ἰδεολογικὸ σύστημα, βοηθαῖ τὴ λευτεριά τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ, ὑπερασπίζει τὴ λευτεριά τῶν Βαλκανικῶν λαῶν καὶ ἀκόμα δίδει μιὰ μεγάλη μάχη γιὰ τὴ χρεωκοπία τοῦ φασισμού σὰν δόγματος σ' ὅλο τὸ κόσμον. Τέτοιο περιεχόμενον ἔδωσε ὁ λαὸς μας στὸν ἀγῶνα του. Ἐνα σύνθημά μας γιὰ εἰρήνη καὶ γιὰ ἕνα καθεστῶς παρόμοιο με τὸ πρὶν τῆς 28-10 θὰ μᾶς γελοιοποιούσε μπροστὰ στὸ λαὸ καὶ θὰ χρεωκοποῦσαμε ἀνεπανόρθωτα. Γιατὶ πρέπει νὰ εἴμαστε βέβαιοι πὼς ἕνα τέτοιο σύνθημα σήμερα δὲν θὰ τὸ ἀγκάλιαζαν πάνω ἀπὸ 100 ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ δὲν θὰ ἦταν ἀπ' τοὺς ὀπαδούς μας, θὰ ἦταν οἱ φανατικοὶ φίλοι τοῦ ἄξονα.

Β' Ὁ βασικὸς κίνδυνος γιὰ τὴ Σ.Ρ. [= Σοβιετικὴ Ρωσία] νομίζουμε πὼς εἶναι ὁ ἄξονας. Ὡς τὰ προχθὲς (Ἰούνιο 1940) ὁ ἀνταγωνισμὸς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ Ἰταλίας στὰ Βαλκάνια κυριαρχοῦσε πάνω ἀπ' ὅλα. Ἡ πολεμικὴ τοῦ φασιστικοῦ τύπου κατὰ τῆς Σ.Ρ. καὶ τοῦ Σοβιετικοῦ κατὰ τῆς Ἰταλίας δὲν εἶχε ὄρια. Ὅλα αὐτὰ τί σημαίνουν; Σημαίνουν πὼς τὰ Βαλκάνια γιὰ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. εἶναι ἕνας ζωτικὸς χώρος ἀσφαλείας. Καὶ θὰ κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ μὴ παγιώσει τὴ θέση του κανένα ἰμπεριαλιστικὸ κράτος καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὁ ἄξονας. Ἀντίθετα ἡ Ἰταλία θεωρεῖ τὰ Βαλκάνια δικό της ζωτικὸν χώρον καὶ ἡ Ἀλβανία ἦταν ἀπλῶς ἕνα προγεφύρωμα. Ἄν ἀμβλύθηκε ἡ δεξύτερη τῶν σχέσεων Ἰταλίας-Ε.Σ.Σ.Δ. αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ὑποχώρηση καὶ τοὺς ἐλιγμούς τῆς Ἰταλίας. Τὸ ὅτι ὁμως ἡ Ἰταλία δὲν παραιτήθηκε ἀπὸ τοὺς σκοποὺς της στὰ Βαλκάνια καὶ ὅτι ἡ Σ.Ρ. δὲν ἔπαυε νὰ ἀγρυπνεῖ καὶ νὰ παρακολουθεῖ ὅλες τὶς μανούβρες τοῦ ἄξονα καὶ τῆς Ἰταλίας στὰ Βαλκάνια εἶναι γεγονότα ἀναμφισβήτητα. Ὑστερα ὁ κίνδυνος γιὰ τὴν Σ.Ρ. νομίζουμε πὼς σήμερα προέχεται κυρίως ἀπ' τὸν ἄξονα καὶ δὲν ξέρουμε ὡς πότε ἡ Σ.Ρ. θὰ καταφέρει νὰ εἶναι μὴ ἐμπόλεμη. Νομίζουμε πὼς ἄργα ἢ γρήγορα ἡ Σ.Ρ. θὰ συγκρουσθεῖ με τὸν ἄξονα γιὰ τὰ ζητήματα τῆς Εὐρώπης εἴτε σὲ συνεργασία με τὴν Ἀγγλία καὶ με ἄλλους ποὺ θὰ ὑπαγορεύσει πιά ὁ Στάλιν, εἴτε ἀκόμα καὶ μόνη της ἀνεξάρτητα καὶ ἄσχετα ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς Ἀγγλίας γιὰ δικούς της καθαροὺς σκοποὺς.

Αὐτὰ σὰν εἰσαγωγή. Καὶ τώρα ξανὰ στὸ θέμα μας. Ὁ ἀγῶνας μας ἔπαψε νὰ εἶναι ἐθνικὸς — παλλαϊκὸς ἀμυντικὸς καὶ συνεπῶς δίκαιος;

Ὅχι, λέμε ἐμεῖς. Τὸ ὅτι οἱ Ἴταλοὶ διώχτηκαν ἀπ' τὰ χόματά μας καὶ ὁ πόλεμος τώρα διεξάγεται σὲ ἐχθρικό ἔδαφος δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ μᾶς κάνει νὰ ποῦμε πῶς ὁ πόλεμος ἔγινε ἐπιθετικὸς - καταχτητικὸς. Τί ζήτηγε ἡ Ἰταλία; Νὰ κυριαρχήσει στὰ Βαλκάνια - Τουρκία - Στενά. Πήδηξε λοιπὸν τὴν Ἀδριατικὴ καὶ ἔκανε τὴν Ἀλβανία προχωρημένο φυλάκιο ἐξώρμησης. Τί ζητᾶμε μεῖς οἱ Ἕλληνες; Νὰ κάνομε ἀδύνατη κάθε ἀπειλὴ ἀνάντια στὴ χώρα μας, ὑπερασπίζοντας ταυτόχρονα τοὺς Βαλκανικοὺς λαούς. Πῶς θὰ κατορθωθεῖ αὐτό; Ἄν τὸ προχωρημένο ἐπιθετικὸ φυλάκιο τοῦ φασιστικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ τσακισθεῖ. Συνεπῶς. Ἡ Ἀλβανία πρέπει νὰ γίνῃ ἐλεύθερη, οἱ Ἴταλοὶ πρέπει νὰ πέσουν στὴ θάλασσα. Στὰ Βαλκάνια νὰ μὴν ὑπάρχουν ὀρμητήρια ἰμπεριαλιστικῶν ἐξορμήσεων στὰ χέρια τοῦ φασισμοῦ. Ὡστε παλεύοντας στὴν Ἀλβανία καὶ μὲ σύνθημα οἱ Ἴταλοὶ στὴ θάλασσα, κάνομε πόλεμο ἀμυντικὸ καὶ ζητᾶμε νὰ συντρίψουμε τὸ φασιστικὸ ἰμπεριαλιστικὸ προγεφύρωμα πάνω στὴ Βαλκανικὴ πού ἂν παραμένει θὰ εἶναι διαρκῆς ἀπειλὴ γιὰ τὴν πατρίδα μας καὶ τοὺς ἄλλους Βαλκανικοὺς λαούς. Τὸν ἀμυντικὸ λοιπὸν χαρακτήρα τοῦ πολέμου δὲν τὸ καθορίζει τὸ ἔδαφος πάνω στὸ ὁποῖο πολεμᾶνε οἱ λαοί, ἀλλὰ οἱ σκοποὶ πού ἐπιδιώκουν. Ἄν πάρουμε τὸν πόλεμο τῆς Σ.Ρ. κατὰ τῆς Φιλανδίας θὰ δοῦμε τὴν τέτοια ἀντίληψη τῶν γεγονότων. Ἡ Σ.Ρ. ὑποστήριξε πῶς ἡ ὀχρωμένη γραμμὴ Μανερχάιμ, κάτι νησιᾶ καὶ λίγες βουνοκορυφές πού ἀνήκουν στὴν Φιλανδία θὰ πρέπει ἄλλα νὰ καταστραφοῦν, ἄλλα νὰ ἀφοπλισθοῦν καὶ ἄλλα νὰ δοθοῦν στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. μὲ ἀνταλλάγματα, γιὰτί ὅλα αὐτὰ θεωροῦντοσαν ἐπιθετικὰ ὀρμητήρια κατὰ τῆς Σ.Ρ. Ὄταν δὲ ἡ Σ.Ρ. μπήκε μέσα σὲ ξένο ἔδαφος καὶ κατέστρεψε τὰ ἐχθρικά ὀρμητήρια ἔκανε πόλεμο ἀμυντικὸ.

Οἱ Ἴταλοὶ λοιπὸν πρέπει νὰ φύγουν ἀπ' τὴν Ἀλβανία, αὐτὸ εἶναι τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ λαοῦ, τὸ συμφέρον τῶν Βαλκανίων, αὐτὸ ὑποβοηθεῖ τὸ τσάκισμα τοῦ φασισμοῦ καὶ τῆς Ἰταλίας, δίνει φτερὰ στὸν Ἰταλικὸ λαὸ γιὰ λαϊκὰ κινήματα,

φθείρει τὶς δυνάμεις τοῦ ἄξονα καὶ βοηθᾷ τὴν ἄμυνα καὶ τὴν ἐπίθεση τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Ἄν ἔτσι ἀντικρούσουμε τὰ γεγονότα θὰ δοῦμε πῶς ἓνα τέτοιο σύνθημα δὲν εἶναι ἐπαναστατικὸ - ρεαλιστικὸ.

Ἄν θελήσουμε τὰ ζητήματα νὰ τὰ κωττάξουμε μὲ τὸ μάτι τοῦ κλασικοῦ μαρξισμοῦ ἴσως νὰ δεχθοῦμε ἓνα σύνθημα εἰρήνης. Μὰ ὁ κλασικὸς Μαρξισμὸς ἴσα-ἴσα ζητᾷ νὰ τὸν πλουτίζουμε καθημερινὰ καὶ νὰ ἀνακαλύπτουμε πάντα τὸ νέο στὰ γεγονότα. Ὄταν οἱ Γάλλοι βουλευτὲς σκεφτόμενοι μηχανικὰ, σχηματικὰ καὶ «μαρξιστικὰ» καταψήφισαν τὶς πολεμικὲς πιστώσεις στὴ Βουλὴ, τὴν ἴδια μέρα ὁ Στάλιν σὲ συνέντευξή του ἔλεγε: Ἡ Γαλλία μᾶς χρειάζεται δυνατὴ, γερὴ, ἐξοπλισμένη καλά. Ἡ ἀντίδραση ἐκμεταλλεύθηκε αὐτὴ τὴν ἀντίθεση Στάλιν - Κ.Κ.Γ. καὶ τὸ Κ.Κ.Γ. βγήκε ἀπ' τὴ σφήνα πού τοῦ μπήκε μὲ τὸ σύνθημα: Ὁ Στάλιν ἔχει δίκαιο, γὰ νὰ ψηφίσει ὕστερα ἀπὸ λίγο τὶς πιστώσεις τῶν ἐξοπλισμῶν. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ πρέπει νὰ σκεφθοῦμε πάνω στὰ γεγονότα καὶ μὲ τὰ γεγονότα νὰ συγκροτήσουμε τὴ γραμμὴ μας, μὲ θεωρητικὰ σχήματα καὶ ἀναδρομὴ μηχανικὴ σιὸ παρελθὸν θὰ πελαγώσουμε, θὰ χάσουμε τὸ καινοῦριο στὴ κατάσταση καὶ θὰ γίνουμε οὐρὰ τῶν γεγονότων.

Ὄταν τὸν Αὐγουστο ὁ Στάλιν ἔκανε τὴ μεγάλη καὶ κλασικὴ του στροφὴ ἀπ' τὶς Δημοκρατίες στὸ Χιτλερικὸ φασισμό οἱ Γάλλοι κομμουνιστὲς τᾶχασαν. Ἡ Οὐμανιτέ τὴν ἄλλη μέρα τᾶκανε μούσκεμα γιὰ νὰ τὰ φτιάξει πολὺ ἀργότερα, ὅταν πῆρε ὁδηγίες ἀπὸ τὴν Κ.Δ. καὶ τὸ Κ.Κ. Ἀμερικῆς βγήκε ἐπίσημα καὶ εἶπε σχεδὸν τοῦτα: Ἄπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχω ἰδέα καὶ δὲν νοιώθω τίποτα, ζήτησα πληροφορίες ἀπ' τὴ Μόσχα, μόλις τὶς πάρω θὰ σᾶς διαφωτίσω. Κ' ὅλα αὐτὰ ἔγιναν, γιὰτί ὁ Στάλιν κράταγε τὰ γεγονότα, ἔκανε ζωντανὴ πολιτικὴ, εἰῶ τὰ κόμματα κάταν πολιτικὴ μὲ τὰ τσιτάτα καὶ μὲ τὰ ἅπαντα τοῦ Λένιν.

Τελειώσαμε σ. Νίκο χωρὶς νὰ παραγνωρίζουμε τὸ δξύτατο καὶ κριτικὸ μναλό σου, νομίζουμε πῶς ὄντας σὲ ἀπομόνωση τώρα καὶ 3 χρόνια μπορεῖ νὰ χάσεις τὴν αἴσθησιν τῆς ζωῆς καὶ τὸν παλμὸ τῶν γεγονότων. Ξαναδόυλεψε τὸ πρόβλημα αὐτὸ μέσα σιὸ μναλό σου καὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς πῶς ἡ Ἰταλία στὰ Βαλκάνια εἶναι πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἀπειλὴ κατὰ τῆς Σ.Ρ. καὶ ὕστερα ἀπειλὴ κατὰ τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν.

Νομίζουμε λοιπόν πώς ο πόλεμος πρέπει να συνεχισθεί με αβύσσο ενεργητικότητα. Οι Ιταλοί πρέπει να φύγουν απ' τα Βαλκάνια. Ύστερα το ότι η Γερμανία δεν μ'α κήρυξε τον πόλεμο είναι κάτι που πρέπει να το σκεφθείς επίσης.

Σου στέλνουμε το τελευταίο μεταπολεμικό υλικό του Μάθησης δηλαδή α' Ρίζος Νο 60 της 26 'Οκτωβρίου με προκήρυξη για τον 'Ελληνοϊταλικό πόλεμο, β' το Ρίζο του Μάθησης Νο 61 της 9ης Νοεμβρίου (στη γραφομηχανή γιατί το μοναδικό έντυπο που έχουμε το έτοιμάσαμε για την ακροναυπλία) και το Νο 60 είναι το μοναδικό μας και σε παρακαλούμε να μ'α το στείλεις πίσω, γ' μία προκήρυξη επίσης του Μάθησης (αντίγραφο στη γραφομηχανή). Δικό μας σου στέλνουμε το «Δελτίο» με την απόφασή μας, σε 3-4 μέρες θα πάρεις ρίζο μας με όλα τα δικά σου γραφτά. Επίσης και κάτι μικροπροκηρύξεις που βγάλαμε. Όπως έχουμε μάθει η Ε.Σ.Σ.Δ. έδωσε μπόλικο και φτηνό σάρι στην 'Ελλάδα. Μεγάλες ποσότητες που της προώριζε για την 'Ελβετία της έδωσε σε μ'α με πολύ πιο εθνοϊκούς όρους.

Όμάδα κεφαλαιούχων έφυγε για τη Μόσχα με σκοπό να κάνει αγορές πρώτων υλών.

Το δίνει ο Ραδιοσταθμός της Μόσχας.

3-12-4 »

ζ' Ανέκδοτος επιστολή του Ν. Ζαχαριάδη της 6ης 'Ιανουαρίου 1941 προς την Προσωρινή Διοίκηση του ΚΚΕ, εις απάντησιν της από 3ης Δεκεμβρίου 1940 επιστολής της προς αυτόν.

«Θα τ'α πω έξω απ' τα δόντια. Δεν είμαστε παιδιά για να λέμε και ξελέμε. Όσα είπα ήταν καλώς ειπωμένα. Μάλιστα η «επιχειρηματολογία» σας με κατέπεισε ολοκληρωτικά ότι έχω 100% δίκιο! Χτυπάτε το μηχανισμό και λέτε ότι στην τωρινή κατάσταση της 'Ελλάδας ανακαλύψατε το «νέο». Μα στην πραγματικότητα το «νέο» αυτό είναι ο πολύ παλιός σοσιαλπατριωτισμός του 1914 και 1939! Κατακερυνώνετε τον μηχανισμό. Και όμως, .. λέτε : η περίπτωση 'Ελλάδας - 'Αλβανίας είναι η ίδια με την περίπτωση ΕΣΣΔ-Φιλαν-

δίας !!! Συγκρίνετε τη δήλωση του Στάλιν (διαστρεβλώνοντάς την) για τους γαλλ. έξοπλ. στην εποχή του γαλλοσοβιετικού με την 'Ελλάδα της μοναρχοφασιστικής δικτατορίας. Γιατί να μην συγκρίνετε το Ντελαντιέ του 1939-40 με τη σημερινή 'Ελλάδα; Δεν είναι πιο σωστό; (Η διαστρέβλωση του Στάλιν είναι αυτή: Τότε ο Λαβάλ στη Μόσχα ζήτησε μια δήλωση από Στάλιν για τους γαλλ. έξοπλ. Ο Στ. την έκανε από συμφύνον με την Κ.Δ. και τον Τορρές. Τότε η αντίδραση στη Γαλλία θέλησε να βρεί αντίθεση ανάμεσα στο Στάλιν και το Κ.Κ. Γαλ. Και αυτό απάντησε με το περίφημο πλακάτ: 'Ο Στάλιν έχει δίκιο! Μα τί σχέση μπορούν να έχουν όλα αυτά με τη σημερινή 'Ελλάδα; Και όμως κατατροπώνετε το μηχανισμό!!!) Λέτε: η είσοδος της 'Ελλάδας στον πόλεμο μετάτρεψε τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο σε αντιφασιστικό(!) για την ελευθερία της 'Ελλ., των Βαλκανίων, της Ε.Σ.Σ.Δ. και... βάλε!! Μή χειρότερα!! Λέτε: ο λαός κάνει αντιφασιστικό πόλεμο. Μα ο Μεταξάς; Κατά την ίδια λογική επειδή και για τα έσωτερικά ελληνικά ζητήματα ο λαός είναι αντιφασιστικός στην 'Ελλάδα δεν έχουμε μοναρχοφασιστική δικτατορία μα λαοκρατία! Όσο για τον ενθουσιασμό του Λαού (αυτά που λέτε θυμίζουν άρθρογραφία «'Εστίας» και Σία) δεν ξέρετε τί γίνεται ούτε στο Μέτωπο ούτε στα μετόπισθεν. Γενικά τα επιχειρήματά σας είναι «πιστόν αντίγραφο» με τον αντιφασισμό κ.λ.π. που κοπανάει τόσο ο Μεταξάς και Σία όσο και ο έγγλέζ. ιμπεριαλισμός. (Τώρα βλέπω ότι τα λάθη στην άρθρογραφία του «Ρίζου» και άλλου (που παρά τις συστάσεις μου δεν διορθώσατε) δεν ήταν τυχαία). Μιλάτε πολύ για το συμφέρον της ΕΣΣΔ ξεχνώντας ότι το συμφέρον αυτό είναι διαφορετικό και αντίθετο προς το συμφέρον τόσο του άξονα όσο και της 'Αγγλίας και αν ο άξονας θέλει να κάνει τα Βαλκάνια φασιστικό προγεφύρωμα, η 'Αγγλία τα θέλει όχι μόνο αντιαξονικό μα και αντισοβιετικό όρμητήριο ξέροντας το βασικό στην περιοχή αυτή σοβιετ. ενδιαφέρον. Και αυτούς ακριβώς τους σκοπούς της 'Αγγλίας εξυπηρετεί σήμερα ο Μεταξάς. 'Εσείς λέτε ότι ο Μετ. πολεμά σήμερα κατά του φασισμού και για την ελευθερία 'Ελλ. Βαλκ. κ.λ.π. Γιατί τότε εφαρμόζει έσωτερικό φασισμό, δέ δίνει άμνηστία στους κομ. γιατί ζητά από τους έθελοντες πιστοποιη-

τικά κοινωνικών φρονημάτων, γιατί πιάνει φαντάσους κομμουνιστές του Μετώπου και τόσα και τόσα παρόμοια;

Στραβοκαταλάβετε άπολύτα τη γραμμή της Κ.Δ. και του Κ.Κ.Ε. Το βασικό δέν είναι άν ή Ελλάδα βρίσκεται στην Άλβανία, μά ποια Ελλάδα βρίσκεται στην Άλβανία και γιατί. Η Ελλάδα αυτή είναι του Μεταξά + έγγλεξ. ιμπεριαλ. και τους καταχτητικούς φασιστικούς σκοπούς της τους ξεκαθάρισε και πάλι ο Μεταξάς (πρωτοχρον. διαγγέλματα του + συνέντευξη του). Η πολιτική του Κ.Κ.Ε. απόβλεπε στο ν' άποσπάσει την Ελλάδα άπ' την Άγγλία και να την προσεγγίσει στην Ε.Σ.Σ.Δ. μαζί με έσωτερικές αλλαγές. Αυτό άπόβλεπε και το «άνοιχτό γράμμα» μου της 31 - Χ. (πou τη δημοσίευσή του, την άποστολή του έτσι όπως ήταν γραμμένο, την υπαγόρευσε κυρίως και ή έσωτερική κρίση του Κ.Κ.Ε. και ή ανάγκη να δοθεϊ σ' όλους τους κομμουνιστές της Ελλάδας έγκυρη ενιαία κατεύθυνση). Πάντως το γράμμα εκείνο, καμουφλαρισμένο, τάλεγε δλα και μιλούσε για έξόντωση και το υ έσωτερικό υ φασισμο υ. Πάντως το γράμμα εκείνο ήταν μονάχα μια προσπάθεια που προϋπόθετε όλους τους κατοπινούς έλιγμούς που θα γινόταν αναγκαστικά. (Έσεϊς, αντίθετα δένετε οριστικά το Κ.Κ.Ε. στο Μεταξά και στο σοσιαλσοβινισμό και έτσι παθαίνει το μεγαλύτερο ΑΙΣΧΟΣ στην ιστορία του). Τα πράγματα είναι καθαρά: Ο λαός θέλει μόνο τη Λεφτεριά και ανεξαρτησία του έσωτερική και έξωτερική. Αυτό είναι δυνατό μόνο με έσωτερική αντιφασιστική στροφή + σύμπραξη με ΕΣΣΔ. Ο Μεταξάς κάνει τα αντίθετα, μάς δένει οριστικά στον ίμπερ. πόλεμο για λ)σμό της Άγγλ. μάς μπλέκει και με τη Γερμ. (βλέπε γερμ. βοήθεια στην Ιταλία) και κάνει πόλεμο φασιστικό — ιμπεριαλ. — πλουτοκρ. — καταχτητικό. Καθήκον του ΚΚΕ: Να ζητήσει ή Ελλάδα μεσολαθήσει ΕΣΣΔ για έντιμη ειρήνη. Ο πόλεμος στα χέρια στρατού - Λαού : ανατροπή Μεταξά. Αύτός είναι ο κύριος έχθρός! Λαϊκή Δημοκρατική έξουσία. (Αν όπως λέτε ο Λαός είναι με το Μεταξά, τότε το Κ.Κ.Ε. πρέπει να πάει ενάντια στο ρέμα. Άπ' την Κοροτσά και πέρα οι στρατιώται μας σφάζονται άδικα, για ξένα συμφέροντα). Αυτή είναι ή γνώμη μου. «Παληός» μαρξισμός θα πείτε. Ναί μά

όχι σοσιαλσοβινισμός. Και έχετε υποχρέωση τιμής τη γνώμη μου αυτή, δηλ. το άνοιχτό γράμμα που δέν δημοσιεύσατε 2) : το σχέδιο άπόφασης που σάς πρότεινα και πιστή άπόδοση αυτού έδώ του γράμματος να τα δημοσιεύσετε στο «Ρίζ.» συνοδεύοντάς τα με όλες τις άντιρήσεις σας κ.τ.λ. άν δέν πειστείτε ότι έχω δίκιο. (Κοκορέβετε ότι ανακαλύψατε το «νέο» και όμως δέν βλέπετε το ΝΕΟ στην κατάσταση που επιβάλλει τη στροφή που σάς προτείνω. Δίχως τη στροφή αυτή και το «άνοιχτό γράμμα» μου της 31. Χ καταντά ένα σοσιαλπατριωτικό προδοτικό ντοκουμέντο. Έχετε υποχρέωση τιμής να κάνετε άμέσως τις δημοσιεύσεις που ζητώ πιο πάνω. Άλλοιώς θα πεισθώ τελειωτικά ότι πίσω άπτη Π.Δ. κρύβεται υποπτη βρωμοδουλειά του Μανιαδάκη και της άσφαλείας. Όταν ο Μανιαδ. πήρε τα τελευταία μέτρα ενάντια μου χάρηκα γιατί τα άπέδωσα στη δημοσίευση και τοιχοκόλληση του νέου γράμματός μου. Έπεσα έξω. Ίσως τα μέτρα να όφείλονται στο ότι ο Μανιαδ. έλαβε άρμοδίως γνώση του νέου αυτού γράμματος. Ποιός ξαίρει; Κάποτε είπα στον Ειρηνοδίκη ότι τη φωληά του την σκάτωσε. Και αυτός «φρονίμως ποιών» δέν άπάντησε! Τώρα ποιός είναι ο Ειρηνοδίκης ίσως να θυμάται ο Κάτσος). Και κάτι άλλο: Κάποιος άπο σάς κάνει το «θεωρητικό». Μά του πήρε ο διάολος τον πατέρα. Λιγότερη φλυαρία - Λιγότεροι ιστορικοί παραλληλισμοί (όπως λ.χ. της Φινλανδίας !!) γιατί είναι κακοτοπιές!

Πάντως το παράδειγμα του ΚΚ Κίνας κυρίως άπ' την αϊχμαλωσία του Τσάγκ-Κάι-Σέκ και δώ κάτι μπορεί να τον όφελήσει). Για τις μικροδιαφορές μας : Έσεϊς μπορεί να στέλνετε πολλά, μά εγώ πέρω πολύ λίγα. Άπόδειξη: Άπτον πόλεμο και δώ πήρα μόνο τον 1ο πολεμικό «Ρίζο» και το «Δελτίο» με την άπόφασή σας. Τίποτε άλλο. Πριν 1 μήνα λέγατε: Σε 4 μέρες θα πάρετε την 1η πολεμική προκήρυξή μας και το «Ρ.» του Δεκέμβρη. Άκόμα να τα πάρω! Θέλω δλα τα υλικά σας (έντυπα) άπτον πόλεμο και δώ όσα δέν πήρα. (Άπ' τον Κατσ. εγώ είχα ζητήσει εξηγήσεις. Αύτός δέν μου έδωσε. Μετά ζητήσατε σεϊς άπο μένα. Μπορείτε να τις πάρετε άπτον ίδιον). Όταν μου είπατε ότι το Χόντζα δέν το ξέρετε σάς άπήντησα ότι δέν πρόκειται για Χόντζα μά για ΧΟΝΖΑ και σάς ξαναρωτούσα, άν

τὸν ξέρετε. Δὲν ἀπαντήσατε. (Μοῦ ζητήσατε διευκολύνσεις γιὰ σύνδεσὴ σας μὲ πρόσωπα γιὰ λεφτὰ κ.τ.λ. Σᾶς ἀπάντησα. ΟΧΙ. Μόνο πολιτικὲς γνώμες δίνω.) Οἱ γνώμες μου γιὰ τὸν πόλεμο νὰ μποῦν στὸ ἀχτίρ Κ. καὶ Κ.Ν.). Πάντως ἡ συνέχιση τῆς συζήτησης μεταξὺ μας δὲν ἔχει νόημα) ΕΡΓΑ χρειάζονται. Νὰ γράφετε πιδ ζοηρά καὶ ἀραιὰ νὰ τὰ βγάξω εἰκόλα καὶ γρήγορα. (Ἄν ἡ προσπάθεια τῆς Π. Δ. εἶνε παστρική δουλειὰ μὴ ξεχνᾶτε ὅτι δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ ἀτιμάσετε τὸ Κ.Κ.Ε.) (Ἄν δὲν κάνετε τίς δημοσιεύσεις θὰ προσπαθῶ νὰ χρησιμοποιήσω ἓνα μέσο πὸ ἴσως προσωπικὰ μοῦ κοστῖσει ἀκριβὰ μὰ τὸ Κ.Κ.Ε. θὰ τὸ ὠφελήσει.) Ἄν ἀποφασίστε τὴ δημοσίευση μὴν ἀργεῖτε οὔτε δευτερόλεπτο. Τὰ γραφτὰ μου ὄλα νὰ τὰ φυλάχτε. (Ὁ σύνδεσμός μας κάνει ἀνοησίες.)

6.1.41»

1) Γράμμα τοῦ Ν. Ζαχαριάδη τῆς 15 Ἰανουαρίου 1941 «στὴν Κομμουνιστικὴ Φοιτητικὴ Ὀργάνωση (Κ.Κ.Ε. καὶ Ο.Κ.Ν.Ε.)».

« Ἀγαπητοὶ σύντροφοι,

Ἔχω γιὰ σᾶς μιὰ παράκληση: Νὰ τυπώσετε, μοιᾶστε, τοιχοκολλήσετε στὴν Ἀθήνα - Πειραιᾶ - Θεσσαλονίκη, ἂν εἶναι μπορετὸ σ' ὅλη τὴ χώρα καὶ στὸ μέτωπο, τὸ παρακάτω γράμμα μου. Κρατᾶτε ψηλὰ τὴ σημαία τοῦ ΚΚΕ καὶ συνεχίστε μὲ πιδ μεγάλη ὁρμὴ τὴν πολιτικὴ καὶ ὀργανωτικὴ σας δουλειὰ. Ζήτω τὸ ΚΚΕ καὶ ἡ Κομμουνιστικὴ Διεθνὴς.

Ἀθήνα, 15 Γενάρη 1941

Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ »

ii) Τὸ 3ον «ἀνοιχτὸ γράμμα» τοῦ Ν. Ζαχαριάδη τῆς 15 Ἰανουαρίου 1941 «γιὰ ὄλα τὰ μέλη καὶ στελέχη τῶν ὀργανώσεων τοῦ Κ.Κ.Ε. (Ε.Τ.Κ.Δ.) καὶ τῆς Ο.Κ.Ν.Ε. (Ε.Τ.Κ.Δ.Ν.)».

« Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ γράφω, γιὰτὶ παρουσιάστηκε μιὰ βασική ριζικὴ διαφωνία μου μὲ τὴν Προσωρινὴ Διοίκηση πὸν παρουσιάζεται σὰν ἐκπρόσωπος τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὸ Σεπτέμβρη τοῦ 1940. Εἶχα δεχτεῖ τὴν πολιτικὴ μόνον συνεργασία μὲ τὴν Προσωρινὴ Διοίκηση (παρὰ τοὺς σοβαροὺς δισταγμούς μου), γιὰτὶ εἶχα

ἐμπιστευθεῖ σ' ἓνα παλιὸ σύντροφο νὰ καθαρίσει τὸ ΚΚΕ ἀπὸ τὴ χαριδικὴ σφηκοφωλιὰ τοῦ Μάθησι - Παπαγιάννη.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶχα παρατηρήσει σοβαρὰ λάθη στὴν πολιτικὴ γραμμὴ τῆς Προσωρινῆς Διοικήσεως, πὸν αὐτὴ παρὰ τίς ὑποδείξεις μου ἀρνήθηκε νὰ τὰ διορθώσει ὅπως δὲ δέχτηκε καὶ ἄλλες ὑποδείξεις μου. Ἡ βασικὴ ὁμως διαφωνία μας, πὸν θ' ἀναφέρω πιδ κάτω, μὲ ἀναγκάζει νὰ μιλήσω ἀνοιχτὰ. Τὸ γράμμα μου πὸν δημοσιεύθηκε στὶς ἐφημερίδες στὶς 2 τοῦ Νοέμβρη 1940 ἀποβλέπει στὰ παρακάτω: 1) Νὰ δώσει ἐγκυρὴ εὐνιαία κατεῦθυνση στοὺς κομμουνιστὲς ὅλης τῆς χώρας. 2) Νὰ κινητοποιήσει τὸ λαὸ στὴν ἀντιφασιστικὴ ἐξόρμησι γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία καὶ λευτεριά. 3) Νὰ ἀποκαταστήσει στὸ ἐσωτερικὸ τίς λαϊκὲς ἐλευθερίες, μιὰ λαϊκὴ ἀντιπλουτοκρατικὴ πολιτικὴ. 4) Νὰ κάμει τὸν πόλεμο ἐθνικὸ ἀντιφασιστικὸ, ἀντιϊμπεριαλιστικὸ μὲ βασικὸ καὶ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν ἐξασφάλισι τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας, τῆς εἰρήνης καὶ οὐδετερότητάς μας, ἔξω ἀπὸ τὸ γενικὸ ἱμπεριαλιστικὸ πόλεμο. Αὐτὸ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ ἐπιτόχουμε μόνον μ' ἓναν ὀλόπλευρο προσανατολισμὸ στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ μὲ μιὰ πραγματικὴ βαλκανικὴ συνεργασία. Ὁ Μεταξᾶς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἔκανε τὸ ἀντίθετο, ἔκανε πόλεμο φασιστικὸ, κατακτητικὸ πόλεμο. Ἐνῶ, ἀφοῦ διώξαμε τοὺς Ἰταλοὺς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα βασικὴ προσπάθειά μας ἔπρεπε νὰ εἶναι νὰ κάνουμε μιὰ ξεχωριστὴ, ἐντιμὴ καὶ δίχως παραχωρήσεις ἑλληνοϊταλικὴ εἰρήνη, πρᾶγμα πὸν μπορούσε νὰ γίνει μὲ τὴ μεσολάβησι τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., ἢ μοναρχοφασιστικὴ δικτατορία συνέχισε τὸν πόλεμο γιὰ λογαριασμὸ ὄχι τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδας μὰ τῆς πλουτοκρατίας καὶ τοῦ ἀγγλικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Μετὰ τὸ διώξιμο δὲ τῶν Ἰταλῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸ αἷμα τῶν φαντάρων μας χύνεται ἄδικα, σήμερα δὲ ὁ ἐγγλέζικος ἱμπεριαλισμὸς εἰσπράττει σὲ αἷμα τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδας, τοὺς τόκους τῶν κεφαλαίων πὸν διέθεσε τὸ 1935-36 γιὰ τὴν παλινόρθωσι τοῦ Γεωργίου καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσι τῆς μοναρχοφασιστικῆς δικτατορίας τοῦ Μεταξᾶ. Ἀφοῦ δὲ ὁ Μεταξᾶς ἀρνιέται νὰ ἀποκαταστήσει τίς ἐλευθερίες τοῦ λαοῦ, νὰ ἐξασφαλίσει τὴν εἰρήνη τῆς Ἑλλάδας καὶ κάνει πόλεμο κατακτητικὸ ἱμπεριαλιστικὸ, πὸν ὄλα του τὰ βάρη τὰ πληρώ-

νει ο λαός, παραμένει (ό Μεταξάς) κύριος έχθρος τοῦ
λαοῦ καὶ τῆς χώρας. Ἡ ἀνατροπή του εἶνε τὸ πιὸ
ἄμεσο καὶ ζωτικὸ συμφέρο τοῦ λαοῦ μας. Λαὸς καὶ στρατὸς πρέ-
πει νὰ πάρουνε στὰ χέρια τους τὴ διαχείριση τῆς χώρας καὶ τοῦ
πολέμου μὲ σκοπὸ εἰρήνη, ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, ἐσωτερικὸ ἀντι-
φασιστικὸ, ἀντιπλουτοκρατικὸ λαϊκὸ καθεστῶς, ὁλοκληρω-
πρὸσέγγιση πρὸς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ βαλκανικὴ συνεργ-
γασία μὲ βάση τὴν εἰρηρικὴ λύση τῶν ἐσωβαλκανικῶν διαφορῶν.
"Ὅλες τὶς ἀπόψεις μου αὐτὲς τὶς ἀνέπτυξα σ' ἓνα ἀνοικτὸ γράμμα
κ' ἓνα σχέδιο ἀπόφασης πὸν στὶς 22-11-1940 ἔστειλα στὴν
Προσωρινὴ Διοίκηση. Αὐτὴ ἀρνήθηκε νὰ δεχθεῖ καὶ νὰ δημο-
σιεύσει ἀναπτύσσοντας μιὰ καθαρὴ σοσιαλπατριωτικὴ ἐπιχει-
ρηματολογία πὸν ἔχει αὐτὴ τὴ βάση: "Ὁ πόλεμος τῆς Ἑλλάδας
ἐναντίον τῆς Ἰταλίας στὴν Ἀλβανία εἶνε παρόμοιος μὲ τὸν
πόλεμο τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.—Φιλλανδίας καὶ ὅτι ὁ Μεταξάς εἶναι ὁ
πρωτεργάτης στὸν παγκόσμιον ἀντιφασιστικὸ ἀγῶνα. Ἡ Προ-
σωρινὴ Διοίκηση θέλει νὰ ὑποδουλώσει ὀλοκληρωτικὰ τὸ Κ.Κ.Ε.
στὴ μοναρχοφασιστικὴ δικτατορία ἀντὶ νὰ ὀργανώσει τὴν ἀνα-
τροπὴ της. "Ἐτσι ἡ Προσωρινὴ Διοίκηση καὶ τὸ ἀνοικτὸ γράμμα
μου τῆς 2-11-1940 (πὸν ἀκέραια τὴν εὐθύνη του τὴν ἔχω ἐγὼ
μπροστὰ στὸ Κ.Κ.Ε. καὶ στὴν Κ.Δ.) τὸ καταντᾷ ἓνα καθαρὸ σο-
σιαλπατριωτικὸ ντοκουμέντο καὶ πάει νὰ λερώσει τὴν τιμὴ τοῦ
Κ.Κ.Ε. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαφωνία μου καὶ ἡ στάση τῆς Προσωρι-
νῆς Διοίκησης. "Ἐτσι, πίσω ἀπὸ τὴν στάση αὐτὴ καθαρίζει ὁλό-
τελα καὶ τοῦτο: "Ὅτι ἡ Προσωρινὴ διοίκηση εἶνε δημιούργημα
καὶ ὄργανο τοῦ Μανιαδάκη καὶ ὅτι ὁ Γιάννης Μιχαηλίδης, Ψηλός,
Κατσαναίβης, Κάμος, πρὸδωσε τὴν ἐντολὴ πὸν εἶχε νὰ καθαρίσει
τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὴν σπείρα τοῦ Μάθησε, πωληθῆκε στὴ μοναρχο-
φασιστικὴ δικτατορία. "Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἡ στάση ὄλων τῶν
μελῶν καὶ στελεχῶν ὀργανώσεων τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῆς Ο.Κ.Ν.Ε.
μέσα στὴν χώρα καὶ τὸ μέτωπο πρέπει νὰ εἶνε αὐτὴ: "Ὁ λαὸς
τῆς Ἑλλάδας ὑπερασπίζει στὸν πόλεμο αὐτὸ μόνον τὴν ἐθνικὴν
του ἀνεξαρτησία. Εἶνε ξένος ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλιστικὸν πόλε-
μο Ἀγγλίας - Γερμανίας καὶ Σία. Θέλει χωριστὴ, ἐντιμὴ, ἄμεση
εἰρήνη μὲ τὴν μεσολάβηση τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Ἀναγνωρίζει
τὴν ἀρχὴ τῆς αὐτοδιάθεσης μέχρις ἀπο-

χωρισμοῦ γιὰ ὄλους. Θέλει τὴν ἐλευθερία του, τὴ δου-
λειά του, τὴν ἐπικράτηση τῆς θέλησῆς του πὸν τοῦ πνίγει ὁ Με-
ταξάς. Ἐξωτερικὴ συμμαχία μὲ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ ἀληθινὴ βαλ-
κανικὴ συνεννόηση. Οἱ λαοὶ καὶ φαντᾶροι τῆς Ἑλλάδας καὶ Ἰ-
ταλίας δὲν εἶνε ἐχθροὶ μὰ ἀδέρφια καὶ ἡ συναδέλφωσή τους στὸ
μέτωπο θὰ σταματῆσει τὸν πόλεμο πὸν κάνουν οἱ ἐκμεταλλευτὲς
κεφαλαιοκράτες του. Γιὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτὰ, λαὸς καὶ στρατὸς
πρέπει νὰ ἀνατρέψουν τὴ μοναρχοφασιστικὴ δικτατορία τοῦ Με-
ταξᾶ πὸν εἶνε ὁ κύριος καὶ βασικὸς ἐχθρὸς τους
καὶ νὰ ἐγκαθιδρῦσουν τὴ λαϊκὴ ἀντιφασιστικὴ κυβέρνηση. Γιὰ νὰ
μπορεῖ ἓνας λαὸς νὰ κρατεῖ τὴν ἐθνικὴν λευτεριά, πρέπει νὰ εἶνε
καὶ ἐσωτερικὰ λεύτερος. Λαὸς ἐσωτερικὰ σκλάβος δὲν θᾶνε
ἄξιος νὰ κρατῆσει καὶ τὴν ἐθνικὴν του ἀνεξαρτησία καὶ κάθε νίκη
τοῦ ἐσωτερικοῦ του τυράννου θὰ δυναμώνει τὴν σκλαβιά του.

Αὐτὸς εἶνε σήμερα ὁ δρόμος τοῦ Κ.Κ.Ε. Κάθε μέλος -
στέλεχος ὀργάνωσης αὐτὴ τὴ γραμμὴ πρέπει νὰ μπάσει στὶς μά-
ζες καὶ ὀργανώνοντάς τες γύρω ἀπ' αὐτὴ νὰ τὴν ἐπιβάλλει νι-
κηφόρα. Ἀκόμα μὴν ξεχνᾶτε οὔτε στιγμὴ τοὺς φυλακισμένους
καὶ ἐξοριστοὺς μας. Στὴν Κέρκυρα κάθε στιγμὴ ἡ ζωὴ τῶν καλυ-
τέρων παιδιῶν μας, Νεφελούδη, Σιάντον, Παρτσαλίδη καὶ τόσων
ἄλλων, εἶνε σὲ ἄμεσο κίνδυνο ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ Μεταξᾶ καὶ τὶς
μπότες τοῦ Μουσσολίνι. Ἐγὼ εἶμαι γερός καὶ καλά. "Ὅλη μου ἡ
σκέψη καὶ ἡ καρδιά μου εἶνε στὸ Κόμμα, ὅπως καὶ ἡ ζωὴ μου
εἶνε δοσμένη σ' αὐτό.

Ζήτω τὸ Κ.Κ.Ε. ! Ζήτω ἡ Κ.Δ. !

Ἀθήνα, κρατητήρια Γενικῆς Ἀσφαλείας. 15-1-1941

Γιὰ - χαρὰ

ΝΙΚΟΣ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ» 1

Ἀνέκδοτος μέχρι σήμερον ἐπιστολὴ τῆς 29ης Ὀκτωβρίου
1940 τῶν Γ. Ἰωαννίδη καὶ Κ. Θεοῦ, ἡγετῶν τῶν
ἐν Ἀκροναυπλία κρατουμένων κομμουνιστῶν, πρὸς
τὴν Προσωρινὴν Διοίκησιν τοῦ Κ.Κ.Ε.

« Γιὰ τὴν προσωρινὴ Διοίκηση. Ἐπειδὴ τὰ γεγονότα μᾶς
πρόλαβαν ἀναγκασθήκαμε νὰ πάρουμε τὴν πρωτοβουλία καὶ νὰ

1. Αἱ ὑπογραμμίσεις εἰς τὸ κείμενον τοῦ 3ου ἀνοικτοῦ γράμματος
τοῦ Ν. Ζαχαριάδη τῆς 15.1.1941 εἶναι ἰδικές μας.

στελλουμε μέσω της Διοίκησης του Στρατοπέδου το παρακάτω υπόμνημα στον Μεταξά βασισμένο πάνω στην γραμμή του Νίκου και της Π.Δ. Το υπόμνημα αυτό πρέπει να το δημοσιεύσετε.

Προς τον εξοχώτατον Πρόεδρον της Κυβερνήσεως Κων-
'Ιωάννην Μεταξάν

Ἀθῆναις

(Διὰ τῆς Διοικήσεως τοῦ στρατοπέδου συγκεντρώσεως κομμουνιστῶν Ἀκροναυπλίας). Τῆ στιγμῇ ποὺ οἱ Ἴταλοι φασίστες ἐπιδρομεῖς σπέρνουν τὶς βόμβες τους καὶ τὸν ἄλθρο σὶς πόλεις τῆς Ἑλλάδας καὶ ἀπειλοῦν νὰ ὑποδουλώσουν τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ καὶ τὴν Πατρίδα μας, θεωροῦμε καθήκον μας νὰ σᾶς μιλήσουμε σὰν στελέχη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Ἑλλάδας καὶ σὰν πρώην Βουλευτὲς ἔχοντας καὶ τὴν ἐξουσιοδότηση τῶν ἄλλων πρώην Βουλευτῶν καὶ ἄλων τῶν κρατουμένων στὴν Ἀκροναυπλία κομμουνιστῶν καὶ νὰ σᾶς ποῦμε τὰ παρακάτω :

Ἡμεῖς οἱ Κομμουνιστὲς πάντα βάζαμε καὶ βάζουμε τὰ συμφέροντα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πάνω ἀπ' ἅλα. Σήμερα ποὺ ἀπειλεῖται ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἔθνους μας ἀπ' τοὺς Ἴταλοὺς φασίστες καταχτητὲς, μόνον ἓνας δρόμος γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἀκεραιότητος καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας μας ὑπάρχει. Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι: Ἡ Πανελλαδικὴ κινητοποίηση ἄλων τῶν δυνάμεων τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ γίνῃ κυρίαρχος στὸν τόπο του. Αὐτὸ προϋποθέτει ἀμείλιχτο κτύπημα ἄλων τῶν ἐκμεταλλευτῶν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν προαχτόρων τῶν ἱμπεριαλιστικῶν δυνάμεων τοῦ ἄξονος καὶ τῆς Ἀγγλίας σὲ τρόπο ὥστε νὰ ὀργανωθεῖ ἡ ἀποφασιστικὴ Παλλαϊκὴ ἀντίσταση ἐνάντια στὸν ἐπιδρομέα. Ἡ ἀντίσταση ὅμως αὐτὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὁσοδήποτε ἡρωϊκὴ καὶ ἀν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ βῆ ἀποτελεσματικὴ ἀν δὲν ἐξασφαλίσουμε τὴν ὑποστήριξη τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης τῆς μοναδικῆς Μεγάλης Δύναμης ποὺ ὑπερασπίζεται χωρὶς ὑστεροβουλία ἄλους τοὺς μικροὺς λαοὺς, σ' ἀντίθεση μὲ τὴν Ἀγγλία, τῆς ὁποίας ἡ δὴθεν προστασία σημαίνει, ὅπως καὶ στὸ παρελθόν, ὑποδούλωση καὶ καταπάτηση τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας μας.

Ἐφ' ὅσον ἡ Κυβέρνησή Σας εἶναι ἀποφασισμένη νὰ ὑπερα-

σπίση μέχρι τέλος τὴν ἀκεραιότητα, τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἔθνους, δεῖται νὰ ζητήσῃ ἀμέσως τὴν ὑποστήριξη τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης καὶ νὰ προσανατολιστῇ τὴ χώρα μας πολιτικὰ καὶ οικονομικὰ πρὸς τὴ μεγάλη αὐτὴ προστατρία τῶν μικρῶν λαῶν.

Μὲ βάση τὴν παραπάνω πολιτικὴν, ἡμεῖς οἱ κομμουνιστὲς, ἐρχόμενοι τὸ παρελθόν, παίρνουμε τὴ θέση μας στὴ πρώτη γραμμῇ τοῦ πυρὸς κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὰς σας γιὰ τὴν συντριβὴ τῶν φασιστῶν ἐπιδρομῶν καὶ τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἀκεραιότητος καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας μας. Εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ ἐκθέσουμε καὶ προφορικὰ ἐνώπιόν σας τὶς ἀπόψεις μας αὐτὲς καὶ παρακαλοῦμε νὰ καθορίσῃτε γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό, τὰ τῆς ἐπαφῆς μας.

Ἀκροναυπλία 29-10-40

Διατελοῦμεν μετὰ πάσης τιμῆς
Ἰωάννης Ἰωαννίδης
Κωνστ. Θεός

Σύντροφοι,

Παρ' ἅλα ποὺ τὸ ὑλικὸ αὐτὸ τὸ εἶχαμε ἀπὸ καιρὸ ἔτοιμο δὲν μπορέσαμε νὰ σᾶς τὸ στείλουμε λόγω τῆς διακοπῆς τῶν συγκοινωνιῶν. Φροντίστε νὰ μᾶς στείλετε τὸ συντομότερο ὅ,τι ἔντυπα κυκλοφορήσατε τὸ τελευταῖο διάστημα καὶ ἰδιαίτερα μετὰ τὴν Ἰταλικὴν ἐπιδρομὴ. Ὅπως θὰ δῆτε ἀπὸ τὸ ὑλικὸ ποὺ σᾶς στέλνουμε ἐμεῖς ἐδῶ ἀπὸ τὶς πρώτες μέρες τῆς ἐπιδρομῆς κάναμε τὰ σχετικὰ διαβήματα. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Ὑπουργείου ἦταν νὰ κάνουμε δηλώσεις. Σᾶς στέλνουμε ἀντίγραφο τοῦ τηλεγραφήματος τοῦ Μανιάδη καὶ φροντίστε νὰ κυκλοφορήσῃτε πάνω σ' αὐτὸ προκήρυξη γιὰ νὰ καταγγέλετε στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ τὴ θέση τῆς κυβερνήσεως ποὺ ἐπιμένει ἀκόμα σὶς πὶν κρίσιμες γιὰ τὴ χώρα μας στιγμὲς νὰ κρατᾷ διηρημένον τὸ λαὸ καὶ τὶς ἐθνικὰς δυνάμεις.»¹

1. Ἡ ἀλληλογραφία μετὰ τῆς ἡγεσίας τῶν κομμουνιστῶν τῆς Ἀκροναυπλίας (Ἰ. Ἰωαννίδης, Κ. Θεός κλπ.) καὶ τῆς «Προσωρινῆς Διοικήσεως τοῦ ΚΚΕ» διεβιβάζετο μέσω τῆς μητρὸς τοῦ γνωστοῦ «βετεράνου» τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ τοῦ ΚΚΕ Κώστα Λυκούρη, τὸν ὁποῖον ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ μετεμόρφωσεν ἀπὸ «γεροντόλυκον μπολσεβίκου» τῆς παρανομίας τοῦ ΚΚΕ εἰς ἄκακον προβατάκι τοῦ «Συνδικαλιστικοῦ Γραφείου» τῆς, ὅπως καὶ ἄλλους δοκιμασμένους μπολσεβίκους τῆς παρανομίας τοῦ ΚΚΕ ὡς ὁ Β. Νεφελούδης, πρώην γραμματεὺς τῆς ΚΕ του, ὁ Μιλτιάδης Ζαχαράτος, μέλος τῆς ΚΕ του, ὁ Ἰωάννης Πλαπούτας κλπ. κλπ.

ια. Κύριον άρθρον τοῦ «Ριζοσπάστη» τῆς 17' Ιουνίου 1941 τοῦ ἐπισήμου Κ.Κ.Ε., τοῦ εὐθυγραμμισμένου πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς Κ.Δ., τὴν μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γερμανο-σοβιετικοῦ συμφώνου, ἐναντίον τῆς γραμμῆς τῆς «Προσωρινῆς Διοικήσεως τοῦ Κ.Κ.Ε.» :

«ΠΑΛΑΨΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗ ΑΜΝΗΣΤΕΙΑ

Πρωτοπόρο πάντα τὸ κόμμα μας στοὺς ἀγῶνες γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἔδωσε τὴν πιὸ συνεπῆ κι' ἀνειρήνευτη μάχη μετὰ τὴν Βασιλομεταξικὴν σπεῖρα, πὸν τόσο τραγικὰ πλήρωσε ἡ χώρα μας μετὰ τὴν πεντάχρονη σχεδὸν διακυβέρνησίν της. Μόνο ἐμεῖς ὑψώσαμε τὸ ἀνάστημά μας μέσα στὸ Μεσαιωνικὸ καθεστῶς πὸν δημιούργησε ἡ διχτατορία καὶ ἀψηφώντας τὰ πιὸ σκληρὰ βασανιστήρια πὸν μᾶς επέβαλε, ξεσκεπάζουμε τὴν καταστροφικὴν γιὰ τὴν χώρα μας πολιτικὴν της καὶ ἀγωνιζόμεστε νὰ διαφωτίσουμε καὶ ξεσηκώσουμε τὸ λαὸν γιὰ τὴν ἀνατροπὴν της.

Ὅλος ὁ ἀστικὸς τύπος τῆς χώρας μας κι' αὐτὸς πὸν δὲν συμφώνησε μετὰ τὴν πολιτικὴν της, ἐξαναγκάστηκε ὄχι νὰ σιωπᾷ μὰ νὰ ἐγκωμιάζει καθημερινὰ κάθε προδοσίαν, κάθε ἀτιμία καὶ κάθε ἔγκλημα πὸν διαπράττονταν ἀπὸ τὴν ἀτιμῆν Βασιλομεταξικὴν σπεῖρα σὲ βάρος τοῦ λαοῦ καὶ τῆς πατρίδος μας. Καὶ δὲν ἀρκέστηκε στὸν ἀστικὸν τύπον μονάχα ἡ ματοβαμμένη σπεῖρα. Ξέροντας οἱ τύραννοι τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Κόμματός μας στὸν λαὸν γιὰ νὰ τὸν ξεγελάσουνε ὀργάνωσαν ἕνα χαφιέδικον κατασκευάσμα πὸν παρουσιάστηκε σὰν προσωρινὴ διοίκησις τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ μετὰ τίτλον «Ριζοσπάστη» ἔβγαλαν ἕνα χαφιέδικον ἔντυπον πὸν προπαγάνδιζε τὴν φιλοπόλεμον καὶ ἀντιλαϊκὴν πολιτικὴν τῆς διχτατορίας. Πλαστογραφώντας παράλληλα καὶ γράμματα τῶν ἡρωϊκῶν ἡγετῶν τοῦ κόμματός μας Νεφελούδη, Παρτσαλίδη καὶ Σιάντων καθὼς καὶ τοῦ ἀξιου ἀρχηγοῦ σ. Ζαχαριάδη κατάφεραν στὴν ἀρχὴν νὰ ξεγελάσουν ἕνα μέρος τοῦ λαοῦ καὶ νὰ τὸν σύρουν στὸ μακελιὸν μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ πόλεμος ἦταν ἀντιφασιστικὸς.

Μόνον ὁ τύπος τοῦ κόμματός μας στάθηκε ὁ μοναδικὸς καὶ ἀτρόμητος πολέμιος τῶν μεγάλων αὐτῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος κι' ἀνάμεσα στὸ διωγμὸν τὸ φοβερὸν πὸν ὀργάνωσαν ἐναντίον του τὰ ὄργανα τῆς διχτατορίας, κατάφερε ὡς τὸ τέλος νὰ συνεχίσει τὴν

ἐκδόσὴν του καὶ νὰ χτυπᾷ ἀλύπητα κι' ἀνειρήνευτα τὸν πρῶτον ἐχθρὸν τῆς χώρας μας, τὴν μισητὴν Βασιλομεταξικὴν σπεῖραν. Μόνο ὁ τύπος μας ξεσκεπάζει ἔγκαιρα τὸ ξεπούλημα τῆς χώρας μας στοὺς Ἑγγλέζους ληστές ἰμπεριαλιστές καὶ συνεπούμενα τὴν ἐξοδὸν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν οὐδετερότητα. Μόνον ὁ «Ριζος» μας βροντοφώναξε γιὰ τὸν κίνδυνον πὸν διέτρεχε ἡ χώρα μετὰ τὴν ἐξοδὸν της στὸν ἰμπεριαλιστικὸν πόλεμον στὸ πλευρὸν τῶν Ἑγγλέζων καὶ ἐναντίον τὸν ἄξονα, χωρὶς κανένα συμφέρον γιὰ τὸν λαὸν μας μὰ μονάχα γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ Ἑγγλέζικου κεφαλαίου, τῆς Βασιλομεταξικῆς κλίμακας καὶ μιᾶς γκρουπας τῆς ντόπιας πλουτοκρατίας καὶ καλοῦσε τὸν λαὸν μας νὰ παλαίψει γιὰ τὴν οὐδετερότητά του κι' ἀνεξαρτησίαν τῆς χώρας μας. Καὶ μέσα στη συνέχεια τοῦ καταστροφικοῦ γιὰ τὸν λαὸν μας πολέμου, μέσον τοῦ «Ριζου» ὑπέδειξε τὸν κόμμα μας σὰν μοναδικὴν σωτηρίαν γιὰ τὴν χώρα μας τὴν ἀνατροπὴν τῆς πούλημένης διχτατορικῆς σπεῖρας, τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐξουσίας ἀπὸ μιὰν Κυβέρνησιν Μετώπου Ἑθνικῆς - Σωτηρίας - Εἰρήνης, πὸν θὰ ὑπέβαλλε προτάσεις εἰρήνης στὸν Ἄξονα χωρὶς προσαρτίσεις κι' ἀποζημιώσεις καὶ θὰ προσανατολίζονταν ὀικονομικὰ καὶ πολιτικὰ μετὰ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ.

...Καὶ τώρα πὸν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀντιμετωπίζουμε μετὰ φόβον τὴν τραγικὴν κατάντια καὶ τὴν ξενικὴν σκλαβιὰν πὸν ἔφερε στὴν πατρίδα μας, ἡ Ἀγγλόδοξη σπεῖρα, τώρα πὸν ὅλος ὁ λαὸς ἀνοιχτὰ πιὰ καταριέται τοὺς φυγάδες τυράννους καὶ καταστροφεῖς του, δὲν πρέπει νὰ ἀνεχτοῦμε νὰ μένουν ἀκόμα στὶς φυλακὰς κι' ἐξορίες οἱ τιμημένοι ἀγωνιστές μας. Ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις δὲν ἔχει κανένα δικαιολογητικὸν νὰ κρατᾷ ἀκόμα φυλακισμένα τὰ θύματα τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἑλληνικὴ Λαε, ἐμπρὸς γιὰ τὴν γενικὴν ΑΜΝΗΣΤΕΙΑ, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Λαϊκοῦ ἥρωα Ζαχαριάδη».

ιβ. "Άρθρον τοῦ Ν. Πλουμπίδη, μέλος τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ εἰς τὴν «Ριζοσπάστην» τῆς 17 Ἰουνίου 1941 διὰ τὰ γράμματα τοῦ Ν. Ζαχαριάδη :

(ι) Ἡ σημείωσις τοῦ «Ριζοσπάστη» τῆς 17 Ἰουνίου 1941, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Γιατὶ τὰ γράμματα τοῦ σ. Ζαχαριάδη εἶναι πλαστά», εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ Ν. Πλουμπίδη.

«Δημοσιεύουμε τὸ παρακάτω ἄρθρο τοῦ σ. Ν. Πλουμπίδη σχετικὸ μὲ τὰ πλαστὰ γράμματα τοῦ σ. Ζαχαριάδη.

Ἄν καὶ δημοσιεύεται λίγο ἄργά, ὅμως δὲν χάνει τὴν ἐπικαιρότητα, γιατί δὲν παύουν μερικοὶ ἐξόριστοι σύντροφοι νὰ πιστεύουν πῶς εἶναι σωστὰ κ' ἀκόμα γιατί ἐδῶ καὶ λίγες μέρες κυκλοφόρησε κ' ἄλλο πλαστὸ γράμμα τοῦ σ. Ζαχαριάδη φωτοτυπημένο.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ εἶναι κατασκευάσμα ἐνὸς καινούργιου παρακλαδιοῦ τῆς «Π.Δ.» μὲ ἀρχηγὸς τοὺς Καλοδίκη καὶ Ζέγκο πὸ πῆραν κ' αὐτοὶ τὴ μέθοδο τῆς πλαστογραφίας ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Μ. Μὲ τὴν καινούρια πλαστογραφία πᾶνε νὰ ξεγελάσουν τοὺς ἐρχομένους ἐξοριστοὺς πὸν ἄφησαν οἱ Γερμανοὶ ἀπὸ διάφορα νησιά γιὰ νὰ τοὺς τραβήξουν στὰ δίκτυα του. Γιὰ τὸν Καλοδίκη θὰ ἀσχοληθοῦμε σὲ ἄλλο μας φύλλο γιατί σ' αὐτὸ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χῶρος».

(ιι) Ἄρθρον τοῦ Ν. Πλουμπίδη διὰ τὸ 1ον ἀνοικτὸν γράμμα τοῦ Ν. Ζαχαριάδη τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1940 καὶ τὸ ὑπόμνημα τῶν Ἰωάν. Ἰωαννίδη καὶ Κ. Θεοῦ

« Τὸ γράμμα τοῦ Ζαχαριάδη πὸν δημοσιεύτηκε στὸ ἐντυπο τῆς Προσωρινῆς Διοικήσεως τῆς 31 Ὀκτώβρη 1940, παρ' ὅλο πὸν δημοσιεύεται σὲ κομματικὸ ὄργανο καὶ θεωρητικὰ βγήκε παράνομα ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια, παρουσιάζει τὰ ἐξῆς :

α) Δὲν ἔχει τὸ κομματικὸ ἔφος καὶ τὴ σαφήνεια τῶν γραπτῶν τοῦ σ. Ζαχαριάδη, β) Δὲ βάζει καμμιά σοβαρὴ κομματικὴ διεκδίκηση, ἀλλὰ ἄοριστολογεῖ καὶ γενικολογεῖ, γ) Ἡ περικοπὴ του « Ἡ Πανελλαδικὴ Παλλαϊκὴ Πανστρατιὰ μὲ τὸ λαὸ πραγματικὸ ἀφέντη στὸν τόπο του καὶ στὴ δουλειὰ του. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὸ ἀμείλιχτο χτύπημα τῶν πλουτοκρατικῶν παρασίτων καὶ τῶν πραχτόρων τοῦ Ἀξονα καὶ τῆς Ἀγγλίας στὴν Ἑλλάδα» ἐρχεται σὲ σύγκρουση μὲ τούτη τὴν ἄλλη του περικοπὴ: «Ἐσχῶντας τὸ

παρελθόν... κάτω ἀπ' τὶς διαταγές σας» .Τέτοια πράγματα οὔτε τὰ λέει οὔτε τὰ γράφει ὁ μεγάλος Ζαχαριάδης γιατί οἱ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ δὲν ξεχνοῦνε τίποτα οὔτε καὶ μπαίνουνε «Κάτω ἀπ' τὶς διαταγές» κανενὸς τυφλὰ καὶ «χωρὶς ἐπιφύλαξη». Ἐμεῖς παραμερίζουμε προσωρινὰ τὶς διαφορῆς μας καὶ διαφορῆς μ' ἓναν ἀντίπαλο καὶ δεχόμεστε συνεργασία μ' αὐτὸν καὶ μὲ δική του ἀκόμα καθοδήγηση, ΜΟΝΟ ὅταν συμφωνήσουμε γιὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐπιδίωξη ἐνὸς σκοποῦ καὶ μὲ βάση ἓνα πρόγραμμα πὸν θὰ περιλαμβάνει τὸ μίνιμουμ τῶν διεκδικήσεών μας. δ) Καὶ τὰ δύο γράμματα δίνουν ἀμνηστία στὴ ματοβαμμένη τετραετία τοῦ Μεταξᾶ, σιωποῦν γιὰ τὰ χτεσινὰ καὶ σημερινὰ ἐγκλήματά του. Καὶ αὐτὸν πὸν ὀλόκληρη ἡ ζωὴ του λέγεται προδοσία, αὐτὸν πὸν τυράντισε τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ μὲ τὴ φωτιά καὶ μὲ τὸ σίδερο καὶ στὸ τέλος τὸν ὠδήγησε στὸ σφαγεῖο γιὰ τὸ συμφέρο τοῦ Ἑγγλέζικου Ἰμπεριαλισμοῦ, αὐτοὺς πὸν κάθε πράξη τους εἶναι προδοσία, τοὺς ἀναγνωρίζουν ἱκανοὺς καὶ ἀξιους νὰ κρατήσουν στὰ χέρια τους τὶς τύχες τῆς Ἑλλάδας στὶς σημερινῆς κρίσιμες στιγμῆς. ε) Τὸ γράμμα πὸν δημοσιεύτηκε στὸν καθημερινὸ τόπο ἀποτείνεται στὸν Ὑφυπουργὸ τῆς Ἀσφάλειας. Ἄν ἦταν σωστὸ θὰ ἀπευθυνόταν στὸ Λαό. Καὶ τὰ δύο γράμματα ὑπογράφονται ἀπὸ «γραμματέας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.». Ὁ σ. Ζαχαριάδης εἶνε ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ καὶ ΑΡΧΗΓΟΣ τοῦ Κόμματος καὶ ξέρει καλὰ τὸν τίτλο του. Δὲν θὰ ὑπόγραφε ποτὲ μὲ τὸν τίτλο πὸν ἀνῆκε στὸν σ. Νεφελοῦδη. στ) Οἱ διαδόσεις πὸν κυκλοφοροῦν γιὰ νὰ διαβεβαιώσουν τὴν πατρίδα τοῦ γράμματος πὸν δημοσιεύτηκε στὸν καθημερινὸ τόπο καὶ ὅπως μαθαίνω τὶς δημοσίευσε καὶ τὸ ἐντυπο τοῦ Μιχαλίδη (πῶς ἡ Ἀσφάλεια ἄλλαξε ὄρισμένα σημεῖα, ἀλλὰ ἡ οὐσία παραμένει ἡ ἴδια) εἶνε πολὺ ὑποπτες. Καὶ αὐτοὶ πὸν τὶς πιστεύουν εἶναι πολὺ ἀφελεῖς.

Μάρτης 1941

Ν. ΠΛΟΥΜΠΙΔΗΣ. »

ιγ. Ἡ ὑπὸ τοῦ Ν. Ζαχαριάδη ἀναγνώρισις τῆς γνησιότητος καὶ πατρότητος καὶ τῶν τριῶν ἐπιστολῶν του.

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης ἀνεγνώρισεν τὴν γνησιότητα καὶ ἀνέλαβε τὴν πατρίδα καὶ τῶν τριῶν ἀνοικτῶν ἐπιστολῶν

του εις ἐπιστολήν του δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς 11ης Μαρτίου 1947, μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τοῦ κειμένου τοῦ δευτέρου ἀνεκδότου μέχρι τότε ἀνοικτοῦ γράμματός του τῆς 26 Νοεμβρίου 1940 ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν τὴν 8ην Μαρτίου 1947. (Βλέπε σχετικὴν ἐπιστολήν του εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς 11ης Μαρτίου 1947 μετὰ τὰ ἀρχικὰ Ν.Ζ. (= Ν. Ζαχαριάδης) καὶ ἀναδημοσιεύσιν του εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὸ 1918 ἕως τὸ 1931», τομ. Α' «Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὸ 1918 ἕως τὸ 1926 μετὰ παράρτημα κειμένων τῆς περιόδου 1932 - 1941», ἔκδοσις Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., Ἀθήνα 1947, σ. 527-528).

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ Δ'

ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. ΚΑΙ ΤΟΥ Κ. ΗΛΙΑ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΞΕΝΟΔΟΥΛΕΙΑΝ, ΤΗΝ ΡΩΣΟΔΟΥΛΕΙΑΝ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΔΟΥΛΕΙΑΝ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

Οἱ ἴδρυται τοῦ λεγομένου «ἐπιστημονικοῦ σοσιαλισμοῦ», Κάρολος Μάρξ καὶ Φρειδερίκος Ἐνγκελς διεκήρυξαν εἰς τὸ «Κομμουνιστικὸν Μανιφέστον» των, τὸ δημοσιευθὲν τὸ 1848 ὅτι «οἱ προλετάριοι», οἱ ἐργάται, δὲν ἔχουν πατρίδα.¹ Ἡ διακήρυξις των αὐτὴ διεψεύσθη παταγωδῶς, διότι οἱ ἐργάται ἀπὸ τοῦ 1848 μέχρι σήμερον ἀπέδειξαν, διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς των εἰς τὴν πατρίδα των καὶ διὰ τῆς αὐτοθυσίας των διὰ τὴν υπεράσπισίν της, ὅτι καὶ πατρίδα ἔχουν καὶ ὅτι εἶναι ἕτοιμοι διὰ θυσίας παντὸς εἴδους καὶ βαθμοῦ διὰ τὴν ἀμυναν καὶ τὴν πρόοδον της. Πατρίδα δὲν εἶχον μόνον οἱ κομμουνισταὶ ἐργάται, μέχρι τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Ρωσίαν τοῦ 1917 καὶ τῆς ἐκεῖ ἐγκαθιδρύσεως τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ καθεστῶτος τῆς λεγομένης «δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου», ἡ ὁποία εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι δικτατορία τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΣΕ ἐπὶ τοῦ προλεταριάτου. Ἐκτοτε, ἀπὸ τοῦ 1917, οἱ ἀνὰ τὸν κόσμον κομμουνισταί, ἐργάται καὶ μὴ, ἀρνησιπάτριδες τῆς ἰδίας των πατρίδος, ἀπέκτησαν μίαν κοινὴν πατρίδα, τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν. Οἱ Ἕλληνες κομμουνισταί, οἱ γλοιωδέστεροι ρωσόδουλοι ὄλων τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ὁμοϊδεατῶν των, εἶναι ἀφωσιωμένοι, ψυχῇ τε καὶ σώματι, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας καὶ τῶν δορυφόρων της βαλκανικῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν, ἐπὶ μεγίστη ἔθνικῇ ζημίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

1. Βλέπε: «Κομμουνιστικὸν Μανιφέστον», ἑλλην. μετάφρασις, «Ἐκδόσεις Α. Παπακώστα», Ἀθήνα, 1963 σ. 73.

Ἡ ρωσοδουλεία τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν εἶναι τόσου δουλοπρεπῶς γλοιώδης, ὥστε ἐπροκάλεσεν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ἀηδίαν καὶ αὐτῶν τούτων τῶν κατὰ καιροὺς συνοδοιπόρων τοῦ ΚΚΕ.

Ἡ ὡς ἄνω κρίσις μας, διὰ τὴν ρωσοδουλείαν τοῦ ΚΚΕ, δὲν εἶναι μιὰ αὐθαίρετος ὑποκειμενικὴ γνώμη, ἀλλὰ εἶναι κρίσις, ἢ ὁποῖα βασιζέται εἰς σωρείαν ἐπισήμων κειμένων τοῦ ΚΚΕ, τῶν στελεχῶν του καὶ τῶν κατὰ καιροὺς συνοδοιπόρων του, ἐκ τῶν ὁποίων παραθέτομεν, δείγματος χάριν, μερικὰ μόνον ἀποσπάσματα, τὰ ἐξῆς :

1. Διακήρυξις τοῦ ΚΚΕ ὅτι εἶναι ὄργανον τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας ἐν Ἑλλάδι.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ΚΚΕ, Ν. Ζαχαριάδης, κρατούμενος εἰς τὰς φυλακὰς Κερκύρας ἀπὸ τοῦ 1936-1940 ἔγραψε, τὸ ἔτος 1938, ἐπὶ τῇ 20ῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ΚΚΕ, «Θέσεις γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ΚΚΕ». Εἰς τὰς θέσεις του αὐτὰς ἔχει ἓνα κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον τιτλοφορεῖ «ΚΚΕ καὶ Κομμουνιστικὴ Διεθνὴς» καὶ εἰς τὸ ὁποῖον δίδει τὸν ἐξῆς ὀρισμὸν τοῦ ΚΚΕ:

«Τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι τὸ τμήμα ποὺ ἔχει στὴν Ἑλλάδα ἢ Κομμουνιστικὴ διεθνὴς — τὸ παγκόσμιον κομμουνιστικὸν κόμμα. Γαλουχήθηκε καὶ φωτίστηκε ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴ φωτιὰ τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης τοῦ Ὀκτώβρη καὶ προσχώρησε στὴν Κ.Δ. τὸ 1920. Σ' ὅλην τὴν ζωὴν καὶ ἀνάπτυξιν βρῆκε ἀπὸ τὴν Κ.Δ. τὴν πιὸ ἀμεση καὶ φωτισμένη βοήθεια καὶ καθοδήγησιν. Χειραγωγημένον ἀπὸ τὴν Κ.Δ. πέρασε τὶς δυσκολίας καὶ τὴ μακρόχρονη κρίσιν του καὶ ἔμεινε πάντα πιστὸν στὸ πνεῦμα της, στὸ πρόγραμμά της, στὴν πολιτικὴν καὶ οργανωτικὴν γραμμὴν καὶ δράσιν, πιστὸ (ὄχι στὴν Ἑλλάδα, σημ. συγγρ. ἀλλὰ) στὴν ροῦσικὴν ἐπανάστασιν καὶ στὴ Σοβιετικὴν Ἐνωσιν. Θεωρεῖ τὴν δράσιν του ὡς ἓνα κομμάτι, τὸ ἑλληνικὸν κομμάτι τῆς ἐνιαίας κομμουνιστικῆς δράσεως σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐργατοαγροτικὴν ἐπανάστασιν στὴν Ἑλλάδα ὡς τμήμα τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης, ὡς τὴν ἑλληνικὴν συμ-

βολὴν καὶ συνεισφορὰν στὴν παγκόσμιαν ἐπαναστατικὴν κομμουνιστικὴν δημιουργίαν. Τὸ Κ.Κ.Ε. στήθηκε πάντα πιστὸν εἰς τὰς ἐπιταγὰς τῆς διεθνοῦς προλεταριακῆς ἐπαναστατικῆς ἀλληλεγγύης». (Βλέπε: Ν. Ζαχαριάδης: «Θέσεις γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ΚΚΕ», ἔκδοσις τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., Ἀθήνα 1945, σ. 48).

2. Καταδικὴ ὑπὸ τοῦ ΚΚΕ τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἑθνικῆς Ἐπανάστασεως τοῦ 1821.

Τὸ ΚΚΕ ἐν τῇ ἐθνοπροδοτικῇ ξενοδολείᾳ του κατεδίκασεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, καὶ μέχρι τῆς κατοχῆς τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἑθνικῆς Ἐπανάστασεως τῆς 25ης Μαρτίου 1821. Ἀπὸ τῆς κατοχῆς καὶ ἐντεῦθεν ἐσκέφθη νὰ καπηλευθῇ καὶ τὴν ἐθνικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τοὺς ἑορτασμοὺς της.

Τὸ ΚΚΕ ἐν τούτοις κατὰ τὴν προπολεμικὴν περίοδον ἐκάλει τὰ μέλη, τοὺς ὁπαδούς του, τὸν ἑλληνικὸν λαὸν «νὰ सम्ποτάρουν τὶς ἐθνικιστικὰς γιορτὰς». Οὕτω ὁ «Ριζοσπάστης» τῆς 23 Μαρτίου 1935, εἰς κύριον ἄρθρον του, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Σαμποτάρατε τὶς ἐθνικιστικὰς γιορτὰς», γράφει:

«Ἡ κεφαλαιοκρατία μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Κυβέρνησιν Τσαλδάρη προπαρασκευάζεται πυρετώδεις γιὰ τὴν ἐθνικὴν γιορτὴν τῆς 25ης τοῦ Μάρτη. Ἐθνικὰ μνημόσυνα, μεγαλοπρεπεῖς παρὰτες, μὲ τὴν συμμετοχὴν τῶν ἐθνικιστικῶν φασιστικῶν ὁργανώσεων, τῶν μαθητῶν, τοῦ στρατοῦ, σὲ ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά, παρελάσεις τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν ἀπὸ τοὺς κεντρικώτερον δρόμους τῆς Ἀθήνας, δοξολογίαι καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ ἐτοιμάζονται τὴν παραμονὴν τῆς 25 τοῦ Μάρτη, κάτω ἀπὸ τὴν ἀμεση καθοδήγησιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ἐπιδρομῆ τῶν φασιστικῶν καθαρμάτων κατὰ τοῦ «Ριζοσπάστη» μὲ σκοπὸν νὰ παρασύρουν καὶ φανατίσουν τὶς ἐργαζόμενες μάζες μὲ τὰ ἐθνικιστικὰ ἰδεώδη. Οἱ ἐργαζόμενες μάζες πρέπει νὰ σαμποτάρουν τὶς ἐθνικιστικὰς γιορτὰς».

3. Διακήρυξις τοῦ Κ.Κ.Ε. ὅτι εἶναι τμήμα «τῆς μεγάλης στρατιᾶς τοῦ Στάλιν».

Ὁ Δ. Βλαντᾶς, ὡς ἀντιστράτηγος τοῦ «Δ.Σ.Ε.» καὶ μέλος τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, ἔγραψε, τὸ 1950, μελέτην ἣ ὁποία φέρει τὸν τίτλον: «Τριάμιση χρόνια πάλης τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας — Συμπεράσματα καὶ διδάγματα». Ὁ Δ. Βλαντᾶς εἰς τὸ τέλος τῆς μελέτης του αὐτῆς, ὅπου συνάγει τὰ γενικὰ συμπεράσματα καὶ διδάγματα ἐκ τοῦ συμμοριοπολέμου, προβαίνει εἰς τὴν διακήρυξιν τοῦ ΚΚΕ ὅτι οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ εἶναι «στρατιῶτες τῆς μεγάλης στρατιᾶς τοῦ Στάλιν», δηλαδὴ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας.

Παραθέτομεν κατωτέρω τὴν σχετικὴν περικοπήν ἀπὸ τὴν μελέτην τοῦ Δ. Βλαντᾶ, ἣ ὁποία ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Κάναμε ἓνα σκληρὸ καὶ ἐξαιρετικὰ ἄνισο ἔνοπλο ἀγώνα. Ἐνα ἀγὼνα γιομάτο ἡρωϊσμοὺς καὶ αὐτοθυσία. Ἐνα ἀγὼνα ποὺ μᾶς ἔδωσε πολὺτιμὴ πείρα γιὰ τοὺς μελλοντικοὺς ἀγῶνες. Ἐνα ἀγὼνα ποὺ σφουρηλάτησε καὶ δημούργησε μέσα στὴ φωτιὰ τῶν μαχῶν χιλιάδες στελέχη, ποὺ μὲ μιὰ συμπληρωματικὴ πολιτικὴ καὶ τεχνικὴ κατάρτιση μποροῦν ν' ἀποτελέσουν τὸ βασικὸ σκελετὸ τοῦ αὐριανοῦ μεγάλου λαϊκοεπαναστατικοῦ στρατοῦ ποὺ θ' ἀπελευθερώσει τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἡγεσία τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα μας βγήκε ἀπὸ τὸν ἔνοπλο ἀγὼνα, πὺ ἐμπειρῆ καὶ ξεκαθαρισμένη. Ὁ Δημοκρατικὸς Στρατὸς ὑπάρχει καὶ ἡ ὑπαρξὴ του θερμαίνει τὶς λαϊκὰς ψυχὰς. Οἱ κουκουέδες ὑπάρχουν καὶ δουλεύουν θαρραλέα μέσα στὸ λαὸ καὶ αὐτὸ δίνει φῶς καὶ ὀδηγητὲς στὴ λαϊκὴ πάλη, πεποίθησις στὴ νίκη. Τὸ παγκόσμιον μέτωπο τῆς Δημοκρατίας, τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ, ποὺ ἔχει ἡγετικὴ δύναμιν τὴ Μεγάλῃ Σοβιετικῇ Ἐνώσει, καθημερινὰ δυναμώνει ἀλματώδικα, δίνει μεγάλη βοή-

θεια στὸ λαὸ μας, στὸ σκληρὸ ἀπελευθερωτικὸ ἀγὼνα του καὶ πεποίθησις στὴ νίκη. Ἐχομε σημαιοφόρο καὶ ἀρχηγὸ τῆς μεγάλης στρατιᾶς τῆς Δημοκρατίας, τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ, τὸ Μεγάλον Στάλιν καὶ κεῖ ποὺ ὀδηγᾷ ὁ Στάλιν ἡ Νίκη εἶναι σίγουρη. ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ. (τὰ κεφαλαῖα ἰδικὰ μας). Ἐχομε καὶ κρατᾶμε μὲ τιμὴ τὸ δικὸ μας τομέα, στὸ παγκόσμιον μέτωπο τῆς Δημοκρατίας, τῆς Εἰρήνης, καὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ. Μελετᾶμε τὴ δουλειὰ μας καὶ βγάζομε διδάγματα. Καθαρίζομε τὸ δρόμον μας ἀπὸ τοὺς πανικόβλητους ὀπορτουμιστὰς καὶ τοὺς πράχτορες τοῦ ταξικοῦ ἐχθροῦ καὶ βαδίζομε μπροστὰ μ' ἀντράνταχτη πίστη στὴ νίκη». (Βλέπε : Δ. Βλαντᾶ : «Τριάμιση Χρόνια Πάλης τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας. Συμπεράσματα καὶ Διδάγματα», εἰς τόμον ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ τὸν τίτλον: «Πρὸς τὴν IIIῃ Συνδιάσκεψιν τοῦ Κ.Κ.Ε.». (Ὀκτώβριος 1950), σ. 152 - 153).

4. Διακήρυξις τοῦ Κ.Κ.Ε. ὅτι εἶναι «ἀπόλυτα ἀφωσιωμένο στὴ μάνα του τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωσις, τὸ Κ.Κ.Σ.Ε.» καὶ ὅτι αἱ ἐντολαὶ των εἶναι «νόμος» διὰ τὸ Κ.Κ.Ε.

Ὁ Βασίλειος Μπαρτζώτας, ὁ γνωστὸς ὡς «ὁ Φάνης τῆς ΚΟΑ», κατὰ τὴν κατοχὴν καὶ τὸ Δεκεμβριανὸν κίνημα, ἔγραψεν ὡς μέλος τῆς τριμελοῦς γραμματείας τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, ἓνα ἄρθρον, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1952, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν «Νέον Κόσμον», ἀρ. 10, τοῦ Ὀκτωβρίου 1952, σ. 7 - 23, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Μερικὰ ζητήματα τῆς Ἱστορίας τοῦ ΚΚΕ». Ὁ Β. Μπαρτζώτας εἰς τὸ ἄρθρον του αὐτὸ διακήρυξε ὅτι «τὸ ΚΚΕ εἶναι ἀπόλυτα ἀφωσιωμένο στὴ μάνα του τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωσις, τὸ ΚΚΣΕ, τὸ ὁποῖον ὅ,τι λέει εἶναι νόμος γιὰ τὸ ΚΚΕ.»

Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου τοῦ Μπαρτζώτα ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Τὸ Κ.Κ.Ε. δήλωσε ἀκόμα ἀπ' τὴν 7ῃ Ὀλομέλειαν στὸν Δ.

Παρσαλίδη ότι δε θα τον αφήσει να σπεκουλάρει στο όνομα του Β.Κ.Π. (β) (=ΚΚΣΕ) όπου δ,τι λέει είναι νόμος για το Κ.Κ.Ε. Το Κόμμα μας (απ' την καθοδήγησή του μέχρι το τελευταίο μέλος του) είναι απόλυτα άφωτισωμένο στη μάνα μας τη Σοβιετική Ένωση, το Β.Κ.Π. (β) και τον Μεγάλο ΣΤΑΛΙΝ».

(Βλέπε : Β. Μπαρτζώτα: «Μερικά ζητήματα της Ιστορίας του ΚΚΕ», εις τον «Νέον Κόσμον», Χρονιά Α, αρ. 10, του Οκτωβρίου 1952, σ. 13, στήλ. α').

5. Διακήρυξις του Κ.Κ.Ε. ότι η μοναδική σωστή εθνική πολιτική, είναι εκείνη η οποία υποτάσσει και θυσιάζει τα συμφέροντα της Ελλάδος εις τα συμφέροντα της Ρωσίας και των δορυφόρων της.

Ο Β. Μπαρτζώτας διεκήρυξεν εις το αυτό άρθρον του ότι διά το ΚΚΕ η μοναδική σωστή εθνική πολιτική είναι να υποτάσσει και να θυσιάζει τα εθνικά συμφέροντα της Ελλάδος και του λαού της εις τα συμφέροντα της Ρωσίας και των δορυφόρων της, δεδομένου ότι αυτή είναι η μεγαλύτερα κατάκτησις της παγκοσμίου κομμουνιστικής επανάστασεως. Η καταπληκτική αυτή διακήρυξις του ΚΚΕ έχει ως εξής :

«Το Κ.Κ.Ε. γαλουχημένο με τη διδασκαλία του ΛΕΝΙΝ ΣΤΑΛΙΝ, έμαθε να υποτάσσει τα συμφέροντα του κινήματος μας στα συμφέροντα της παγκόσμιας επανάστασης (κι' αυτό είναι η μοναδική σωστή εθνική πολιτική) να παλαίβει για την υπεράσπιση της Σοβιετικής Ένωσης, ακόμα από την πρώτη μέρα της ίδρυσής του. Στο Κόμμα δεν έχουν θέση αντισοβιετικές εκδηλώσεις. Δεν τις σηκώνει το κλίμα της απεριόριστης αφοσίωσης στη Σοβ. Ένωση, στο Κόμμα των Μπολσεβίκων και τον Μεγάλο Στάλιν. Γι' αυτό, όταν ο Π. Μανρομάτης, έφρασε αντισοβιετικές απόψεις άμέσως καθαιρέθηκε απ' την Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. και διαγράφηκε από μέλος του Κόμματός μας» (Αυτόθι, σ. 14, στ. β').

Ο Β. Μπαρτζώτας εις την μελέτην του : « Η πολιτική μας των στελεχών στο ΚΚΕ τα τελευταία δέκα χρόνια » (Οκτώβριος 1950) γράφει τα εξής δια τας αντισοβιετικές απόψεις του Π. Μανρομάτη :

«Ο Π. Μανρομάτης, παρουσίασε έπειτα απ' την ήττα μας, μιὰ σειρά αντισοβιετικές απόψεις, όπως π.χ. ότι τα εργοστάσια ήταν ανώτερα στη Γερμανία απ' τη Σοβ. Ένωση, ότι οι εργάτες άμειβονται καλύτερα στη Ελλάδα, απ' την Ε.Σ.Σ.Α. κτλ. που δείχνουν την κρίση που πέρασε. Γι' αυτό και διαγράφηκε απ' το Κόμμα.» (Βλέπε : Β. Μπαρτζώτα: « Η πολιτική μας των στελεχών στο ΚΚΕ τα τελευταία δέκα χρόνια », εις τόμον έκδοθέντα υπό της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., τον Οκτώβριον 1950, υπό τον τίτλον : « Προς την ΙΙη Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ », σ. 36).

6. Διακήρυξις του ΚΚΕ ότι είναι αποφασισμένον να συνεργασθῆ μετά των έρυθρών έχθρών της Ελλάδος, να συνενωθῆ μετ' αυτών και να έπιτεθῆ εναντίον της.

Η ΙΙη Συνδιάσκεψις του ΚΚΕ (Οκτώβριος 1950) εις προκήρυξιν της προς τον Έλληνικόν Λαόν διεκήρυξεν ότι το ΚΚΕ, εν περιπτώσει πολέμου, θα ένωθῆ μετά των Άλβανών, Βουλγάρων, και Ρώσων κομμουνιστών και θα στραφῆ εναντίον της Ελλάδος. Η σχετική περικοπή της προκηρύξεως αυτής έχει ως εξής :

« Προκήρυξη

Προς τον Λαόν μας. Σ' όλα τα στρατευμένα παιδιά.
Άδελφια και φίλοι.

«Κοκκινέδες και έπονίτες, αγωνιστές και μαχητές του λαού, άνδρες και γυναίκες. Κοκκινέδες της Ελλάδας! Πιο οργανωμένα, πιο αποφασιστικά, πιο θαρραλέα στον άγώνα! Οργανώστε, καθοδηγήστε παντού το λαό τα στρατευμένα παιδιά του. Οργανώστε την αντίσταση. Πρέπει οι Άμερικάνοι, οι πλουτοκράτες, οι μοναρχοφασίστες και οι στρατοκράτες, δηλ η συμμορία που τρέφεται με αίμα, οι Βενιζέλοι, και οι Παπαστράτοι και οι Μποδοσάκηδες και οι Κατσάμπηδες και οι Λαναράδες που τρέφονται από τον πόλεμο να καταλάβουν πως τα πολεμικά τους σχέδια δεν θα πε-

ράσουν. Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδας ἀδούλωτος καὶ περήφανος ξαναλέει τὸ Ὅχι!

Καὶ ἂν τὸν κάνουνε τὸν πόλεμο θὰ πιάσει πάλι τὰ ταμπούρια θ' ἀνεβεῖ μὲ τοὺς ἀντάρτες στὰ βουνὰ θὰ τοὺς κάνει τὸν πόλεμο τάφο τους. Ἄν οἱ ἐκμεταλλευτὲς μοναρχαρμιστὲς τολμήσουν θὰ τοὺς τσακίσουμε. Δὲν θὰ πολεμήσομε ἐνάντια στὴν Ἀλβανία καὶ τὴ Βουλγαρία. Τὸ στρατὸ ποὺ ἐτοιμάζουμε θὰ τοὺς τὸν συμπαρالياσομε. Θὰ τοὺς χτυπήσομε ἀπὸ τὰ μέσα μαζὶ μὲ τοὺς στρατοὺς τῶν Λαϊκῶν Δημοκρατιῶν. Ποτὲ δὲν θὰ πολεμήσομε τὴν μητέρα μας Σοβιετικὴ Ἑνωσι.

Ἐνισχύστε τὸ Κ.Κ.Ε. Μπῆτε στὶς γραμμὲς του. Στερεώστε καὶ φυλάττε τοὺς ἀγωνιστὲς του καὶ τοὺς κομμουνέδες.

16 τοῦ Ὀκτώβρη 1950

Ἡ 3ῃ Συνδιάσκεψη τοῦ Κ.Κ.Ε.»

(Βλέπε: Ψευδεπίγραφον «ἔκτακτη» ἔκδοσιν τοῦ «Ριζοσπάστη» ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ ἀγὼν τοῦ ἔθνικοῦ Στρατοῦ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος», ὡς «ἔκδοσις Γραφείου Τύπου τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ», σ. 8).

7. Διακήρυξις τοῦ Κ.Κολιγιάννη ὅτι «ὄλοι οἱ Ἕλληνες κομμουνιστὲς εἶναι πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι μέχρι θανάτου εἰς τὸ Κ.Κ.Σ. Ρωσίας».

Ὁ Κώστας Κολιγιάννης ἢ «Ἀρβανίτης», πρῶτον «ἀντιστράτηγος τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδος» καὶ νῦν πρῶτος γραμματεὺς τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, διαδεχθεὶς εἰς τὴν ἡγεσίαν του τὸν καθαιρεθέντα ὑπὸ τῶν ρώσων, τὸν Μάρτιον τοῦ 1956, Ν. Ζαχαριάδην, ἐξεφώνησε, τὸν Ὀκτώβριον 1950, λόγον, γλοιωδῶς ἐγκωμιαστικὸν ὑπὲρ τοῦ τότε πανισχύρου ἀρχηγοῦ τοῦ ΚΚΕ. Εἰς τὸν λόγον του αὐτὸν ὁ Κ. Κολιγιάννης προέβη εἰς τὴν ἐπίσημον διακήρυξιν ὅτι εἰς τὸ ΚΚΕ «δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν εἶναι πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος στὸ καθοδηγητικὸ κόμμα τοῦ Παγκόσμιου Προλεταριάτου, ποὺ νὰ

μὴν πεθαίνει δέκα φορές γιὰ τὸ σοφὸ ἀρχηγὸ καὶ δάσκαλο τῶν ἐργαζομένων ὅλου τοῦ κόσμου, μεγάλο Στάλιν».

Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ λόγου τοῦ Κ. Κολιγιάννη, εἰς τὴν ὁποίαν προσωπολατρικώτατα ἐγκωμιάζει τὸν Ζαχαριάδην καὶ τὸν «μεγάλον Στάλιν» καὶ διακηρύσσει τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν εἰς τὸ ΚΚ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ὁ Ζαχαριάδης πῆρε τὸ 1931 τὸ Κόμμα στὰ χέρια του, τὸ ἔσυρε ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὸ ὀπορτουμιστικὸν πελάγωμα, ἀπὸ τὸ φραξιονιστικὸν κατήφορο καὶ μὲ τίς ἀποφάσεις τῆς βῆς Ὀλομέλειας τὸ ἔστησε γερὰ μὲ τὰ δύο του πόδια στὴν ἑλληνικὴ πραγματικότητα. Καὶ ἀπὸ τότε τὸ Κόμμα ἄρχισε ἀποτελεσματικὰ νὰ ὀδηγεῖ τίς ἐργαζόμενες μάζες στὴν πάλιν, μεγάλωσε, δημιούργησε ἓνα στρώμα ἀφοσιωμένων στελεχῶν καὶ στὰ τελευταῖα δέκα χρόνια, ἰδιαίτερα, ἀνδρώθηκε καὶ ἔγινε μαζικὸ Κόμμα τῶν ἐργατῶν καὶ ὄλων τῶν ἐργαζομένων τῆς Ἑλλάδος. Δημιούργησε καὶ σφουρηλάτησε μέσα στὴν πάλιν πολλές χιλιάδες νέους κομμουνιστὲς, νέα στελέχη, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀκόμα ἀδύνατα ἰδεολογικά, πολιτικά, ὅμως εἶναι ὡς τὸ θάνατο ἀφοσιωμένα στὸ Κόμμα καὶ στὸ λαό.

Οἱ ὀπορτουμιστικὲς ἀντιλήψεις ποὺ ἐκδηλώθηκαν μέσα στὸ κόμμα μας εἶναι ἀντιλήψεις ἀνθρώπων ποὺ τὰ χάσανε καὶ πελαγώσανε, ὅμως τὸ Κόμμα δὲν πρόκειται νὰ τὸ παρασύρουν στὸ πελάγωμα καὶ στὸ χαμὸ τους.

Ἡ ἐπίθεσις ποὺ γίνεται ἐνάντια στὴν καθοδήγησις τοῦ Κόμματος, ἐνάντια στὸ Κόμμα, εἶναι ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴ γενικὴ ἐπίθεσις ποὺ κάνει ὁ ταξικὸς ἐχθρὸς. Αὐτὸ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ συσπειρώσει ἀκόμα περισσότερο ὀλόκληρο τὸ κόμμα μας γύρω ἀπὸ τὴν καθοδήγησίν του, γύρω ἀπὸ τὸν ἄξιο ἡγέτη τοῦ Κόμματος μας σ. Ν. Ζαχαριάδην, καὶ ἐνωμένο – μονολιθικὸ ἰδεολογικά, πολιτικά, ὀργανωτικά, μὲ τὴ σωστὴ καθαρὴ καὶ ρωμαλέα του πολιτικὴ γραμμὴ, μὲ τὴν ἐνίσχυσις τοῦ λαοῦ μας ποὺ τὸ πιστεύει καὶ τὸ ἀκολουθεῖ, μὲ τὴν συμπαραστάσιν τῶν ἀδερφῶν κομμουνιστικῶν καὶ ἐργατικῶν κομμάτων, μὲ τὴν καθοδηγητικὴν βοή-

θεια τοῦ Μπολσεβίτικου Κόμματος καὶ τοῦ Μεγάλου Στάλιν, τὸ κόμμα μας μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἄξιο καὶ ἀγαπημένο του ἀρχηγὸ σ. Ζαχαριάδη θὰ τραβήξει μπροστὰ γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῆς ἀποστολῆς του.

Στὸ κόμμα μας δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν εἶναι πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος στὸ καθοδηγητικὸ κόμμα τοῦ παγκόσμιου προλεταριάτου ποὺ νὰ μὴν πεθαίνει δέκα φορὲς γιὰ τὸ σοφὸ ἀρχηγὸ καὶ δάσκαλο τῶν ἐργαζομένων ὄλου τοῦ κόσμου, Μεγάλου Στάλιν. Τὸ κόμμα μας ἔδωσε χιλιάδες μαχητὲς του — μέλη του στὸν ἀγῶνα ποὺ πέφτανε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Στάλιν καὶ τοῦ Ζαχαριάδη στὸ στόμα». (Βλέπε Κ. Κολιγιάννη: «Λόγον' του στὴν Ἰλην Συνδιάσκεψη τοῦ Κ.Κ.Ε.», (Ὀκτώβρης 1950), εἰς «Νέον Κόσμον», ἀρ. 1, τοῦ Ἰανουαρίου 1951, σελ. 61, 63).

8. Διακήρυξις τοῦ Γιάννη Ἰωαννίδη, πρώην ὀργανωτικοῦ γραμματέως τοῦ ΚΚΕ ὅτι «ἡ κομματικότητα» τῶν ἐλλήνων κομμουνιστῶν κρίνεται «ἀπὸ τὴ θέση ποὺ παίρνουν ἀπέναντι στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση».

Ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης, ὡς Ὀργανωτικὸς Γραμματεὺς τοῦ ΚΚΕ καὶ μέλος τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, ὁμιλῶν εἰς τὴν Ἰλην Συνδιάσκεψιν τοῦ ΚΚΕ, τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1950, διεκήρυξεν ὅτι «ἡ κομματικότητα» παντὸς Ἕλληνο κομμουνιστοῦ, δηλαδὴ τὸ ἄν θὰ προωθηθῆ, ἄν θὰ καταλάβῃ κομματικὸν πόστον, ἄν θὰ ἀνεβῆ ψηλὰ εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ ΚΚΕ, «κρίνεται», ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν θέσιν ποὺ παίρνει ὄχι ἔναντι τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ ἔναντι τῆς Σ.Ε., ποὺ τὸ ΚΚΕ εἶναι «τὸ ὀργανωμένο τμήμα τῆς στὴν Ἑλλάδα», ὅπως πολὺ ἀποκαλυπτικὰ γράφει καὶ ὁ Ζαχαριάδης «στὶς θέσεις του γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ ΚΚΕ». «Ἡ κομματικότητα τοῦ καθενὸς, εἶπε ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης κατὰ λέξιν, κρίνεται ἀπὸ τὴ θέση ποὺ παίρνει ἀπέναντι στὴ Σ.Ε.». (Βλέπε: Γ. Ἰωαννίδη:

Λόγον του εἰς τὴν Ἰλην Συνδιάσκεψιν τοῦ ΚΚΕ, δημοσιευθέντα εἰς τὸν «Νέον Κόσμον», Χρονιά Β', ἀριθμ. 11-12, τοῦ Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 1950, σελ. 831).

9. Διακήρυξις τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ ὅτι εἶναι «πανάγια ὑπόθεσις γιὰ τὸ ΚΚΕ ἢ ὑπόθεσις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλίας πρὸς τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση».

Ὁ Β. Μπαρτζώτας εἰς ἄρθρον του, δημοσιευθὲν εἰς τὸν «Νέον Κόσμον», ἀρ. 11, Νοεμβρίου 1952, σ. 13-22 ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ ΕΣΣΔ ὁ πιὸ ἀκριβὸς φίλος τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ λαοῦ ἡμῶν», διεκήρυξεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλίας τοῦ ΚΚΕ πρὸς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν εἶναι «πανάγια ὑπόθεσις».

Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ τοῦ Β. Μπαρτζώτας ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Τὸ Κ.Κ.Ε. δὲν ἄφησε τὸ Δ. Παρτσαλίδη νὰ δημαγωγῆσει γύρω ἀπ' τὴν πανάγια γιὰ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἑλλάδος ὑπόθεσις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλίας πρὸς τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση». (Βλέπε: «Νέον Κόσμον», ἀρ. 11, τοῦ Νοεμβρίου 1952, σ. 22).

10. Τὸ ΚΚΕ θαυμαστῆς καὶ ἐγκωμιστῆς τῆς Σοβιετικῆς καὶ τῆς «Ἁγίας Τσαρικήσ Ρωσίας»!..

Ἡ ρωσοδουλεία τοῦ ΚΚΕ δὲν περιορίσθη εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν ἐπεξετάθη ἀναδρομικῶς καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Ρωσίαν, τὴν Τσαρικήν Ρωσίαν, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε λεχθῆ καὶ γραφῆ ὅτι ὑπῆρξε «φυλακὴ καὶ ὁ δῆμιος τῶν λαῶν», «ὁ χωροφύλακας τῆς μαύρης ἀντίδρασης τῆς Εὐρώπης»!

α) Τὸ ΚΚΕ κληρονόμος τῆς παλαιᾶς κληρονομιάς τῆς «Ἁγίας Ρωσίας» τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821.

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης εἰς τὴν ὁμιλίαν του εἰς τὴν 7ην Ὀλομέλειαν τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, τὸν Μάϊον τοῦ 1950, ἐξεδήλωσε δου-

1. Βλέπε «σταλινικήν» ἔκδοσιν τῆς ἱστορίας τοῦ ΚΚΣΕ (Μπολσεβίκων) τ. Α', ἔκδ. «Τὰ Νέα Βιβλία», Ἀθήνα 1945, σ. 10-20 καὶ «κρουστσεφικήν» ἔκδοσιν τῆς ἱστορίας τοῦ ΚΚΣΕ, Ἀθήνα, 1959, ἐκδόσεις «Κάδμος», τ. Α', σ. 20. Βλέπε ἐπίσης καὶ Ι. Στάλιν: «Ὁ Λενινισμὸς» Ἕλλην. μετάφρ. ἐν Ἀθήναις 1927, ἔκδοσις «Ἀκαδημαϊκοῦ», σ. 9-10, ὅπου ἡ τσαρική Ρωσία χαρακτηρίζεται ὡς «ὁ φρουρὸς σκύλος τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην».

λοπρεπέστατα τὸν κομμουνιστικὸν ραγιαδισμόν τοῦ ΚΚΕ πρὸς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν καὶ ὑπεστήριξεν ὅτι αὐτὸς ἔχει τὰς ρίζας του βαθειὰ εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς «Ἀγίας Ρωσίας», τὴν ὁποίαν τοῦ ἐκληροδότησαν οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821.!

Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τῆς ὡς ἄνω ὀμιλίας τοῦ Ν. Ζαχαριάδη ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Στὸ κόμμα μας, ὁ σεβασμὸς του, ἡ ἀγάπη του, ἡ ἀφοσίωσή του καὶ ἡ προσήλωσή του πρὸς τὸ Μπολσεβίκικο Κόμμα δὲ σφυρηλατήθηκαν, δὲν δημιουργήθηκαν, στὸν ἀέρα, δὲν στηρίχτηκαν ποτὲ σ τ ἦ ν κ ο λ α κ ε ἰ α [(sic!) Τί λόγος;!!] Δεκάδες χρόνια πάλης, αἷμα, θυσίες, ἀτσάλωσαν αὐτὴ τὴν ἀφοσίωση καὶ τὴν προσήλωσή καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ Μπολσεβίκικο Κόμμα, καὶ μέσα στὸ κόμμα μας καὶ μέσα στὸ λαὸ μας καὶ εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ γεγονότος, ὅτι καὶ τὸ κόμμα μας καὶ ὁ λαὸς μας, μόνο στὴ Σοβιετικὴ Ἑνωσιὴ καὶ τὸ Μπολσεβίκικο Κόμμα βλέπουν τὸν καθοδηγητὴ, τὸν ὁδηγὸ, τὸ φίλο καὶ τὸ βοηθό. Ἡ παλιὰ κληρονομία τῆς «Ἀγίας Ρωσίας», ποὺ σ' αὐτὴν πίστευαν οἱ ἀγωνιστὲς τοῦ 1821 καὶ ποὺ εἶναι ἀξεριζώτα ριζωμένη μέσα στὸ λαὸ μας ὀλοκληρώνεται σήμερον συνειδητὰ στὸ γεγονός ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ἑνωσιὴ στέκεται ἐπικεφαλῆς ὅλου τοῦ προοδευτικοῦ κόσμου, ὅτι ἔχουσε τὸ αἷμα ἑκατομμυρίων ἀπὸ τὰ καλύτερα παιδιὰ της, καὶ γιὰ μᾶς, ὅτι ἐμᾶς μᾶς παραστάθηκε πάντα, ὅτι τὸ φῶς τὸ Κ.Κ.Ε. τὸ πῆρε καὶ τὸ παίρνει ἀπὸ τὸν Λένιν καὶ τὸν Στάλιν ἀπὸ τὸ Β.Κ.Π. (Μπ.)» (δηλαδὴ τὸ Κ.Κ.Σ.Ε., τὸ μπολσεβίκικο Κ.Κ. τῆς Ρωσίας σημ. ἰδική μας). (Βλέπε τὸ κείμενον τῆς ὀμιλίας τοῦ Ν. Ζαχαριάδη εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ Β. Μπαρτζώτα: «Ἡ ΕΣΣΔ ὁ πιὸ ἀκριβὸς φίλος τῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ λαοῦ της», εἰς «Νέον Κόσμον», ἀρ. 11, τοῦ Νοεμβρίου 1952, σ. 21).

β) Τὸ ΚΚΕ νοσταλγὸς τοῦ Τσαρικοῦ «Μόσκοβα» ποὺ θὰ τοῦ φέρει τὸ «σεφέρι»!

Ὁ Β. Μπαρτζώτας εἰς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον του γλοιωδέστατα διακηρύττει τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ΚΚΕ πρὸς τὴν Σο-

1. Βλέπε καὶ κείμενον λόγου τοῦ Ν. Ζαχαριάδη εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν κοιμητικῶν μελῶν τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Κομμουνιστικὴ Ἐπιθεώρηση», ἀρ. 5, 1ης Μαΐου 1946, σ. 207, στήλ. α'.

βιετικὴν Ρωσίαν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν νοσταλγίαν του πρὸς τὸν «τσαρικόν» «Μόσκοβα», «τὸ ξανθὸν γένος τῆς Ἀγίας Τσαρικῆς Ρωσίας, ποὺ θὰ τοῦ φέρη τὸ σεφέρι»!

Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ ἄρθρου τοῦ Μπαρτζώτα ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδας αἰσθάνεται τὸν ἐναντὶ του σὰν ἕνα ἀναπόσπαστο κομμάτι τοῦ μεγάλου στρατόπεδου τῆς εἰρήνης ποὺ καθοδηγεῖται ἀπ' τὴ μεγάλη καὶ κραταιὰ Σοβιετικὴ Ἑνωσι. . . Ὁ λαὸς μας τρέφει τὰ πιὸ θερμὰ αἰσθήματα συμπάθειας, ἀφοσίωσης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴ μάνα μας τὴ Σοβιετικὴ Ἑνωσι καὶ τὸ μεγάλο ἀρχηγὸ τῶν λαῶν Ἰωσήφ Βησσαριόνοβιτς ΣΤΑΛΙΝ.

Ὁ λαὸς μας βρῆκε στὸ πρόσωπο τῆς ΕΣΣΔ καὶ τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ τὸν πιὸ ἀκριβὸ φίλο τῆς Ἑλλάδας.

Στὰ χρόνια 1925 - 1935 οἱ κομμουνιστὲς τῆς Ἑλλάδας ἐβαζαν στὴν πρώτη γραμμὴ τὸ καθήκον τῆς υπεράσπισης τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως (τῆς Σοβιετικῆς Πατρίδας) καὶ παλαίφροντας γι' αὐτὸ πῆγαιναν πολλὰ χρόνια στὶς φυλακὲς καὶ τὶς ἐξορίες (οἱ Ἕλληνες κομμουνιστὰὶ πῆγαιναν τότε φυλακὴ καὶ ἐξορία, διότι ἐζήτουν νὰ ἀποσπάσουν τὴν Ἑλληνικὴ Μακεδονία καὶ τὴν Θράκη καὶ νὰ τὰς δώσουν εἰς τὴν Βουλγαρίαν, σημ. ἰδική μας.) . . . Ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ εὐδαίμονο λαὸ, γιὰ τὸ «ξανθὸ γένος», γιὰ τὸ «Μόσκοβα» ποὺ «θὰ φέρει τὸ σεφέρι» εἶναι πολλὴ παλιὰ καὶ βαθιὰ ριζωμένη στὸ λαὸ μας.

Ἡ φιλία καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδας γιὰ τὴν ΕΣΣΔ εἶναι κάτι τὸ πρωτοφανέρωτο καὶ τὸ πηγαῖο. Βγαίνει μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ της. Σ' αὐτὴν εἶναι συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ πόθοι καὶ οἱ ἐλπίδες του. . . Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀκριβὸ πρᾶγμα στὴν Ἑλλάδα ἀπ' τὴν ΕΣΣΔ καὶ τὸ Στάλιν» (Βλέπε: ἄρθρον Β. Μπαρτζώτα ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ ΕΣΣΔ ὁ πιὸ ἀκριβὸς φίλος τῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ λαοῦ της», εἰς «Νέον Κόσμον», ἀρ. 11, τοῦ Νοεμβρίου 1952, σ. 13-22.)

γ) Χαιρετιστήριος λόγος τοῦ Ν. Ζαχαριάδη εἰς τὸ 19ον Συνέδριον τοῦ ΚΚΣΕ (Νοέμβριος 5-14 Ὀκτωβρίου 1952)

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης εἰς τὸν δουλικώτατον χαιρετιστήριον

λόγον του εις τὸ 19ον συνέδριον τοῦ ΚΚΣΕ διεκήρυξεν τὴν πίστιν τοῦ ΚΚΕ εις τὴν «Ἁγίαν Ρωσίαν», τσαρικήν καὶ σοβιετικήν, καὶ διεβεβαίωσε τὸν Στάλιν ὅτι οἱ Ἕλληνίδες μανάδες προσεύχονται εἰς τὸν Θεὸν νὰ κόβῃ χρόνια ἀπ' τὴ ζωὴ τους καὶ νὰ χαρίζῃ στιγμὲς στὸν Στάλιν!

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ χαιρετιστηρίου του ὁ Ν. Ζαχαριάδης εἶπε τὰ ἑξῆς :

« Ἀγαπητοὶ σύντροφοι! Μὲ ἐντολὴ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κόμματός μας, ἢ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Ἑλλάδας ἀπὸ μέρους ὅλου τοῦ κόμματος, καθὼς καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ δημοκρατικοῦ καὶ εἰρηνοφιλοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδας χαιρετίζει θερμὰ τὸ XIX Συνέδριον τοῦ δοξασμένου κόμματος τοῦ Λένιν-Στάλιν. Χαιρετίζει τὸ μεγάλο Ρούσικο λαὸ καὶ τοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, τὸν ἀγαπημένο μας φίλο καὶ ὑπερασπιστὴ σύντροφο Στάλιν, (Θυελώδικα χειροκροτήματα), ποὺ πάντα, σ' ὅλες τὶς μπόρες καὶ τὶς δοιμασίες στέκονταν μὲ τὸ μέρος τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδας καὶ συμπαθοῦσαν τὸν ἀγῶνα του. (Παρατεταμένα χειροκροτήματα).

Στὸν καιρὸ ἀκόμα τοῦ τούρκικου ζυγοῦ οἱ μανάδες τῆς Ἑλλάδας, νανούριζαν τὰ παιδιὰ τους, διηγώντας τους γιὰ τὸ θρολικὸ ἥρωα Μόσκοβα γιὰ τὸ «ξανθὸ γένος», δηλαδή, γιὰ τὸ Ρούσικο λαὸ ποὺ θὰ φέρει τὴ λευτεριά. Ἡ παράδοση αὐτὴ πάντα θέρμαινε καὶ θερμαίνει τὴν ψυχὴ τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων τῆς χώρας μας. Ὁ λαὸς μας δνόμαζε κί δνομάζει τὴ Ρωσία «Ἁγία Ρωσία».

Εἰς τὸ τέλος τοῦ χαιρετιστηρίου του λόγου ὁ Ν. Ζαχαριάδης εἶπε τὰ ἑξῆς :

« Αὐτὲς τὶς μέρες ἐμεῖς παρακολουθοῦμε ἐδῶ στὸ ἀνώτερο κομματικὸ σχολεῖο, ἀνώτερα μαθήματα. Ὑποχρέωσή μας νὰ βγάλουμε δλὰ τὰ ἀπαραίτητα συμπεράσματα γιὰ τὴν ἰδεολογική, τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν πραχτικὴ δουλιὰ μας στὴν πάλη ἐναντία στοὺς ἐκμεταλλευτὲς καὶ τοὺς ἐμπροηστὲς τοῦ νέου πολέμου.

Σύντροφοι! Οἱ μάνες μας, οἱ ἀπλὲς γυναῖκες τῆς χώρας ποὺ γιὰ τὰ παιδιὰ τους τόσο θερμὰ φροντίζει ὁ σύντροφος Στάλιν λένε: « Ἄς κόβει ὁ θεὸς χρόνια ἀπ' τὴ ζωὴ μας κι ἄς χαρίζῃ στιγ-

μὲς στὸ Στάλιν. Εἴμαστε τόσο πολλὲς ποὺ θὰ ζεῖ αἰῶνια», (Θυελώδικα χειροκροτήματα ποὺ γιὰ πολλὴ ὥρα δὲ σταματοῦν). Ὁ λαὸς μας ἐνώνει αὐτὲς τὶς εὐχὲς του στὶς εὐχὲς τῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Νὰ ζεῖ καὶ νὰ ὑγιαίνει πολλὰ, πολλὰ χρόνια ὁ μεγάλος μας Στάλιν γιὰ τὸ καλὸ τῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου! (Θυελώδικα, παρατεταμένα χειροκροτήματα ποὺ περνοῦν σὲ ἐπευφημίεις Ὁλοὶ σηκώνονται ὀρθοί).

(Βλ. : Τὸ πλήρες κείμενον τοῦ Χαιρετιστηρίου λόγου τοῦ Ν. Ζαχαριάδη, εἰς τὸ XIX Συνέδριον τοῦ Κ.Κ. τῆς Σοβ. Ἐνώσεως, εἰς «Νέον Κόσμον», ἀρ. 11, τοῦ Νοεμβρίου 1952, σελ. 10-12 καὶ εἰς τὴν «Πράβντα» τῆς 12-10-1952).

11. Τὸ χαιρετιστήριον τῆς IIIης Συνδιασκέψεως τοῦ ΚΚΕ τοῦ Ὀκτωβρίου 1950 πρὸς τὸν Στάλιν καὶ τὸ Κ.Κ. Σοβιετικῆς Ἐνώσεως (μπολσεβίκων).

Ἡ συνελευθούσα τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1950 IIIη Συνδιάσκεψις τοῦ ΚΚΕ ἀπεφάσισεν «ὁμόφωνα», τῇ συγκαταθέσει τῶν ζαχαριαδικῶν καὶ τῶν ἀντιζαχαριαδικῶν, σημερινῶν ἡγετῶν τοῦ ΚΚΕ, νὰ ἀποστείλῃ τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ἀηδοῦς κολακειᾶς χαιρετιστήριον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Ἰ. Στάλιν.

«ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ IIIης ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. (Ὀκτώβρης 1950)

Στὸ σύντροφο

ΙΩΣΗΦ ΒΗΣΑΡΙΟΝΟΒΙΤΣ ΣΤΑΛΙΝ

Κρεμλίνον, Μόσχα,

« Πολυσέβαστέ μας πατέρα, δάσκαλε, καὶ ὀδηγητῇ,

Ἐμεῖς οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς 3ης Συνδιάσκεψις τοῦ Κόμματός μας στὸ ὄνομα ὅλου τοῦ Κόμματός μας, ὁλόκληρου τοῦ ἀγωνιζομένου λαοῦ καὶ τῶν πολιτικῶν προσφύγων τῆς Ἑλλάδας, ἐκφράζουμε σὲ Σᾶς καὶ τὸ δοξασμένο Μπολσεβίκικο Κόμμα, τὸ Καθοδηγητικὸ Κόμμα τοῦ Παγκόσμου Ἐπαναστατικοῦ Κινήματος, τὴν ἀπεριόριστη εὐγνωμοσύνη, ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσή

μας, για την συμπαράσταση, την ανεκτίμητη βοήθεια και την στοργική φροντίδα που δείχνετε για το λαό μας, τους πολιτικούς πρόσφυγες, τους ηρωικούς δεσμώτες και τα θύματα του μοναρχοφασισμού και της 'Αμερικανοκρατίας. Σ' όλη τη νεώτερη ιστορία του λαού μας, ο μεγάλος Ρούσσιος λαός, στάθηκε πάντα στο πλευρό του λαού μας, στους απελευθερωτικούς του αγώνες και από τη μεγάλη 'Οχτωβριανή 'Επανάσταση οι αρχηγοί του Παγκόσμιου Προλεταριάτου στέκονται φωτεινοί οδηγοί της εργατικής τάξης της χώρας μας και όλου του εργαζόμενου λαού στον αγώνα ενάντια στην ντόπια αντίδραση και τον ιμπεριαλισμό, για την σταθερή ειρήνη, την Δημοκρατία και τον Σοσιαλισμό.

» Οί δεσμοί του λαού μας με τη μεγάλη χώρα του Σοσιαλισμού, οί δεσμοί του Κόμματός μας με το Κόμμα του Λένιν - Στάλιν είναι ακατάλυτοι.

» Την συμπαράσταση της μεγάλης χώρας του Σοσιαλισμού και προσωπικά της δικής σας στις δύσκολες στιγμές του κινήματός μας, ποτέ δεν θα ξεχάσουν οί 'Ελληνίδες μάννες, οί μελλοθάνατοι και οί φυλακισμένοι μας. Ποτέ δεν θα ξεχάση ο λαός τον προστάτη και σωτήρα του.

» Πιστοί στη διδασκαλία των μεγάλων μας δασκάλων Μαρξ - 'Ενγκελς - Λένιν - Στάλιν οί κομμουνιστές και οί εργαζόμενες μάζες του λαού μας, συσπειρωμένες γύρω στο Κόμμα μας, και στο μεγάλο Στάλιν, υποσχόμαστε σέ Σας, ότι, πιστοί στρατιώτες της Παγκόσμιας Σταλινικής Στρατιάς της 'Ειρήνης, θα εκτελέσουμε το καθήκον μας για την ανεξαρτησία και τη λευτεριά του λαού μας για την υπεράσπιση της ειρήνης ενάντια στους 'Αμερικανο-Αγγλους έμπρηστές του πολέμου.

» Ο λαός μας με επικεφαλής το Κ.Κ.Ε. και τους κομμουνιστές της 'Ελλάδας, θα παλαίψει με όλες του τις δυνάμεις ενάντια σέ κάθε έγκληματική προσπάθεια των 'Αμερικανών Ιμπεριαλιστών κατά των Λαϊκών Δημοκρατιών και της μεγάλης Σοβιετικής 'Ενωσης.

» Οί κομμουνιστές της 'Ελλάδας, όλόκληρος ο λαός μας, θα

συνεχίσει άπτόητος τους δεκάχρονους σκληρούς αγώνες του. Πιστεύει στην άκατανίκητη δύναμη του Παγκόσμιου Στρατόπεδου της 'Ειρήνης με επικεφαλής την Σοβιετική 'Ενωση και τον μεγάλο Στάλιν και θα συνεχίσει τον αγώνα του ενάντια στους έμπρηστές τους πολέμου και τους μοναρχοφασίστες λακέδες τους.

» Η υποστήριξη που παρέχεται στο κίνημά μας από τη Σοβιετική 'Ενωση, τις Λαϊκές Δημοκρατίες, όλα τα Κομμουνιστικά κόμματα και όλη τη προοδευτική ανθρωπότητα, έχουν πείσει τον λαό μας ότι ο μεγάλος Στάλιν είναι μαζί μας, γιατί ο αγώνας μας είναι δίκαιος και αυτό αποτελεί την πιο γρανιτένια έγγυηση και ατερεώνει την άπόλυτη πίστη μας, ότι, παρ' όλες τις δυσκολίες και τα εμπόδια ή τελική νίκη θάβει δική μας.

Γιατί όπου Στάλιν εκεί και νίκη.

— Ζήτω το Μπολσεβίκικο Κόμμα του Λένιν - Στάλιν θεματοφύλακα του Μαρξισμού - Λενινισμού, πρότυπο και φωτεινός οδηγός των Κομμουνιστικών Κομμάτων όλου του κόσμου.

— Ζήτω ο καλλίτερος φίλος, δάσκαλος και αρχηγός των εργαζομένων όλου του κόσμου.

'Η 3η Συνδιάσκεψη του Κομμουνιστικού Κόμματος της 'Ελλάδας».

(Βλέπε: Ψευδεπίγραφον «έκτακτη έκδοση» του «Ριζοσπάστη» υπό τον τίτλον «'Ο αγών του 'Εθνικού Στρατού υπέρ πίστεως και πατρίδος», ως «έκδοσις του Γραφείου Τύπου του Γενικού 'Επιτελείου Στρατού», σ. 3-4).

12. Διακήρυξις της άφοσιώσεως 415 αντιζαχαριαδικών στελεχών του ΚΚΕ της Κομματικής 'Οργανώσεως της Τασκένδης προς τον Χρυστσώφ και τη «μάννα τους και πρώτη πατρίδα τους, τη Σοβιετική 'Ενωση».

415 στελέχη του ΚΚΕ της Κ.Ο. Τασκένδης, επί κεφαλής των οποίων ήτο ο Πάνος Δημητρίου ο νυν επίδοξος διάδο-

1. Η ψευδολογία αυτή της ήγεσίας του ΚΚΕ, το όποιον διεβεβαίωνε τα στελέχη, μέλη και όπαδούς του, ότι ο Στάλιν τάχα ένδιεφέρετο διακαώς διά τον ένοπλον αγώνα των κομμουνιστών της 'Ελλάδος, άπεκαλύφθη τελευταίως υπό του Μίλοβαν Τζίλας, εις τό βιβλίον του «Συνομιλίες με τον Στάλιν». Βλέπε έλληνικήν μετάφρασιν του κ. Γ. Μανιατάκου, 'Αθήναι, 1962, σ. 160-161.

χος του Κ. Κολλιγιάννη, του πρώτου γραμματέως του ΚΚΕ, απέστειλαν το 1955 μίαν επιστολήν προς τον Χρυστσώφ και έζητησαν την επέμβασίν του δια την καθάρεισιν του Ν. Ζαχαριάδη από την ήγεσίαν του ΚΚΕ. Είς την επιστολήν των αυτήν οι 415 έλληνες κομμουνισταί της Τασκένδης κορυφαία στελέχη της σημερινής ήγεσίας του ΚΚΕ, διακηρύττουν την πίστιν και άφοσίωσίν των «στη μάνα τους, και πρώτη τους πατρίδα» τή Σοβιετική Ένωση!

Κατωτέρω παραθέτομεν την σχετικήν περικοπήν εκ της επιστολής των, ή όποία έχει ως έξης:

«... Απτός λοιπόν είναι σ. Χρυστσώφ οι αντιλήψεις, οι ιδέες, οι ενέργειες που γέννησαν το σοβαρό κίνδυνο για το κόμμα στην ΚΟΤ. (= Κομματική Οργάνωσις Τασκένδης του ΚΚΕ σημ. συγγρ.)

Γι' αυτό παρακαλούμε την αποφασιστικήν Σας επέμβαση. Έμεις οι Έλληνες κομμουνισταί που βρισκόμαστε στην Σ.Ε. θα δώσουμε ό,τι χρειαστεί να μην επιτρέψουμε μέσα στις γραμμές της οργάνωσής μας να κυριαρχήσει το άδικο, να θρονιαστεί το ψέμμα, ή προβοκάτσια.

Έφ' όσον θα υπάρχει στις φλέβες μας έστω και μιá σταγόνα αίματος, δεν θα επιτρέψουμε καταπάτηση των άρχων του μαρξισμού — λεννισμού στην Κ.Ο. μας.

» Θα συντρέψουμε με τή δύναμή μας, όσοι κάποιοι και αν χρειαστούν τον εθνικισμό μέσα στην Κ.Ο. μας και θαμάσσετε πιστοί στις άρχές του προλεταριακού διεθνισμού και στη μάνα μας και πρώτη μας πατρίδα τή Σοβιετική Ένωση (!...).

Ο άγώνας μας είναι σκληρός, άνισος για σήμερα, γι' αυτό ζητάμε τή βοήθειά σας, με τα παρακάτω μέτρα:

1. Αμέσως οι σ. Ζαχαριάδης, Βλαντάς, Άκτριτίδης, Φωκάς και Βαϊνιάς να απομακρυνθούν από την Τασκένδη γιατί αποτελούν δημόσιο κίνδυνο.

2. Να αποκατασταθεί το κώρος της ΚΟΤ στο πρόσωπο του γραμμ. της ΚΟΤ σ. Χοτούρα ».

(Βλέπε : το πλήρες κείμενον της ως άνω επιστολής , εις

Νίκου Β. Άθανασίου: « Τò ΚΚΕ άνευ προσώπειου » Άθήναι 1958, σ. 13.

13. Κριτική του ΚΚΕ δια την ξενοδολείαν και ρωσο-δουλείαν του, υπό του άγανακτισμένου και άηδιασμένου πρώην συνοδοιπόρου του κ. Ήλία Τσιριμώκου.

Η ξενοδολεία και ή ρωσοδολεία του ΚΚΕ, ή όποία, ως είδομεν, δεν γνωρίζει όρια, έπροκάλεσεν την άγανάκτησιν και την άηδίαν και αύτων τούτων των κατά καιρούς συνοδοιπόρων του.

Κατωτέρω παραθέτομεν άποσπάσματα άρθρων του κ. Ήλία Τσιριμώκου, δημοσιευθέντων εις την «Μάχην» του Οκτωβρίου 1950, εις τα όποία άσκέϊται αυστηρά κριτική εναντίον του ΚΚΕ δια την ρωσοδολείαν, την βουλγαροδολείαν και την άλβανοδολείαν του :

α) Η τυφλή και γλοιώδης ξενοδολεία του ΚΚΕ.

Ο κ. Ήλιος Τσιριμώκος εις άρθρον υπό τον τίτλον: «Τò ΚΚΕ και ó Λαός», δημοσιευθέν εις την «Μάχην» της Κυριακής 29 Οκτωβρίου 1950, σ. 2 γράφει δια την «τυφλή και γλοιώδη προσήλωσι» του ΚΚΕ προς την ΕΣΣΔ και την ξενοδολεία του εναντι των κομμουνιστών ήγετων της Βαλκανικής: Τίτο, Δημητρώφ, και Χότζα», τα έξης:

« Για τò ελληνικό Κ.Κ. ή πρόσδεση στη διεθνή πολιτική της ΕΣΣΔ (κοινό χαρακτηριστικό όλων των ΚΚ), παίρνει όχι μόνο άπίθανες διαστάσεις, αλλά και άπίθανες μορφές. Η μηδαμινότητα της ήγεσίας του κάνει ώστε μοναδικό προτέρημα που έχει να επιδείξη είναι ή τυφλή και γλοιώδης προσήλωσι προς την ΕΣΣΔ. Για να μην καθαιρεθή ο Ζαχαριάδης — σαν άδέξιος ύπηρέτης ποδύσασε όλα τα γναλινα του σπιτιού — τώρα τελευταία πολλαπλασιάζει τις ρωσόφιλες έκδηλώσεις. Δέμε ρωσόφιλες γιατί δεν περιορίζονται στη σημερινή ΕΣΣΔ, αλλά ανατρέχουν στο παρελθόν. Έξαιρεί την Αγία Ρωσία, την όμόδοξη Ρωσία που ΠΑΝΤΟΤΕ ήταν στο πλευρό του ελληνικού λαού ενάντια στους έκμεταλλευτές του. «Ηρθε ή ώρα ν'»

ἀγαπήσουμε τούς τσάρους πού τόσο ἀγαποῦσαν τούς λαούς, ἀρχινώντας ἀπ' τὸ δικό τους! Μὲ τέτοια νοοτροπία πὼς νὰ περιμένῃς νὰ κἀνῃ ὁ Ζαχαριάδης νὰ καταλάβουν καὶ οἱ Ρῶσοι τί θέλει ὁ Ἑλληνικὸς Λαός; Πὼς νὰ περιμένῃς ν' ἀντισταθῇ στὴν ἐπέκταση στὴν Ἑλλάδα συνθημάτων πού κάτω ἀπ' τὶς εἰδικές συνθήκες τῆς χώρας ἦταν καταστρεπτικά; Πολλοὶ συνδέουν τὴν ἐξτρεμιστικὴ στροφή τοῦ ΚΚΕ μὲ τὴν ἴδρωση καὶ παραπέρα πορεία τῆς ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ. Ἀλλὰ τί ἀντιστοιχία ἔχει μὲ τὸ συμποτάζ τοῦ Σχεδίου Μάρσαλ στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη ὁ ἐξτρεμισμὸς τοῦ ΚΚΕ; Ἦταν δύσκολο νὰ γίνῃ φανερό ὅτι ἡ ἐξτρεμιστικὴ τακτικὴ τοῦ ΚΚΕ ἦταν παράφρων πολυτέλεια γιὰ ἓνα λαό, πού ἀγωνίζεται γιὰ στοιχειώδη δημοκρατία;

Ἀλλὰ δὲν περιορίζεται ἡ γλοιώδης αὐτὴ συμπεριφορὰ ἀπέναντι στὴν ΕΣΣΔ. Καθετὶ πού εἶναι ξένος κομμουνισμὸς καὶ εἰδικὰ βαλκανικὸς κάνει τὸν Ζαχαριάδη (ὅπως καὶ τὴν σημερινὴν ἡγεσίαν τοῦ ΚΚΕ καὶ τῆς ΕΔΑ σημ. ἰδική μας) νὰ γονατίζει. Περιφρονώντας τὸ Λαὸ δὲν αἰσθάνθηκε ποτὲ τὴν ὑπερηφάνεια ἑνὸς Ἑλλήνα ἡγέτη πού ὁ Λαὸς τῆς Ἑλλάδας πάλευε τόσο ὠραία ὅσο καὶ σκληρά. Ὁ,τι νάλεγε ὁ Τίτο, ὅ,τι νάλεγε ὁ Δημητρώφ, ὅ,τι νάλεγε ὁ Χότζας: *Εὐαγγέλιο!*

β) «Τὸ χαρακίρι τοῦ ΚΚΕ».

Ὁ κ. Ἡλίας Τσιριμώκος εἰς ἄρθρον του ὑπὸ τὸν χαρακτηριστικώτατον τίτλον: «Τὸ Χαρακίρι τοῦ ΚΚΕ», δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Μάχην» τῆς Κυριακῆς τῆς 22ας Ὀκτωβρίου 1950, γράφει τὰ ἑξῆς διὰ τὴν ξενοδολεῖαν τοῦ ΚΚΕ καὶ τὴν ἐθνοπροδοτικὴν πολιτικὴν του, κατὰ τὰ ἔτη 1924-1925 καὶ τὸ 1949, ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ:

«Ὅπως στὰ 1925 μιὰ ἡλίθια ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ δέχτηκε νὰ λανσάρῃ τὸ σύνθημα τῆς «ἀνεξάρτητης Μακεδονίας καὶ Θράκης», γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ βουλγαρικὸ ΚΚ (πρᾶγμα πού ὠμολογήθηκε ἐκ τῶν ὑστέρων) — ἔτσι καὶ στὸ 1949 δέχτηκε πάλι νὰ «ὀρμιάσῃ» καὶ νὰ λανσάρῃ τὸ σύνθημα τῆς αὐτοδιάθεσης τοῦ σλαβομακεδονικοῦ λαοῦ γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ ἐναντίον τοῦ Τίτο καὶ τὸ Βουλγάρικο Κ.Κ. στὴν ἐσωτερικὴν του σωβινιστικὴ ἐπαναστατικὴ προπαγάνδα. Καὶ στίς

δύο περιπτώσεις τὸ ἑλληνικὸ λαϊκὸ κίνημα θυσιάζεται ὠμά, πρόστυχα γιὰ ξένους σκοποὺς μὲ τὴν εὐθύνῃ μιᾶς ἀνάξιας ἡγεσίας πού δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ σὲ τέτοιες συφορὲς ἐν ὀνόματι ἑνὸς Λαοῦ πού ἀγωνίσθηκε ὅσο κανεὶς καὶ δεινοπάθησε καὶ δεινοπαθεῖ ὅσο κανεὶς. Κι' αὐτὴ ἡ ἡγεσία, ἀφοῦ ἔπαιξε μὲ τὸ ἐθνικὸ αἶσθημα τῶν Ἑλλήνων, μὲ τὴν ἡλίθια ἐλπίδα ὅτι ἡ «μαγκιά» τῆς θὰ θριαμβεύῃ πάντα καὶ θὰ ξεγελάῃ ἐπ' ἀπειρον τὸ λαὸ καὶ θὰ προσφέρει σὰν ἰδιοκτῆτης του τὸ λαϊκὸ κίνημα σ' ὅποιον τὸ χρειάζεται, ἔχει τώρα τὸ θράσος νὰ παριστάνει τὸν τιμητὴ τῶν ἄλλων.

Ἐνῶ τὸ ΚΚΕ διακήρυσσε τὴν πίστη του στὴν ἀκεραιότητα τῆς Ἑλλάδας δὲν βρῆκε ποτὲ μιὰ λέξη γιὰ νὰ καταδικάσῃ ἢ ἐπὶ τέλους ν' ἀπαντήσῃ στίς ἰταμὲς ἐκδηλώσεις τῶν βουλγαρικῶν σωβινιστικῶν ἀξιώσεων πάνω στὴ Δ. Θράκη. Τὸ βούλωνε ἐπιμελῶς, κι' ἔδινε στὸν καθένα τὸ δικαίωμα νὰ καγχάζῃ γιὰ τὸν «ἀγῶνα γιὰ τὴν Ἑθνικὴ Ἀνεξαρτησία» ἑνὸς κόμματος πού δὲν εἶχε στοιχειῶδες αἶσθημα ἀνεξαρτησίας γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐναντίον ξένων ἱμπεριαλιστικῶν βλέψεων. Καὶ ἐπανέφερε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι δλόκληρου τοῦ Λαϊκοῦ Κινήματος τὴ σκιά τοῦ συνθήματος τοῦ 1925».

γ) Ἡ γελοιοποίησις τοῦ συνθήματος τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ΚΚΕ ὑπὸ τοῦ διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ.

Ὁ κ. Ἡλίας Τσιριμώκος εἰς τὸ προαναφερθὲν ἄρθρον του ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ ΚΚΕ καὶ ὁ Λαός», γράφει τὰ ἑξῆς:

«Διὰ μέσου τῆς πολιτικῆς τοῦ ΚΚΕ, ἡ πολιτικὴ τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ φάνηκε ὅχι νὰ ἐπισχῇ ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιῆσάν πρὸς ὠφελὸν τὸ ἐλληνικὸ λαϊκὸ κίνημα, καὶ νὰ γελοιοποιῆ ἔτσι τὸ σύνθημα τοῦ ΚΚΕ γιὰ ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία!...

(Βλέπε: «Μάχην», Κυριακῆς, 29ης Ὀκτωβρίου 1950, σ. 3, στήλ. 6-7).

ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Τὰ γενικά συμπεράσματα, τὰ ὅποια συναγονται ἐκ τῶν ἐθνοπροδοτικῶν ἐνεργειῶν τοῦ Κ.Κ.Ε., τὰς ὁποίας πρααναφέραμεν καὶ ἐκ τῶν ἐπισήμων κειμένων του, τὰ ὅποια παρεθέσαμεν, εἶναι τὰ ἑξῆς :

1. Τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι κόμμα ξενοκίνητον, ξενόδουλον, ρωσόδουλον, βουλγαρόδουλον καὶ, ἄλβανόδουλον, ἀποφασισμένον καὶ ἔτοιμον νὰ παραδώσῃ ἀδιστάκτως τὰ ἅγια τῶν ἁγίων τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς ἐχθρούς της.
2. Τὸ Κ.Κ.Ε. μὲ τὰ προπαγανδιστικὰ συνθήματά του ἐναντίον τῆς ξενοκρατίας καὶ τῆς «ἀμερικανοκρατίας» δὲν ἀποβλέπει εἰς τίποτα ἄλλο παρὰ εἰς τὸ νὰ συγκαλύψῃ τὴν ρωσοδουλείαν τῆς ἡγεσίας του καὶ τὴν ρωσοκρατίαν, ἢ ὅποια ὑπάρχει εἰς τὰς γραμμάς του καὶ εἰς τὰς γραμμάς τῶν δορυφόρων ὀργανώσεών του (ΕΔΑ, Ἑλληνικὴν, Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν Διεθνῆ Ὑφεσιν καὶ Εἰρήνην, κ.λ.π. κ.λ.π.) καὶ τὴν ὅποιαν ρωσοκρατίαν θέλει νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα μὲ μαθηματικῶς βέβαιον ἐπακόλουθον τὸν ἐξανδραποδισμόν ὄλων τῶν τιμίων Ἑλλήνων. Τὸ ΚΚΕ εἶναι κόμμα σοβιετικοῦ ραγιαδισμού.
3. Τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι ἀποφασισμένον, ἐὰν ποτὲ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ τὴν ὑπαγάγῃ ὑπὸ τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ δορυφόρον τῆς Ρωσίας καὶ δορυφόρον τῶν δορυφόρων της κομμουνιστικῶν κρατῶν τῆς Βαλκανικῆς.
4. Τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι ἀκόμη ἀποφασισμένον, ἂν ποτὲ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ δώσῃ «τελικά» «μαρξιστικὴν - λενινιστικὴν λύσιν» εἰς τὸ Μακεδονικόν: νὰ ἀποσπᾷ τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἀνεξάρτητον κομμουνιστικὸν Μακεδονικὸν κράτος εἰς ἱκανοποίησιν τῶν Βουλγάρων.

5. Τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι κόμμα ψεύδους καὶ ἀπάτης, εἶναι κόμμα ἀναξιόπιστον, εἰς τὰς γραμμάς τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει θέσιν ἕνας εὐθύς, ἕνας ἀληθινὸς ἄνθρωπος.
6. Τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι κόμμα ἀνελεύθερον, ἀντιδημοκρατικόν, τελείως ξένον καὶ πρὸς τὴν δημοκρατικὴν παράδοσιν τοῦ τόπου μας καὶ πρὸς τὴν φιλελευθέραν ἑλληνικὴν σκέψιν. Τὸ ΚΚΕ εἶναι κόμμα ὀλοκληρωτικῶς δικτατορικόν, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει θέσιν ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σκέπτεται ἐλευθέρως, ἑλληνοπρεπῶς καὶ νὰ ζῇ πραγματικὰ δημοκρατικῶς.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

ΣΩΜΑΤΩΝ (Συνεδρίων, Συνδιασκέψεων, Ὁλομελειῶν τῶν Ε.Ε. καὶ Κ.Ε.) τῶν: ΚΚΣΕ, Κ.Δ., Β.Κ.Ο., Κομινφόρμ, ΚΚΕ, Π.Δ. ΤΟΥ ΚΚΕ, ΑΚΕ, ΕΑΜ, Δ.Π., Δ.Σ., ΕΔΑ κλπ. κλπ.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ ΤΟΥ Κ.Κ.Σ.Ε.

ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΕΡΓΑΤΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ (Ρ.Σ.Δ.Ε.Κ.):

- 1ον Συνέδριον: Μίνσκ, 13-15 Μαρτίου 1898.
2ον Συνέδριον: Βρυξέλλαι - Λονδίνον, 30 'Ιουλίου - 23 Αύγουστου 1903
3ον Συνέδριον: Λονδίνον, 25 'Απριλίου - 10 Μαΐου 1905.
4ον Συνέδριον: Στοκχόλμη, 23 'Απριλίου - 8 Μαΐου 1906.
5ον Συνέδριον: Λονδίνον, 13 Μαΐου - 1 'Ιουνίου 1907
6ον Συνέδριον: Πετρούπολις, 8-16 Αύγουστου 1917.
7ον Συνέδριον: Πετρούπολις, 6-8 Μαρτίου 1918.

Δι' απόφασεως του 7ου Συνεδρίου ο τίτλος του Ρ.Σ.Δ.Ε.Κ. έγινε:

ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ (ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ)

- 8ον Συνέδριον: Μόσχα, 18-23 Μαρτίου 1919
9ον Συνέδριον: Μόσχα, 29 Μαρτίου - 4 'Απριλίου 1920.
10ον Συνέδριον: Μόσχα, 8-16 Μαρτίου 1921.
11ον Συνέδριον: Μόσχα, 27 Μαρτίου - 2 'Απριλίου 1922.
12ον Συνέδριον: Μόσχα, 17-25 'Απριλίου, 1923.
13ον Συνέδριον: Μόσχα, 23-31 Μαΐου 1924.
14ον Συνέδριον: Μόσχα, 18-31 Δεκεμβρίου 1925.
Δι' απόφασεως του 14ου Συνεδρίου ο τίτλος του Ρωσσικού Κομμουνιστικού Κόμματος έγινε:

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ (ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ)

- 15ον Συνέδριον: Μόσχα, 2-19 Δεκεμβρίου 1927.
16ον Συνέδριον: Μόσχα, 26 'Ιουνίου - 13 'Ιουλίου 1930.
17ον Συνέδριον: Μόσχα, 26 'Ιανουαρίου - 10 Φεβρουαρίου 1934.
18ον Συνέδριον: Μόσχα, 10-21 Μαρτίου 1939.
19ον Συνέδριον: Μόσχα, 5-14 'Οκτωβρίου 1952.
Δι' απόφασεως του 19ου Συνεδρίου ο τίτλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένώσεως (Μπολσεβίκων) έγινεν:

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

- 20ον Συνέδριον: Μόσχα, 14-25 Φεβρουαρίου 1956.
21ον Συνέδριον: Μόσχα, 27 'Ιανουαρίου - 5 Φεβρουαρίου 1959.
22ον Συνέδριον: Μόσχα, 17-31 'Οκτωβρίου 1961.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ ΤΗΣ Κ.Δ. ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΩΝ ΤΗΣ Ε.Ε. ΤΗΣ.

- 1ον ΙΔΡΥΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Κ.Δ. Μόσχα, 2-6 Μαρτίου 1919.
2ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Κ.Δ. Πετρούπολις - Μόσχα 19 'Ιουλίου έως 7 Αύ-

- γούστου 1920 (Υψηλίστις τῶν 21 ὄρων διὰ τὴν εἰσδοχὴν τῶν Κ.Κ. ὡς μελῶν τῆς Κ.Δ.)
- 3ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Κ.Δ. Μόσχα, 22 Ἰουνίου - 12 Ἰουλίου 1921.
1η Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κ.Δ., Μόσχα, 21 Φεβρουαρίου - 4 Μαρτίου 1922.
2α Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ε.Ε. τῆς Κ.Δ. Ἰούνιος 1922.
- 4ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Κ.Δ. Πετρούπολις - Μόσχα, 5 Νοεμβρίου ἕως 5 Δεκεμβρίου 1922.
3η Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ε.Ε. τῆς Κ.Δ., Μόσχα, 12-23 Ἰουνίου 1923
4η Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ε.Ε. τῆς Κ.Δ., Μόσχα 12 Ἰουνίου 1924.
- 5ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Κ.Δ. Μόσχα, 17 Ἰουνίου - 8 Ἰουλίου 1924 (Ἀπόφασις διὰ τὴν ἐνιαίαν καὶ ἀνεξάρτητον Μακεδονίαν καὶ Θράκην).
— Ὀργανωτικὴ Σύσκεψις τῆς Κ.Δ., Μόσχα, 15-18 Μαρτίου 1925.
5η Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ε.Ε. τῆς Κ.Δ. Μόσχα, 21 Μαρτίου - 6 Ἀπριλίου 1925. (Ἀπόφασις διὰ τὴν μπολσεβικοποίησιν τῶν Κ.Κ.).
6η Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ε.Ε. τῆς Κ.Δ. Μόσχα, 17 Φεβρουαρίου—15 Μαρτίου 1926.
7η Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ε.Ε. τῆς Κ.Δ. Μόσχα, Δεκέμβριος 1926
8η Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ε.Ε. τῆς Κ.Δ., Μόσχα, 29 Μαΐου 1927
9η Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ε.Ε. τῆς Κ.Δ. Μόσχα, 9 Φεβρουαρίου 1928
- 6ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Κ.Δ. Μόσχα, 17 Αὐγούστου - 1 Σεπτεμβρίου 1928.
10η Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ε.Ε. τῆς Κ.Δ. Μόσχα, Ἰούλιος 1929.
11η Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ε.Ε. τῆς Κ.Δ. Μόσχα, Ἀπρίλιος 1931.
12η Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ε.Ε. τῆς Κ.Δ. Μόσχα, Σεπτέμβριος 1932.
13η Εὐρεῖα Ὀλομέλεια τῆς Ε.Ε. τῆς Κ.Δ. Μόσχα, Δεκέμβριος 1933.
- 7ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Κ.Δ., Μόσχα, 25 Ἰουλίου - 21 Αὐγούστου 1935.
(Χάραξις νῆς γραμμῆς τοῦ «Λαϊκοῦ» καὶ τοῦ «Ἐθνικοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Μετώπου»).
- ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ Κ.Δ., Μόσχα, 15 Μαΐου 1943.

3

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΥΕΩΝ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ :

- Ἡ Ἰδρυτικὴ Συνδιάσκεψις τῆς Β.Σ.Ο., Βελιγράδιον, 25-27 Δεκεμβρίου 1909
Ἡ Δευτέρα Συνδιάσκεψις τῆς Β.Σ.Ο., Βουκουρέστιον, 19 Ἰουλίου 1915.

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ :

- Ἡ Ἰδρυτικὴ Συνδιάσκεψις τῆς Β.Κ.Ο., Σόφια, 15 Ἰανουαρίου 1920
Προπαρασκευαστικὴ Συνδιάσκεψις τῆς Β.Κ.Ο.
διὰ τὴν ἰΙ τακτικὴν τῆς Συνδιάσκεψιν, Βιέννη, Φεβρουάριος 1921
Ἡ Δευτέρα Συνδιάσκεψις τῆς Β.Κ.Ο., Σόφια, 4-6 Μαΐου 1921.
Ἡ Τρίτη Συνδιάσκεψις τῆς Β.Κ.Ο., Μόσχα, 19-22 Ἰουλίου 1921
Ἡ Τετάρτη Συνδιάσκεψις τῆς Β.Κ.Ο., Σόφια 14 Ἰουνίου 1922
Ἡ Ἐκτὴ Συνδιάσκεψις τῆς Β.Κ.Ο., Βερολίνον, 19-23 Δεκεμβρίου 1923
(Ἀπόφασις διὰ ἐνιαίαν καὶ ἀνεξάρτητον Μακεδονίαν καὶ Θράκην)
Ἡ Ἐβδόμη Συνδιάσκεψις τῆς Β.Κ.Ο., Μόσχα, Ἰούλιος 1924.
Ἡ Ὀγδόη Συνδιάσκεψις τῆς Β.Κ.Ο., Ἰούλιος 1929.

4

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΥΕΩΝ ΤΗΣ ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ (ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ)

- ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΥΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ, Σζκλάρσκα Πορέμτσα Βαρσοβίας Πολωνίας, 22 - 27 Σεπτεμβρίου 1947.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΥΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ, Ρουμανία, 22 Ἰουνίου 1948.
(Ἄντιπροσωπεύθησαν ὀκτώ Κ.Κ. Τὸ Κ.Κ. Γιουγκοσλαβίας δὲν συμμετείχε. Σχίσμα Τίτο - Κόμινφορμ).
ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΥΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ, Οὐγγαρία, Νοέμβριος 1949.
ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ, 17 Ἀπριλίου 1956.

5

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ, ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΥΕΩΝ, [ΟΛΟΜΕΛΕΙΩΝ ΚΕ] [ΤΟΥ ΚΚΕ, Π.Δ.] ΤΟΥ ΚΚΕ. ΕΑΜ, ΣΝΟΦ, ΝΟΦ, ΚΟΑΙΜ κλπ. κλπ

- ΤΟ 1ον ΙΔΡΥΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, Πειραιεύς, 4)17-10)23 Νοεμβρίου 1918.
1ον «Ἐθνικὸν Συμβούλιον» τοῦ Σοσιαλεργατικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος. Ἀθήναι, Μάιος 1919.
- ΤΟ 2ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Ἀθήναι, 5)12-12)25 Ἀπριλίου 1920. (Προσχώρησις τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε. εἰς Κ.Δ. καὶ μετονομασία του εἰς Σ.Ε.Κ.Ε. (Κομμουνιστικόν).
1ον Ἐκτακτὸν (ἐκλογικόν) συνέδριον τοῦ κόμματος. Ἀθήναι, 16 Σεπτεμβρίου 1920.
I Διάσκεψις τοῦ Σοσιαλεργατικοῦ (Κομμουνιστικοῦ) Κόμματος. Ἀθήναι, 5 Φεβρουαρίου 1922.
2ον Ἐκτακτὸν Συνέδριον τοῦ Σοσιαλεργατικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος (Κομμουνιστικοῦ), 20 Ὀκτωβρίου 1922.
Τὸ «Ἐθνικὸν Συμβούλιον τοῦ Κόμματος», 21-24 Μαΐου 1923.
Τὸ Ἐκτακτὸν ἐκλογικὸν Συνέδριον τοῦ Σοσιαλεργατικοῦ (Κομμουνιστικοῦ) 24 Σεπτεμβρίου 1923.
- ΤΟ 3ον ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΚΕ, Ἀθήναι, 26 Νοεμβρίου - 3 Δεκεμβρίου 1924.
Μετονομασία τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε. (Κ) εἰς ΚΚΕ (Ε.Τ.Κ.Δ.).
Ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως τοῦ 5ου Συνεδρίου τῆς Κ.Δ. καὶ τῆς 6ης καὶ τῆς 7ης Συνδιασκέψεως τῆς Β.Κ.Ο. διὰ τὴν αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης.
Συνεδρίασις Εὐρείας Ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΚΕ Ἰούνιος - Ἰούλιος 1925.
Σύσκεψις παραγόντων τοῦ ΚΚΕ 5-8 Σ)βρίου 1926.
- ΤΟ 3ον ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΚΕ. Ἀθήναι, Μάρτιος 1927.
— Ἡ 1η Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Ἀθήναι, Μάρτιος 1927.
— Ἡ 2α Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, 20-25 Ἰουλίου 1927.
— Ἡ 3η Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, 15-18 Φ)βρίου 1928.
- ΤΟ 4ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΚΕ 10-15 Δεκεμβρίου 1928.
— Ἡ 1η Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, 15 Δεκεμβρίου 1928.
— Ἡ 2α Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ 10-15 Ἰουνίου 1929.
— Ἡ 3η Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Λάρισα 27-31 Ἰανουαρίου 1930.
- ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ Κ.Δ. ΠΡΟΣ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. (Νοέμβριος 1931).

- Διορισμός του Ν. Ζαχαριάδη ως Γενικού Γραμματέως του Κ.Κ.Ε. υπό της Κ.Δ.
- 'Η 4η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ, Χαλκίς, Δεύτερον 150ήμερον Δεκεμβρίου 1931.
- 'Η 1η Πανελλαδική Συνδικαλιστική Συνδιάσκεψις, τελευταίον δεκαήμερον Αύγουστου 1932.
- Κομματική Πανελλαδική 'Αγροτική Σύσκεψις, 'Οκτώβριος 1932.
- 'Η 5η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ, Χαλκίς, 2 Δεκεμβρίου 1932.
- 'Η 2α 'Οργανωτική Σύσκεψις, Χαλκίς 15-17 'Οκτωβρίου 1933.
- 'Η 6η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ, 'Ιανουάριος 1934.

('Αλλαγή της στρατηγικής γραμμής του: επιδίωξις άστικοδημοκρατικής επαναστάσεως υπό του ΚΚΕ).

ΤΟ 5ον ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΚΕ, Μάρτιος 1934.

- 'Η 1η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., Μάρτιος 1934.
- 'Η 2α 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., Νοέμβριος 1934
- 'Η 3η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., 'Απρίλιος 1935
- 'Η 3η Πανελλαδική 'Οργανωτική Σύσκεψις του ΚΚΕ, 'Ιούνιος 1935
- 'Η 2α Πανελλαδική Συνδικαλιστική Συνδιάσκεψις, 9 Αύγουστου 1935.
- 'Η 4η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ, 27-28 Σ'βριου 1935.

ΤΟ 6ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΚΕ 'Αθήναι Δεκέμβριος 1935.

- 'Η 1η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ, 'Αθήναι Δεκέμβριος 1935.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΟΥ Α.Κ.Ε. ('Αγροτικό Κόμμα 'Ελλάδας), 'Απρίλιος 1936.

- 'Η 2α 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. 'Αθήναι 14-15 'Ιουνίου 1936.
- 'Η 3η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. 'Αθήναι Φ'βριος 1937
- 'Η 4η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., πρώτον 150ήμερον Αύγουστου 1937.
- 'Η 5η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., τελευταίον 150ήμερον Φεβρουαρίου 1939.

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. (Π.Δ.), 'Αθήναι 9 'Ιανουαρίου 1940.

- 'Η 6η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. 'Αθήναι 1η 'Ιουλίου 1941.

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Α. ('Εθνικής 'Αλληλεγγύης) 28 Μαΐου 1941.

- 'Η 7η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., αρχαί Σεπτεμβρίου 1941.

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΑΜ, 'Αθήναι 27 Σεπτεμβρίου 1941.

- 'Η 8η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. 'Αθήναι, πρώτον 10ήμερον 'Ιανουαρίου 1942.

1η Πανελλαδική συνδιάσκεψις του Κ.Κ.Ε., Δεκέμβριος 1942.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Π.Ο.Ν. ('Ενιαία Πανελλαδική 'Οργάνωσις Νέων) 23 Φεβρουαρίου 1943.

- 'Η 9η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., εισήγησις Γιάννη 'Ιωαννίδη οργανωτικού γραμματέως του Κ.Κ.Ε. διά την διάλυσιν της Κ.Δ. 2 'Ιουνίου 1943.

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΟΥ Σ.Ν.Ο.Φ. (Σλαβομακεδονικών Λαϊκών 'Απελευθερωτικών Μέτωπων), 'Αρχάς 'Ιανουαρίου 1944.

- 'Η 10η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., 'Ιανουάριος 1944.

ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ ΤΗΣ Π.Ε.Ε.Α. (Πολιτικής 'Επιτροπής 'Εθνικής 'Απελευθερώσεως) 12 Μαρτίου 1944.

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΟΥ Ν.Ο.Φ. (Λαϊκού 'Απελευθερωτικού Μετώπου), Σκόπια, 28-4-1945.

- 'Η 11η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., 'Αθήναι, 5-10 'Απριλίου 1945.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓ.Α.Σ. ('Εργατικού 'Αντιφασιστικού Συνασπισμού) Μάρτιος 1945.

'Απόφασις του Π.Γ. της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. διά την «τυχοδιωκτική και ύποπτη δράση του Θανάση Κλάρα (Μιζέρια)». 15 'Ιουνίου 1945.

- 'Η 12η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., 'Αθήναι, 25-27 'Ιουνίου 1945.
ΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΑΘΗΝΩΝ 1η Σεπτεμβρίου 1945.

ΤΟ 7ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε., 'Αθήναι 1-6 'Οκτωβρίου 1945.

- 'Η 1η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., 6 'Οκτωβρίου 1945.

'Η πρώτη Πανελλαδική κομματική σύσκεψη γυναικών, 11 Φεβρουαρίου 1946.

- 'Η 2α 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., 'Αθήναι 12-15 Φεβρουαρίου 1946.

Στρατιωτική σύσκεψις του Κ.Κ.Ε., 15 Φεβρουαρίου 1946.

'Η 1η Πανελλαδική κομματική σύσκεψις των Δημοσίων 'Υπαλλήλων, 27 Φεβρουαρίου 1946.

- 'Επίσημος έναρξις συμμοριτοπολέμου, 31 Μαρτίου 1946.

- 'Η Πανελλαδική 'Οργανωτική Σύσκεψις, του Κ.Κ.Ε., 'Αθήναι 15-17 'Απριλίου 1946.

- Συνέλευσις Στελεχών της «'Εθνικής 'Αντίστασης», 3 Μαΐου 1946.

- Σύσκεψις στελεχών της Κομμουνιστικής 'Οργάνωσης Πειραιώς, 5 Μαΐου 1946.

- Διακήρυξις της αντιπροσωπείας του Κ.Κ.Ε. εις τὸ 11ον Συνέδριον του Κ.Κ.Γαλλίας του Στρασβούργου, 27 'Ιουλίου 1947.

- 'Ιδρυσις Γενικοῦ 'Αρχηγείου του «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ 'Ελλάδας», 28 'Οκτωβρίου 1946.

- 'Η 3η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., 'Αθήναι Σεπτέμβριος 1947.

- Συγκρότησις «Λ.Π.» «Λαϊκῆς πολιτοφυλακῆς», 20 'Οκτωβρίου 1947.

- Σχηματισμός της «Προσωρινῆς Δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως» του ΚΚΕ, 23 Δεκεμβρίου 1947.

- 1η κομματική Σύσκεψις των στελεχών του «Δ.Σ.Ε.», 15 'Ιανουαρίου 1948.

- 'Εναρξις παιδομαζώματος, 10 'Απριλίου 1948.

- 'Η 4η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ. Πέτρα Μαύκα του Γράμμου 28-29 'Ιουλίου 1948. (Καταδίκη του Τίτο).

- 'Η 5η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., Γράμμος, 30-31 'Ιανουαρίου 1949.

- 'Η 2η 'Ολομέλεια του Κ.Σ. του Ν.Ο.Φ., 3-4 Φεβρουαρίου 1949.

- 2α Κομματική Σύσκεψις των στελεχών του «Δ.Σ.Ε.», 5-6 Μαρτίου 1949.

ΤΟ 2ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ Ν.Ο.Φ. 25 Μαρτίου 1949.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ 'ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ - ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ (Κ.Ο.ΑΙ.Μ.) 27 Μαρτίου 1949.

- 'Ανασχηματισμός της «Προσωρινῆς Δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως» του ΚΚΕ, ΑΚΕ, ΝΟΦ. 3 'Απριλίου 1949.

- 'Η 6η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. - Μάλι - Μάδι 'Αλβανίας, 9 'Οκτωβρίου 1949.

- Τελική ήττα των Κ.Σ. εις Βίτσι - Γράμμοι και ύποχώρησις τούτων εις 'Αλβανίαν, - 15 Αύγουστου 1949.

'Η 7η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., Σιδηρούν Παραπέτασμα, 14-18 Μαΐου 1950.

III ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΚΚΕ Σιδηρούν Παραπέτασμα 14-15 'Οκτωβρίου 1950

- 'Η 1η 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. 15 'Οκτωβρίου 1950.

- 'Η 2α 'Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., Παραπέτασμα, μέσα 'Οκτωβρίου 1951.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ
«ΙΛΙΝΤΕΝ», 'Απρίλιος 1952.

- Κεντρική Κομματική Σύσκεψις Γυναικείων Στελεχών του ΚΚΕ, Παραπέτασμα, 'Απρίλιος 1952.
- 3η Εύρεία 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. και τής Κ.Ε.Ε. του Κ.Κ.Ε., Παραπέτασμα, Νοέμβριος 1952.
 - 2α 'Ολομέλεια του Κεντρικού Συμβουλίου του ΙΛΙΝΤΕΝ, Νοέμβριος 1953.
 - 4η Πλατειά 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. και τής Κ.Ε.Ε. του Κ.Κ.Ε., Παραπέτασμα, Δεκέμβριος 1953.
 - Συνεδριάσις τής Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. ('Απρίλιος 1954)
'Απόφασις υπό τον τίτλον: «Το ΚΚΕ πρὸς νέους ἀγῶνες καὶ ἐπιτυχίαις γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ τόπου». (Εἰσηγητὴς Γεώργιος Γούσιος ἢ Βοντίτσιος).
 - Συνεδριάσις τής Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. (Μάρτιος 1955)
'Απόφασις υπό τον τίτλον: «Ἡ κατάστασις στὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ σημερινὰ προβλήματα τοῦ λαϊκοῦ μας κινήματος». (Εἰσηγητὴς Μ. Πορφυρογένης).
 - 5η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. και τής Κ.Ε.Ε. του Κ.Κ.Ε. Βουκουρέστιον Δεκέμβριος 1955.
 - 6η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. Βουκουρέστιον, Μάρτιος 1956. (Καθαίρεσις Ν. Ζαχαριάδη).
 - 7η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., Βουκουρέστιον Φ)ριος 1957.
(« Προγραμματικὴ Διακήρυξις τοῦ ΚΚΕ » 'Αλλαγὴ τής στρατηγικῆς τοῦ ΚΚΕ. 'Επιδίωξις: «ἀστικοδημοκρατικῆς ἀντιϊμπεριαλιστικῆς ἐθνικοαπελευθερωτικῆς ἀλλαγῆς»). (Διαγραφὴ τοῦ Ν. Ζαχαριάδη ἀπὸ μέλους τοῦ ΚΚΕ).
 - 8η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Βουκουρέστιον, 'Ιανουάριος 1958. (Καθαίρεσις Μάρκου Βαφειάδη ἀπὸ τὸ Π.Γ. τής Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ).
 - 9η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Βουκουρέστιον, Αὐγουστος 1958.
 - 10η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Βουκουρέστιον, Νοέμβριος 1958.
 - 11η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Βουκουρέστιον, 'Απρίλιος 1959.
 - Γενικὴ Συνδιάσκεψις τῶν ἐκπατρισμένων κομμουνιστοσυμμοριτῶν Παραπέτασμα 'Ιούλιος 1959.
 - 12η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Βουκουρέστιον, 'Ιούνιος 1960
 - 13η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Βουκουρέστιον, 'Οκτώβριος 1960.
 - 14η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Βουκουρέστιον, 'Ιανουάριος 1961.
 - 15η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ Βουκουρέστιον Αὐγουστος 1961 (Διαγραφὴ τοῦ Μάρκου Βαφειάδη ἀπὸ μέλους τοῦ ΚΚΕ).
- 8ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΚΕ, Βουκουρέστιον, Αὐγουστος 1961.
- 1η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., Βουκουρέστιον, Αὐγουστος 1961.
 - 2α 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., Βουκουρέστιον, Νοέμβριος 1961.
 - 3η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Βουκουρέστιον, Μάϊος 1962.
 - 4η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. Βουκουρέστιον, Φεβρουάριος 1963.
 - 5η 'Ολομέλεια τής Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., Βουκουρέστιον, ἀρχαὶ 'Οκτωβρίου 1963.

6

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΗΣ Δ.Π., Δ.Σ., ΚΑΙ Ε.Δ.Α. κ.λ.π. κ.λ.π.

- 'Ιδρυσις «Δημοκρατικῆς Παράταξις» 'Αθήναι, Μάρτιος 1950
'Ιδρυσις «Δημοκρατικοῦ Συναγερμού» 'Αθήναι, 'Απρίλιος 1951
'Ιδρυσις «Δημοκρατικῆς Συνεργασίας» Θεσσαλονίκη, 'Απρίλιος 1951

ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ «Ε.Δ.Α.» 'Αθήναι, 'Ιούνιος - Αὐγουστος 1951

- 'Εκδοσις τής «ΑΥΓΗΣ» 'Αθήναι, 24 Αὐγούστου 1952
'Ιδρυτικὴ Σύνοδος τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τής Ε.Δ.Α. 'Αθήναι 15 Μαΐου 1955.
- Α' Πανελλαδικὴ Συνδιάσκεψις τής Ε.Δ.Α. 'Αθήναι, 15-17, 'Ιουλίου 1956
Β' Σύνοδος τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τής Ε.Δ.Α. 'Αθήναι, 12 'Οκτωβρίου 1957
Δημοσίευσις «Προσχεδίου προγραμματικῶν ἀρχῶν τής Ε.Δ.Α., ἐγκριθέντος ὑπὸ τής Βασιλικῆς Συνόδου τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τής Ε.Δ.Α.» 24 Νοεμβρίου 1957.
Δημοσίευσις τοῦ τελικοῦ σχεδίου προγράμματος τής Ε.Δ.Α. 'Αθήναι, 28-29 Σεπτεμβρίου 1959
- 1ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Ε.Δ.Α. 'Αθήναι 28 Νοεμβρίου - 2 Δεκεμβρίου 1959
'Επικύρωσις τοῦ Σχεδίου προγράμματος τής «Ἐθνικῆς Δημοκρατικῆς Ἀλλαγῆς»
- 1η Σύνοδος τής Δ.Ε. τής Ε.Δ.Α.	'Αθήναι,	2	Δεκεμβρίου	1959
- 2α Σύνοδος τής Δ.Ε. τής Ε.Δ.Α.	»	20	Δεκεμβρίου	1959
- 3η Σύνοδος τής Δ.Ε. τής Ε.Δ.Α.	»	24	'Απριλίου	1960
- 4η Σύνοδος τής Δ.Ε. τής Ε.Δ.Α.	»	15 - 17	'Οκτωβρίου	1960
- 5η Σύνοδος τής Δ.Ε. τής Ε.Δ.Α.	»	1 - 3	'Απριλίου	1961
- 6η Σύνοδος τής Δ.Ε. τής Ε.Δ.Α.	»	26	Σεπτεμβρίου	1961
- 7η Σύνοδος τής Δ.Ε. τής Ε.Δ.Α.	»	3 - 7	Μαρτίου	1962
- 8η Σύνοδος τής Δ.Ε. τής Ε.Δ.Α.	»	3 - 4	Αὐγούστου	1962
- 9η Σύνοδος τής Δ.Ε. τής Ε.Δ.Α.	»	8	Σεπτεμβρίου	1962
- 2ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Ε.Δ.Α. » 8 - 15 Δεκεμβρίου 1962
(Τροποσπίσις τοῦ Καταστατικοῦ τής ΕΔΑ)
- 1η Σύνοδος τής Δ.Ε. τής Ε.Δ.Α.	'Αθήναι	15	Δεκεμβρίου	1962
- 2α Σύνοδος τής Δ.Ε. τής Ε.Δ.Α.	»	8 - 10	'Ιουνίου	1963
- 3η Σύνοδος τής Δ.Ε. τής Ε.Δ.Α.	»	19 - 20	Σεπτεμβρίου	1963

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- «The Communist International 1919 - 1943 Documents», selected and edited by Jane Degras.
Volume I. 1919 - 1922
Volume II. 1923 - 1928.
London 1956, 1960, Oxford University Press.
- «'Η Κομμουνιστική Διεθνής — Οι θέσεις και τὸ καταστατικό τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς, ὅπως ψηφίστηκαν στὸ Β' Συνέδριο τῆς Πέτρου-πόλεως - Μόσχας (6 - 25 Ἰουλίου 1920)». Ἀθήναι, 1921, «ἐκδοτικὸ Τμήμα Σοσιαλιστικοῦ Ἑργατικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος (Κομμουνιστικοῦ)».
- «Πρόγραμμα [τοῦ 6ου Συνεδρίου] τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς καὶ Καταστατικό τῆς», Ἀθήνα, 1932, Λαϊκὸ Βιβλιοπωλεῖο [τοῦ ΚΚΕ].
- «Τὸ τέλος τῆς Καπιταλιστικῆς Σταθεροποίησης. Πρῶτο τεῦχος (Εἰσηγήσεις τῶν σ.σ. Μανουήλσκι, καὶ Κούσινεν στὴ 12ῃ Ὀλομέλεια τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς. Μόσχα, Σεπτέμβριος 1932), Ἀθήνα, Γενάρης 1933, Παράρτημα τῆς «Κομμουνιστικῆς Ἐπιθεώρησης».
- «Τὸ 20ὸ Συνέδριο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ('Η ἀπόφασις διὰ τὴν ἔκθεσιν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς. Οἱ λόγοι τῶν Μπουλγκάνιν, Μολότωφ, Μικογιάν, Σελιέπιν, Παγκράτοβα» Ἀθήνα, 1956, Ἐκδ. «Ζώγια».
- «Anti - Stalin Campaign and International Communism. A Selection of Documents», edited by the Russian Institute Columbia University New-York 1956, Columbia University Press.
- «'Η προσωπολατρεία καὶ οἱ συνέπειές τῆς» — «Συνέντευξις Παλμίρο-Τολιάτι. Ἡ ἀπόφασις τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.» (30 Ἰούνη 1956) (Μετὰφρ. ἀπὸ τὰ ρωσικὰ Α. Σαραντοπούλου), Ἀθήνα, 1956, ἔκδοσις «Μόρφωσις».
- «Τὸ 22ο Συνέδριο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως», Ἀθήνα, 1961, Ἐκδόσεις «Γκαγκάριν».
- «Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὸ 1918 ἕως τὸ 1931»:
- Τόμος Α'. «Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὸ 1918 ἕως τὸ 1926». Μετὰρτήματα κειμένων τῆς περιόδου 1932 - 1941», Ἀθήνα, 1947. Ἐκδ. Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.
- Τόμος Β'. «Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὸ 1926 ἕως τὸ 1931», Ἀθήνα, 1947. Ἐκδ. Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.
- «Πέντε Χρόνια Ἀγῶνες 1931 - 1936», «νέα ἔκδοσις διορθωμένη καὶ βελτιωμένη», Ἀθήνα, 1946. Ἐκδ. Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.
- «Δέκα Χρόνια Ἀγῶνες 1935 - 1945», Ἀθήνα, 1945. Ἐκδ. Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.
- «Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὸ 1931 ὡς τὸ 1952» (Βασικὰ Ντοκουμέντα). Ἀ.τ., Μάρτης 1952, Ἐκδοτικὸ τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.
- «Σαραντα Χρόνια Ἀγῶνες τοῦ Κ.Κ.Ε. 1918 - 1958». Ἐπιλογὴ Ντοκουμέντων. Ἀ.τ. 1958. «Πολιτικὴ καὶ Λογοτεχνικὴ ἔκδοσις» [τῆς ΚΕ τοῦ Κ.Κ.Ε.]
- «Τὸ 7ον Συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Ε.» (1 - 6 Ὀχτώβρη 1945). Τεῦχος 5. Ἀθήνα, 1945, Ἐκδ. Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.
- «Ἀποφάσεις τῆς Πέμπτης Ὀλομέλειας τῆς ΚΕ τοῦ Κ.Κ.Ε. μαζί μετὰ τὴν Κ.Ε.Ε

- του Κ.Κ.Ε.» (31 Ιανουαρίου 1949): «Η Ελλάδα στο δρόμο προς τη Νίκη, μπροστά στην αποφασιστική καμπή». "Α.τ. και ά.χ." Έκδ. Κ.Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.
- «Απόφαση του Καθοδηγητικού άκτιφ της ΚΟΑΙΜ για την έθνικιστική προδοτική κλίμα του Κεραμετζήσφ - Γκότσε», Ιούνιος 1949. Έκδοση Άγκιτ - Πρόπ του ΝΟΦ.
- «Απόφαση της 6ης Όλομέλειας της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.» (9 του Όχτώβρη 1949), «Νέα κατάσταση και τά καθήκοντά μας» "Α. τ.", Όχτώβρης 1949. Έκδ. Κ.Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.
- «Τό Φροντιστήριο του Άγωνιστή» [Ειδική Έκπομπή] «του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Έλευθερης Ελλάδας.» "Α.τ.", 1951 και έξης. Έκδοτικό «Νέα Ελλάδα». της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. Τεύχη: 1 - 4.
- «Πρόγραμμα του Κ.Κ.Ε. (Σχέδιο) της 4ης Πλατιάς Όλομέλειας της Κ.Ε. και της Κ.Ε.Ε. του Κ.Κ.Ε.» Ψευδεπίγραφος έκδοσις Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. υπό τον τίτλον: «Κωνσταντίνου Μάρκου, άρχιμαγείρου των Βασιλικών Άνακτόρων: «Η νεωτάτη μαγειρική και Ζαχαροπλαστική», έκδοσις της τσέπης».
- «Κομμουνιστική Έπιθεώρηση». «Μηνιάτικο πολιτικό - θεωρητικό όργανο της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.» 1921 - 1947.
- «Έσωκομματικό Δελτίο», «όργανο της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. (Ε.Τ.Κ.Δ.)».
- «Νέος Κόσμος», «Μηνιάτικο Πολιτικό - Θεωρητικό περιοδικό», του ΚΚΕ 1949 και έξης.
- «Δημοκρατικός Στρατός», «Μηνιάτικο Στρατιωτικό - Πολιτικό Όργανο του Γενικού Άρχηγείου του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας», 1948 - 1949.
- «Βοήθημα για την Ιστορία του Κ.Κ.Ε.», "Α. τ.", Ιούνιος 1952. Έκδοτικό Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.
- «Πρόγραμμα Λαϊκής Δημοκρατίας του Συνασπισμού των Πολιτικών Κομμάτων του ΕΑΜ.» Άθήνα, 1945. Έκδ. Κ.Ε. του ΕΑΜ.
- «Πρόγραμμα και Καταστατικό του Λαϊκοαπελευθερωτικού Μετώπου των Σλαβομακεδόνων (Σ.Ν.Ο.Φ.)», "Α. τ.", 1948.
- «Προγραμματικές άρχες της ΕΔΑ». Έκδ. ΕΔΑ, 1952.
- «Σχέδιο Προγράμματος της ΕΔΑ», Άθήνα, Σεπτέμβριος 1959.
- «Τό Πρόγραμμα της ΕΔΑ: Έθνική Δημοκρατική Άλλαγή». Άθήνα 1960 Έκδ. ΕΔΑ.
- «Η Α' Πανελλαδική Συνδιάσκεψη της ΕΔΑ (15-18 Ιουλίου 1956)». Άθήνα, Αύγουστος 1956 Έκδ. Γραφείου Τύπου και Μελετών της ΕΔΑ.
- «Τό Α' Πανελλαδικό Συνέδριο της ΕΔΑ 28-11 έως 2-12 1959. Εισηγήσεις - Αποφάσεις». Άθήνα, 1960. Έκδ. ΕΔΑ.
- «Τό Β' Πανελλαδικό Συνέδριο της ΕΔΑ (8-15 Δεκεμβρίου 1962). Τά επίσημα κείμενα». Άθήνα, 1963. Έκδ. ΕΔΑ.
- «Έθνική Δημοκρατική Άπάντησις στο Πρόγραμμα της ΕΔΑ», Άθήνα, 1961.
- Έλ. Άποστόλου: «Έπιστροφή στην Πατρίδα». Έκδοσις του συγγραφέως Άθήνα, 1959.
- «Οί έκλογές της 29ης Όκτωβρίου 1961. Συμπεράσματα και διδάγματα», Έκδοση του συγγραφέα. Άθήνα, 1961.
- Πολ. Άρκαδινοϋ: «Η Έσωτερική κρίσις του Κ.Κ.Ε. (1946 - 1954). Α' Μάρκος Βαφειάδης», Άθήνα, 1954 (Πολιτική Βιβλιοθήκη άρ. 1).
- «Η Έσωτερική κρίσις του Κ.Κ.Ε. (1946 - 1954), Β' Γιώργης Σιάντος», Άθήνα, 1954, (Πολιτική Βιβλιοθήκη άρ. 2).
- «Η Έσωτερική κρίσις του Κ.Κ.Ε. (1946 - 1954), Γ' Κώστας Καραγιώργης ή Διάσκοβας (Γυφτοδήμος)», Άθήνα, 1955, (Πολιτική Βιβλιοθήκη άρ. 3).
- Δημ. Βλαντά: «Τριάμιση Χρόνια Πάλης του Δημοκρατικού Στρατού

- Ελλάδας, Συμπεράσματα και Διδάγματα». Βλέπε συλλογή του ΚΚΕ: «Προς την Πη Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ». "Α.τ.", 1950, Έκδ. Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., σελ. 59-154.
- «Η κατάσταση στην Ελλάδα και τά καθήκοντα του κόμματος». Εισηγήσις του σ. Δημ. Βλαντά στην Έβδομη Όλομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.». "Α.τ. 1950. Έκδ. Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.
- Δημ. Γληνοϋ: «Τί είναι και τί θέλει τό Έθνικό Άπελευθερωτικό Μέτωπο», Άθήνα, 1944. Έκδ. Όργανισμός ό «Ρήγας».
- Στυλ. Γκοτζαμάνη: «Έθνικά Ζητήματα - Μακεδονία και Μακεδόνες - Γλωσσικά Μειονότητες - Έθνικές Βλέψεις». Άθήνα, 1954.
- Γεωργ. Γούσια (Βοντίτσιου): «Τό Ιδεολογικό μας Μέτωπο». Βλέπε συλλογή του Κ.Κ.Ε.: «Προς την Πη Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ». "Α.τ.", 1950. Έκδ. Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. σελ. 155-188.
- Ν. Ζαχαριάδη: «Θέσεις για την Ιστορία το Κ.Κ.Ε.», Άθήνα, 1945. Έκδ. Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.
- «Ό Κομμουνιστής—λαϊκός άγωνιστής, μέλος του Κ.Κ.Ε.», Άθήνα 1946, έκδοση Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.
- «Καινούργια Κατάσταση καινούργια καθήκοντα». Άρθρον του επί της άποφάσεως της 6ης Όλομέλειας της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. της 9ης Όκτωβρίου 1949, Λευκωσία, 1950, έκδοση Κύπρου ΚΕ του ΑΚΕΑ.
- «Έκα Χρόνια Πάλης. Συμπεράσματα - Διδάγματα - Καθήκοντα» (Προς τη Πη Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ). "Α.τ. 1950.
- «Μερικά ζητήματα από την κατάσταση και την κομματική ζωή». «Άόγος του στην 7η Όλομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.» (Μάιος 1950). "Α.τ.", Ιούνιος 1950, Έκδ. Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.
- «Τά προβλήματα καθοδήγησις στο Κ.Κ.Ε.» "Α.τ.", 1952, έκδ. Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.
- Γ. Ζέβγου: «Ό Σλαβικός κίνδυνος». Άθήνα, 1947. Έκδ. Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.
- «Γιατί ή επανάσταση στην Ελλάδα θ' άρχισει σάν άστικοδημοκρατική;», Άθήνα, 1934, «Λαϊκό Βιβλιοπωλείο» (Η Βιβλιοθήκη του Έργάτη, άρ. 2).
- Γ. Β. Ζοτιάδες: «The Macedonian Controversy», Thessaloniki, 1954.
- Ε. Καλατζή: «Τό πρωταρχικό πρόβλημα της Δημοκρατίας και του Έθνους», Άθήνα 1956.
- Γ. Π. Κανελλάκη: «Κατηγορώ τό ΚΚΕ με μάρτυρα τό Ίδιο». Τόμος Α', Άθήνα, 1950.
- Ρούλας Κουκούλου: «Η Γυναίκα της Ελλάδας στον άγώνα για Λευτεριά, Ειρήνη, Δημοκρατία. Εισηγήσις της στην Α' Πανελλαδική Συνδιάσκεψη της Πανελλαδικής Δημοκρατικής Ένωσις Γυναικών (Π.Δ.Ε.Γ.)», Λεύτερη Ελλάδα, Άπρίλιος 1949, Έκδ. Π.Δ.Ε.Γ.
- Νικ. Κροϋτσεφ: «Η έκθεσις άπολογισμού της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. στο 20ό Συνέδριο». "Α.τ.", 1956, έκδ. «Ζώγια».
- «Ό άληθινός Στάλιν» (Η μουσική έκθεσις στο 20ό Συνέδριο, του Κ.Κ. της Ε.Σ.Σ.Δ.), Άθήνα, 1956.
- Μιχ. Κ. Κούρκου: «Ό κίνδυνος του Κομμουνισμού». Άθήνα, 1946. Έκδ. «Τά Νέα Βιβλία» [του Κ.Κ.Ε.], Μικρή βιβλιοθήκη, άρ. 15.
- Άλέξη Άδ. Κόρου: «Η έναντίον της Ελλάδος έπιβουλή», Άθήνα 1949.
- «Οί Βαλκανικοί γείτονές μας», Άθήνα 1962.
- Βranko Lazitch: «Lenine et la ΠΙε Internationale», Genève (Suisse), 1950, Editions de la Baconniere.

- «Les Partis Communistes d'Europe 1919 - 1955», Paris, 1956 (Les Iles d'or).
- Lucien Laurat : «Du Komintern au Kominform», Paris 1951, (Les Iles d'or).
- Λένιν : «Απαντα», έκδοσις τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. Μετάφρ. ἐκ τῆς 4ης Ρωσικῆς ἐκδόσεως τοῦ 1953, 1954-1958 "Α. τ., Τόμοι 1 - 30. «Τὸ δικαίωμα τῶν ἐθνῶν γιὰ τὴν αὐτοδιάθεσίν τους». Μετάφρ. Π. Μαρμαρά. Πρόλογος Σ. Μαξίμου, Ἀθήνα, 1945, «Πολιτικὴ Βιβλιοθήκη», ἀρ. 5.
- «Ἀδημοσίευστα Ντοκουμέντα» (Σχετικὰ μετὰ τὸ ζήτημα τῶν ἐθνότητων ἢ τῆς αὐτονομοποιήσεως), «Νέος Κόσμος», Χρον. Η', ἀρ. 8, Αὐγούστου 1956.
- «Ἀριστερισμός, Παιδικὴ Ἀρρώστεια τοῦ Κομμουνισμοῦ», Ἀθήναι, 1956.
- Λιού Σάο Τσί : «Διεθνισμός καὶ ἐθνικισμός». "Α.τ., Ἰούλιος 1949.
- Μάο - Τσε - Τούγκ : «Απαντα» (ἐκλογή). (sic!...) Τόμοι 1 - 4. Ἀθήνα, 1956 - 1960, Ἔκδ. «Μόρφωση».
- Κ. Μπράμου : «Σλαβοκομμουνιστικαὶ Ὁργανώσεις ἐν Μακεδονίᾳ - Προπαγάνδα καὶ ἐπαναστατικὴ δράσις», Θεσσαλονίκη, 1959.
- Μπρόντο : «Τὸ ἐθνικὸ ζήτημα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Μαρξισμοῦ. Τὸ ἐθνικὸ ζήτημα στὴν προϊμπεριαλιστικὴ περίοδο καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ». Μετάφρ. ἀπὸ τὸ ρωσικὸ Α. Χαϊτᾶ καὶ ἐπιμέλεια Π. Σαρκάτου (= Π. Πουλιπούλου) καὶ Α. Χαϊτᾶ. Ἀθήναι, 1925, Ἔκδοση Σοσιαλιστικοῦ Βιβλιοπωλείου.
- Χριστοφ. Α. Νάλτσα : «Τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα καὶ ἡ Σοβιετικὴ πολιτικὴ» Θεσσαλονίκη, 1954.
- Τριανταφύλλου Μιχαηλίδου : «Τί εἶναι καὶ τί θέλει ἡ ΕΔΑ», Ἀθήναι, 1958.
- Β. Μπαρτζιώτα : «Ἡ πολιτικὴ μας τῶν στελεχῶν στὸ Κ.Κ.Ε. τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια», βλέπε συλλογὴν ΚΚΕ ὑπὸ τὸν τίτλον : «Πρὸς τὴν III Συνδιάσκεψιν τοῦ ΚΚΕ». "Α.τ., 1950, Ἔκδ. Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., σελ. 7-58.
- Γιόργη Ντημητρόφ : «Εἰσήγησίν του στὸ 7ο Συνέδριον τῆς Κ.Δ. : Ἡ ἐπίθεσις τοῦ Φασισμοῦ καὶ τὰ καθήκοντα τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς στὴν πάλη γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἐναντίον τοῦ Φασισμοῦ, καὶ τελικὸς του λόγος», Ἀθήνα, 1935, ἔκδ. «Ριζοσπάστη» (Βιβλιοθήκη τοῦ Λαοῦ ἀρ. 3).
- G ünther Nollau : «Die Internationale — Wurzeln and Erscheinungsformen des Proletarischen Internationalismus», Köln, 1959.
- Θ. Παπακωνσταντίνου : «Οἱ Πρόσοποι τῶν Βαλκανίων», Κάιρον, 1944.
- «Ἐναντίον τοῦ ρεύματος», Ἀθήναι, 1949.
- «Ἀνατομία τῆς Ἐπαναστάσεως - Θεωρητικὴ καὶ Ἱστορικὴ ἀνάλυσις τῆς δυναμικῆς τοῦ κομμουνισμοῦ. Οἱ Τρεῖς ἀγῆροι τοῦ Κ.Κ.Ε.», Ἀθήναι, 1952.
- «Ἡ νέα Γραμμὴ τοῦ Κομμουνισμοῦ. Ἡ σημασία τοῦ 20οῦ Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ. τῆς Σ.Ε.», Ἀθήναι, 1956.
- «Ἀνατομία τῆς Συνοδοποιήσεως», Ἀθήναι, 1960.
- Γιάννη Πετσοπούλου : «Τὰ πραγματικὰ αἰτία τῆς διαγραφῆς μου ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. Κριτικὴ μιᾶς πολιτικῆς κἀπροσκοπίας καὶ προδοσίας. Ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὰ μέλη τοῦ Κ.Κ.Ε., πρὸς ὅλους τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς ἀριστερῆς παράταξεως» Ἀθήναι, Ἰούνιος 1946.

- «Τὰ Ἐθνικὰ Ζητήματα καὶ οἱ Ἕλληνες κομμουνιστῆς», μετὰ εἰσαγωγὴ Β. Πάνου. Ἀθήνα, Ἰούνιος 1946.
- Π. Πουλιπούλου : «Δημοκρατικὴ ἢ Σοσιαλιστικὴ Ἐπαναστάσις στὴν Ἑλλάδα ; Νέα Φάσις τῆς κρίσεως τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν Ἑλλάδα». Ἀθήνα, 1934, Ἐκδόσεις Γκοβόστη, (Βιβλιοθήκη «Σπάρτακου» ἀρ. 4).
- Eugenio Reale : «Avec Jacques Duclos au bank des accusés à la Reunion Constitutive du Cominform à Szklarska Poreba (22 - 27 Septembre 1947), Paris, 1958, Plon.
- A. Rossi : «Deux ans d'alliance Germano-Sovietique Août 1939. Juin 1941», Paris, 1949, Fayard).
- «Les Communistes Français pendant la drolé de Guerre», Paris, 1951 (Les Iles d'or).
- Τ. Στάλιν : «Ὁ Μαρξισμός καὶ τὸ Ἐθνικὸ ζήτημα», Ἑλλ. μετάφρ. Χρῦσας Χατζηβασιλείου, Λευκωσία, 1950, ἔκδ. Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ.
- «Απαντα» εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν τοῦ σοβιετικοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου. Ἑξῶν Γλωσσῶν, Μόσχα, τ. 1 - 13, 1952 - 1955.
- «Ζητήματα Λενινισμοῦ», "Α.τ., 1950, ἐκδοτικὸ Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.
- J. Staline : «Les questions du Leninisme», t. 1 - 2, Paris, 1946, Editions Sociales.
- «Le marxisme et la question nationale et coloniale», Paris, 1949, (Editions Sociales).
- Ἐλευθ. Σταυρίδης : «Τὰ παρασκήνια τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του μέχρι τοῦ συμμοριτοπολέμου», Ἀθήναι, 1953.
- Μιλ. Τζίλας : «Συνομιλίαι μετὰ τὸν Στάλιν», Ἑλλ. μετάφρ. Γιόργου Μανιατάκου, Ἀθήναι, 1962, ἔκδ. Κ. Χ. Καμαρινοπούλου.
- Κωνστ. Τσάτσου : «Ἐθνος καὶ Κομμουνισμός», Ἀθήναι, 1952.
- Κωνστ. Π. Χριστοπούλου : «Τὸ Ἑλληνικὸ πρόβλημα», Τρίτη ἐκδοσις βελτιωμένη, Ἀθήναι, 1946.
- Ἀθαν. Ι. Χρυσόχρου : «Ἡ κατοχὴ ἐν Μακεδονίᾳ» :
Βιβλίον πρῶτον : «Ἡ δράσις τοῦ ΚΚΕ». Θεσ/νικὴ 1949.
Βιβλίον Δεύτερον : «Ἡ δράσις τῆς Βουλγαρικῆς Προπαγάνδας» Τεύχος Α' 1941 - 1942 — Τεύχος Β' 1943 - 1944. Θεσσαλονίκη, 1950.
Βιβλίον Τρίτον : «Ἡ δράσις τῆς Ἰταλοφασιστικῆς προπαγάνδας», Θεσσαλονίκη 1951.
Βιβλίον Τέταρτον : «Οἱ Βούλγαροι ἐν Ἀνατολικῇ Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ» :
Τεύχος Α' 1941 - 1942. Θεσ/νικὴ 1951
Τεύχος Β' 1943 - 1944. Θεσ/νικὴ 1952.
- Christ. Christides : «Le Camouflage Macedonien à la lumiere des frats et des chiffres», Athènes, 1949.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ

Σελίς	στίχος	Ἐντί	Νά γραφή
1	13	αὐτή	αὐτή
10	13	μακεδονικός	μακεδόνικος
10	11	σλαβομακεδονικός	σλαβομακεδόνικος
11	10	εἰς τὸ Πενταμελές	εἰς τὸ Α' Πενταμελές
11	25	Ἔλομελείας	Ἔλομελείας
18	1	κα	καὶ
18	32	τεραστιον	τεράστιον
26	4	1956)	1956
34	26	ΕΑ	ΕΑΜ
35	18	αὐτή	αὐτό
47	1	Νά προστεθῆ:	Ἡ ὑπὸ τοῦ ὅου Συνεδρίου τῆς Κ.Δ. ληφθεῖσα ἀπόφασις
83	6	γενικοῦ	πρώτου
83	12	καθηκόντα	καθήκοντα
	21	νῦν γραμματέως	νῦν πρώτου γραμματέως
	27	αὐτός	αὐτό
85	36	Ἐκθεση	Ἐκθεση
87	21	μειονοτήτων	μειονοτήτων
88	24	ἐπέτρεπαν	ἐπέτρεπον
104	35	πὼς	πὼς
105	20	1960	1950
107	16	1956	1950
113	31-32	κατάλληψη	κατάληψη
117	24	195	1955
122	1	γενικοῦ γραμματέως	πρώτου γραμματέως τῆς Κ.Ε.
119	17	Δημοκρατία	Δημοκρατία
	20	Τσάντ	Τσάντη
125	1	Κομμουνιστικῶν	κομμουνιστῶν
138	25	ὑπὸ	ὑπὸ
156	15	η)	η)
	26	ι)	θ)
159	26	Ἀσφαλείας	Ἀσφαλείας
»	29		ι) πρὸ τῆς λέξεως Ἀνεκδοτος
»	36	ἰδιές	ἰδικαὶ

